Aprecieri pentru *Dragoste din cenușă*

„Andrews recreează istorisirea biblică a lui Iov prin ochii femeilor ce i-au rămas loiale. Ea a întrețesut credința nestrămutată a acestuia cu determinarea de a-i conduce pe alții spre Dumnezeu, chiar în mijlocul devastării și al restaurării. Această povestire clasică va vorbi cititorilor în moduri inedite și ne va umple de pasiune pentru felurile în care Dumnezeu aduce dragostea în viața noastră de zi cu zi."

—***RT Book Reviews***, 4 ½ stele

„Cercetările întreprinse de Andrews se reflectă în fiecare pagină, săpând adânc în arhivele culturale, istorice și biblice pentru a da naștere acestei povești fascinante, cu multiple fațete, ce gravitează în jurul eroului vechi-testamentar, Iov, și al familiei lui. Mustește de dramatism și abundă în principii biblice actuale, legate de găsirea iertării, nădejdii și a tămăduirii."

—***CBA Retailers + Resources***

„În *Dragoste din cenușă*, Mesu Andrews pornește de la o istorisire biblică a unei mari tragedii și împletește cu măiestrie frumusețea și iubirea în mijlocul pierderii. Povestea lui Iov adusă cu însuflețire la viață!"

—**Jill Eileen Smith**, autoarea bestseller-urilor *Mical* și *Batșeba*

„În *Dragoste din cenușă*, Mesu Andrews a dat viață, cu multă măiestrie, istoriei lui Iov din Vechiul Testament. Pe paginile cărții, ea explică devotamentul și credincioșia lui Iov față de studierea învățăturilor lui El-Șadai. Apoi, ne arată cu multă creativitate o demonstrație a acestor principii în interacțiunea lui cu Dina. Vei fi mișcat până la lacrimi văzând cum personajele reflectă rolul misterios pe care suferința îl joacă în credința noastră. Dacă îți plac poveștile ce împletesc o intrigă puternică cu pasiunea romantică și adevărul biblic, citește această carte!"

—**Carol Kent**, vorbitoare și autoare a *Between a Rock and a Grace Place*

„*Dragoste din cenușă* este o relatare meșteșugită a credincioșiei lui Iov și a răscumpărării Dinei. Pasiunea lui Mesu pentru povestit și pentru Scriptură răzbate de pe fiecare pagină a romanului. Nu doar

că mi-a făcut plăcere să citesc povestea şi detaliile ei bogate, ci, mai mult, istorisirea mi-a redeşteptat dorinţa de a săpa mai adânc în vieţile personajelor aparent familiare din Vechiul Testament. Felicitări lui Mesu pentru un debut răscolitor!"

—**Melanie Dobson**, autoare premiată a *The Black Cloister*

Aprecieri pentru *Cântecul sacru al dragostei*

„Andrews ţese o poveste frumoasă, transportând cititorii într-un Ierusalim antic, bogat în istorie şi cutume, a cărui cultură întâmpină dificultăţi în urmarea singurului Dumnezeu adevărat. Romanul acesta este temeinic documentat şi bine scris."

—***RT Book Reviews***, 4 ½ stele

„Andrews insuflă viaţă personajelor sale, portretizându-l pe Solomon, cunoscut pentru cele 700 de soţii şi 300 de concubine ale sale, ca pe un bărbat foarte uman, a cărui iubire pentru o singură femeie se ridică mai presus de toate celelalte. Recomandat cititorilor cărora le face plăcere să citească repovestiri biblice pe tema relaţiilor dintre bărbaţi şi femei, precum cele ale lui Jill Eileen Smith şi Francine Rivers."

—***Library Journal***

„Uluitor în profunzimea şi anvergura sa, *Cântecul sacru al dragostei* este o poveste despre iubire şi pasiune, credinţă şi cusururi omeneşti, care te va urmări pentru totdeauna. Mesu Andrews ciopleşte personaje ce îţi vor captiva inima, într-o proză meşteşugită şi răscolitoare."

—**Roseanna M. White**, autoarea romanelor *Jewel of Persia* şi *Love Finds You in Annapolis, Maryland*

DRAGOSTE ÎNTR-UN VAS SPART

Cărți de Mesu Andrews

Dragoste din cenușă
Cântecul sacru al dragostei
Dragoste într-un vas spart

Dragoste Într-un Vas Spart

Roman

Mesu Andrews

Traducere din limba engleză
de SIMONA MEREU

KERIGMA
beletristic
Oradea, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDREWS, MESU
Dragoste într-un vas spart / Mesu Andrews
Traducere din limba engleză de Simona Mereu
Oradea: KERIGMA Beletristic, 2015
ISBN 978-606-8626-13-0

I. Mereu, Simona (trad.)
II. Corlan, Ana (red.)

Editor: Cornel Țicărat

Redactare: Ana Corlan
Tehnoredactare: Cornel Țicărat
Coperta: Design Source Creative Services

KERIGMA Beletristic este un imprint al SC KERIGMA SRL.

Editura KERIGMA Beletristic
O.P. 2 - C.P. 16
410670 Oradea
România
Tel.: (0359) 800174
E-mail: office@kerigma.ro
Web: www.kerigma.ro
ISBN 978-606-8626-13-0

Celei ce îmi va rămânea veşnic cea mai bună prietenă,
lui Joni Edwards Jones.
M-ai văzut în cele mai rele clipe ale mele — şi ai refuzat să pleci.
Mi-ai salvat viaţa - şi apoi L-am cunoscut pe Isus.
Cum să-ţi mulţumesc pentru eternitate?

Notă către cititor

Când te gândești la povestea lui Osea și a Gomerei, ce roman îți vine în minte? *Răscumpărată prin iubire*, de Francine Rivers, nu-i așa? În ce mă privește, cred că l-am citit cel puțin de patru ori. Este pe primul loc între toate favoritele mele, din toate timpurile, iar Francine Rivers este, de departe, scriitoarea mea preferată. Așadar, de ce m-aș încumeta să scriu un roman ce ar putea fi comparat cu un asemenea clasic? Pentru că *Dragoste într-un vas spart* este o operă de ficțiune biblică, pe când *Răscumpărată prin iubire* este o povestire biblică ascunsă într-o romanță de preerie. A încerca să punem semnul egal între cele două ar însemna să comparăm merele cu portocalele – amândouă sunt fructe, dar gusturile lor sunt diferite, deși plăcute. Speranța mea este că cititorii le vor prețui pe fiecare pentru unicitatea lor.

O ficțiune captivantă trebuie să fie credibilă, dar să fim serioși – faptul că un bărbat neprihănit al lui Dumnezeu ar putea să se însoare cu o prostituată, să o iubească și să o ierte în mod repetat, este o pastilă greu de înghițit. Și totuși, pe măsură ce te afunzi în timpurile străvechi ale lui Osea și Gomera, adu-ți aminte că Biblia spune că Osea s-a căsătorit cu o curvă pe nume Gomera și că povestea lor oglindește eforturile deznădăjduite ale lui Dumnezeu de a întoarce inimile israeliților înapoi către El. Poate că lucrurile nu s-au petrecut întocmai cum le-am relatat eu, dar ele s-au întâmplat. Povestea lor reprezintă misterul iubirii și îndurării lui Cristos înainte de a se întrupa Mântuitorul nostru.

Acum, cât despre părțile ce rămân ficțiune, nu dispunem de date istorice care să stabilească o legătură între profeții Iona, Amos și Osea. Însă este adevărat că Amos era un culegător de smochine din Tecoa și este posibil ca Iona să fi fost încă în viață în vremea profeților lui Amos și a lucrării lui Osea. Am ales să le împletesc viețile într-o tabără a profeților – un fel de școală pentru mesagerii aspiranți ai lui Iahve.

Deşi, din nou, nu am găsit date care să ateste existenţa unei tabere a profeţilor în Tecoa, Biblia face adesea referire la o comunitate de profeţi existentă încă de la începuturile triburilor. Şilo era locul de întrunire al profeţilor cu Chivotul lui Dumnezeu. În 1 Samuel 19, Saul a trimis mesageri la Naiot ca să-l aducă pe David din compania unor profeţi, iar 2 Împăraţi 6 relatează despre câţiva profeţi dificili care se plângeau că spaţiile lor de locuit erau prea strâmte.

De asemenea, Scriptura descrie detaliile leprei regelui Ozia, dar nu dă nici locaţia casei luate cu chirie în care şi-a trăit restul vieţii în vreme ce la Ierusalim domnea Iotam, nici relaţia exactă pe care o avea Ozia cu Isaia şi Amoţ. Scriptura ne spune că Isaia era fiul lui Amoţ (2 Împăraţi 19; 20) şi, potrivit tradiţiei talmudice (text ebraic antic), Amoţ era unchiul lui Ozia (*Meg.* 10b). Această dilemă încapsulează frumuseţea şi provocarea ficţiunii biblice – să punem cap la cap adevărurile Scripturii cu presupoziţiile istorice.

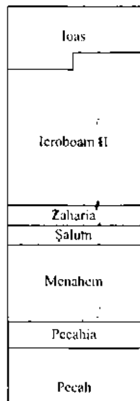
Osea şi-a început lucrarea la aproximativ 180 de ani după moartea regelui Solomon. Fiul lui Solomon, Roboam, a înfuriat cele zece triburi nordice cu taxe mari şi muncă grea, iar acestea s-au răzvrătit împotriva autorităţii tânărului rege. Împărăţia lui Israel s-a divizat în două naţiuni. Israelul cuprindea naţiunea nordică, alcătuită din cele zece triburi răzvrătite, în vreme ce tribul lui Iuda alcătuia o naţiune nouă, ce îşi păstra capitala la Ierusalim şi pretindea doar sprijinul tribului lui Beniamin. Canaaniţii dispersaţi în Israel şi în Iuda au continuat să se închine zeilor păgâni, făcând paralele false între El, părintele zeilor, şi Dumnezeul evreilor, Iahve. Naţiunea din nordul Israelului a înălţat idoli de aur cu chip de viţei la Betel şi în Dan, atrăgându-i pe israeliţi în idolatrie şi stârnind mânia lui Iahve. Dar, la un nivel mai profund, Israelul I-a frânt inima. Poporul ales al lui Dumnezeu a respins iubirea Lui. Şi aici începe povestea lui Osea şi Gomera.

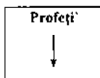
Dragoste într-un vas spart

Profeții și împărații

← **Regatul divizat** →

Împărații lui Israel
(Nord)

Iona

Amos

Osea

Mica

Isaia

Împărații lui Iuda
(Sud)

Amația

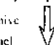
Ozia

Iotam

Ahaz

Ezechia

`Săgețile de sub numele profeților nu reprezintă lungimea vieții lor, ci vremea și durata lucrării lor profetice.

către Ninive

către Israel

către Iuda

PARTEA I

Prolog

OSEA 1:2

Întâia dată când a vorbit Domnul către Osea, Domnul a zis lui Osea: „Du-te și ia-ți o nevastă curvă și copii din curvie: căci țara a săvârșit o mare curvie, părăsind pe Domnul!"

Casa goală era înfiorată de o liniște dulce. Osea o absorbi în sine, lăsând-o să-i hrănească ființa aidoma celei din urmă îmbucături de pâine proaspătă și caldă, înmuiată în tocană de linte. Stomacul îi chiorăi zgomotos, și își dădu seama că trecuse binișor de ceasul mesei de seară.

Masa de lucru din piatră stătea ca o santinelă în încăperea principală. De perete atârnau coșuri acoperite, pline cu pâine de o zi și cu brânză tare. Umilele bucate aveau să-i ajungă până putea lăsa la înmuiat lintea pentru prânzul de mâine. Se apropie de masă, băgând de seamă praful ce dănțuia fulgerător în lumina aurie a amurgului.

O a doua privire îl adânci în contemplare. *Văd colbul numai când bate lumina prin fereastră.* Își trecu mâna peste dâra de lumină, tulburând praful, dar nu întâmpină nicio rezistență. Vizibil și real, deși lipsit de un sunet sau o greutate distincte, colbul era prezent, dar cu neputință de măsurat. Un zâmbet leneș, satisfăcut, i se strecură pe buze. *Iată un subiect bun de discuție pentru lecția de mâine cu profeții.* Lui Iona avea să-i placă...

În clipa aceea, o adiere spulberă casa, făcându-l să tresară și legănând ierburile agățătoare. Se întoarse către ușa din față, nedumerit. O deschisese vântul?

Uşa era închisă.

„Ce-a fost asta?" şopti el în neant. Vântul zvâcni din nou înăuntrul casei, dar de astă-dată nu ca o adiere, ci ca o vijelie ce îi îndesă roba în jurul picioarelor.

Vântul vorbi, *Însoară-te cu o prostituată.*

Osea îşi ţinu răsuflarea. *Iahve?*

Însoară-te cu o prostituată şi fă copii cu ea.

Vântul se înteţi; Osea îşi acoperi faţa şi căzu în genunchi, numai urechi.

Poporul lui Israel s-a purtat ca o curvă şi L-a părăsit pe Iahve.

Vântul conteni. Totul se cufundă în tăcere. Era din nou linişte.

1

Osea 1:1

Cuvântul Domnului spus lui Osea, fiul lui Beeri, pe vremea lui Ozia, Iotam, Ahaz, Ezechia, împărații lui Iuda, și pe vremea lui Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel.

Gomera ieși în grabă din camera ei privată și, printr-un coridor intermediar, intră în bucătăria bordelului. Jarah, una din slujnice, înșfăcă câteva smochine uscate și, cu o mână tremurândă, i le întinse ei în dar. Gomera luă două și închise mâna fetei în jurul celor rămase. „Mănâncă-le tu, Jarah. N-o lăsa pe Tamir să le găsească și să le dea altcuiva." Gomera se îndepărtă, băgând de seamă că fata își strecurase una în gură, și încercă să-și aducă aminte când simțise ultima oară mireasmă de pâine coaptă în bucătăria aceea. Gândul îi făcea stomacul să chiorăie zgomotos.

Ieși în curtea luminată de soare a casei de desfrâu deținută de Tamir și o zări pe bătrâna Merav îngrijind de trei țânci ce se jucau în colb. Aruncă o privire în stânga și-n dreapta, nădăjduind să evite o confruntare cu stăpâna. Tamir, cea mai înstărită femeie de afaceri din Samaria, își clădise bordelul pe determinare, viclenie și favoarea zeilor.

Și cu ajutorul Gomerei.

Da, de când fusese lăsată în pragul ușii femeii, după ce împlinise doisprezece ani, Gomera fusese curva cea mai lucrativă a lui Tamir.

„De ce trebuie să merg la jertfa din această dimineață?" vorbi cu patimă Gomera, îndreptându-se cu pași apăsați spre Merav. „De ce nu

pot merge fetele mai tinere, fără mine? N-am pus geană pe geană decât o clipă și sunt frântă de oboseală, Merav."

Bătrâna își duse un deget la buze și arătă din cap către sugarul adormit din brațele ei. Merav, moașa casei de prostituție, îi iubea pe toți copiii dinăuntrul porților ei, indiferent dacă erau născuți acolo sau găsiți părăsiți pe prag.

Gomera își ajustă volumul vocii, dar nu și tonul. „De ce are Tamir pretenția să vin și eu cu fetele? Ele sunt tot atât de capabile să se descurce cu mulțimea ca și mine." Dezgustată, luă în brațe pe una dintre fetițe și îi curăță, cu o baie de scuipat, obrazul mânjit.

„Tamir știe că tu reprezinți bine casa ei, iar celelalte fete caută la tine călăuzire când se află pe străzi." Glasul lui Merav era blajin, iar Gomera se întrebă cât din blândețea acestuia se adresa băiețelului pe care îl ținea în brațe și cât avea menirea să-i potolească ei proasta dispoziție. „Poftim, mănâncă-ți coaja de rodie." Bătrâna moașă îi întinse pielița uscată a fructului, cu un zâmbet pocit. Nu mai avea urechi pentru smiorcăielile Gomerei.

Gomera așeză din nou fetița pe pământ și se aplecă să ia coaja de rodie – dar o prinse pe Merav de mână și, înainte de a-i da drumul, o sărută. Bătrâna o mângâie pe obraz. „Acum, ia niște sâmburi de rodie cu tine. Nu vreau ca la anul să țin în brațe bebelușul tău."

La gândul acesta, Gomera simți un val de emoție străbătându-i trupul. „Ei bine, nici n-aș ști dacă ar fi bebelușul meu, nu-i așa?" Întrebarea sunase mai acuzator decât o intenționase și, văzând mâhnirea de pe chipul lui Merav, se lăsă în genunchi lângă bătrână. „Îmi pare rău. Știi că n-am vrut să te rănesc. Doar că, ei bine..." Bâjbâia în căutarea unor cuvinte potrivite, încercând să desfacă nodul de sentimente cu care se trezise de dimineață. „Tu mă cunoști, Merav. Încerc să dau uitării ziua de ieri și să nu-mi fac griji pentru cea de mâine. Dacă n-ai fi fost tu și semințele acestea de rodie, aș fi putut avea doisprezece copii până acum."

Bătrâna îi întâlni privirea și o mângâie pe obraz. „Ce te frământă în dimineața asta, micuța mea Gomera?"

„M-am deșteptat cu un teribil sentiment de groază. Pesemne că vreunul dintre zei mă avertizează asupra vreunei primejdii."

„Ori poate că ai băut prea mult vin azi-noapte." În ochii bătrânei juca un licăr răutăcios.

„Vorbesc serios!" strigă Gomera, făcând bebelușul să tresară.

Bătrâna îi aminti, cu o privire de avertizare, să-și coboare vocea. „Îmbătrânesc, Merav. Am avut la viața mea două nașteri și o pierdere indusă cu rută. Oricâte rodii îmi vâri pe gât, sunt aproape sigură că voi rămâne gravidă din nou, la câți clienți văd, noapte de noapte. Tamir zice că mă va învăța cum să conduc bordelul, dar până acum..."

„Dar până acum, n-a catadicsit nici să te învețe partea de *afaceri* a prostituției," sfârși bătrâna vorba Gomerei.

„Așa este." Ochii li se întâlniră, plini de înțelegere. „Nu m-a învățat *nimic*! Numai tu m-ai învățat, Merav. Tu m-ai învățat ce ierburi, rădăcini și ceaiuri împiedică sământa de bărbat să crească în mine. Tu m-ai învățat cum să nasc pe pietrele de moșit. Dar le-am privit pe celelalte fete jinduind după copiii pântecelor lor și am ajuns să fiu tot mai puțin umană cu fiecare prunc ce le-a fost răpit. Trebuie să știu *de ce* Tamir îi trimite de-aici pe toți băieții, dar s-a decis să-l țină pe acesta."

„Nici măcar eu nu știu răspunsul la întrebarea asta, micuța mea Gomera. O cunosc pe Tamir de când a cumpărat această casă, și totuși ea ține ascuns ce anume este atât de special la acest băiețel." Bătrâna îi mângâie părul negru de puf și îl cuibări mai aproape de inima ei.

„Spune-mi de ce nu vrea ca mamele să știe care bebeluș este al lor." Gomera aruncă o privire la micuțele ce se jucau cu bețe și pietre la picioarele lui Merav. „Este vreuna de aici a mea?"

Ochii lui Merav se umplură de lacrimi, dar glasul îi rămase de piatră. „Știi că nu pot să-ți răspund la întrebarea asta." Îi ridică bărbia și îi șterse lacrimile. „Și știi cât mă străduiesc să le împiedic pe fetele lui Tamir să zămislească. Dacă ar mânca semințele pe care li le dau eu și dacă ar bea ceaiul în mod regulat, n-am fi nevoite să le luăm bebelușii sau să le dăm rută ca să le inducă..."

„Știu," zise Gomera, lăsându-și capul în poalele ei. „Eu nu te acuz, prietena mea. Sunt doar frustrată și, pentru prima oară, încerc să-mi văd viitorul – dar cărarea este foarte întunecată."

Merav mângâie cu o mână părul Gomerei și începu să fredoneze un cântec familiar de leagăn, cu celălalt braț ținând copilașul. Gomera zbură cu gândul la trecut, la copilăria pe care și-o petrecuse în Betel. Parcă trecuseră veacuri. Le și vedea pe cele trei surori mai mici ale ei pitindu-se într-un colțon al casei în timpul uneia dintre crizele de furie la beție ale lui Abba Diblaim. Acesta era preot la templul din Betel – și un porc acasă la el.

Apoi, zări chipul lui Osea. Avea zece ani când îl văzuse ultima oară, iar ea, șase – în ziua aceea, la templu, când căzuse de pe grinzi. Nici măcar nu apucase să-și ia rămas-bun de la el înainte să-l ia taică-său din Betel. Osea fusese singurul ei prieten, protectorul ei.

După ce Abba Diblaim o vânduse câțiva ani mai târziu unei preotese a Așerei, din Samaria, Gomera se deprinse cu zilele amare ale unei preotese și cu nopțile însingurate petrecute cu bețivi. Îi dăduse crezare unui preot de-al lui Baal care îi spusese că o iubește. Ce prostuță fusese! Despuiată de îndatoririle ei ritualice, fusese apoi etichetată drept curvă și azvârlită la poarta casei lui Tamir. Merav îi alinase inima frântă și se îngrijise de urmele lăsate de bici pe spinarea ei. Sărmana femeie nu merita reproșurile severe pe care i le aruncase în această dimineață.

„Suntem împreună de aproape șapte ani de-acum," șopti Gomera, lăsându-și lacrimile să-i cadă pe rochia lui Merav. „Eu știu mai bine ca oricine cât de mult le iubești pe fetele din această casă și vreau să mă încredințez că *amândouă* vom avea un loc unde să trăim atunci când eu voi fi prea bătrână ca să îmi câștig hrana și adăpostul ca femeie de stradă." Își înălță capul, susținând privirea femeii. „Am nevoie să știu cu cine vorbește Tamir la templu când fetele noastre tinere ating vârsta slujirii în dumbrava Așerei. Și cum hotărăște care dintre fete ajung preotese și care lucrează ca femei de stradă sau ca slujnice? Pe ce alte căi aduce ea hrană și venituri pentru casa asta, pe lângă lefurile femeilor ușoare?"

„Măi, măi," se auzi o voce catifelată dindărătul lor. „Întâmplarea face să dau peste o conversație importantă în dimineața asta."

Gomera zări teama din ochii lui Merav și înțelese că Tamir auzise prea mult. Sări în picioare și dădu ochii cu stăpâna bordelului. „Îi povesteam lui Merav despre întrebările pe care voiam să ți le pun azi, după ce mă întorc de la jertfă." Își auzi tremurul din glas și se blestemă în gând pentru el. Cu bărbații, își desăvârșise șiretenia, dar când venea vorba să o mintă pe Tamir, încă avea dificultăți. „Te pot ajuta cu ceva înainte să plec? Ai vreo instrucțiune specială?"

Tamir își miji ochii și își puse mâinile făcute pumni pe șoldurile zvelte. „Da, de fapt, este ceva ce ar trebui să știi înainte de plecare. Jertfa de azi va fi prima de felul ei în Israel. Ultimii doi ani de secetă au afectat până și hambarele de grâne ale regelui Ieroboam." Aruncă

o privire în stânga și-n dreapta, coborându-și vocea. „În sfârșit, este într-atât de deznădăjduit încât să arate o devoțiune reală zeilor. Poate că se va ridica la înălțimea gloriosului nume al celui dintâi Ieroboam din Israel, care ne-a dat nouă viței de aur de la Betel și Dan. A zidit un altar nou pentru jertfa aceasta deosebită."

Tamir răsuci pe deget o șuviță din părul castaniu-roșcat al Gomerei. „Focul de pe altar va arunca sclipiri deosebite pe cârlionții tăi, iar răpăitul tobelor îi va stârni pe închinători. Ai grijă ca tu și celelalte fete să vă găsiți lângă altar în clipa jertfei. Mă aștept la o zi întreagă de sărbătoare și vreau toate lefurile în grâne." Îi eliberă părul și o îndepărtă cu mâna, ca pe o muscă. „Avem grâne puține aici, iar slujnicele nu pot coace pâine din argint."

Toată ființa Gomerei răcnea de indignare, însă ce alte opțiuni avea? Unde altundeva ar fi putut pleca? „Bineînțeles, Tamir. Voi face întocmai precum ceri." Își înghiți nodul din gât și își înduplecă glasul, hotărâtă să găsească o cale de scăpare. „Te-aș mai putea ajuta cu ceva, doamna mea?" Făcu o plecăciune, nădăjduind să-și ascundă astfel furia pe care chipul i-o trăda.

„Da. Du-te la jertfă. În clipa asta!" Stăpâna casei se îndepărtă ca o furtună, strigând instrucțiuni către una din slujnicele din capătul celălalt al curții.

Gomera tremura de furie înnăbușită și, deși nu se încumetă să se uite în direcția ei, îi zise în șoaptă lui Merav. „Am să mă duc, precum poruncește, dar diseară mă voi întoarce cu destul argint ca să plecăm amândouă din cotețul ăsta de găini."

Merav o prinse de mână. „Ai grijă, micuțo. Am mai văzut și altă dată privirea aceea din ochii lui Tamir. Regele Ieroboam nu este singurul ajuns în pragul deznădejdii."

2

AMOS 8:11

„Iată, vin zile," zice Domnul Dumnezeu, „când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului."

Cu fiecare pas în sus pe dealul stâncos al Samariei, Osea își simțea coapsele arzându-i, și băgă de seamă umbletul șovăielnic al bătrânului său învățător. Iona se rezema greoi în toiegele lui. De ce oare nu-i ceruse lui Isaia să rămână să-l ajute pe Iona, în loc să-l trimită înaintea lor, ca să aștepte semnalul lor în nordul cetății?

„Dă-mi voie să te ajut." Osea își puse un braț în jurul umerilor lui Iona, vrând să-l sprijine, însă profetul cel bătrân și ursuz îi răspunse cu binecunoscuta lui replică. „Iahve și toiegele mele sunt tot ajutorul de care am trebuință, mulțumesc." Iona îi scutură brațul, oferindu-i o jumătate de zâmbet și încredințându-și discipolul de gratitudinea sa – și totodată de refuzul său. Lăsaseră în urmă ferma lui Amos, din Iuda, în urmă cu patru zile. Iona își mai pierduse din robustețe, însă nu și simțul umorului.

Osea oftă, clătinând din cap, și îl lăsă pe Iona să conducă. În zilele tinereții sale, acesta călătorise până la Ninive și înapoi, supraviețuise trei zile în pântecele unui pește și întorsese o generație întreagă de asirieni la pocăință. Cine era Osea să o țină morțiș că avea nevoie de ajutor? *Iahve, dă-i putere. Știi cât de mult înseamnă pentru mine.*

Lăsându-l pe învățătorul său în grija Domnului, Osea își aținti privirea către palatul de un alb strălucitor; era uimit de capitala țării

sale de baștină – o cetate pe care nu o mai văzuse niciodată, o țară pe care o părăsise în urmă cu doisprezece ani.

Aruncă o privire piezișă spre Iona și băgă de seamă că acesta tremura ca varga. Osea își scoase mantaua și o înfășură în jurul umerilor prietenului său. De astă dată, Iona nu mai protestă, ci își trase haina din lână mai aproape de grumaz. Vântul iernii se simțea, pesemne, mai aprig pentru un bătrân cu sângele subțiat. Iona era acum acoperit din creștetul capului și până la călcâie, ascunzându-și petele de un alb lăptos ale pielii – tot atâtea dovezi necruțătoare ale lecției de trei zile din pântecele chitului.

„Cât de departe de Samaria este cetatea ta de baștină, Iona?" Osea se decise să facă conversație în loc să se zgâiască la sărmanul om, așteptându-se să cadă grămadă la pământ.

„Cam tot atât de departe spre miazănoapte cum este cetatea ta de baștină, Berelul, spre miazăzi." Glasul și umerii îi tremurau.

Osea dădu din cap, dar rămase tăcut. Închise ochii strâns, dându-și, în mintea sa, câteva scatoalce pentru că îi îngăduise lui Iona să vină cu el, de la bun început. Se temuse că drumeția de la ferma lui Amos, din Tecoa, avea să fie prea mult pentru el, dar bătrânul ținuse cu tot dinadinsul să-l însoțească în prima misiune profetică. Noaptea în care Osea primise cea dintâi revelație din partea lui Iahve fusese debutul unei vijelii sfinte ce ținuse trei zile și în care aflase unde, cui și cum să transmită mesajul lui Iahve. Însă instrucțiunile nu cuprindeau și prezența lui Iona în misiune.

„Ai nevoie de pătura din bagajul meu?"

„Ajunge! Mi-e bine," zise Iona, cu glasul înnăbușit de faldurile robei. „Nu te mai îngrijora ca o mamă dominatoare." Osea băgă de seamă o ușoară sclipire în ochii lui. „Nu sunt sigur dacă mi-este frig sau am emoții pentru tine, dar se pare că nu mă pot opri din tremurat." Își feri mantaua doar cât să-i facă, încurajator, din ochi.

Osea zări mândrie în ochii lui Iona și îi zvârli un braț pe după umeri. „Să nu-mi spui că tu n-ai nevoie de ajutor," îi zise, înainte ca mentorul său să apuce să protesteze. „Îmi rezem brațul de tine pentru că *eu* am nevoie de sprijin."

Iona chicoti și cei doi urcară poteca abruptă și bolovănoasă, într-o tăcere camaraderească. Lui Osea îi fugi mintea la clipa în care îl văzuse pentru întâia oară pe „profetul cu peștele", cum îl numise Gomera, pe

când erau copii. Ea îl înduplecase să se mai furişeze o dată pe grinzile templului, ca să tragă cu ochiul la îndatoririle preoţeşti ale taţilor lor, şi chiar atunci sosise Amos, însoţit de Iona, cu mesajul judecăţii lui Iahve asupra Israelului. Nu avea să uite vreodată cuvintele lui Amos: „O foamete de Cuvântul Domnului vine peste Israel." Marele preot, Amaţia, luase în derâdere ameninţarea. Însă Beeri, tatăl lui Osea, dăduse crezare acelor vorbe şi părăsise Israelul, împreună cu alţi urmaşi credincioşi ai lui Iahve, ducându-l pe Osea să înveţe alături de alţi viitori profeţi la ferma lui Amos.

„V-am mulţumit vreodată, ţie şi lui Amos, pentru că aţi pus pe picioare şcoala de profeţi din Tecoa?" Osea îşi păstră privirea aţintită înainte, de teamă că emoţiile aveau să-i înece cuvintele dacă îl privea pe Iona în ochi.

„Îmi pare rău că tatăl tău, Beeri, nu este aici să te vadă profeţind. Cred că i-ar fi făcut plăcere să afle că eşti primul profet ce vorbeşte în Israel în ultimii doisprezece ani, de când Iahve a declarat foametea după cuvântul Său."

Osea îşi simţi inima strângându-i pieptul. În clipe ca acestea, îi era dor de tatăl său. De când murise Abba, la doi ani după ce ajunseseră la ferma lui Amos, Iona îi fusese protector şi mentor, deopotrivă în cele duhovniceşti şi în cele pământeşti.

„Îmi lipseşte Abba Beeri, dar tu mi-ai fost un tată credincios, prietene."

Iona îşi conteni umbletul târâit şi se îndreptă de spate, forţându-l pe Osea să-l privească în ochi. „Ziua în care mi-ai povestit despre prima ta întâlnire cu Iahve – cred că a fost cea mai fericită zi a vieţii mele. Îţi aminteşti? Am dansat de bucurie – fără toiegele acestea!"

Râseră amândoi de amintirea spectacolului. „Îmi amintesc," zise Osea, ştergându-şi lacrimile de fericire. „Ţi-a zis Iahve atunci că avea de gând să-mi poruncească să-mi iau o nevastă? Înainte de a pleca, în ziua aceea, mi-ai spus să nu-mi iau o soţie decât dacă Iahve îmi porunceşte astfel. Ştiai că El îmi va vorbi?"

Veselia lui Iona păli şi fu înlocuită de o concentrare intensă. „Iahve nu mi-a vorbit în mod direct, de ceva vreme. Eu primesc ghionturi – înclinaţii spre una sau alta. Dar tu, Osea – tu eşti profetul lui Iahve pentru acest moment din istoria Israelului. Vorbeşte pe şleau, fiule. Vorbeşte cu autoritatea pe care Iahve ţi-a dat-o." Ochii lui sfredelitori,

pe fondul pielii aceleia de un alb straniu, ar fi dat fiori oricui.

Tăcerea se instăpâni între ei, în vreme ce drumeți osteniți treceau pe lângă ei. Osea se simțea aidoma unui copil, dar trebuia să întrebe. „Iahve mi-a spus să mă însor cu o prostituată, dar nu mi-a destăinuit în amănunt cum să găsesc una sau cum să procedez – ei bine, ca să o fac să se învoiască." Simțind căldura ce îi urca în obraji, răcâi cu sandala poteca prăfuită. „Dacă găsesc o femeie ușoară, dar ea mă refuză? Eu nu sunt așa de chipeș ca Isaia. El ar cuceri inima oricărei femei, fără nicio dificultate. Deja a cucerit-o pe Aya." Își ridică privirea, dând glas temerii celei mai adânci din sufletul său. „Dacă nu pot fi atrăgător nici măcar pentru o *curvă*?"

Așa cum stăteau în mijlocul valului de călători, Iona îl cuprinse pe Osea cu brațul și începu să urce din nou anevoiosul deal al Samariei. „Se prea poate ca femeia să te refuze."

„Ce?" Osea se opri, însă Iona îl smuci de robă și-l trase la loc sub brațul său ca să-și vadă de drum.

„Am zis că *se prea poate* ca ea să te refuze, dar tu trebuie să-ți amintești de ce te afli aici. Inima lui Iahve a fost frântă de necredincioșia lui Israel. Trebuie să te faci vulnerabil la afecțiunea celei pe care vrei să o iei în căsătorie. Trebuie să-ți declari în mod public intențiile față de ea, riscând, astfel, să fii respins."

„Asta nu mă face să mă simt mai bine, Iona." Îi tot venea în minte dansul de fericire al lui Isaia după tratativele de căsătorie cu Aya și se temea că el nu avea să simtă vreodată gustul acela dulce al triumfului.

„Nu mi-am propus să te fac să te *simți* mai bine, fiule. Eu nutresc speranța să te pregătesc pentru chemarea pe care ți-a dat-o Iahve. Zbaterea ta, emoțiile tale, bucuriile și mâhnirile tale le vor oglindi adesea pe ale lui Iahve."

Osea se cufundă din nou în tăcere, uitându-se iarăși la palatul din calcar alb al Samariei. Își dădea seama că zilele de învățăcel în școala profeților ajunseseră la capăt, dar cele în care învăța cum să fie profetul lui Iahve erau abia la început.

Își înghiți nodul din gât, adunându-și curajul de a se aventura cu o altă întrebare. Era bucuros că Isaia nu era cu ei. Deși crescuseră împreună în tabăra profeților, Isaia era mai mic cu patru ani și putea fi tot atât de sâcâitor ca oricare frate mai mic. Și pentru că era din spiță de rege, nu putea pricepe frământările lui Osea.

„Și dacă nu vreau să ascult de chemarea lui Iahve, Iona? Dacă nu vreau să mă însor cu... o curvă?" Până și cuvântul avea un gust amar pe limba lui.

Iona zâmbi, iar Osea se simți umilit. „Nu văd ce e de zâmbit în toate acestea!"

Iona ridică o sprânceană încrețită. „Mă întrebi *pe mine* despre a nu-L asculta pe Iahve?"

Osea înțelese ironia faptului de a-și adresa întrebarea profetului fugar, și pârghiile sale de apărare cedară.

„Dumnezeu Își va împlini planul – cu sau fără participarea noastră. Dacă noi nu suntem dispuși să ne supunem, El se va folosi de alte împrejurări sau va găsi pe altcineva gata să-L slujească. Dar Dumnezeu Își va împlini planul, pentru că, la urma urmei, planul Lui este cel mai bun."

Osea încuviință din cap, și își continuară drumul în tăcere, prinși în gloata celor ce se apropiau de cetatea regelui Ieroboam. Samaria, ca și Ierusalimul, fusese aleasă să fie capitala națiunii de către un oștean de demult, datorită avantajului ei militar. Regele Omri pusese preț pe poziția Samariei din vârful unui munte abrupt și săpase zidurile din spate direct în coasta muntelui. Fiul lui Omri, Ahab, adăugase la cetate prin construcții extinse; de fapt, extravaganța și darurile lui Ahab pentru soția lui, Izabela, îi făceau pe negustori să se gândească la palatul de fildeș al Samariei.

Osea se opri, ferindu-și ochii de lumina orbitoare. Își ridică ochii spre palat și spre temeliile ce ocupau aproape o treime din muntele Samariei. Conacele cu două caturi de la răsărit de proprietățile împărătești stăteau mărturie luxului și excesului în care trăiau toți conducătorii lui Israel. Osea își simți inima strângându-i-se în piept.

Iona se opri, uitându-se neliniștit la oamenii ce treceau grăbiți pe lângă ei, și îl smuci pe Osea de mânecă. „Ce faci? Dacă vorbele negustorilor sunt adevărate, jertfa poate să înceapă la templu din clipă-n clipă."

Osea, însă, se întoarse într-un cerc, sorbind cu nesaț priveliștea. „Eu sunt israelit prin naștere, Iona, dar niciodată n-am văzut Samaria."

Un bărbat ara pământul cu un plug tras de un catâr. Printr-un crâng de măslini fugeau, zburdalnici și râzând, niște copii.

Osea se simți gâtuit de emoție. „Toate acestea vor fi distruse dacă

regele Ieroboam nu ia aminte la mesajul pe care i-l aduc din partea lui Iahve."

„Adu-ți aminte de instruirea ta, Osea. Tu ești profetul lui Dumnezeu. Nu ești Dumnezeu."

Iona îi puse un braț pe după umăr și se sprijini de el, intrând pe porțile cetății. Odată ajunși în capitala Israelului, cotiră spre apus, spre vârful vestitului deal al Samariei. Prin mijlocul străzii curgea canalul de scurgere al cetății. Până și doi profeți de la țară știau să se țină cât mai departe de duhorile lui. Miasma aproape că îl făcea pe Osea să verse. Când mulțimea încetini, se uită îndărăt și văzu locuințele mai sărăcăcioase de la piciorul muntelui, unde ajungeau, în chip firesc, toate gunoaiele și scursurile cetății. *Iată încă un motiv pentru ca bogații și cei puternici să trăiască în vârful muntelui, în case cu două caturi.*

„Se pare că va trebui să ne despărțim," zise Iona, arătând din cap în direcția unde puhoiul se oprise. „Vei avea nevoie să te apropii cât se poate de mult de regele Ieroboam și nu vei putea ajunge prea aproape dacă târăi după tine un bătrân schilod." Osea dădu să protesteze, dar Iona îl reduse la tăcere, cu o mână ridicată. „Iahve te-a ales pe tine să duci acest mesaj, fiule. El îți va arăta limpede calea și îți va da înțelepciune. Acum, du-te," mai zise, împingându-l de umăr, fără a lăsa loc pentru proteste.

Cu inima bubuindu-i în piept, Osea făcu primii pași spre o clădire masivă conectată la partea dinspre răsărit a palatului. Pe creasta porticului era cocoțat zeul fenician Melqart – înălțat, fără îndoială, de Ahab, pentru regina lui, Izabela. Osea se uită de câteva ori în urmă, văzând cum din ce în ce mai mulți oameni îl despărțeau de Iona – până când, în cele din urmă, nu-l mai putea zări pe învățătorul său. În zare se deslușea tulburătorul templu alb, cu două caturi. Grădini imaculate îi căptușeau marginile, iar chipuri din piatră de toate mărimile și credințele îi punctau curtea. Le porunci propriilor picioare să-și vadă de drum, iar mulțimea îl împinse înainte.

Vărsat în sanctuarul principal, Osea își ținu răsuflarea. Față de boul simplu din aur din casa copilăriei sale din Betel, o mare parte din templul Samariei era devorată de un idol enorm. Imaginea sclipitoare din bronz reprezentând un bărbat cu cap de bou ajungea aproape până în vârful templului. Pântecul îi era în flăcări, vărsând fumul unui foc zdravăn. Osea auzise oarece povești despre acest zeu – moabiții

îi ziceau Chemoş, amoniţii, Moloh. Canaaniţii îl numeau Mot şi îi învăţau pe israeliţi că trebuia îmbunat atunci când seceta le ameninţa pământurile. Poveştile lor spuneau că Mot îl cucerise pe prinţul Baal, dătătorul ploii, şi îl ţinea captiv în infern până când i se aducea o jertfă. Oricare ar fi fost numele zeului din toată această urâciune, Osea ştia ce însemna acel altar.

Urma să moară un copil.

3

OSEA 4: 1, 3

Ascultați cuvântul Domnului, copiii lui Israel! „Căci Domnul are o judecată cu locuitorii țării, pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară... De aceea, țara se va jeli, toți cei ce o locuiesc vor tânji împreună cu fiarele câmpului și păsările cerului: chiar și peștii mării vor pieri."

Gomera își făcu drum prin mulțimea adunată la templu cu o pricepere născută din experiență și hotărâre. Fetele ce veneau în urma ei ținuseră pasul în mod admirabil și băgă de seamă că ochii lor conturați cu kohl nu îi scăpau nicio mișcare. „Tu, să dansezi în stânga platformei regelui," o instrui pe cea mai tânără. Apoi, făcându-i semn unei fete înalte, cu mai multă experiență, adăugă, „Rămâi lângă ea până când vezi că clientul plătește un preț corect în grâne." Cele două fete încuviințară din cap și se îndepărtară în grabă; clopoțeii din bronz agățați de glezne zornăiau în ritmul pașilor lor. Gomera stabili locația tuturor celorlalte fete ale lui Tamir – la o depărtare îndeajuns de mare de alte femei ușoare, pentru a evita confruntarea, dar destul de aproape de altar ca să ademenească închinători zeloși.

În sfârșit, după ce le orândui pe toate, Gomera scrută sanctuarul templului ca să-și găsească locul favorit. Locul în sine varia de la un eveniment la altul, dar principiile după care se călăuzea erau întotdeauna aceleași: locația cea mai discretă din apropierea oficialilor cu rangurile

cele mai înalte. Un bătrân al cetății sau un judecător – chiar și un preot – nu avea mustrări de conștiință dacă lua în patul său o prostituată. Un oficial, însă, risca să fie ridiculizat dacă plătea prea des pentru plăcere. Sau dacă femeia era urâtă. Gomera știa că ea nu era urâtă; i-o spuseseră unii dintre bărbații cei mai puternici ai Samariei. De mai multe ori. Așadar, discreția era de o importanță vitală dacă trăgea nădejde să-i momească pe aceia ce puteau oferi argintul necesar pentru evadarea cu Merav, diseară.

Tobele templului începură să bată un ritm lent de bas, vibrându-i până în suflet și punându-i picioarele în mișcare. Începu să dănțuiască și să se unduiască, deplasându-se în bătaia lor către o zonă umbrită, în apropierea platformei regelui. Ieroboam era așezat pe tronul său din templu, având-ul alături pe generalul de curând numit al Israelului. Menahem era un soldat fără dram de milă și un conducător exigent. Ca și regele Ieroboam, și el pretindea o loialitate neabătută de la cei aflați în subordinea sa. Gomera simțise pe pielea ei mușcătura biciului acestuia, în urmă cu două nopți, când întârziase cu servitul vinului. Nu avea să mai repete vreodată acea greșeală.

În dreapta regelui, ședea Amația, cel ce era mare-preot în Betel, pe vremea copilăriei ei. Îl văzuse de o sută de ori, de când sosise în Samaria, și îi repugna faptul că fusese promovat la rangul de mare-preot al Israelului. Astăzi, însă, se simțea iarăși de șase ani și vedea cu ochiul minții furia lui Amația față de profetul Amos, care venise din Iuda ca să profețească împotriva Israelului – și îl adusese cu el pe profetul acela cu peștele.

Profetul cu peștele. El l-a luat pe Osea departe. O amintire proaspătă a chipului blând al lui Osea îi strânse inima. Nu se mai gândise de ani de zile la prietenul ei din copilărie – până azi dimineață. De ce îi chinuise gândurile tocmai azi?

Își acoperi urechile, încuind pe dinafară acea amintire și concentrându-se asupra fluierelor și tobelor sărbătorii ce urma. Dar simțea aievea brațele lui Osea în jurul ei. Nu era decât un băiețel, dar îi era ca un frate mai mare, puternic și protector. Când tatăl lui, Beeri, spusese sus și tare că avea de gând să-l ducă cu el în Iuda – departe de închinarea păgână din Israel –, Gomera își aducea aminte că țipase, căzând de pe căpriorii templului. Lumea ei se întunecase. Când se trezise, Osea nu mai era – și, la scurt timp, i-a fost luată și inocența.

Tobele din templul regelui Ieroboam continuau să bată, însă Gomera

rămase în picioare, aidoma idolului în flăcări dinaintea ei, zgâindu-se la Amația. Într-un fel, el era răspunzător de viața ei de suferință. O ură adâncă, sfredelitoare, se ridică în ea tot urmărindu-l pe măscăriciul acela neghiob ce bătea din palme în contratimp. Avea zece ani când Abba Diblaim o vânduse preotesei din Samaria – în aceeași zi în care Amația era făcut mare-preot al Israelului. În aceeași zi în care Abba Diblaim devenea mare-preot la Betel.

Carierele unor bărbați erau clădite pe frumusețea unor fetițe. Gândul că fusese pusă la bătaie pentru favoarea politică a tatălui ei o mistuia când de ură, când de deznădejde. Un fior îi străbătu trupul. Clătină din cap, încercând să-și alunge amintirile. Trebuia să fie la înălțime dacă nădăjduia să câștige destul argint pentru evadarea ei cu Merav, astă-seară. Închise ochii, impunându-și să se bucure de răpăitul tobelor și simțind vibrația bătăilor lor sub tălpi.

Își reluă dansul către platforma regelui, trecând de altarul cel nou – o imagine a unui bărbat cu cap de bou, ce stătea așezat cu picioarele încrucișate. Flăcările ardeau aurii și albe în pântecele lui, iar căldura aproape că o pârjolea. Se ținu cu grijă departe de nerușinatul dobitoc, minunându-se de mărimea și vâna lui. De două ori cât un stat de om, imaginea era îndeajuns de lată încât să încapă o cămilă în picioare în furnalul ei. Nu mai văzuse niciodată așa ceva în Samaria – sau în Betel, la drept vorbind. Canaaniții aveau mulți zei, și ea se simțea înșelată de închinarea ei israelită, simplă, la El și Așera, Baal și Anat.

Așera era zeița ei protectoare, care binecuvânta și blestema riturile de fertilitate ale bărbaților și femeilor. Gomera dăduse zeilor lui Israel respectul care li se cuvenea, dar era ceva la acest furnal din bronz care o atrăgea, o stârnea. Tobele își întețiră bătăile, iar ea își desfăcu larg brațele. Își lăsă capul pe spate, abandonându-se în dans și râsete. Zurgălăii din jurul mijlocului ei, de la glezne și încheieturi zornăiau în răpăitul tobelor, și fata se pierdu în înfiorarea a tot ce ar putea avea de oferit acest zeu nou.

„Ascultați cuvântul lui Iahve, israeliților." Un glas profund de bărbat îi zgârie nervii, răsunând peste zarva tobelor și reducând la tăcere hoarda gălăgioasă. „Iahve are împotriva voastră următoarele acuzații."

Vraja Gomerei se rupse. *Iahve?* Nu mai auzise de zeul acesta de când era la Betel, de când Osea...

„Cine are neobrăzarea de a întrerupe jertfa sfântă a regelui?" Amația

se ridică de pe canapeaua lui poleită cu aur şi păşi până la marginea estradei pe care se afla regele, scrutând marea de feţe. Gloata zvâcni şi se tulbură până când un singur bărbat rămase în picioare, singur – încercuit de spectatori curioşi, dar precauţi.

„Nu mai este credinţă, nici dragoste, nici cunoaştere a lui Elohim în ţara aceasta," continuă intrusul, însă Gomera nu se putu apropia îndeajuns cât să-i vadă faţa. „Toţi jură strâmb, mint, omoară, fură şi preacurvesc. *De aceea,* ţara se usucă şi toate vieţuitoarele din ea odată cu ea – animalele voastre, păsările şi peştii mor, nu-i aşa?"

„Nu da vina pe conducătorii lui Israel, când poporul comite aceste odioase nelegiuiri." Marele preot îşi crescu volumul vocii, ridicându-şi totodată şi micile cocoaşe de care îi aparţineau umerii. Gomera gândise întotdeauna că înfăţişarea lui Amaţia era mai curând de şarpe decât de om. Îşi croi drum prin mulţime. *Încă un israelit rotofei şi voi putea, în sfârşit, să-l văd pe profetul lui Iahve.*

„Aşa vorbeşte Iahve pentru *tine*, Amaţia: Acuzaţiile Mele sunt împotriva voastră, a preoţilor. Voi nimici pe poporul Meu pentru că este ignorant. Şi pentru că voi aţi refuzat să învăţaţi şi să daţi învăţătură, nici Eu nu vă voi lăsa să fiţi preoţi ai Mei. Aţi părăsit învăţăturile lui Elohim al vostru, de aceea şi Eu îi voi da uitării pe copiii tăi, Israele."

În sfârşit! Gomera ieşi din mulţime şi se trezi faţă în faţă cu profetul. *Pe sânii Aşerei – nu!*

„Osea?" Cuvântul îi scăpă ca o şoaptă şi, mulţumiri fie aduse zeilor, el nu o auzise.

Dar era el.

În aventurile lor din copilărie, ea fusese întotdeauna cea curajoasă. *Uită-te la el acum.* Prietenul ei cel sfios era acum profetul înfocat al lui Iahve. Inima îi bătea mai zgomotos decât tobele ce îi puneau în mişcare picioarele. Îl urmări pe prietenul ei de odinioară. În multe privinţe, era neschimbat. Avea părul cârlionţat. Ochii căprui, blânzi – tot aşa de rotunzi şi inocenţi ca în urmă cu doisprezece ani.

În clipa aceea, el îi întâlni privirea. Şi ea văzu cum inocenţa lui se spulberă.

Osea se aplecă înainte, cu mâinile strânse pe burtă, ca şi când ar fi primit o lovitură. Din mulţime începură să se ridice murmure, şi ştiu

că trebuia să continue mesajul lui Dumnezeu, dar cum? *Poate că nu e eu.* Își lăsă ochii să rătăcească de-a lungul pardoselii de mozaic, până la picioarele vopsite cu henna ale prostituatei din fața lui. Ușor, aproape dureros, ochii lui străbătură, din cap și până-n tălpi, silueta ei mărunțică. Fiecare brățară, văl și clopoțel fusese plasat pentru a accentua, cu o deosebită pricepere, pielea catifelată și rotunjimile desăvârșite ale fetiței pe care o cunoscuse în Betel.

Ea își ridică mâinile stângaci, acoperindu-și cicatricea pe care o căpătase pe frunte în urma căzăturii de pe căpriorii templului. Dar nu-și putea ascunde semnul de frumusețe de lângă nara stângă. Îl urâse pe când era doar o copilă și încercase să-l îndepărteze frecându-l cu castravete zdrobit și sevă de pin. Eforturile ii fuseseră, însă, în van, iar acum el o distingea drept o frumusețe rară și exotică.

Osea simți o mână pe umăr și tresări, speriat, aidoma unui băiețel. Mulțimea râse, apoi își ținu răsuflarea, însă înainte să se întoarcă, văzu ura ce se aprinse în ochii Gomerei la vederea bătrânului profet din spatele lui.

Iona își scoase gluga, dându-și la iveală pielea strânsă și, odată cu ea, identitatea. „Fiule, trebuie să continui," șopti el. „Îmi dau seama că atenția ți-a fost distrasă..."

„Nu înțelegi, Iona. Ea..."

„Iahve înțelege, Osea. Cunoașterii și planului Său nu-i scapă nici cel mai neînsemnat amănunt." Se trase apoi înapoi cu un pas, lăsându-i discipolului său libertatea de a alege. Lucrarea sau distragerea. Osea se uită din nou în direcția Gomerei, și inima i se frânse când ea îi întoarse spatele.

Și apoi, se aprinse de mânie.

„Așa vorbește Iahve: cu cât se înmulțesc preoții, cu atât mai mult păcătuiesc împotriva Mea. De aceea, le voi preface gloria în rușine. Vor mânca, dar nu se vor sătura niciodată. Se vor culca cu prostituate, dar nu vor avea niciodată copii."

O văzu pe Gomera înălțându-și capul în direcția lui și aruncându-i o privire răutăcioasă, ce îl avertiza să se oprească. Dar nu putea – nici măcar de dragul iubitei sale prietene.

„Israelul L-a părăsit pe Iahve și un duh de curvie îl duce pe cărări greșite. Ei curvesc prin faptul că se dau pe ei înșiși altor dumnezei."

Amația începu să râdă și le spuse lui Ieroboam și lui Menahem, „Se

pare că tânărul acesta nu o apreciază pe frumoasa noastră Gomera." Mulțimea i se alătură în batjocură, sărind spre tinerele prostituate împrăștiate printre rânduri și pipăindu-le.

Osea îl lovi pe bărbatul ce o luase pe Gomera în brațele sale. „Stai departe de ea!"

„Nu! *Tu* să stai departe de mine!" strigă ea și se cuibări la pieptul lat al bărbatului. Se uită peste umăr la Osea, aproape provocându-l să-i mai ia o dată apărarea.

Ce îi făcuseră? De ce ar alerga Gomera în brațele unui bărbat care o brutaliza, când Osea putea să o ajute și să restaureze prietenia lor? Durerea trădării ei îi ardea pieptul.

„Iahve înțelege," spusese Iona adineauri, când crezuse că Osea fusese distras, pur și simplu, de formele frumoase ale unei curve. Ei bine, în sfârșit, *Osea* înțelegea. Pricepea durerea de nedescris pe care o simțea Iahve din pricina unei națiuni ce Îi refuza încercările de a o curta, alegând în schimb să venereze alți ibovnici. Indignarea îi ințețea pasiunea.

„Poporul Meu aduce jertfe pe vârfurile munților și arde tămâie pe dealuri și sub stejari și plopi. Iată de ce fiicele voastre ajung curve și nurorile voastre curvesc." După câte se părea, cele din urmă cuvinte avură darul de a amuți gloata. Era limpede că pomenirea nurorilor adulterine atingea niște corzi ale inimii ce rămaseră tăcute în privința curvelor de condiție umilă. „«Și totuși, nu le voi pedepsi pe fiicele voastre când se prostituează,» zice Iahve, «sau pe nurorile voastre atunci când curvesc. Căci bărbații sunt cei ce se duc la curve și aduc jertfe cu prostituatele de la templu. Și Israel însuși se poartă ca o curvă!» Doamne Dumnezeule, nu îngădui să se facă și *Iuda* vinovată de asta!"

Nici nu îi ieșise bine de pe buze cuvântul *Iuda* că regele Ieroboam sări ca ars de pe tronul său. „Ajunge! Am auzit destule de la acest văzător. Te recunosc, Iona. Uneltitor bătrân. Cum de te încumeți să te ascunzi după un băiat cu obrajii încă roz, ca să rostești judecata asupra unei împărății la a cărei ridicare ai pus și tu umărul?"

Iona înaintă câțiva pași și făcu o plecăciune, în timp ce soldații îl înconjurau. „Ai dreptate, rege Ieroboam, sunt eu, Iona. Dar greșești spunând că am pus umărul la ridicarea împărăției tale." Un zâmbet senin întinse pielea marmorată a bătrânului. „Eu am transmis mesajul lui Iahve pentru tine și pentru tatăl tău, Ioas. Elohim este Acela care

a restabilit granițele Israelului de la Hamat la Marea cea Moartă. Nu regele Ioas. Nici tu. Și cu siguranță, nu eu. Dă-I gloria numai lui Iahve – altminteri, fii gata să ții piept mâniei Sale."

Chiar în clipa aceea, sosiră gărzile și îl înșfăcară pe Iona de brațe.

„Este bătrân," zise Osea, îmbrâncindu-l pe unul din soldați. „Nu e nevoie să-l iei cu forța. Vom pleca." Așeză un braț protector pe după umerii lui Iona și se îndreptară spre curte, strigând, „Israelul este îndărătnic ca un bou. Cum poate Iahve să vă hrănească ca pe niște miei într-o pajiște deschisă? Poporul lui Efraim alege să se închine idolilor, de aceea, vă vom lăsa în pace o vreme, dar când vă veți fi terminat de băut vinul și când vă veți fi săturat de culcat cu femei ușoare, vântul vă va spulbera pe toți. Jertfele voastre vă vor aduce rușine!"

„Scoateți-i din sanctuarul meu!" răcni Ieroboam. „Să bată tobele din nou!"

Osea auzi răpăitul tobelor revenind și îi aruncă o privire lui Iona, îngrijorat că ar fi putut fi rănit de gărzi. Însă fu întâmpinat cu un rânjet satisfăcut și o clătinare aprobatoare din cap.

„Nuuu!" Un zbierăt de femeie spintecă clipa aceea de bunăvoință.

Amândoi profeții fură izgoniți afară din sanctuar, în vreme ce o bătrână se agăța cu unghiile și îi lovea pe soldații ce o aduceau înăuntru. Din nas îi șiroia sânge și avea o tăietură deasupra unui ochi. Fusese bătută – pesemne de către soldatul masiv ce mergea în fața ei. Acesta ținea în brațe, înfășat în scutec și ridicat sus deasupra capului, ca o ofrandă, un copil ce plângea cu țipete. Cine era această femeie? Era prea bătrână ca să fie mama bebelușului; era oare *savta* și lua apărarea odraslei fiicei sale?

Panica îi înteți tăria, și Osea făcu o ultimă sforțare de a se smulge din mâna celor ce îl țineau captiv. Unul dintre soldați îi aplică o lovitură în obraz cu plăselele sabiei, iar Iona îl prinse de braț înainte de a putea riposta. „Nu, fiule," îi zise. „Noi ne-am supus voii lui Iahve. Acum, Israelul trebuie să aleagă să se pocăiască și să asculte sau să dea curs celui mai abominabil act al omenirii. Dacă jertfesc pruncul acela în foc, nu vor fi cu nimic mai buni decât canaaniții și vor fi scoși din Țara Promisă de Iahve și duși în exil."

Osea nu avu timp să gândească sau să ia o hotărâre. Soldații îi târâră pe amândoi dincolo de curtea templului și îi zvârliră în canalul de scurgere al străzii principale din Samaria. Rămaseră în duhoarea aceea,

ascultând răpăitul tot mai rapid al tobelor şi strigătele tot mai frenetice ale mulţimii.

Parcă ţineau o veşnicie. Şi apoi, tobele conteniră.

Un singur ţipăt spintecă văzduhul şi Osea o văzu în minte pe femeia aceea bătrână. Când glasul ei fu înăbuşit abrupt, se întrebă ce soartă se abătuse asupra singurei ce avusese îndrăzneala de a-şi sfida naţiunea.

4

Exod 22:29-30

[Iahve i-a zis lui Moise:] „Să-Mi dai pe întâiul născut din fiii tăi... să rămână șapte zile cu mama sa, iar în ziua a opta să Mi-l aduci."

Gomera se uita cu groază la căpitanul lui Menahem, care defila prin mulțimea frenetică ținând deasupra capului copilașul înfășat. Fusese cu mulți dintre bărbații influenți din Israel, însă acesta, Eitan, era întrecut în cruzime doar de însuși Menahem. Tobele bătură mai tare, mai iute și Gomera măsură pasul gărzii până la vădita destinație. Tăie mulțimea, ajungând la altar cu câteva clipe înaintea lui.

„Rogu-te, rogu-te..." Se lăsă în genunchi înaintea lui Eitan; căldura cuptorului aproape că îi aprinse vălurile. Dar nu mai apucă să mai spună ceva, fiindcă el o dădu la o parte cu o lovitură nepăsătoare, și ateriză, stângaci, într-o rână.

Merav o văzu întinsă acolo: părea sfâșiată de alegerea persoanei căreia să-i ofere protecție – copilașului hărăzit focului, sau Gomerei, fata de care avusese grijă atâta vreme. Momentul trecu și Gomera știu atunci. Merav își lua rămas-bun.

Eitan ridică pruncul mult deasupra capului, cu fața către chipul din bronz. Rămase la o depărtare de o cămilă de flăcările fosforescente, în vreme ce două gărzi o țineau pe Merav între ele. Bătrâna încetase să se mai zbată, dar lama unui pumnal încă îi scânteia lipită de trup, în partea stângă. Gomera își lăsă capul în jos și plânse.

„Nu lăsa un tânăr plin de amărăciune și un bătrân profet răzbunător

să te deziluzioneze, Israele," își ridică Amația brațele și glasul peste larmă. Gloata amuți, dar tobele continuară să bată. „Preoții lui Israel cunosc Legea lui Moise tot atât de bine ca Iona, dar el alege legile ce slujesc scopului lui. Căci nu a zis oare Iahve marelui nostru profet Moise: «Să-Mi dai pe întâiul născut din fiii tăi... să rămână șapte zile cu mama sa, iar în ziua a opta să Mi-l aduci.»? El cel blajin este cel care i-a îngăduit lui Mot să-l învingă pe prințul Baal și să nu ne dea ploaie. De aceea, te înștiințez, o, evlaviosule Mot, că Anat cea temută urmărește lupta. Vom face, în sfârșit, după cum ni s-a spus și vom jertfi zeilor un întâi născut. Fie ca veștile acestea să stârnească furia lui Anat, dorința după iubitul ei, Baal. Fie ca cel ce umblă pe nori să înfrumusețeze iarăși cerurile cu tunete și fulgere. Primește, o, Baal, această ofrandă și revarsă ploaie din ferestrele palatului tău." Marele preot al lui Israel își lăsă brațele în jos și tobele se cufundară în tăcere.

Eitan zvârli sugarul înfășat, într-un arc perfect, în flăcările altarului și, în aceeași clipă, Merav se năpusti înainte. Gomera văzu pumnalul gărzii pătrunzând adânc în coastele prietenei sale. Merav se prăbuși în locul în care era, fără niciun sunet.

„Nuuu!" gemu Gomera și dădu să se târască până la ea, însă Eitan o înșfăcă de păr și îi îndesă un genunchi în pântece. Tot suflul o părăsi.

„Luați-o pe bătrână de aici," le șopti oamenilor săi printre dinții încleștați. „De târfă mă ocup eu."

Muzica începu iarăși să cânte și gloata mugi, sărbătorind. Fluierele și lirele se alăturară tobelor, reînsuflețind frenezia închinării, în vreme ce Gomera zăcea pe jos, cu răsuflarea tăiată. Pretutindeni în jurul ei erau picioare ce dănțuiau și zurgălăi zornăitori de femei ușoare.

„Veseliți-vă," exclamă Amația. „Veseliți-vă împreună cu mine, popor al lui Israel! Zeii noștri ne-au auzit rugăciunile și ne vor răspunde neîntârziat. Găsiți-vă plăcerea oriunde puteți și fie ca livezile roditoare ale Așerei să vă astâmpere orice dorință a inimii."

„Ridică-te." Eitan o trase pe Gomera de păr, punându-și buzele lângă urechea ei. „Trebuia să ai mai multă minte și să nu fi scăzut meritele momentului de măreție al lui Amația. Mi-e teamă ca va trebui să plătești pentru lipsa ta de judecată." O înșfăcă sub un braț și o târî spre ieșirea din curte. Ea se zbătu, încercând să se elibereze, dar el o strânse mai abitir, până o strivi.

Recăpătându-și cu greu suflarea din pricina durerii sfâșietoare

din coaste, Gomera izbuti să îngaime. „Ce se va întâmpla cu trupul neînsuflețit al lui Merav?"

Eitan nu răspunse. Ea presupuse că el îi ignora preocuparea, dar după ce risipi puhoiul din curte, Eitan coti în josul unei străduțe pustii din preajma templului și întrebă. „Cine?"

„Merav, bătrâna..."

Înainte să-și încheie vorba, chipul lui se lumină de înțelegere. „Tu boceai după babornița, nu după copil? Ar fi trebuit să-mi dau seama că o femeie ca tine e lipsită de instincte materne." Râse și o îmbrânci într-un colț.

Strada se înfunda în zidul curții. Nu avea unde să fugă. „Te rog. Eitan. Eu sunt singura familie a lui Merav. Trebuie să o spăl și să-i pregătesc trupul pentru înmormântare."

El ridică dintr-o sprânceană. „Așadar, îți amintești numele meu? Mă simt flatat."

Văzând un avantaj, ea păși spre el și întinse o mână ca să-i mângâie obrazul. „Bineînțeles că-mi amintesc de tine. Tu ești singurul bărbat care..." O durere turbată îi pârjoli pomeții și se trezi pe jos, cu privirea ridicată spre bărbatul acela uriaș.

El o smuci în picioare și o trase mai aproape de el. „Mi-ar plăcea să aud minunățiile pe care le ai de spus despre mine, dar nu te pot lăsa nepedepsită pentru faptele tale. Pentru că îmi place de tine, voi porunci ca trupul bătrânei să fie trimis la bordelul lui Tamir." Zâmbi, și Gomera simți un nod în stomac. „Din nefericire, mă îndoiesc că tu vei fi în stare să o pregătești de îngropăciune."

Pe urmă, începură loviturile, și Gomera așteptă izbăvirea dulce a întunericului.

„Nu pot să o fac, Iona." Osea tăie o felie de brânză tare și i-o întinse prietenului său. „Și-apoi, Iahve nu a zis că trebuie să mă însor cu *Gomera*. A zis că trebuie să mă însor cu o prostituată și să am copii cu ea. Nici măcar n-am știut că Gomera este prostituată." Osea își simțea inima în gât și numai admițând acest lucru.

Iona tăie o felie de brânză, o puse pe o felie de pâine și luă o mușcătură. Dădu din cap. Mestecă. Se zgâi lung la soarele de după-amiază, ce se ițea pe după umbrarul lor din coasta muntelui, la ieșirea

din Samaria. Scăpaseră din cetate, dar auzeau iarăși închinătorii de la templul lui Ieroboam și așteptau aici alte instrucțiuni de la Iahve.

Iona mai luă o îmbucătură. Mestecă. Urmări drumeții ce treceau pe drumul din spatele lor. Mai luă o îmbucătură.

„Spune ceva!" Strigătul frustrat al lui Osea atrase atenția unei familii din apropiere, care își strânse în grabă proviziile și o porni către cetate. „Știu că ai o părere și poate că Domnul ți-a dat chiar și un mesaj pentru mine?"

Iona își dădu bucatele la o parte și își rezemă cotul pe genunchiul îndoit. „Cred că tot ce ai spus până acum nu sunt altceva decât dorințe deșarte. Mai întâi, îți dorești ca Iahve să-mi vorbească mie pentru că vrei ca altcineva să-ți spună ce e drept să faci. Dar *tu* ești profetul lui Dumnezeu pentru acest moment din istoria Israelului, fiul meu. Și pe urmă, îți dorești o prostituată pe care nu o cunoști pentru că, dacă o vei iubi pe Gomera, ea te va răni. Dar oare scopul profeției lui Dumnezeu nu este tocmai ca tu să simți iubirea și suferința Lui? Mi se pare că această Gomera este singura femeie care ocupă în inima ta același loc pe care îl are Israelul în inima lui Dumnezeu. Pe cine altcineva ai putea iubi vreodată așa cum o iubești pe această fată?"

„N-o iubesc pe Gomera," spuse el, cu o indignare crescândă.

„Alte dorințe deșarte." Iona se întinse după brânză și după cuțit și începu din nou să mănânce.

„Mi-a fost ca o soră în Betel. Eram de nedespărțit după ce mamele noastre au murit dându-ne naștere, la o lună una după alta. Tatăl ei și tatăl meu erau preoți, însă tatălui ei îi mergea numele că e bețiv și violent. Ea era fata care a căzut de pe căpriorii templului în ziua profeției lui Amos, îți amintești?"

Pe chipul lui Iona miji o nouă înțelegere. „Ea era fata pe care l-ai implorat pe tatăl tău să o logodească cu tine și să o ia în Tecoa și al cărei tată nu s-a învoit."

Osea își simți gâtul îngustându-i-se și își înghiți emoțiile contradictorii. „Avea șase ani când am plecat din Betel, Iona. Ce s-a întâmplat cu ea?"

„Este o femeie frumoasă, Osea, și era frumoasă și când era copilă." Iona își drese glasul, păstrându-și capul plecat. Osea știa că prietenul său cel sensibil se lupta să-și stăpânească emoțiile. „Dacă tatăl ei a refuzat înțelegerea de logodnă oferită de Beeri și prețul de mireasă, nu

putem presupune decât că era sigur că avea să primească o ofertă mai bună."

Osea se cufundă în tăcere, îngăduind îngrozitoarelor posibilităţi ale trecutului Gomerei să se înşire înaintea lui. „Nici măcar nu o mai cunosc. Mânia din ochii ei m-a speriat. Şi ai văzut zurgălăii din jurul taliei, mâinilor şi picioarelor ei? De unde a luat toate acele brăţări de aur şi inelul din nas şi...?"

„Mie mi se pare," îl întrerupse Iona, „că i-ai făcut o examinare amănunţită pentru un bărbat complet dezinteresat de o anumită prostituată."

Deodată, Osea se ridică în picioare. Din unghiul în care se afla, mentorul său părea plăpând pe pătura pe care adesea o împărţeau – dar avea încă puterea de a-i demasca sufletul. „Dacă nu mă va vrea? Dacă refuză să se mărite cu mine?"

Iona se ridică în picioare, privindu-l în faţă. „Am mai discutat despre asta." Îi scrută ferestrele sufletului, îndulcindu-şi glasul. „Dacă te refuză, vei simţi şi tu frângerea inimii lui Iahve pentru curva Israel. Dar o vei curta din nou şi din nou – până când Gomera va veni la tine de bunăvoie." Înveli rămăşiţele pâinii şi brânzei într-o bucată de pânză şi le îndesă în desaga de pe umărul lui. „Aşa procedează profeţii credincioşi. Continuăm să ne supunem, iar Iahve Se îndeletniceşte de detalii." Îl bătu pe umăr şi apoi îşi ridică toiegele. „Trebuie să o găsim pe Gomera a noastră, să-i trimitem lui Isaia semnalul la morminte şi să ieşim din Samaria înainte să se închidă porţile cetăţii peste noapte."

Osea aproape că uitase de Isaia. „Dacă l-a găsit careva pe Isaia şi ne-a furat toate proviziile? N-ar trebui să ne încredinţăm că este în siguranţă înainte să făgăduim pentru Gomera un preţ pe care să nu-l putem plăti?" Gândurile acestea îi făceau inima să bată nebuneşte. „Şi de unde să *începem* măcar să o căutăm pe Gomera? Nu ştim nici măcar dacă..."

„Domnul ne-a călăuzit până aici, fiule. Crezi oare că ne va abandona acum?" Iona îşi zvârli desaga peste umăr şi începu să urce dealul. „O vom găsi şi îi vom da lui Isaia semnalul să ne trimită argintul şi grânele. Vom plăti pentru Gomera, dacă va fi nevoie, şi apoi vom pleca din Samaria. Acum, vino."

Cei doi se alăturară şuvoiului neîntrerupt de călători, urcând, pentru a doua oară în acea zi, poteca ce mergea şerpuind până la porţile

Samariei. La cincizeci de coţi de intrarea în cetate, muzicanţii şi dansatorii se revărsau pe străzi. Osea se pomeni holbându-se la fiecare femeie îmbrăcată mai sumar pe lângă care treceau. Niciuna dintre ele nu era la fel de frumoasă ca Gomera.

„Poate că ar trebui să mergem în dumbrava Aşerei," zise, nesigur dacă Iona îl putea auzi peste râsete şi larmă.

„Nu era îmbrăcată ca o preoteasă de la templu, Osea." Bătrânul profet nu-şi încetini umbletul, cotind la dreapta pe strada principală a cetăţii, în direcţia opusă templului. Osea îşi făcuse griji că acele toiege aveau să se încurce în mulţime şi că Iona se va da de-a dura pe povârnişul de la răsărit de strada principală a Samariei, însă el umbla încet, strecurându-se printre cheflii.

Osea de-abia ţinea pasul cu el. „Aşteaptă! De unde ştii că ne îndreptăm în direcţia cea bună?" strigă din urma bătrânului profet, care, după câte se părea, se întremase după masă.

Drept răspuns, Iona opri o fetiţă pe stradă. Avea rochia uzată şi mânjită, dar faţa o distingea ca fiind slujnică la bordel. Un lanţ de bronz îi lega un ineluş din nas de un cercel.

„Poftim, micuţo," zise el, scoţând brânza şi pâinea din desaga de pe umăr.

Ea îşi ridică privirea; ochii îi erau de pasăre speriată prinsă în laţul unui păsărar. „Ce trebuie să fac ca să le câştig, domnul meu?"

Osea avu senzaţia că inima i se rupea în două.

„Trebuie să-mi spui adevărul." Glasul lui Iona era aspru, dar fata nu păru a se teme de el mai mult ca înainte. „Mai întâi, trebuie să-mi spui cum te cheamă."

Ea se uită în stânga şi-n dreapta şi îşi îndreptă umerii. „Mai întâi, trebuie să muşc o dată din pâine."

Osea îşi ascunse un zâmbet, văzându-l pe Iona cumpărându-şi prima porţie de adevăr.

„Numele meu este Jarah," şopti ea, „şi îţi voi spune adevărul întreg dacă îmi dai toată pâinea şi toată brânza."

Iona îşi frecă bărbia de un alb lăptos, ca şi când ar fi căzut pe gânduri, iar Osea se minună că o fată înfricoşată putea fi atât de plină de resurse. Un client vrednic, care ştie să se tocmească; puteau avea încredere în ea.

„De acord, Jarah, am văzut o anumită curvă şi aş vrea să o găsesc."

Fata chicoti. „Domnul meu, sunt curve cu duiumul peste tot în jurul tău. Alege una."

Privirea severă a lui Iona o deşteptă, reducând-o la tăcere. „O vreau pe femeia cu părul de culoarea aramei. Are un semn de frumuseţe pe obrazul stâng şi este cunoscută sub numele de Gomera."

Zâmbetul lui Jarah păli şi, odată cu el, şi speranţele lui Osea. Fata împinse în lături pâinea şi brânza pe care le avea Iona de oferit. „Femeia pe care o cauţi nu va mai putea vedea clienţi multă vreme – sau niciodată. Ea aparţine bordelului meu şi stăpâna Tamir m-a trimis după doctor. Dacă o poate vindeca pe Gomera, stăpâna mea va plăti pentru leacurile ei. Dacă nu..." Scutură din umeri, ca şi când viaţa Gomerei era tot atât de vrednică de regrete precum pâinea şi brânza pierdute.

5

Osea 8: 5-6

Vițelul tău este o scârbă. Samario! Mânia Mea s-a aprins împotriva lor! Până când nu vor vrea ei să se țină curați? Idolul acesta vine din Israel, un lucrător l-a făcut, și nu este Dumnezeu. De aceea, vițelul Samariei va fi făcut bucăți!

„Du-ne la ea!“ Osea îl îmbrânci pe Iona în lături și o scutură pe Jarah de umeri. „Ce s-a întâmplat cu Gomera? De ce are nevoie de doctor?“

Iona păși între ei, ferind-o pe fata ce se făcuse aproape tot atât de palidă ca bătrânul profet.

„Nu mă pot întoarce la bordel fără doctor, altminteri voi fi bătută. Deja am pierdut prea mult timp și probabil că voi simți pe pielea mea cureaua lui Tamir.“ Cu o ultimă privire plină de jind către pâine și brânză, se strecură pe lângă ei, în mulțimea agitată.

Osea dădu să o oprească, dar Iona îl lovi ușor. „Mișcă-ți picioarele, nu gura,“ șopti, călcând deja pe urmele fetei. „O vom urmări până când se întoarce la bordel cu doctorul. Pe urmă, vom intra înăuntru și vom vorbi cu stăpâna. De această Tamir atârnă soarta Gomerei, nu de Jarah.“

Nu era o treabă ușoară să țină pasul cu slujnica. Îi pierdură urma de mai multe ori pe străzile aglomerate. Osea fu nevoit să ocolească colțurile, fugind înaintea lui Iona ca să o găsească. În sfârșit, o zăriră pe Jarah coborând în grabă dealul, însoțită de un bătrân cocoșat ce ducea pe umăr o desagă. *Iahve, dă-i înțelepciune*, se rugă Osea, bănuind că

omul era doctorul. El și Iona încetiniră pasul, văzând, din umbră, că fata intra înaintea doctorului pe ușa unui bordel.

Iona se opri, cu răsuflarea haotică și gâfâită. „Așteaptă, fiule." Se aplecă înainte, rezemându-se în toiege.

„Te simți bine?" Osea îl sprijini și pipăi tunica asudată a bătrânului.

Încuviințând, Iona se ridică în picioare și se rezemă înapoi de zid. „Am nevoie doar să-mi trag sufletul și să mă încredințez că asculți de Iahve, și nu doar de inima ta." Ridică o mână și o așeză ferm pe pieptul lui Osea. „Gândește-te la planul lui Dumnezeu în toate câte se întâmplă înainte să reacționezi mânat de mânie sau de teamă, ori de amândouă. Adu-ți aminte că ești în Samaria ca să te însori cu o prostituată. Am venit pregătiți să cumpărăm libertatea unei femei de la stăpâna ei, dar dacă Gomera a fost rănită atât de grav încât nu mai este de niciun folos, Tamir aceasta ar putea să ți-o dea și apoi am putea folosi fondurile de care dispunem ca să rămânem în Samaria până când Gomera se întremează destul pentru a porni la drum. Oricum ar fi, vei avea nevoie de o minte limpede pentru a negocia și a auzi instrucțiunile lui Iahve."

Osea încercă să se liniștească, trăgând adânc aer în piept. Iona avea dreptate. El ar fi dat buzna pe porțile bordelului și ar fi făcut orice, ar fi spus orice, ar fi plătit oricât ca să o ia pe Gomera departe de locul acela. Dar pe urmă ce s-ar fi întâmplat?

Iahve, dacă Gomera este prostituata pe care vrei să o iau de nevastă, lasă ca inima ei să se înmoaie îndeajuns încât să devină soția mea de bunăvoie. Aruncă o privire spre Iona: tocmai atunci, mentorul lui deschidea ochii. După câte se părea, rugăciunile lor se înălțaseră la unison până la tronul lui Dumnezeu.

„Măcar acum am încredințarea că vreau să mă însor cu Gomera," zâmbi Osea mâhnit, iar Iona dădu, aprobator, din cap.

„Salută paznicul porții și haidem să negociem pentru mireasa ta."

„*Shalom* peste această casă!" strigă Osea și cercetă încordat poarta, ale cărei scânduri din cedru erau întărite cu drugi de fier. La nivelul ochilor, avea o singură fereastră, închisă cu un grilaj. Se uită înăuntru și găsi curtea interioară pustie și în neorânduială. Pe jos zăceau răsturnate coșuri de merinde și vase de apă. Își înteți bătăile. „Am venit să întreb de una din curvele tale!"

Bordelul era o clădire cu două caturi și cu mai multe coridoare ce se întâlneau într-o curte deschisă. Lui Osea i se păru că observă ceva

mişcare într-unul din pasajele cufundate în întuneric. „Hei! Oricine ai fi. Du-te de spune-i stăpânei tale că am venit să mă târguiesc pentru Gomera. Aş putea-o ajuta să plătească pentru îngrijirea ei." La aceste vorbe, văzu fâşâitul unei rochii şi auzi nişte paşi îndepărtându-se în fugă.

„Bravo!" Iona îl strânse de umăr şi aşteptară în tăcere.

Dar nu pentru multă vreme.

Dintr-un coridor umbrit, se ivi o femeie de vârstă mijlocie, cu capul acoperit de o eşarfă de culoarea purpurei; dintr-o învelitoare cu o ţesătură sofisticată, se revărsau în jos, de jur împrejur, cosiţe negre, împletite. Umbla cu paşi repezi, schimbători, ducând în mână un ulcior aburind – ca şi când Osea i-ar fi întrerupt tihna după-amiezei pe care o petrecea cu un prieten.

„Ce vorbă am auzit că cineva vrea să plătească pentru îngrijirea Gomerei?" întrebă ea. Servitorul mătăhălos ce o însoţea deschise poarta. Osea făcu un pas înainte, lăsându-l pe Iona ascuns în spatele unui zid din piatră. Femeia îl examină pe tânărul profet din cap până-n picioare şi ridică un colţ al buzelor ei roşii. „Eu sunt stăpâna, Tamir, iar tu eşti pesemne unul dintre clienţii ei obişnuiţi, de eşti atât de generos. Poate că vei vrea să te desfeţi cu una dintre celelalte fete până îşi revine Gomera din nenorocirea de azi."

Lui Osea oferirea de femei de parcă erau nişte mărfuri îi înfierbântă sângele. Un bărbat mai grosolan i-ar fi şters zâmbetul acela vopsit de pe faţă. El, însă, zise cu o stăpânire perfectă, „Nu vei vedea niciun shekel din argintul meu până nu aflu toate amănuntele evenimentelor de peste zi."

Tamir îşi ridică privirea, răspunzând provocării. „Îţi voi povesti tot ce are legătură cu Gomera şi nimic altceva." Făcu un pas înapoi şi îi întinse o mână în semn de bun-venit, râzând fără umor. „Dar, ca de obicei, ce are legătură cu Gomera este mai mult decât suficient pentru a încropi o poveste fascinantă."

Osea îi făcu semn lui Iona, care se strecură pe poartă, neobservat de stăpâna bordelului. Slujitorul închise poarta şi Tamir păşi în fruntea oaspeţilor ei către dosul curţii.

„Vreau amănuntele acum, înainte să o văd," zise Osea, oprindu-se la intrarea în coridor.

„Voi presupune că ai fost la sacrificiul de azi-dimineaţă, de la templu," zise ea, întorcându-se într-o doară.

Atunci îl văzu pe Iona.

„Tu!" îi strigă ea profetului cu pielea de un alb șters, în vreme ce ulciorul îi alunecă din mână și se sfărâmă bucăți. „Ieșiți afară! Amândoi! Dacă ajunge la urechile marelui preot sau ale regelui că ați fost aici, îmi vor închide afacerea!"

Servitorul îl apucă pe bătrânul profet de braț, însă Osea îl îmbrânci și se încruntă la Tamir. „Dă-ne-o pe Gomera și vom pleca. Din câte am auzit, nu-ți mai este de niciun folos."

Ea îi făcu semn servitorului să se retragă și îl țintui pe Osea cu privirea. „Din câte ai auzit? Ei bine, dă-mi voie să-ți relatez *faptele* a ceea ce a făcut frumușica ta curvă, profetule. După ce tu și prietenul tău cu înfățișare de arătare ați fost târâți afară din templu, am văzut-o pe moașa mea luptându-se să salveze un sugar care nu însemna nimic pentru nimeni. Și pentru că Gomerei i-a păsat prea mult de moașa aceea, a întrerupt, în chip nesăbuit, cea dintâi jertfă adevărată adusă de regele Ieroboam zeilor. Prin urmare, căpitanul lui Menahem a fost nevoit să-i dea o lecție."

Îl lovi pe Osea în umăr, împingându-l înapoi către poartă. „Acum, pentru binele tuturor, ieși afară din casa mea și pleacă din Samaria. Dacă te legi de Gomera, interferezi cu casa împărătească și cu oficialii ei. Iar dacă vei continua să împroști predicții ridicole despre prăbușirea Israelului, vei atrage furia lui Mot asupra tuturor celor ce-ți sunt dragi." Îi făcu semn paznicului, iar slujitorul cel mătăhălos îl înșfăcă pe Osea de ceafă.

Aproape imobilizat, Osea se întoarse și făcu câțiva pași în direcția în care era împins. Ultima lui încercare luă chipul unui singur strigăt. „Nu are nicio valoare pentru tine dacă moare, iar eu am venit din tabăra profeților lui Iuda cu destule bogății ca să-mi cumpăr o mireasă." Nu auzi niciun răspuns, dar servitorul încetă să-l mai împingă, așa că mai adăugă o rugăminte. „Te va secătui de resurse dacă va trebui să plătești un doctor. De ce să nu mi-o dai mie, scoțând-o astfel din casa ta?"

Din strânsoarea uriașului care îl ținea cu fața către poartă, Osea auzi glasul lui Tamir asemenea unei trâmbițe ce sparge liniștea zorilor. „Pentru că, dacă ți-o dau ție, mă voi situa de partea greșită a disputei acesteia dintre tine și marele preot. Mi-am clădit afacerea pe o relație cu Amația. Preotese de la templu, femei de stradă, iar acum copilași de sex masculin pentru jertfe." Eliberat brusc din mâna ce îl ținea de ceafă,

Osea se întoarse şi o găsi pe Tamir aşteptând la intrarea în coridor. „De ce să-mi distrug viţelul de aur?"

O privire rapidă spre Iona îi confirmă că bătrânul profet prinsese ironia întrebării ei. Iahve prezisese că, într-o bună zi, avea să nimicească idolii Samariei: conducătorii corupţi ai naţiunii, israeliţii necredincioşi spiritualiceşte şi chipurile propriu-zise ale viţeilor de aur din templele de la Betel şi Dan.

Iahve, tocmai te-ai folosit de stăpâna unui bordel ca să mă încredinţezi de prezenţa Ta în acest moment? se minună Osea.

Făcu apoi un pas spre Tamir, vorbind cu o încredere reînnoită – întinzându-şi mâna, rugător. „Lasă-ne să te însoţim la discuţiile cu doctorul. Dacă el zice că Gomera îşi va reveni, vom pleca, dar dacă ea nu-ţi va mai fi de niciun folos ca prostituată, atunci îngăduie-mi să-ţi dau pentru ea un preţ de mireasă."

Femeia se zgâi la el preţ de o clipă fără sfârşit – şi se întoarse brusc, coborând prin coridorul întunecos de unde venise. Osea le aruncă o privire victorioasă lui Iona şi servitorului celui mătăhălos şi înălţă o nouă rugăciune, mergând în urma stăpânei pe coridoarele şerpuitoare.

Iahve, fă ca rănile Gomerei să fie destul de grave ca să-i scape viaţa.

Gomera simţi mişcare în jurul ei. Auzi voci înnăbuşite. Bărbaţi şi o femeie. Apoi durere – dar numai la cap. O, dar îşi simţea capul pe punctul de a se sfărâma într-o mie de bucăţi. Încercă să-şi schimbe poziţia.

Nimic nu se mişcă. Braţele şi picioarele şi le simţea ca pe nişte bolovani uriaşi legaţi de trupul ei lipsit de vlagă.

Panica i se cuibări în suflet pe măsură ce amintirile bătăii o asaltară. Eitan. Pumnii lui enormi. Loviturile lui repetate în timpul cărora ea se încolăcise ca o minge. Încercând acum să-şi focalizeze privirea, văzu ca prin ceaţă patru figuri ce stăteau în picioare lângă rogojina ei de dormit. Se uită prin deschizătura unui ochi, desluşind-o pe Tamir – dar cine erau ceilalţi?

„Nu voi şti cât de grave îi sunt rănile până când nu se trezeşte," spunea un bărbat în vârstă. „Sângele din urechi este un semn rău. Rănile extinse de pe gât şi de pe spinare ar putea indica o vătămare permanentă."

„Ce..." Glasul Gomerei suna aidoma unui orăcăit, dar, chiar și așa, avu menirea de a le aduce pe toate cele patru figuri încețoșate la căpătâiul ei. Tamir se lăsă în genunchi la dreapta ei, iar Gomera recunoscu acum în bătrânul îngenuncheat în stânga ei pe doctorul Samariei. Respirația i se tăie când îl văzu pe Osea și pe profetul acela cu peștele, Iona, stând chiar în spatele celorlalți. Gâfâind și icnind, dădu să se îndepărteze, dar nu putu decât să strige, „Nu! Nu!" Mai mult ca sigur că veniseră să rostească judecata asupra ei, întocmai cum îi condamnaseră pe regele și preoții lui Israel.

Osea o dădu pe Tamir la o parte și o îmbrățișă pe Gomera, apăsându-și buzele pe fruntea ei. „Sssst, micuțo. Știu că ești înspăimântată, dar Iahve ne-a trimis aici ca să te salvăm." Vorbise în șoaptă, dar apoi își ridică glasul în auzul celorlalți. „Ce trebuie să facem ca să aflăm cât de grave îi sunt rănile?" Ea simți răsuflarea lui caldă pe fața lui, dar nu avea nicio senzație a mâinilor ce o cuprindeau.

Gomera se uită, peste umărul lui Osea, la chipul lui Tamir. Părea mânioasă. Se întoarse să vadă ce făcea doctorul. Acesta se lăsă în genunchi lângă ea și...

„Pe toți zeii, luați-l de lângă mine!" țipă ea.

Toți ochii erau ațintiți asupra doctorului ghemuit lângă Gomera, care îi luă brațul și trasă o tăietură lungă cu pumnalul. Sângele se scurgea pe rogojina de dormit, dar ea nu simțea nimic. Panica îi fu, preț de o clipă, înlocuită de o fascinație morbidă. „Cum e cu putință să nu simt așa ceva?" șopti ea.

„Ajunge!" Osea înșfăcă pumnalul din mâna doctorului și îl zvârli în capătul celălalt al cămăruței.

Doctorul părea și el intrigat. „Niciodată n-am văzut pe cineva scăpând cu viață după o bătaie atât de rea. Nu-mi pot închipui că această fată ar avea vreo șansă să-și redobândească uzul brațelor sau al picioarelor, dar voi avea nevoie să vin să o văd regulat ca să țin evidența progresului ei."

Camera începu să se învârtă și Gomera avu senzația că pierdea și puținul ce-l mâncase la micul dejun. Vederea i se întunecă și un geamăt zgomotos o mistui. Poate că, totuși, va muri.

„Doresc să fie mireasa mea."

Cuvintele lui Osea veniră ca o baie cu apă rece, deșteptând-o la întunericul prezentului.

„Cât eşti dispus să plăteşti pentru o asemenea frumuseţe?" se iţi Tamir de după umărul lui, cu buzele întinse într-un surâs forţat de încordare.

„Aşteaptă," şopti Gomera, dar toţi o auziră.

Din nou, Osea îşi apăsă buzele pe fruntea ei. „Am aşteptat prea mult şi aşa. Am vrut să fac aranjamentele pentru logodna noastră înainte să plec din Betel, Gomera, dar tatăl tău nu s-a învoit. Acum, doresc să te fac soţia mea."

Capul i se învârtea. Lumina lămpii păli. Mai mult ca sigur că visa. Oare la deşteptare Osea avea să fie din nou departe?

6

OSEA 5:4

Faptele lor nu le îngăduie să se întoarcă la Dumnezeul lor, căci un duh de curvie este în inima lor şi nu cunosc pe Domnul!

Gomera îşi dădu capul pe spate, cu ochii închişi, iar inima lui Osea încetă să mai bată. „Gomera?" O trase la pieptul lui şi o legănă. „Nu poţi muri! Abia te-am regăsit." Scuturat de hohote puternice, îşi îngropă faţa în cârlionţii ei mânjiţi de sânge. De pe buzele ei se auzi un geamăt gutural, iar Osea îşi ţinu răsuflarea.

„Aşaz-o înapoi pe rogojină." Doctorul vru să-i dea o mână de ajutor, dar privirea ameninţătoare a lui Osea îl făcu să se retragă.

Osea stătea cu picioarele întinse şi o legăna în poalele sale. „Gomera?"

Ea gemu din nou şi clipi din ochii tumefiaţi. Fiindcă ochiul drept îi era prea rănit ca să-l poată deschide, se uită prin deschizătura strâmtă a celui stâng. „Visez?" şopti ea şi o lacrimă i se rostogoli în părul de aramă.

El se înecă, plângând şi râzând în acelaşi timp, vrând să-i răspundă. „Ei bine, depinde. Ai visat că ţi-am cerut să fii soţia mea?" El îi şterse lacrima, dar în loc să aibă parte de „bun venit"-ul la care sperase, ea îşi întoarse faţa de la el.

„Pleacă, Osea. Uită că m-ai văzut şi prefă-te că încă sunt fata aceea inocentă pe care o ştiai odată." Zăcea în braţele lui pentru că nu avea puterea să-l îndepărteze.

Doctorul se întinse după brațul Gomerei. Osea o trase mai aproape și îl împinse în lături. „N-ai să te mai atingi de ea."

„Rana aceea are nevoie să fie legată," zise bărbatul, arătând spre bandajele pe care le avea în mână. „Trebuie să o leg cu ierburi ca să opresc sângerarea."

Osea dădu din cap și o așeză pe Gomera înapoi pe rogojină. Câtă vreme doctorul își făcea treaba, stătu aplecat deasupra ei și îi șopti, „Când eram copii, te-am lăsat pe tine să conduci în aventurile noastre și adesea am dat de bucluc din cauza asta." Zâmbi, sperând ca amintirile să-i mai lumineze starea de spirit. Ea nu răspunse și el se trase mai aproape de ea. „De astă dată, nu te pot lăsa să conduci, Gomera. Trebuie să mă supun lui Iahve, iar tu trebuie să asculți de mine." Văzu o scânteie în ochii ei – un dram de răzvrătire ce spunea că Gomera cea înverșunată, pe care o cunoscuse el odinioară, mai trăia încă îndărătul ochilor acelora frumoși de căprioară. „Îți poruncesc să trăiești, Gomera, iar în seara asta te voi face soția mea."

Ea închise ochii, lăsând să-i curgă o altă lacrimă și slobozind un oftat prelung. Cel puțin, nu-l refuzase.

Osea așeză un sărut pe fruntea ei și se întoarse spre Tamir. „Îți voi da un preț cinstit de mireasă, dar nu voi sta la tocmeală. Îmi dau seama că seceta a lovit greu Israelul, de aceea îți voi da cincisprezece arginți și echivalentul lor în orz. Este singura și ultima mea ofertă."

Băgă de seamă sudoarea ce se aduna pe buza de sus a femeii. „Dar cum rămâne cu..."

Osea ridică o mână pentru a reduce la tăcere negocierile ei. „Este singura și ultima mea ofertă." Se întoarse spre doctor, băgând de seamă că brațul Gomerei fusese îngrijit și bandajat. „Îți voi plăti un preț cinstit pentru serviciile de astăzi, dar nu te vei mai atinge niciodată de soția mea. De acum înainte, ea va fi în grija mea."

„Cer cinci shekeli pentru îngrijirile pe care i le-am acordat azi."

Osea ridică o sprânceană. „Vei primi trei shekeli și vei înțelege că suntem generoși, dar nu neghiobi."

Cei doi israeliți lacomi bolborosiră nemulțumiți, sugerând contraoferte și argumente pentru termeni mai buni. Însă tăcerea încăpățânată a lui Osea învinse, iar doctorul își luă catrafusele și, murmurând blesteme pe sub mustață, ieși ca o furtună afară din încăpere, fără nicio

escortă – era, se vedea bine, familiarizat cu coridoarele şerpuitoare ale bordelului.

Tamir rămase în spatele lui Osea şi se aplecă peste umărul lui. Gomera îşi deschise ochiul stâng, simţind, parcă, prezenţa stăpânei sale. Tamir îi vorbea lui Osea, însă tonul tăios îi era adresat Gomerei. „Îţi voi accepta oferta, dar nu vreau să mai ştiu nimic de ea. Odată ce a ieşit pe poarta casei mele, pentru mine este moartă."

Gomera închise ochiul şi îşi feri faţa.

Tamir se îndreptă de spate, înălţându-se deasupra lor. „Ne-am înţeles?"

Osea încuviinţă şi un fior rece îi urcă pe şira spinării. „Ne-am înţeles." Se uită în jos la Gomera şi, zărind în colţul ochilor ei încă o lacrimă, îşi simţi inima plină de milă. *Te-a iubit vreodată cineva, Gomera?*

Tamir dădu să plece, dar Iona o opri la uşă. „Vom avea nevoie să rămânem în Samaria până când Gomera se întremează îndeajuns pentru a porni la drum. Eşti bună să trimiţi pe cineva să stea cu Gomera în vreme ce eu şi Osea vom căuta o casă de închiriat?"

„Nu," zise ea hotărât. „Nu sunt atât de bună. Toată lumea munceşte pentru traiul lor în casa asta." Tamir trecu pe lângă el, îndreptându-se spre uşă.

„Ce zici de fata..." începu Osea, dar Iona îi aruncă, în tăcere, pumnale, înainte de a pomeni numele lui Jarah.

Tamir se opri şi se întoarse încet, aidoma unui prădător ce îşi ademeneşte prada. „Despre care *fată* vorbeşti, profetule?"

Osea născoci în grabă o cale de a o proteja pe Jarah. „Hmm... ce zici de fata pe care mi-ai oferit-o când ai crezut că sunt unul dintre clienţii Gomerei?"

Ea miji ochii, măsurându-şi răspunsul. „Dacă vrei să plăteşti pentru serviciile unei alte fete, nu-mi pasă ce faci cu ea. Altminteri, Gomera aşteaptă singură." Tamir ieşi ca o furtună din încăpere iar Iona şi Osea scoaseră în acelaşi timp un oftat.

„Mă voi duce singur," şopti Iona. „Voi folosi pătura noastră ca să-i fac semn lui Isaia la morminte, după cum ne-am înţeles. Se apropie ceasul din zi la care i-am spus să vegheze." Bătrânul profet puse o mână, mângâietor, pe umărul lui Osea. „Împrejurările sunt altfel decât ni le-am închipuit noi, dar rămâne ca Isaia să servească drept prietenul

mirelui, în vreme ce eu rostesc binecuvântarea nupțială. Iahve este credincios, fiule." Dădu din cap, luându-și rămas bun și se strecură afară din încăpere, închizând perdeaua în urma lui.

„Ar fi trebuit să te duci cu el." Vocea Gomerei era joasă și hârșâită. „Un bătrân singur nu este în siguranță în cetatea asta." Își păstra ochiul cel bun închis pentru a nu fi nevoită să-l privească pe Osea. Nu se putea uita la el.

„Iona a călătorit de unul singur până la Ninive și înapoi. Sunt sigur că se descurcă pe străzile Samariei."

Ea auzi batjocura din glasul lui și se înfurie. Își deschise ochiul atât cât îi îngăduia umflătura, scrâșnind din dinți de durere. „De ce faci asta? Lasă-mă să mor."

Emoția de pe fața lui era cu neputință de descifrat. Până atunci, stătuse în genunchi, planase stângaci deasupra ei, însă acum ședea cu mâinile încrucișate. Pesemne că, în sfârșit, se dădea bătut.

Ea își înăbuși un icnet ușor când el își schimbă locul și se întinse lângă ea, trăgând-o mai aproape. „Ce faci?" Trupul îi era o greutate moartă, amorțită și nemișcată. „L-ai auzit pe doctor. Dacă nu-mi mai recapăt niciodată uzul brațelor și al picioarelor? Nu pot fi soția nimănui, Osea."

El se sprijini într-un cot și, aplecându-se spre ea, îi suflă promisiunea pe obraz. „Nu te voi lăsa să mori, pentru că de îndată ce se întoarce Iona cu prețul de mireasă, tu *vei fi* soția mea." Buzele lui îi atingeau ușor urechea. „Iahve mi-a vorbit, Gomera. El mi-a zis să mă duc în Israel, să mă însor cu o pros..." Ezită, împotmolindu-se în cuvântul acela.

„Cum te aștepți să te însori cu mine când tu nici măcar nu poți rosti cuvântul?" Emoțiile o copleșiră, dar se sforță să-și treacă cuvintele dincolo de buze. „Tu nu știi cine sunt eu – ce am *făcut!*" Stomacul i se răscoli; fierea o înecă. Își blestemă mădularele lipsite de viață, dorindu-și să poată fugi cât mai repede și cât mai departe de acest bărbat evlavios căruia nici prin gând nu-i trecea ce trebuia să facă o femeie ca să scape cu viață.

Mângâierea suspinului lui prelung și leneș era deopotrivă sfâșietoare și îmbietoare pe gâtul ei. Se aplecă spre ea și îi șopti, „Iahve mi-a zis: «Ia de nevastă o curvă și fă copii cu ea.» Eu cred că Domnul are în plan

să te facă sănătoasă şi să ne dea o casă plină de copii, Gomera. Din clipa aceasta, cu te voi iubi – aşa cum iubeşte Iahve pe Israel." Se trase înapoi, căutându-i faţa, cu o tânjire atât de inocentă încât îi străpunse inima. „Înţelegi ce înseamnă felul acesta de dragoste?"

„Înţeleg că ai fost tras pe sfoară." Glasul ei deveni mai puternic, hrănit, pesemne, de mânia izvorâtă din neputinţă. „Ai plătit un preţ de mireasă pentru o curvă care nu-ţi va simţi niciodată atingerea şi nu-ţi va satisface vreodată dorinţa. Cum de îndrăzneşti să apari de nicăieri după ce m-ai părăsit în Betel, lăsându-mă la mila tatălui meu? Te aştepţi să am încredere în tine acum, Osea? Dacă ai noroc, voi muri înainte să se întoarcă Iona cu preţul de mireasă şi vei putea să te întorci la sfinţii tăi profeţi din Iuda, să-ţi iei o nevastă plictisitoare şi să creşti copilaşi durdulii!" Ultimele cuvinte îi scăpaseră printr-un şuvoi de suspine.

Braţele lui o mistuiau, iar braţele ei fără viaţă nu puteau nici măcar să-l împingă în lături. O, adânca umilinţă de a se găsi la mila altuia! Când oare va putea să ia *ea* deciziile? Când va putea *ea* alege?

Cu glasul împietrit precum inima ei, îi spuse, „Dă-te jos de pe mine."

Speriat, Osea o ţinu la depărtare de un braţ. Probabil că avea înfăţişarea unui paradox, cu trupul de granit şi cu faţa brăzdată de lacrimi. Expresia de nedumerire de pe chipul lui îi aduse o oarecare satisfacţie.

„M-ai întrebat dacă înţeleg ce înseamnă o relaţie de căsătorie. Răspunsul este da. Sunt curvă, nu imbecilă."

Văzu apoi primele ziduri ridicându-se în jurul inimii lui Osea, care se ridică din poziţia aceea intimă. *Bun. Poate că nu e atât de greu de cap pe cât m-am temut*, îşi zise Gomera. Îşi feri privirea, fiindcă nu se bizuia pe emoţiile ei în caz că el i-ar fi arătat iarăşi compasiune.

„Îmi pare rău, Gomera," zise Osea, cu glas stăpânit, „dar ai înţeles greşit întrebarea mea. N-am pomenit nimic despre o relaţie de căsătorie. Te-am întrebat dacă înţelegi ce fel de *dragoste* are Dumnezeu pentru Israel."

O, pe toţi zeii, aşa avea să arate viaţa ei? Un tratat istovitor despre zeul nesuferit al lui Osea? „Sunt familiară cu căsătoria zeilor," zise ea, în speranţa că avea să-i scurteze explicaţiile. „Am fost instruită în templul Aşerei la vârsta de zece ani, când Abba Diblaim m-a vândut. Ştiu că atunci când El s-a însurat cu Aşera, ei s-au respectat unul pe celălalt, dar fiecare şi-a păstrat independenţa." Vinovăţia îi ciugulea marginile

inimii. „Îmi dau seama că se poate să nu fi fost chiar respectuoasă cu tine..." Cuvintele i se pierdură în tăcere. Într-un târziu, întrebându-se de ce vorbărețul ei tovarăș amuțise deodată, fu mai mult decât surprinsă să vadă o furtună iscându-se pe chipul lui.

„Independență?" zise Osea, cu un glas ce nu mai amintea acum decât subtil de schelăitul unui adolescent. „Tu crezi că această relație sfântă are vreo legătură cu *independența?*"

„Și cu respectul," adăugă ea.

„Nu!" strigă el, înainte ca ea să mai împroaște și alte absurdități despre zeii ei prostești. „Habar nu ai ce înseamnă dragostea lui Iahve. El o adoră pe Israel și o numește comoara Lui. Nu dorește nimic mai mult decât să fie obiectul dragostei și devoțiunii ei neîmpărțite. Inima Lui se frânge atunci când ea fuge după alți dumnezei sau este înșelată de preoți și profeți falși să creadă că alți dumnezei pot să-i ofere aceleași binecuvântări pe care El tânjește să le reverse asupra poporului Său."

Gomera își închise ochiul cel bun, curbându-și buzele într-un rânjet batjocoritor. „Dacă Iahve iubește atât de mult Israelul, de ce te-am auzit spunându-i lui Amația că ne va nimici pe toți? Privește adevărul în față, Osea. Uneori, oamenii au mers prea departe pe calea cea greșită ca să se mai întoarcă." Zâmbetul strâmb îi pieri pe fața frumoasă, plină de vânătăi. „Uneori, oamenii nu merită să fie iubiți."

În clipa aceea, în duhul lui Osea răsună, precum un corn de berbec, glasul lui Dumnezeu: *Nelegiuirile pe care le-a făcut poporul Meu îi împiedică să se întoarcă la Elohim al lor.* Și știu că asprimea Gomerei era armura unui războinic ce se socotea prea rănit de bătăliile vieții ca să fie vreodată iubit. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei și toată furia i se topi.

Gomera se trase înapoi, dar de astă dată el nu era mânios. „Odihnește-te acum," îi zise el. „Când se întoarce Iona, vreau să te fac soția mea."

Ea nu răspunse.

El se întinse din nou lângă ea, dar fără să o mai țină în brațe. În schimb, îndesă o pătură sub ea, de jur împrejurul ei, și o sărută pe obraz. „Dormi. Voi fi chiar aici când te trezești."

Gomera se trezi în zgomot de voci de bărbați, în camera ei cufundată în lumina slabă a lămpii și pătrunsă de aerul răcoros al nopții. Încă mai simțea în gură gustul arămit al sângelui și capul îi zvâcnea – o durere surdă luase acum locul chimvalelor zăngănitoare. Cineva îi tampona ușor fruntea cu o cârpă rece.

„Osea?"

„Nu, sunt eu," auzi chițăitul unei fetițe.

Gomera încercă să deschidă ochii și descoperi că amândoi erau funcționali. Jarah, servitoarea de la bucătărie, era în genunchi lângă ea, spălată și îmbrăcată în rochia și tunica ei de sărbătoare.

„Ce..." Însă înainte ca Gomera să o interogheze pe fată, Osea se lăsă în genunchi în stânga ei.

„Arăți mai bine. Umflătura a cedat și ai deschis amândoi ochii."

„Cine e acela?" Arătă, din ochi, spre tânărul chipeș ce stătea în picioare lângă profetul cu peștele.

Osea păru a înțelege și îi înlătură părul de pe frunte. „Iona l-a adus pe prietenul meu Isaia înapoi de la morminte. I-am plătit lui Tamir prețul asupra căruia ne-am învoit, iar Iona a luat cu chirie o căsuță de cealaltă parte a cetății." Se opri, uitându-se în ochii ei cu o emoție de nedescifrat. „Toate sunt pregătite ca să oficiem ceremonia simplă de nuntă. Isaia ne va servi drept prieten al mirelui, Iona va rosti binecuvântarea, iar Jarah" – arătă spre fata ce îngenunchease la un cot de ei – „va fi însoțitoarea ta fecioară." Se aplecă spre ea și un zâmbet strâmb îi încreți buzele. „Am întâmpinat oarece dificultăți în găsirea unei domnișoare printre... *asociatele* tale... care să se califice pentru această cinste."

Gomera zâmbi fără să vrea și băgă de seamă obrajii purpurii ai lui Jarah. „Mă bucur că ai ales-o pe ea. Este favorita mea."

Fata își înăbuși un icnet ușor. „Îți mulțumesc, stăpână Gomera."

Ea își întoarse atenția asupra lui Osea, căruia îi pierise zâmbetul.

„Eu cred că Iahve te-a ales să fii soția mea, Gomera, dar nu vreau să te iau de nevastă cu forța." Își ridică vocea în auzul tuturor. „Înaintea lui Iahve și a acestor martori, *alegi* să fii soția mea?"

Gomerei îi bubuia inima în piept, iar bătăile ei îi răsunau în urechi aidoma tobelor de azi dimineață de la templu. Deplânsese faptul că nu dispunea de opțiuni, pretinsese oportunitatea de a alege. Cum de știa Osea ce avea ea nevoie – când avea nevoie? Deodată, o liniște de pe

altă lume o învălui, aşa cum se întâmplase adesea pe când erau copii. Osea obişnuia să-i ia mâna într-a lui şi să-i ciupească degetele precum corzile unei harpe. Întocmai cum făcea şi acum...

„Osea!" Îşi ridică capul şi îşi privi mâna ce zăcea, lipsită de viaţă, pe lângă corp. Într-adevăr, el îi ciupise degetele. „Am simţit atingerea ta! Ciupeşte-mi din nou degetele!"

El râse şi plânse şi îi ciupi degetele, bucurându-se alături de ea de nădejdea recuperării. În vreme ce ceilalţi sărbătoreau, Osea o ridică în braţe şi o sărută. Nu era sărutarea fugară dată în semn de prietenie de către un băieţel de zece ani, ci pasiunea dulce a unui mire ce tânjea după mireasa lui.

Rămasă fără suflu, ea şopti, „Da, mă voi căsători cu tine."

7

Isaia 2:1

Prorocia lui Isaia, fiul lui Amoț, asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului.

Gomera ședea la umbra zgârcită a căsuței luate cu chirie în partea de nord-est a Samariei și asculta trilurile păsărilor – și sforăitul lui Iona. Profetul cu peștele zicea că văzuse șaptezeci de veri. Gomera avea certitudinea că, din ele, vreo cincizeci le dormise.

„Trebuie să ții mai strâns, Osea. Uite, lasă-mă pe mine," zise Isaia, înșfăcând cureaua din piele din mâna prietenului său.

Mânia Gomerei dădu în clocot. Mesagerul acela tânăr care o făcea pe șeful acaparase proiectul carului cu două roți pe care Osea îl construia după o schiță de-a ei. Rănile i se vindecaseră frumos în ultimele trei Sabate, dar nu era încă destul de puternică ca să coasă, să împletească sau să ridice. Așa că Osea îl lăsase pe Isaia „să ajute".

„Osea se descurca frumușel," strigă ea din capătul celălalt al curții. „Dacă strângi prea tare cureaua, coșurile nu vor acționa ca un reazăm pentru spate și cureaua se va rupe."

Iona scoase un sforăit îngrozitor și se sperie de unul singur în balansoarul său. Osea râse, dar Isaia îi aruncă Gomerei o privire provocatoare. „Dacă socotești că tu te descurci mai bine..." Se dădu câțiva pași înapoi, invitând-o cu o fluturare a mâinii.

Ea refuză să se lase umilită și înșfăcă unul din toiegele lui Iona, împingându-se în el pentru a se ridica în picioare. Osea îi veni degrabă în ajutor, dar ea îl împinse în lături. „Lasă-mă-n pace." Abia dacă mai

băga de seamă suferința din ochii lui. La ce se aștepta? O femeie de stradă într-o zi și o soție iubitoare în alta?

După câțiva pași sfâșietor de dureroși, ajunse față în față cu prietenul cel chipeș și disprețuitor al soțului ei. „Spune-mi ce ai de zis și pe urmă nu mai văd niciun motiv pentru care să ne vorbim." Își ridică bărbia, încântată de șocul de pe chipul lui.

„Isaia..." Cu broboane de sudoare pe frunte, Osea se vârî între ei. „Este soția mea."

„Este o *curvă*." Cuvântul îi ieși din gură ca o vomă. „Ea este un simbol a tot ce îi este mai urât lui Iahve în Israel, și totuși, tu te porți cu ea ca și când ar fi ceramică fină din Egipt." Își îndreptă zâmbetul batjocoritor către Gomera. „Îți sunt recunoscător pentru un singur lucru. Inima ta neagră mi-a arătat tot ce nu este frumoasa mea Aya. Când mă voi întoarce la Tecoa, mă voi însura cu o fecioară pură și sfântă, o femeie a cărei inimă este dreaptă înaintea Dumnezeului ei și care știe cum să iubească."

Gomera rămase fără cuvinte. Începu să tremure și știu că dacă nu pleca de acolo își pierdea stăpânirea de sine în fața acestui *copil* care decojise straturi după straturi din armura ei îmbrăcată cu migală. Se mulțumi să dea din cap și, întorcându-se, porni spre casă. În ușă stătea Iona, cu ochii plini de lacrimi. *Nu! Nu vreau mila ta!* ar fi vrut să-i strige. Și apoi, simți mâna lui Osea pe braț. „Nu! Nu mă atinge!" El se supuse și se opri în curte, în vreme ce ea se retrase în singura cameră privată a casei lor închiriate.

Se putea aștepta ca viața de soție de profet să fie mai bună? Cel puțin, pe când era curvă, se bucura de respectul colegelor ei de breaslă. Știa că nu merita iubire, dar trebuia oare să renunțe și la nădejdea prieteniei?

„Cum ai putut, Isaia?" întrebă Osea când Gomera dispăru în casă. Se întoarse pe călcâie și se năpusti la el, înșfăcându-l de gulerul robei și ridicându-l de la pământ. „Cum ai putut spune asemenea lucruri?" țipă el.

„Sunt profet și am fost învățat că profeții trebuie să spună vorbe aspre uneori."

Osea îi dădu drumul, gâfâind, mut. Simți pe umăr mâna lui Iona trăgându-l în lături. „Cum s-a manifestat glasul lui Iahve în cazul tău,

Isaia?" îl întrebă bătrânul pe Isaia. „Ce dovadă ți-a dat Duhul lui Iahve ca să o ai la îndemână atunci când alții s-ar îndoi de motivele tale – așa cum ne îndoim noi acum?"

Chipul lui Isaia se împurpură. „Nu am auzit glasul lui Iahve cuvânt cu cuvânt, dar..."

„Aceea nu a fost profeție, Isaia," tună glasul lui Iona. „A fost o vorbărie izvorâtă din gelozie, din dorința de a-ți fi fost încredințată ție o misiune profetică înaintea lui Osea."

„Nu sunt gelos pe el. De ce aș vrea să mă însor cu o curvă?"

Inima lui Osea se sparse în bucățele.

Iona se opri, lăsând tăcerea să-i pună în valoare vorbele. „Ți-ai exprimat limpede disprețul față de Gomera. Răbufnirile tale copilărești și neputința de a înțelege inima lui Iahve ți-au dat în vileag imaturitatea. Nu ești gata pentru chemarea lui Iahve, Isaia."

Lui Isaia îi pieri toată culoarea din obraji. El și Osea îl urmăriră apoi pe Iona îndreptându-se șchiopătând spre casă, rezemat într-un singur toiag. Osea se așeză cu picioarele încrucișate; era prea amorțit ca să mai lupte.

Prietenul său se așeză, umilit, lângă el. „«Îmi pare rău» cu greu ar fi destul – dar voi începe de aici."

Osea dădu din cap, dar nu putea încă să-și adune puterea de a accepta scuzele lui Isaia. Cum avea să dezică vreodată acele vorbe dureroase pe care le auzise Gomera? „Ai greșit. Ea nu este simbolul a tot ceea ce Iahve *disprețuiește* în Israel. Ea este tot ceea ce El caută să răscumpere – tot ce este frânt, confuz, mielușeaua pierdută ce are nevoie de un păstor." Isaia își frecă fața și suspină adânc, încuviințând din cap – semn pe care Osea îl interpretă ca pe un jurământ de a fi dispus să o vadă pe Gomera cu alți ochi. „Dar ai avut dreptate în privința unui lucru. Gomera nu știe încă să iubească. Eu cred că Iahve vrea să o învăț eu."

Isaia își lăsă capul în jos, încrețindu-și fruntea. „Se pare că ai început deja. Te rog, nu înțelege greșit ceea ce îți voi spune, dar... nu ți-a adresat o singură vorbă civilizată de când am mutat-o de la acel bordel. Și totuși, după câte se pare, ție îți pasă de ea. Cum e cu putință?"

Osea clătină din cap și în colțul buzelor i se ivi un zâmbet. Se uită la prietenul său tânăr și nesăbuit și îl bătu cu mâna pe umăr. „Pesemne că am o slăbiciune pentru oamenii ce au nevoie de iertare."

Gomera aruncă o privire spre lâna și fusul ce zăceau lângă rogojina ei de dormit și blestemă ghemul plin de cocoloașe de alături. Ce-o fi fost în mintea lui Osea? O curvă nu torcea lână. Dacă ar fi vrut să-i picteze unghiile cu henna sau să-i contureze ochii cu kohl, s-ar fi supus cu bucurie.

Ziua de azi era cea de-a patra pe care o petrecea în camera ei privată, și ar fi fost mulțumită să moară acolo. Dacă îl mai vedea vreodată pe Isaia, asta s-ar întâmpla prea devreme. Cum putuse să o descrie cu atâta acuratețe, când o cunoștea doar de trei Sabate? *Într-adevăr,* ea era tot ce ura mai mult acest zeu, Iahve, dacă tot ce spusese Osea cu prilejul jertfei lui Ieroboam era adevărat. Dar când Isaia îi dăduse pe față profunda incapacitate de a iubi – *acela* fusese pumnalul ce îi sfâșia inima. Inima ei neagră.

„Gomera?" o străpunse glasul lui Isaia, de cealaltă parte a perdelei ce servea de ușă.

Ea nu spuse nimic, nădăjduind să-i dea de înțeles că murise.

„Gomera, te rog. Trebuie să vorbesc cu tine. Vreau să-mi cer iertare."

Inima îi bătea nebunește. Dacă îi dădea voie înăuntru, unde ar mai fi putut fugi ea apoi? Acesta era sanctuarul ei, singurul ei refugiu. El trase în lături perdeaua, iar teama ei fu înlocuită de indignare. „Nu ți-am dat permisiunea să intri!"

„Știu, dar..."

„Cine crezi că ești – rege? Eu nu mai sunt o curvă..."

„Nu, dar eu sunt verișorul regelui din Iuda."

Gomera își simți gura uscată și nu-și mai găsi cuvintele. Detesta rânjetul satisfăcut de pe fața lui, dar nu îndráznea să mai adune și alte osânzi la lista ei, și așa lungă, de ofense. Dacă Isaia era de spiță împărătească, nu încăpea îndoială că avea să fie executată în clipa în care ar fi sosit la Ierusalim.

El păși înăuntru și se așeză în fața ei. „Osea te iubește." O scurtă pauză. „Și eu îl iubesc pe Osea ca pe un frate. Văd că felul în care te-am tratat vă rănește pe amândoi – și îmi pare rău, Gomera."

Ea încercă să nu-și dea ochii peste cap, dar era limpede că nu izbutise să-și ascundă disprețul.

„De ce faci asta?" O frustrare crescândă încleștă maxilarul lui Isaia. *Vărul regelui, vărul regelui.* Trebuia să-și dea silința să arate respect.

Nu trecuse multă vreme de când se juca de-a curva cu mulți bărbați. Acum nu avea să fie altfel. Își înmuie tonul și își pictă un zâmbet pe față, cu prefăcută sfială. „Rogu-te, iartă-mă, domnul meu. Nu am fost cu însămi de la bătaie încoace. Îți cer răbdare și mă voi strădui să mă port mai bine pe viitor." Ea își păstră capul plecat, ascunzându-și furia neprefăcută.

Tăcerea se prelungi, devenind stânjenitoare. În sfârșit, Isaia vorbi cu glas tremurat. „Iată de ce mă înspăimânți."

Gomera deveni, brusc, atentă, găsindu-l pe tânărul de neam împărătesc zgâindu-se la ea – ca și când ea ar fi fost Mot din infern. „Eu te înspăimânt?" întrebă ea în bătaie de joc. „Tu ești cel neprihănit, crescut în siguranța lumii profeților tăi fără cusur."

Dar, de astă dată, Isaia nu-și scoase sabia cuvintelor. Chipul lui căpătă o expresie aproape... vulnerabilă. „Tu înșeli cu atâta ușurință, iar eu am văzut pagubele pe care le fac înșelăciunea și idolatria unei națiuni – unei familii."

„Ce ar putea ști un discipol de rang *împărătesc* de-al lui Iahve despre idolatrie?"

„Regele Ozia este verișorul meu, nepotul tatălui meu. Dar pentru că au vârste apropiate, au crescut ca frații. Abba Amoț ura înșelăciunea și politica de la palat, de aceea s-a mutat la Lachiș și a deprins meseria olăritului. Când tatăl lui Ozia, regele Amația, s-a dedat la idolatrie, conspiratorii din Ierusalim au căutat să-i ia viața, așa că a fugit la Lachiș, refugiindu-se la Abba. Asasinii l-au urmărit pe Amația până acolo și l-au ucis. Abba s-a simțit întotdeauna responsabil."

„Dar nu era el responsabil," protestă Gomera. „Au fost zeloții – bărbații aceia care n-au vrut să-l lase pe regele Amația să se închine altor zei."

„Ba nu, Gomera. Unchiul Amația a fost responsabil. Fiecare dintre noi trebuie să alegem cui – sau la ce – ne închinăm."

Gomerei îi înghețǎ sângele în vene. „Cum poți fi atât de îngust la minte? Atât de sigur că Iahve este singurul dumnezeu?"

„Pentru că El ni se descoperă fiecăruia dintre noi – asta dacă suntem dispuși să lăsăm deoparte distragerile și dorințele care ne trag departe de El. De aceea, Ozia i-a poruncit lui Abba Amoț să se mute mai aproape de Ierusalim. El se temea că Abba avea să cedeze idolatriei din

Lachiş în perioada cât jelea moartea mamei mele – ea a murit dându-mi viaţă mie."

„Îmi pare rău, Isaia." Deşi povestea îi trezise simpatia, Gomera nu era încă pregătită pentru un armistiţiu. Şi pe urmă, ceva din povestea lui nu prea se lega. „Dacă regele Ozia i-a poruncit tatălui tău să se mute în Ierusalim, atunci de ce ai fost crescut cu Osea, în tabăra profeţilor?"

Pe faţa lui miji un rânjet uşor, dar se stinse înainte de a-i ajunge la ochi. „Iahve binecuvântase domnia lui Ozia atât în campaniile sale militare, cât şi în cele de construcţie. A cumpărat pământ la poalele munţilor din jurul Ierusalimului şi apoi a început să construiască turnuri şi cisterne în pustie, pentru a fortifica naţiunea lui Iuda. Petrecuse ceva vreme în pustia din Tecoa şi ştia că acolo se găsea din belşug lut moale ce ar fi putut aproviziona un atelier. Ştiind că Abba detesta politica, Ozia l-a întrebat pe profetul Amos dacă putea construi un atelier de olărit la ferma sa. S-a ajuns la o înţelegere, şi uite-aşa am crescut eu în tabără." Un zâmbet trist îi încreţi buzele, şi Gomera văzu o mie de cuvinte nerostite în spatele ochilor lui.

„Îmi pare rău că nu ţi-ai cunoscut mama, dar mie îmi pare că ai avut o viaţă perfectă, Isaia."

El îi susţinu privirea câteva clipe, dus pe gânduri, şi apoi se ridică în picioare şi îi întinse o mână. Ea o acceptă, nutrind sentimente oarecum mai bune faţă de prietenul cel ostil al lui Osea.

Isaia apucă perdeaua, o trase în lături, dar se opri chiar înainte de a părăsi închisoarea pe care singură şi-o impusese. „Eu am o viaţă bună, Gomera. Dar cel puţin, tu ai ştiut de ce tatăl tău te-a dat de lângă el. Al meu trăieşte în aceeaşi tabără, dar i-a lăsat pe alţii să mă crească – şi nu am nici cea mai mică idee de ce."

8

Osea 6:3

Să cunoaştem, să căutăm să cunoaştem pe Domnul. Căci El se iveşte ca zorile dimineţii şi va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul.

Osea aruncă o privire în urmă pentru a se încredinţa că nu era urmărit, înainte de a intra în curte. Locuiseră în Samaria fără a fi identificaţi, vreme de două luni întregi. Mâine plecau în Iuda. După ce închise şi încuie poarta, făcu un singur pas...

Trosc!

Tresări, uitându-se în jos la ulciorul din lut ce îi zăcea acum fărâme la picioare; era mulţumit că se aplecase spre dreapta ca să zăvorască poarta, şi nu spre stânga. Familiara bătălie de cuvinte dintre soţia şi prietenul lui cel mai bun ajunsese acum la apogeu.

„N-ai să mă tratezi ca pe o vită fără minte!" Gomera îşi făcuse mâinile pumni pe şolduri, iar faţa îi era tot atât de roşie ca părul. „Eşti cu un an mai tânăr decât mine şi n-ai niciun drept să-mi dai lecţii sau să-mi porunceşti."

„Am *toate* drepturile să te instruiesc în căile lui Iahve," ripostă Isaia. „Şi am să încetez să te tratez ca pe o vită fără minte când vei înceta să te porţi ca..."

„Ajunge!" lătră Osea din locul în care se afla, făcându-i pe cei doi combatanţi să fumege în tăcere. „Isaia, vorbeşte respectuos cu soţia mea." Surprinse privirea triumfătoare pe care Gomera o zvârli în direcţia lui Isaia. „Şi, Gomera, acesta este al doilea ulcior pe care l-ai

spart, de la ultimul Sabat. Nu ne putem permite micile tale răbufniri." Triumful ei se prefăcu în furie clocotitoare, pe care şi-o îndreptă asupra lui.

„Poate că nu m-aş deda la aceste mici *răbufniri*, dacă nu aş fi fost ţinută captivă vreme de două luni încheiate."

Osea recunoscu durerea de dedesubtul mâniei ei. Câtă vreme rănile îi fuseseră grave, se mulţumise să şadă în curte şi să se bucure de razele soarelui de primăvară. Acum, când se întremase aproape de-a binelea, era tot atât de neastâmpărată ca un leu pornit după pradă.

„Ştiu că ţi-e greu să rămâi ascunsă, dar ştii că dacă te recunoaşte vreunul dintre oamenii lui Ieroboam, am putea fi arestaţi cu toţii – sau chiar mai rău."

Chipul ei rămase de granit, nemişcat de logică sau raţiune. El îşi îndesă mâna în desaga de pe umeri şi scoase bucata de pânză fină, de culoarea cerului senin, pe care o cumpărase de la piaţă. Avea lungimea a două cămile şi era ţesută rafinat şi moale ca mătasea adusă din Răsărit – însă mult mai practică la purtat.

Buzele ei se înmuiară într-un rânjet plin de invidie. „Pesemne că te-a costat o avere. Pentru cine este?"

El râse, dar simţi o urmă de mâhnire când Isaia se strecură în casă. Trebuia să vorbească cu el mai târziu, despre relaţia lui cu Gomera. Îi ceruse să o înveţe pe Gomera Legea lui Iahve, din moment ce ea mai nutrea încă aversiune faţă de Iona. Chiar şi după ce petrecuseră Sabatele acestea lungi în aceeaşi casă, încă îl mai numea pe bătrân „profetul cu peştele". El nădăjduise ca discuţiile pe care le avea Isaia cu ea să aprindă flacăra prieteniei între ei. Însă speranţele îi fuseseră deşarte.

„Păstrezi vălul pentru următoarea ta nevastă?" Întrebarea Gomerei îl readuse în prezent.

Osea micşoră distanţa dintre ei, iar Gomera se dădu câţiva paşi înapoi. *Încă ţi-e teamă că te voi silui?* Gândul îl străpunse. Îşi făgăduise sieşi – şi lui Iahve – că nu avea să se culce cu ea decât la invitaţia ei. „Am cumpărat vălul pentru tine, ca să-l porţi la piaţă. Eşti femeie măritată acum," zise, cu o urmă de zâmbet. „Nu trebuie să te înfăţişezi niciodată în public fără văl."

„Mai multe reguli," mormăi ea.

El se înfurie; răbdarea îl părăsea. „*Regula* aceasta ar putea să-ţi

acopere părul și să-ți ascundă fața îndeajuns încât să mergi la piață până plecăm, mâine, la Tecoa. Dar dacă nu ai chef să porți vălul..." Își lăsă vorbele să atârne în aer, așteptând cu o încântare malițioasă ca îndărătnica sa soție să se supună realității situației în care se afla.

Ea îi înșfăcă pânza din mână și se îndreptă, șchiopătând hotărâtă, spre poarta curții. „Mă duc singură la piață," zise ea. „Să nu îndrăznești să vii după mine."

Osea o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el. Ea se schimonosi de durere și se împletici, dar el o cuibări în brațele lui și o trase aproape de pieptul lui. „Te simți bine?" îi șopti. „Îmi pare rău."

Ea îl îndepărtă cu lovituri, iar el aproape că o scăpă din brațe. „Pune-mă jos!"

El o așeză cu gingășie pe pământ și o văzu tresărind. Inima i se strânse. Picioarele și șoldurile ei nu se refăcuseră deplin după bătaia suferită. *Iahve, amintește-mi că e fragilă.*

Pesemne că zarva atrăsese atenția lui Iona și Isaia. Aceștia stăteau în pragul ușii și urmăreau scena.

„Mă duc la piață *singură*," zise Gomera, uitându-se lung, pe rând, la fețele bărbaților din fața ei. „Am făcut tot ce mi-ați cerut, vreme de opt Sabate. Ați putea, cel puțin, să-mi oferiți o după-amiază în care să-mi iau rămas-bun de la cetatea ce mi-a fost cămin."

Gomera se lupta cu vălul acela albastru și caraghios pe care Osea îl cumpărase pentru ea, aranjându-l în așa fel încât să-i acopere cârlionții arămii și trăsăturile distinctive. Se întreba dacă clienții ei obișnuiți ar fi recunoscut-o. Vânătăile îi trecuseră, dar nu mai purta vopsea pe ochi, obraji și buze. Nu mai avea brățări sau zurgălăi, iar rochia cenușie, bătrânească, îi acoperea cicatricea lungă de pe braț, pe care o căpătase de la lama doctorului. Osea spunea că era încă... Ei bine, el întotdeauna spunea că e frumoasă, dar cine se putea încrede în părerea unui bărbat?

Osea. Ce voia de la ea? Nu aștepta el oare ceea ce toți bărbații luau de la soțiile lor? Atunci, de ce nu o forțase? Nu era sfios. Ori de câte ori erau împreună, stătea prea aproape, îi atingea obrazul, îi simțea șoaptele suflate pe gât.

„Ia seama pe unde mergi!" îi întrerupse firul gândurilor o bătrână morocănoasă, împingând-o în lături.

Gomera păşi peste şanţul de scurgere, şi durerea din şold o făcu să tresară. Oare efectele bătăii primite de la Eitan aveau să rămână pe viaţă? Putea ea să scape vreodată de cicatricile vieţii de curvă? Ar putea fi vreodată o soţie – şi o mamă – adevărată?

Osea o ţinea una şi bună că o putea iubi. Cum? Poate că o cunoscuse el cândva, dar habar n-avea cine era acum. Ea îşi dăduse silinţa să-i arate cine era.

„Clienţii mei din ultima vreme mă numeau doamna invenţiilor," îi zisese ea într-o zi, pe când el meşterea de unul singur la carul acela prostesc, cu două roţi, menit să o ducă înapoi în Iuda. Intenţionase ca vorbele ei să rănească, însă durerea de pe chipul lui îi străpunse sufletul.

„Gomera, când mă vei lăsa să te iubesc?" îi zise el.

Emoţiile o gâtuiau. „Tu când mă vei lăsa să plec?"

„Niciodată," şopti el.

„Răspunsul meu e acelaşi."

Amintirea înviase emoţii nebănuite şi Gomera îşi şterse lacrimile de pe obraz. Cineva din mulţime o îmbrânci, şi îşi dădu seama că ajunsese la poarta bordelului lui Tamir. Privi cu luare-aminte scândurile din cedru şi întăriturile din fier şi se întrebă ce or fi făcut cu trupul neînsufleţit al lui Merav. Cine o spălase? O îngropaseră oare la un loc cu cerşetorii, sau Tamir îi făcuse parte de o îngropăciune acătării, în mormintele din nordul cetăţii?

Cunoştea răspunsul. La o adică, Tamir era femeie de afaceri.

Mai scoase un suspin şi îşi văzu mai departe de drum, hotărâtă să se gândească la ceva mai vesel. Străzile cetăţii prinseseră viaţă. Negustorii se tocmeau în piaţă, copiii alergau încoace şi-ncolo la picioarele ei. Duhoarea şanţului de scurgere nu fusese nicicând atât de dulce. Îşi dori să fi pus la cale cu mai multă atenţie această escapadă şi să fi luat cu ea câţiva arginţi.

Osea îi cumpărase un săculeţ de cuişoare în primele lor zile împreună. Ea îi spusese limpede că putea să trăiască fără vopsele de faţă şi fără parfumuri, dar că refuza să îndure viaţa cu o respiraţie urât mirositoare. De atunci, el avusese grijă ca ea să aibă o cuişoară întreagă de supt în fiecare zi.

Îşi adună vălul în jurul feţei, acoperindu-şi fiecare smoc de păr arămiu. Credea Osea că e neghioabă? Nu avea de gând să lase pe

nimeni să afle că era încă în viață și în Samaria. *Dar pot eu oare să plec în Iuda și să trăiesc la o fermă?* Totul suna atât de mundan. Așera nu o înzestrase cu frumusețe, foc și viață ca să fie nevasta dorinței unui profet.

„Așera!" Se opri în mijlocul străzii, atrăgând asupra ei mai multe perechi de ochi. Dumbrăvile Așerei. Acolo avea să se ducă! Se căută în buzunar, găsind cu degetul inelul de nas, lănțișoarele de aur și cerceii pe care îi luase de la bordel – Tamir îi datora măcar atâta lucru. Poate că dacă le oferea Așerei, măreața zeiță a abundenței avea să-i arate cărarea potrivită pentru viața ei.

Se îndreptă cu grabă spre porțile cetății, înaintând cu greu prin șuvoiul de drumeți ce intrau pe ele. La ceasul acesta din zi, dumbrava era pustie. Cu atât mai bine pentru o ofrandă anonimă, din partea unei femei măritate. Vălul o acoperea cu totul, în afară de ochi, așa că preotesele nu aveau să o recunoască. Se pomeni, deodată, recunoscătoare pentru darul lui Osea.

Se abătu de la drumul principal, urmând poteca străjuită de stejari, spre miazăzi de cetate. Frunzele acelea verzi și luxuriante îi aminteau că Baal răspunsese la jertfa acelui copil – în ciuda bravurii nechibzuite a lui Merav. Bătrâna își dăduse viața ca să scape un copil care nici măcar nu era al ei. Ce nesăbuință! Acum ea își pierduse prietena, copilașul era mort, iar frunzele, verzi. De ce să nu le dăm zeilor ceea ce vor și să sperăm că ne vor lăsa în pace? Spre deosebire de zeitatea aceea sâcâitoare a lui Osea, care voia ca oamenii să intre într-un soi de conversație fără sfârșit cu el. Ce istovitor era să venerezi un zeu atât de nevoiaș!

Poteca se vărsa într-o poieniță înconjurată de plopi, stejari și terebinți – dumbrava cea sacră a Așerei. Cel mai frumos loc de pe pământ. Gomera inhală o gură de aer purificator, delectându-se cu aroma dulce a jertfei aduse de curând. *Carne de miel*, își zise. Deși slujise la templu doar doi ani, învățase mirosul distinct al fiecărei jertfe – fiecare mireasmă trimițând un mesaj unic sfintei regine a cerului. Din când în când, îi era dor de grandoarea templului, dar niciodată de rutina de acolo.

Ajunsă în poieniță, își ridică privirea și ascultă freamătul adierii ce gâdila frunzele. Crengile argintii și verzi îi dădură bineţe. *Bun venit acasă.* Ridicându-și brațele, dansă într-un cerc, râzând cu o libertate pe care nu o mai cunoscuse de la moartea lui Merav. *Dar nu aud zurgălăii.*

Nu avea să mai poarte vreodată clopoței în jurul taliei, gleznelor și încheieturilor de la mâini. Gândul îi încetini dansul, îi secătui bucuria și apoi își dădu seama – vălul îi căzuse la pământ.

Instinctiv, se aplecă să-l ridice, dar o altă mână îl înșfăcă mai iute. Gomera întâlni privirea încruntată a preotesei celei mai de seamă a Așerei. „Te-am învățat încă de la o vârstă fragedă care este pedeapsa dacă ești prinsă purtând un văl în public, Gomera."

„Dar sunt măritată! Se așteaptă de la mine să port vălul acela!" se apără Gomera, dând să i-l ia din mână, dar preoteasa i-l smuci înapoi.

„Gărzi! Duceți-o pe curva asta înaintea bătrânilor." Un zâmbet leneș, satisfăcut, îi încreți buzele. „Sunt sigură că mulți dintre conducătorii Samariei îți vor urmări judecata cu interes."

Osea ședea pe carul cu două roți; îl terminase și acum era pregătit pentru călătoria de mâine dimineață. Coșurile încărcate până la refuz cu provizii erau legate cu curele din piele în așa fel încât să alcătuiască un scaun suspendat între două roți – o idee strălucită, născocită de soția lui, care dispăruse. *Unde ar putea fi?* Gomera plecase la piață imediat după prânz, iar acum soarele cobora spre asfințit.

„Pot să mă duc să o caut," se oferi Isaia pentru a treia oară. „Nimeni din Samaria nu m-a văzut împreună cu Gomera. Eu sunt alegerea cea ma sigură."

„Nu sunt sigur că s-ar întoarce împreună cu tine." Osea încercă să-și stăpânească un rânjet, care, însă, îi pieri pe buze în clipa când văzu fața prietenului său.

„Îmi pare rău, Osea." Cuvintele erau o șoaptă, o zbatere pentru menținerea stăpânirii de sine.

„Ce vrei să zici? Pentru ce îți pare rău?"

„Îmi pare rău pentru o mulțime de lucruri," zise Isaia, trăgând adânc aer în piept și măsurând locul cu pași apăsați. „Iona avea dreptate. *Am fost* gelos când tu ai primit chemarea lui Iahve înaintea mea. Mi-am dat silința să nu fiu, dar am fost. Și când am văzut-o pe Gomera, am fost din nou gelos pentru că este atât de frumoasă și atât de pierdută și avea nevoie de un protector." Isaia își conteni pașii. „Dar cel mai mult îmi pare rău pentru că am socotit-o mai prejos de noi – nevrednică de iubire sau de iertare."

Osea se zbârli, dar îl lăsă pe prietenul său să-şi încheie vorba.

„În fond, am dat de înţeles că planul lui Iahve este greşit şi că noi suntem prea neprihăniţi ca să-i dăm ascultare."

Osea rămase tăcut, cântărind în gând prietenia de o viaţă cu acest tânăr şi iubirea protectoare pe care o nutrea faţă de Gomera. De ce trebuia să ierte – din nou? „O iubesc, Isaia. Trebuie să încetezi să o judeci. Dragostea mea trece dincolo de supunerea faţă de porunca lui Iahve. Nu-mi place ce a făcut sau cine a devenit, şi nu este curată ca Aya, dar Iahve mi-a dat iubire faţă de ea. Dacă nu o poţi respecta pe ea, atunci respectă-mă pe mine îndeajuns încât să o tratezi cu bunătate."

Isaia încuviinţă din cap şi întinse o mână, în semn de armistiţiu. Osea se ridică şi îl îmbrăţişă. Isaia îl ţinu strâns, nevrând să-i dea drumul. „Te rog, frate, lasă-mă să o caut eu. Îţi făgăduiesc că o voi aduce înapoi la tine."

Osea îşi înghiţi nodul din gât. „Mi-e teamă de locul în care ai putea-o găsi."

În pragul uşii se ivi Iona, desfăcându-i pe cei doi, cu un ghiont, din îmbrăţişarea lor. „Eu voi aştepta aici şi voi doi veţi pleca în căutarea Gomerei. Toate sunt gata de plecare, aşa că, duceţi-vă."

Osea îşi ţinu capul plecat, incapabil să-şi privească învăţătorul în ochi. „Dacă..."

„Osea, fiul meu. Uită-te la mine."

Fără tragere de inimă, Osea îşi ridică privirea şi văzu în ochii bărbatului inima lui duioasă. „Du-te şi găseşte-ţi mireasa. Eu voi rămâne aici şi mă voi ruga pentru favoarea lui Iahve. Vom porni spre Tecoa dis-de-dimineaţă, aşa cum am plănuit."

Isaia îşi lăsă o mână pe umărul lui Osea. „Vino. Trebuie să o găsim înainte de lăsarea întunericului."

Ieşiră grăbiţi afară din curte, cotind spre vest, spre templu. *Doar nu s-o fi dus chiar în cuşca leilor*, îşi zise Osea. Logica i se războia cu emoţiile. Gomera cunoştea prea bine pericolul de a fi văzută de cineva care l-ar fi putut înştiinţa pe căpitanul Menahem. Şi dacă descoperea careva că era măritată cu profetul lui Iahve, regele Ieroboam avea să-i umilească pe toţi, tot aşa cum şi el fusese umilit de provocarea lui Osea, cu prilejul jertfei.

Pe măsură ce se apropiau de templu, Osea băgă de seamă un şuvoi

neîntrerupt de oameni ce se îmbulzea să intre. Îl opri pe un bărbat și întrebă, „Ce se petrece? Are loc o altă jertfă?"

„Nu, doar că asta-i calea cea mai scurtă către camera de audiențe a regelui." Bărbatul se trase mai aproape de el și îi vorbi în șoaptă, ca și când i-ar fi împărtășit un secret unui prieten vechi. „I-am auzit pe bătrânii de la poartă judecând pe o curvă, dar când regele Ieroboam a aflat despre *care* curvă era vorba, n-a vrut să piardă evenimentul." Bărbatul îl înghionti cu cotul. „Știi ce zic?" Și cu acestea, fugi înainte, vădit amuzat.

Osea pierdu orice simț al timpului și spațiului. Nu era nevoie să mai facă vreun pas sau să audă vreun martor ca să știe că era Gomera. „Bătrânii cetății au judecat o curvă," spusese bărbatul. Osea știa că ea purta vălul la plecare, ceea ce însemna că se întorsese la prostituție și fusese acuzată ca femeie măritată ce comisese adulter. Stomacul i se strânse și se ghemui la pământ, ca să se liniștească.

Simți pe spate mâna lui Isaia. „Ce este?"

Osea trase aer adânc în piept de mai multe ori, apoi se ridică în picioare și îl privi în ochi. Lașitatea îl învinse. Fără o vorbă, se întoarse și se îndreptă înapoi spre casă. Avea să-i spună lui Iona – și să plece în Tecoa. Isaia nu avea nevoie să afle că Gomera se întorsese la meseria ei. Altminteri, avea să o urască pe veci. *Dar ce-mi pasă mie? Și eu o urăsc!* Își lăsă un picior să-i cadă înaintea celuilalt, mergând orbește, fără nicio țintă. Fără nicio speranță.

„Osea! Oprește-te!" O mână puternică îl prinse de umăr, gata-gata să-l doboare la pământ.

Împleticindu-se, Osea izbuti să-și țină echilibrul și răbufni de mânie. „Ia-ți mâinile de pe mine, Isaia! Ne întoarcem înapoi la Iona și plecăm din Samaria la noapte! Am terminat-o cu asta. Gata."

Chipul prietenului său își pierdu orice urmă de culoare. „Așadar, Iahve nu ți-a vorbit? Nu ți-a spus să te însori cu prostituata asta și să ai copii cu ea? Toată călătoria asta n-a fost decât o minciună?" Acuzațiile din glasul lui îl smulseră pe Osea din auto-compătimirea lui.

„Ba Iahve mi-a vorbit. Vreau să zic..." Dar cum ar putea fi adevărat, dacă Gomera se întorsese la prostituție? Poate că se înșelase și Iahve nu se referise la Gomera.

În clipa aceea, o adiere blândă îi răscoli duhul: *Să învățăm să-L cunoaștem pe Iahve. El va veni la noi precum zorii dimineții. Va veni la*

noi cu ploile de toamnă și ca ploile de primăvară care udă pământul.

Chipul lui Isaia se lumină de uimire. „Am simțit o adiere rece și tu ai încremenit. Ai auzit glasul lui Iahve?"

Osea încuviință din cap, incapabil să scoată vreo vorbă. Glasul lui Dumnezeu îi alina inima rănită aidoma unui balsam. Era cu putință ca o cunoaștere mai adâncă a lui Iahve să satisfacă cu adevărat golul pe care îl simțea în urma trădării Gomerei?

Isaia îl asaltă cu întrebări. „Cum este? Auzi o voce *reală*, ca sunetele scoase de oameni? Este..."

„Isaia," îl întrerupse Osea, „tot ce știu deocamdată este că trebuie să o găsim pe Gomera. A fost arestată."

Isaia îl bătu hotărât pe umăr și, înșfăcându-l de braț, îl târî prin mulțime către sala de judecată a regelui.

Osea înălță o rugăciune urgentă, croindu-și drum prin templu, în camera de audiențe a regelui. *O, Elohim al meu, am nevoie să Te cunosc mai mult, tot așa cum Gomera are nevoie să învețe despre Tine. Eu am fost învățat Legile Tale, dar ca să o învăț pe Gomera cine ești Tu, trebuie să învățăm despre Tine împreună, în momente ca acestea – prin raze de soare și prin picuri de ploaie. Îți mulțumesc că mi-ai arătat din nou limpede chemarea Ta. Dă-mi înțelepciune să descopăr inima Ta neabătută, printr-o iubire nepieritoare.*

Odată ajunși în sala împărătească, Isaia se ridică pe vârfuri ca să vadă peste mulțime. Osea știa că prietenului său nu avea să-i placă ceea ce avea să-i zică. „Isaia, am nevoie să te duci înapoi acasă, să-l iei pe Iona și să aștepți cu căruța la poarta cetății, înainte să se închidă peste noapte. Presimt că vom fi nevoiți să ne cărăbănim în cea mai mare grabă, dacă vrem să o salvăm pe Gomera și să ieșim cu viață din Samaria."

9

OSEA 6:1

Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănile.

Două gărzi o etalau pe Gomera în curtea plină de israeliți. Femeile o scuipau, bărbații o pipăiau – de astă dată, pe gratis. „Îngenunchează înaintea regelui," spuse una din gărzi, împingând-o înainte. Ea ateriză greu pe genunchi și atinse cu fața podeaua, incapabilă să-și oprească avântul, cu mâinile legate la spate. Lumea din curte râse, iar Gomera așteptă până când una din gărzi o înșfăcă de braț.

„În genunchi!" spuse și cealaltă gardă, îndreptând-o de spate cu o smucitură. Ea se strâmbă de durere, dar refuză să dea vreun semn de slăbiciune. Ridicată pe genunchi, între cei ce o țineau prizonieră, își înălță privirea spre tribunalul numit în mod special pentru ea de către regele Ieroboam. Amația, marele preot, se alăturase regelui și altor șase sfetnici pentru a judeca o prostituată de rând. Fiecare din membrii tribunalului – cu excepția regelui – plătiseră pentru serviciile ei, în repetate rânduri. Dar nu întinase niciodată sfânta sfintelor de la palat. Examină curtea lungă și strâmtă, încrustându-și în minte fiecare detaliu. Mobilier rafinat din fildeș și abanos umplea încăperea și paneluri din lemn sculptat tapetau pereții.

Bineînțeles, ar fi trebuit să o preocupe sentința ei. Când o prostituată se acoperă în public, pedeapsa este umilitoare, costisitoare, dureroasă. Dar ea depășise orice umilință, nu deținea nimic de preț, iar durerea

nu-i era străină. Aceasta era cea de-a doua judecată a ei pe ziua de azi și avea să sfârșească, fără îndoială, într-o altă condamnare. Mai bine și-ar cheltui energia aducându-și aminte de această fărâmă de glorie decât gândindu-se la înfrângerea ce îi era certă.

La cea dintâi judecată, gărzile din dumbravă o duseseră la porțile cetății. Bătrânii o recunoscuseră aproape imediat, chiar și despuiată de bijuterii sau cosmetice cum era. Și ei îi fuseseră clienți fideli și se arătaseră intrigați – aproape empatici – atunci când le povestise cum o bătuse Eitan în ziua jertfei celei de pomină. Însă interesul li se prefăcu în furie când menționă, în apărarea faptului că era învelită, numele noului ei soț. După câte se părea, o curvă reformată nu era deloc populară, însă una măritată cu un profet răzvrătit era de-a dreptul dezagreabilă.

Dacă nu ar fi intervenit gărzile generalului Menahem, care o luaseră pe sus până la palat pentru mai multe întrebări și pentru această judecată, bătrânii n-ar fi pregetat să îndeplinească judecata chiar atunci și acolo. Menahem o interogase personal, părând deosebit de interesat de contactele lui Osea cu iscoadele iudaice din Israel. Ea râsese de această absurditate, căpătând astfel mai multe vânătăi. *Bărbații, toți bărbații.* Era sătulă de soiul lor.

Cel puțin, așa nu era nevoită să-l mai vadă vreodată pe Osea. Fără îndoială că de-acum ajunsese la jumătatea drumului spre Iuda, sau cel puțin așa aveau să stea lucrurile după ce descoperea că fusese găsită în dumbrava Așerei. Profetul cel înfocat al lui Iahve n-ar fi putut răbda vreodată o soție idolatră.

„Tribunalul regelui va asculta acum mărturia a doi martori: preoteasa Așerei și garda din dumbravă," urlă crainicul regelui ca un câine rănit, iar Gomera își dori să nu fi avut mâinile legate, ca să-și poată acoperi urechile. „Aceștia vor depune mărturie că prostituata Gomera a fost găsită învelită în public. Dacă târfa va fi găsită vinovată, va trebui să-și lepede toate bijuteriile, să fie despuiată de veșminte și să primească patruzeci de lovituri de bici fără una."

Preoteasa se ridică în picioare, făcu o plecăciune de formă către rege și se adresă curții pline. „Am văzut-o pe această femeie intrând în dumbrava Așerei acoperită cu acest văl." Când femeia ridică în aer pânza fină, de culoare albastră, Gomera se simți copleșită de un val de regret. De ce n-a putut fi fericită cu darul lui Osea?

„Târfa a încercat să pară respectabilă," continuă preoteasa. „Își

acoperise părul arămiu, lăsându-şi doar ochii la vedere, dar când a dansat înaintea zeiţei, vălul i-a căzut. Eu am recunoscut-o drept curva aceea dezmăţată pe nume Gomera." Scuipase numele, cu gura schimonosită de scârbă. „Ar trebui să primească pedeapsa întreagă pentru nelegiuirea ei."

Crainicul făcu din nou un pas în faţă şi trase aer în piept, vrând să-l anunţe pe cel de-al doilea martor, dar fu întrerupt de o voce de bas din galerie. „Femeia aceasta nu mai este o curvă. Este soţia mea."

Gomerei îi sări inima în gât. Auzi fâsâitul sandalelor de piele pe pardoseaua din marmură dinapoia ei. Apropiindu-se. Şi apoi, Osea se opri lângă garda din stânga ei.

Fără să-şi ridice privirea, ea îi şopti, „Ce faci aici?" Dar cuvintele răsunară în curtea cufundată într-o tăcere de mormânt.

El o ignoră şi mai făcu un pas în faţă, dar două din gărzile regelui coborâră de pe platformă şi se postară, cu un aer regesc, ca un zid, între Osea şi rege. Îşi încrucişară suliţele, ca şi când prezenţa lor fioroasă nu ar fi fost suficientă pentru a descuraja orice înaintare.

„Învinovăţirile aduse Gomerei sunt neîntemeiate pentru că ea nu mai este o femeie de stradă, ci o femeie măritată. Ca femeie măritată, ea are dreptul – de fapt, obligaţia – de a se înveli în public," zise Osea, pe un ton respectuos, dar direct. Înfruntă privirile fiecărui membru al consiliului, până la cel din urmă, oprindu-se asupra privirii de gheaţă a regelui. În aşteptarea unui răspuns, îşi încleştă mâinile pe tivul robei şi apoi îi dădu drumul.

Clipele care se scurseră păreau zile. Gomera îşi ţinea, în continuare, capul plecat, incapabilă să se decidă ai cui ochi dorea mai mult să-i evite.

„Mă întrebam dacă regele a avut răgazul să ia în seamă avertismentul lui Iahve," mai spuse Osea.

Gomera îşi ţinu răsuflarea, alături de întreaga audienţă. *Ajunge, Osea!* ar fi vrut să-i strige, dar ştia că n-ar fi ascultat-o. Îşi ridică capul, uitându-se pe furiş la Ieroboam.

Pe chipul regelui, se ivi un rânjet strâmb. „M-am gândit foarte puţin la tine sau la aşa-zisul tău dumnezeu, profetule. După cum poţi vedea, din copacii noştri înmuguriţi şi pajiştile înverzite, jertfa pe care ai condamnat-o cu atâta vehemenţă le-a fost pe plac adevăraţilor zei ai Israelului."

Osea mai înaintă un pas și fu întâmpinat de vârfurile sulițelor gărzilor. Își privi, ca într-o doară, pântecele lângă care se odihneau capetele sulițelor, ca și când ar fi cântărit soarta unei insecte pisăloage. „Eu am venit să-mi cer înapoi soția răzvrătită, rege Ieroboam."

Gomera își întoarse privirea. Nu putea privi.

Dar în locul sunetelor dezgustătoare ale morții, îl auzi pe rege râzând. „Eu personal nu am experimentat plăcerea soției tale, profetule, dar dacă recuperarea ei merită să intri direct în vârful unei sulițe, pesemne că ar trebui să o adaug la haremul meu!"

Audiența izbucni în râs și foștii clienți ai Gomerei începură să zbiere comentarii vulgare. Pentru întâia oară, Gomera îl văzu pe Osea devenind rigid. Și pentru întâia oară, simți umilința unei curve ordinare.

„Am venit să o cer înapoi pe Gomera pentru că o iubesc, rege Ieroboam," strigă Osea acoperind hărăitul gloatei. „Am spus," continuă el să strige, „că eu o iubesc."

Și încăperea se cufundă în tăcere.

Ieroboam miji ochii și toată nebunia din ei dispăru. „Atunci ești și mai neghiob decât mi-am închipuit."

„Iubirea mea spune o poveste. Servește unui scop."

Ieroboam ridică o sprânceană. Gomera era tot atât de intrigată. Cine era profetul acesta războinic ce își risca viața pentru ea?

„Tribunalul regelui a auzit destule pentru a o judeca pe târfă," îl întrerupse, cu asprime, Amația, făcând-o pe Gomera – și pe rege – să tresară.

„Dacă socotești, Amația, că poți ridica o oștire și să-mi iei tronul cu forța, atunci poți face judecăți în curtea aceasta." Mânia lui Ieroboam era tot atât de tăioasă precum sulițele îndreptate spre pântecele lui Osea, iar Gomera își dori să fi avut mâinile dezlegate ca să poată aplauda. Ieroboam își întoarse atenția spre Osea. „Ai o ultimă șansă să vorbești pentru libertatea soției tale, profetule. Acoperirea unei prostituate cu un văl se pedepsește cu bătaia. Prostituarea unei femei măritate se pedepsește cu moartea."

Gomera înghiți în sec și privi cu luare-aminte silueta lui Osea. Nici nu se uitase la ea de când intrase în sala de judecată, și totuși spusese că o iubește. Strigase în gura mare. Ea trăise în casa lui vreme de două luni întregi, iar el nu încercase nici măcar o dată să se culce cu ea. Nici măcar un singur sărut după acea primă degustare pătimașă. De

ce? Ce joc era acesta? Cunoscuse odată un băiat pe nume Osea. Avea să moară, oare, înainte de a-l cunoaşte pe bărbatul ce devenise?

„Dragostea mea pentru Gomera seamănă întrucâtva cu iubirea lui Iahve faţă de Israel," începu el. „Eu iubesc o femeie care nu ştie nimic despre înălţimea şi adâncimea, lărgimea şi largheţea iubirii mele. Ea crede că dragostea se cumpără şi se vinde, că este un act al trupului sau o fantezie trecătoare. Ea dă vina pe mine când lucrurile nu merg bine şi dă altor ibovnici credit pentru fericirea ei."

Lui Ieroboam îi revenise zâmbetul sardonic. „Văd de ce o vrei înapoi cu atâta deznădejde."

Oh! Şi de ce nu am şi eu şansa să stau înaintea unei audienţe şi să vorbesc despre neajunsurile lui Osea? spumegă Gomera în sinea ei, dar avu atâta minte încât să nu intervină.

„Acum, rege Ieroboam" – glasul lui Osea deveni blând –, „ascultă, rogu-te, inima lui Iahve pentru naţiunea ta, Israel, mireasa Lui. El nutreşte pentru Israel o dragoste a cărei înălţime, adâncime, lărgime şi largheţe nu poate fi atinsă de cea a vreunui idol din lemn sau din piatră. Israel a dat crezare minciunii că trebuie să cumpere dragostea unor zei falşi cu prostituate sacre, divinaţie şi sacrificii umane. Dar Iahve este dătătorul vieţii, nu cel ce răpeşte prunci în faşă. El doreşte să binecuvânteze Israelul pentru ascultarea lui, nu să-l pedepsească pentru răzvrătirea lui. Iar pedeapsa dată unei soţii preaiubite are rostul de a aduce vindecare, nu înstrăinare." Se întoarse acum spre Gomera, ţintuind-o cu o privire ce îi săgetă trupul cu un fior rece. „Să ne întoarcem la Iahve. Chiar dacă El ne-a sfâşiat în bucăţi, tot El ne va tămădui. Chiar dacă El ne-a rănit, tot El ne va lega rănile." Îşi întoarse atenţia asupra regelui. „Dă-mi înapoi soţia, ca să ne putem lega rănile."

Gomera nu mai putea să răsufle şi, după câte se părea, toată lumea rămase fără suflare. Numai bătaia inimii pe care o auzea în urechi o convingea că nu era totul un vis.

Regele îl privi lung, încremenit. „Ia-ţi nevasta şi ieşi afară din Israel, profetule."

Osea nu irosi nicio clipă. Se năpusti la Gomera, îi dezlegă mâinile şi cei doi se îndreptară în fugă către uşa din dos. În continuare, nimeni nu scotea o vorbă. Nimeni nu se mişca.

„Profetule!" strigă Ieroboam.

Osea şi Gomera se opriră la câţiva paşi de uşile din fildeş sculptat. Se întoarseră încet şi făcură o plecăciune, aşteptând.

„Afară din *Israel*, nu doar din Samaria."

Osea se ridică, înfruntând privirea regelui. „Vom pleca îndată."

„Aşteaptă! Vălul meu!" strigă Gomera, înainte să-şi dea seama ce face. Un icnet colectiv umplu încăperea şi ea închise ochii strâns – convinsă că trei cuvinte impulsive ruinaseră argumentele rafinate ale lui Osea.

Adunându-şi curajul, deschise un ochi şi îl văzu pe Ieroboam arătând cu degetul către preoteasa Aşerei şi apoi spre ea. Preoteasa se ridică de pe scaunul ei capitonat şi livră vălul stăpânei lui de drept. Gomera îi transmise din cap mulţumirile ei regelui, căruia îi reveni, preţ de o clipă, rânjetul. „Acum, plecaţi."

Osea o prinse strâns de mână. Gomera îşi încolăci vălul în jurul capului, ieşind din curte şi trecând în fugă pe lângă templu şi pe lângă altarul cel impunător. Odată ajunşi în strada cea mare, picioarele îi cedară. Îşi blestemă slăbiciunea, însă Osea o smuci în braţele lui şi ieşi în goană pe porţile cetăţii. Iona şi Isaia îi aşteptau lângă carul cu două roţi. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de fericită să-i vadă pe cei doi bărbaţi. Orice ar fi aşteptat-o la Tecoa, nu putea fi mai groaznic decât ceea ce îndurase în Samaria.

10

Osea 6:2

El ne va da iarăşi viaţa în două zile; a treia zi ne va scula, şi vom trăi înaintea Lui.

Gomera se rostogoli pe o parte şi auzi pe cineva sforăind lângă ea. Îi veniră în minte, în grabă, evenimentele serii şi se frecă la ochi, ştergându-şi broboanele de sudoare. Trează de-a binelea de-acum, deveni conştientă de piatra ce îi înţepa coastele. Se ridică într-un cot, spulberă la o parte piatra vinovată şi se uită la silueta adormită lângă ea. Osea.

Lumina lunii îşi revărsa strălucirea asupra feţei lui. Arăta ca băiatul pe care şi-l amintea. Întinse o mână, vrând să-i răsucească pe deget o şuviţă din părul şaten închis – dar se opri. Ar putea să se trezească şi atunci ar fi fost nevoită să-i explice tânjirea inimii ei. Cine era bărbatul acesta cutezător, care vorbise cu atâta îndrăzneală unui rege? Ea fusese dintotdeauna cea îndrăzneaţă, războinicul ce se arunca în luptă fără să gândească. Când devenise el brav? Cum fusese viaţa lui în timp ce ea se zbătea pentru supravieţuire? Incapabilă să mai reziste, îl atinse pe obraz. Avea barba moale şi cârlionţată. Mâna îi zăbovi pe faţa lui şi, pentru prima dată de multă vreme, se simţea intrigată de un bărbat. *Cine eşti tu, Osea?*

„Gomera?" El se trezi brusc, speriat, şi o apucă de mână. „Te simţi bine? S-a întâmplat ceva?"

Preocuparea din ochii lui o tulbura. „Nu ţi-am mulţumit că mi-ai salvat viaţa." Îi prinse faţa între palmele ei, îl sărută uşor şi se lăsă pe spate, trăgându-l spre ea. Un nor umbri lumina lunii, iar Gomera îşi

dori să fi avut un cort. Aruncă o privire peste umăr, încredințându-se că Iona și Isaia erau ascunși bine după bolovanul lor îndepărtat.

Norii se risipiră, și Gomera îl găsi pe Osea privind-o cu luare-aminte. „Ești atât de frumoasă." El o mângâie pe obraz, iar ea îi întoarse gestul, sărutându-i palma.

El făcu ochii mari, și ea îl simți tremurând. Și apoi, avu revelația... „Tu n-ai mai fost niciodată cu o femeie, nu-i așa?"

„Nu. N-am mai fost însurat." Răspunsul lui era atât de naiv, încât nu se putu abține și scoase un chicot pofticios. El își retrase mâna și se întoarse cu spatele.

Trecuse atâta vreme de când văzuse o asemenea inocență. Cum era cu putință ca acest bărbat viril să nu fi cunoscut niciodată o femeie? Intriga îi aprinse pasiunea. Gândul de a culege primele roade făcea patul matrimonial mai ademenitor – chiar dacă acesta era pe o potecă luminată de stele, din pustie. Se ridică în genunchi, trăgându-se mai aproape de el și sărutându-l din nou. Tot cu gingășie, de teamă să nu-l înspăimânte pe mielușelul ei. „Toată lumea ar trebui să aibă un învățător cu experiență," zise ea, simțindu-l că îi răspundea la sărut.

„Nu!" zise el pe neașteptate, prinzând-o de umeri și împingând-o în lături.

Ea ateriză cu spinarea pe pământul tare, cu răsuflarea tăiată, nedumerită. „Ce? Cum adică *nu?*"

El rămase așa, gâfâind, clipind des din ochii mari. „Nu o facem în noaptea asta. Nu așa. Trebuie mai întâi să vorbim despre cele întâmplate între noi în Samaria."

„Samaria? *Nimic* nu s-a întâmplat între noi în Samaria!" zise ea, simțindu-se mai expusă decât dacă ar fi despuiat-o de veșminte. „Niciodată nu m-ai atins și, jur pe sânii Așerei, niciodată n-ai să guști din rodul meu dacă nu plătești, ca toți ceilalți!" Lacrimile îi ardeau ochii, dar nu voia să le descătușeze. Se înfofoli în pătură și se ghemui pe o parte. Osea n-avea decât să îmbătrânească întrebându-se ce-a pierdut.

„Gomera, vorbește cu mine." El îi puse o mână pe umăr, dar ea se scutură. „Te rog."

Ea îl ignoră. Clipele treceau, iar liniștea deșertului trâmbița sfidarea ei.

În sfârșit, el se întinse lângă ea, încovrigându-și trupul în jurul ei și suflându-i cald în ureche. „Îmi pare rău, nevastă. Tot ceea ce mă face

bărbat vrea să-mi satisfac dorința de tine. În Samaria, am crezut că voi înnebuni. Și în seara asta, ei bine..." Își înteți strânsoarea pe umărul ei și își frecă nasul de gâtul ei. „Sunt deznădăjduit după tine. Dar am nevoie să-mi *cunosc* soția și vreau ca și soția mea să mă *cunoască* pe mine. Fetița de șase ani pe nume Gomera, pe care o știam eu, mi-a cucerit inima cu amintiri duioase. Femeia cu care m-am însurat nu mi-a dat niciun motiv să trag nădejde că ar putea vreodată să-mi adreseze o vorbă cumsecade, darămite să ajungă să mă iubească, într-o bună zi. Și bănuiesc că și tu ai întrebări asemănătoare despre băiatul de zece ani pe care l-ai cunoscut cândva, în Betel."

Își lăsă mâna să se plimbe pe toată lungimea brațului ei și îi șopti în obraz, „Și vreau să te învăț despre Iahve. Nu doar regulile Lui, ci cum își iubește și binecuvântează poporul. Este cu mult mai mult de iubit decât îți dai tu seama." Se opri și o sărută ușor pe obraz. „Dormi acum. Zorii se vor ivi mult prea curând, dar călătoria ce ne stă înainte va merita efortul. Mâine vom trece Muntele Gherizim și vom străbate frumosul ținut muntos al Efraimului. În cea de-a doua zi, cu toții ne vom simți oarecum înviorați și să sperăm că, pe când vom ajunge la Tecoa, în cea de-a treia zi..." Își lăsă mâinile să rătăcească pe toată lungimea trupului ei și o sărută din nou pe obraz – de astă-dată fără grabă și apoi se smulse, fără tragere de inimă, de lângă ea. „Îl vei cunoaște pe Iahve și îți vei cunoaște soțul mai bine, până ajungem la noua noastră casă. Poate că atunci ne vom putea bucura unul de prezența celuilalt." Se întoarse pe o parte și se întinse cu spatele la ea. „Noapte bună, Gomera."

Noapte bună? Ea ar fi vrut să strige la el, dar nu știa de unde să înceapă. Mintea îi vuia, emoțiile i se încâlciseră. Cum să doarmă când singurul bărbat de pe fața pământului care o refuza zăcea culcat la doar o lungime de mână de ea? *Noapte bună, într-adevăr.* Nu avusese dreptate că era *bună*, și nici în privința zorilor – pentru ea, nu aveau să vină prea curând.

„Uite-l, nevastă. Ierusalimul. Nu-i așa că e frumos?" Osea ajunse pe culmea dealului din nordul capitalei lui Iuda și dădu drumul mânerelor carului cu două roți. Își șterse fruntea și așteptă ca Iona și Isaia să li se alăture.

„Este mai mic decât mi l-am închipuit," zise Gomera, făcându-şi mâna streaşină la ochi, „dar palatul lui Solomon şi templul sunt spectaculoase. Chiar şi de la depărtare, aurul scânteiază în soare." Ea chicoti şi bătu din palme precum fetiţa pe care o cunoscuse el în Betel. „Putem vizita mâine piaţa, înainte de a porni mai departe spre Tecoa?"

Osea se simţea sfâşiat pe dinăuntru; ar fi vrut să-i facă pe plac, dar avea sentimentul că era urgent să se întoarcă la ferma lui Amos. „Să facem un târg," zise el, strecurându-şi un braţ pe după talia ei. Inima aproape îi dădu pe dinafară când ea nu se trase înapoi. „Vom petrece în piaţa din Ierusalim tot atât timp cât vom sta la templul lui Iahve."

Zâmbetul ei se stinse numaidecât. „Dar ce este de făcut la templul lui Iahve? Din câte mi-ai povestit, nu sunt prostituate, deci de ce s-ar închina cineva acolo?"

Iona scăpă un chicot. „Soţia ta ridică o întrebare validă, fiule. Ard de nerăbdare să aud răspunsul tău."

Isaia îşi dădu ochii peste cap şi apucă pe poteca înghesuită ce ducea la poarta de nord a Ierusalimului.

„Aşteaptă-mă şi pe mine, tinere Isaia!" Toiegele lui Iona ridicau colbul în drumul lui spre cetate.

Osea înşfăcă mânerele carului cu două roţi şi îşi reluă mersul. Gomera păşea în rând cu el, lângă el. „Închinarea nu are legătură cu ce primim *noi*. Are a face cu ceea ce dăm noi din inimile noastre pline de recunoştinţă şi supunere." Băgă de seamă cutele ce apăreau pe fruntea ei adesea când îi vorbea despre Iahve sau despre tabăra profeţilor. „Am de gând să cumpăr din piaţă un miel şi câteva pâini, din ultimii noştri arginţi. Vom aduce pâinile şi vom jertfi mielul lui Iahve ca o jertfă de mulţumire şi după aceea vom împărţi o masă în prezenţa Lui."

„De ce să ne irosim argintul pe o jertfă, când eu aş putea cumpăra un idolaş din piaţă?"

Veninul din tonul ei îl făcu să tresară şi se întrebă de ce nutrea ea un asemenea dispreţ faţă de Iahve. Înainte să-şi dea glas întrebării, însă, Gomera îşi acoperi gura înnăbuşindu-şi, cu o mână îngrozită, un icnet.

Osea scăpă din mâini mânerele carului, se uită în stânga şi-n dreapta, gata de luptă. Inima i se strânse, însă, când recunoscu inamicul. Se apropiaseră de înălţimea păgână. Un stâlp al Aşerei era înălţat, în batjocură, cu faţa spre templul lui Iahve.

Gomera se întoarse să-l privească în ochi, arcuindu-şi, acuzator, o

sprânceană. „De ce rosteşti judecata lui Iahve asupra *Israelului*, când eu văd aceeaşi zeiţă pe muntele lui Iuda?"

Era o întrebare pe care şi-o pusese şi el, o întrebare pe care i-o pusese şi lui Iona. „Iahve mi-a poruncit să pun în gardă Israelul. Dacă – sau când – mă va instrui să o condamn pe Iuda, mă voi supune. Chemarea mea este să dau glas cuvintelor lui Dumnezeu, nu să pun la îndoială căile Lui." Vorbele îi sunau răsuflate şi aveau un gust amar. Erau adevărate, dar greu de înghiţit – chiar şi pentru profetul lui Iahve.

Înfăţişarea Gomerei se făcu de piatră. „Ce înseamnă că vom împărţi o masă la templul lui Iahve?"

„Ca expresie a mulţumirilor noastre pentru călătoria sigură şi izbutită, vom oferi pâinile şi un miel de un an, fără cusur, potrivit Legii lui Moise. Preoţii vor jertfi şi vor aranja jertfa arsă pe altar şi apoi ne vor înapoia porţiile cuvenite lui Iona, lui Isaia, ţie şi mie, ca să putem mânca în prezenţa lui Iahve."

Ea începu să tremure, mai întâi încet şi pe urmă violent. „Nu vreau să mănânc," şopti ea; ochii ei mari, căprui, îi aminteau de fata înfricoşată pe care o cunoscuse la Betel. „Dacă calc vreo lege fără să ştiu? Dumnezeul tău pare a fi arbitrar şi mânios. Dacă mă loveşte de moarte, sau dacă preoţii află că eu o venerez pe Aşera şi încearcă să mă ucidă, aşa cum i-au făcut tatălui lui Ozia?"

Osea o cuprinse în braţele lui, dar ea rămase tot atât de băţoasă precum stâlpul păgân ce plana deasupra lor. Isaia amintise că îi povestise despre unchiul lui şi despre conspiraţia zeloţilor. Cum să o convingă el acum că Iahve voia dragostea ei, dar era, totodată, un Dumnezeu de temut? Deveniseră atât de apropiaţi în cele trei zile de când părăsiseră Samaria, însă inima ei rămăsese un sul pecetluit. Acum, când, în sfârşit, îi încredinţa o bucăţică din ea, cum să se arate vrednic de încredere faţă de soţia lui *şi* faţă de Iahve?

Ea îl împinse în lături. „Nu mă cocoloşi. Spune-mi dacă trebuie să merg la templu şi mă voi supune hotărârii tale." Gomera îi aştepta răspunsul în picioare, cu ochii ţintuiţi la sandalele ei.

Osea ar fi vrut să facă lucrurile mai uşoare pentru ea. Era dură ca granitul, şi totuşi fragilă ca un trandafir. *Iahve, dă-mi înţelepciune să o iubesc pe femeia asta.* „Vom merge împreună la templu. Şi prinde bine să ai puţină teamă faţă de Iahve. Regele Solomon a spus că frica de El este începutul cunoaşterii Lui." Îi înălţă bărbia, dar ea închise ochii.

Râzând de încăpățânarea ei, el o sărută pe nas, atrăgând asupra lor privirile dezaprobatoare ale drumeților.

Gomera băgă și ea de seamă acele priviri. „Ai face bine să încetezi cu asta, altminteri vor crede că te-ai însurat cu o curvă." Încercă să zâmbească.

Lui îi plăcu umorul ei, dar îl mâhnea faptul că ea își punea singură etichete. Nu avea nici cea mai mică idee cât de scumpă îi devenise. „Soția mea nu este o curvă. Eu m-am însurat cu fetița care mi-a fost cel mai bun prieten în copilărie, iar acum începem să ne cunoaștem din nou unul pe celălalt."

11

2 Cronici 26:16

Dar când [Osea] a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire. A păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului său, intrând în Templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii.

Osea flutură din mână, luându-și rămas bun de la Iona și Isaia la poarta nordică a Ierusalimului, după ce plănuiseră să se întâlnească toți la templu, mai târziu. Gomera era deja concentrată asupra pieței aglomerate. Strada ei principală era străjuită de o parte și de alta de dughene, iar piața era plină ochi cu tot felul de lucruri practice și exotice. Mărfuri dintre cele mai rafinate aduse din toate colțurile lumii – mirodenii din Șeba, fildeș și aur din Africa, mătase și oale de la Răsărit – scânteiau, zăngăneau și umpleau văzduhul cu tot freamătul pe care îl avea de oferit și Samaria, și încă mai mult de-atât.

„Ia te uită la vaza asta, Osea!" zise ea, ridicând de pe piedestalul de argint o vază din argilă, cu un model sofisticat. „Am fost în cele mai de vază case ale Samariei și n-am văzut niciodată așa ceva." În clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, le și regretă. Soțul ei nu avea nevoie să i se amintească de ibovnicii ei din trecut.

„Eu nu văd în piața asta nimic pe măsura frumuseții soției mele." Ochii lui păreau mistuiți de ea.

Gomera se întoarse, puse vaza la loc și merse mai departe; nu era dispusă să-i mai dea lui Osea vreo fărâmă din inima ei. De ce i-l dăduseră zeii înapoi? Sau era, într-adevăr, acest Iahve despre care tot

vorbea el? De ce i-ar păsa lui Iahve de ea? Dar aproape că îl credea după ce îi auzise toate poveștile de pe drumul din Samaria încoace. Aproape. Gândul de a se încrede într-un singur zeu părea cu totul... ei bine, iresponsabil. Cum era cu putință ca toate celelalte națiuni să greșească?

„Vaza aceea a fost făcută la ferma lui Amos." Glasul lui Osea o făcu să tresară, smulgând-o din gândurile ei. „Te supără mulțimea asta?" o întrebă el apoi, cu o umbră de îngrijorare pe chip.

„Nu, îmi place cetatea și ador să mă plimb prin piață." Apoi, îi veni în minte afirmația lui de adineauri și se opri brusc. „Ai zis cumva că vaza aceea provine de la ferma lui Amos? Deci, tatăl lui Isaia a făcut-o?"

Osea râse și își împreună mâinile la spate, umblând cu pași apăsați încoace și-ncolo prin piață, ca și când nu avea o grijă pe lume. „Da, Amoț deține atelierul de olărit de la ferma lui Amos. El face toate obiectele acelea rafinate."

Gomera închise ochii pe jumătate, silindu-se să facă diferența. „Amoț, Amos – nu îi încurci niciodată? Cum îi deosebești?"

Osea râse și fluieră printre dinți. „N-ai fi nevoită să întrebi dacă i-ai întâlni pe cei doi. Ți-l mai amintești pe Amos, profetul? A venit la Betel când eram copii și a profețit în templu."

Gomerei i se strânse stomacul la amintirea aceea. „Este oarecum îndesat, cu o înfățișare zburlită, nu-i așa?" Încerca să fie politicoasă. În amintirea ei de copilă de șase ani, părul și barba lui lungi și neîngrijite păreau tot atât de neîmblânzite precum oile și caprele pe care le păstorea.

„Amos poate fi abraziv, dar are o inimă bună. Este fermier și negustor, așa că se află mereu printre oameni. Tatăl lui Isaia, Amoț, este foarte tăcut, retras. Este înalt și chipeș, ca Isaia, dar este închis în sine și muncește îndelung la atelierul de olărie."

Gomera își amintea înfățișarea mâhnită pe care o avea Isaia când îi vorbise despre copilăria sa și despre absența lui Amoț. „De ce nu petrece mai mult timp cu Isaia?"

Osea o împinse sub umbrarul unui negustor de pânzeturi, o trase mai aproape de el și o mângâie pe obraz. „Ei bine, asta-i o întrebare pe care ar trebui să-l lăsăm pe Isaia să i-o pună tatălui său – nu-i așa?"

Ea primi atenționarea lui blândă cu un zâmbet silit și o sprânceană

ridicată. „Voi încerca să fiu cuminte. Mai povestește-mi despre ferma lui Amos." Se întoarse să inspecteze sulurile de stofă întinse în șiruri ordonate. Stacojii, albastre, galbene și albe. Țesături frumoase din lână și pânzeturi.

„Ferma produce o recoltă uriașă de smochine de două ori pe an. Mai mult de-atât, creștem oi, vite, capre – până și pui de găină. Sunt o sută de feluri din care poți alege cum să ne câștigăm traiul în tabără."

Gomera își simți gâtul uscat. „De ce aud acum pentru prima oară de recolte de smochine, capre și câștigarea traiului *nostru*?" Ea rămase cu spatele la el, prefăcându-se interesată de unul din sulurile de stofă.

„Ce te supără?"

„Eu am crezut că toată lumea este profet la ferma lui Amos." Frecă pânza diafană între degete, gândindu-se că era, pesemne, vestita pânză de voal de Gaza. *Nu e genul de lucru pe care am să-l port la pășunatul caprelor.*

„Cei mai mulți dintre bărbați sunt mesagerii lui Iahve," spunea Osea, „dar mai sunt și alte familii în tabără – păstori, fermieri, olari – care contribuie la aducerea de venituri. Toate femeile lucrează la producerea de bunuri vandabile pentru ca profeții lui Iahve să nu fie susceptibili la mită din partea oficialilor împărătești. Aceia care se numesc pe ei înșiși profeți în Israel trăiesc ca regii pentru că îi spun lui Ieroboam ce vrea el să audă." Osea se opri. Tăcerea devenise stânjenitoare. „Te deranjează faptul că trebuie să ne câștigăm pâinea?"

Ea se roti spre el, făcându-l să se dea un pas înapoi. „De ce m-ar deranja oare să fac cine știe ce muncă lumească, pentru ca altcineva să poată cumpăra vaza aceea frumoasă de colo, în vreme ce tu stai toată ziulica la taclale cu prietenii tăi profeți?"

El îi zâmbi de sus, cu rânjetul lui enervant. „Ai uitat partea în care mă servești cu struguri și îmi faci vânt cu pene de struț."

„Uff!" izbi ea pământul cu piciorul.

Osea se aplecă spre Gomera, care se dădu un pas înapoi. „Ce ți-ai închipuit că ai să faci?" o întrebă pe un ton degajat, dar serios. Când ea dădu să se îndepărteze iarăși de el, o luă cu gingășie de umeri. „Spune-mi, Gomera. Cu ce ai crezut că se îndeletnicește o soție de profet?"

„Păi, eu..." începu ea. Cum să-i explice că anticipase o existență complet anostă? „N-am știut la ce să mă aștept." Voise să scape de viața de bordel, dar nu se gândise ce fel de viață dorea în schimb.

Osea îi eliberă umerii și dădu din cap spre negustorul de pânzeturi, care devenise interesat de conversația lor. „Vino, să mergem."

Gomera se conformă, fără tragere de inimă, potrivindu-și pasul cu al lui. Osea îi căută mâna ascunsă sub faldurile rochiei. „Ne vom da silința să ne asigurăm că, orice ți se va încredința să faci la ferma lui Amos, va fi ceva ce îți va face plăcere, ceva ce corespunde înzestrărilor tale de la Iahve. Tot așa cum pe mine știu că m-a făcut să fiu profetul Lui."

Dacă pe Osea zeul lui, Iahve, îl crease să fie profet, oare pe ea o crease să fie curvă? Din instinct, își smulse mâna dintr-a lui și își încolăci brațele peste talie. „Spune-mi ce slujbe aș putea îndeplini eu la ferma lui Amos."

„Ei bine, Amos supraveghează turmele de animale, atunci când nu pleacă să vândă bunuri pentru tabără. Dacă îți plac animalele, am putea găsi ceva de făcut pentru tine în hambare sau la pășune."

Gomera strâmbă din nas.

Osea zâmbi cu gura până la urechi și continuă. „Soția lui, Yuval, se ocupă de recoltele de smochine. Este o femeie bună la suflet și ea are grijă de toate, de la sădit și seceriș, la gătit și până la întrebuințările medicinale ale smochinelor."

„Eu am ajutat-o pe prietena mea, Merav, cu ierburile și tot ce ține de moșit, la bordel. Poate că aș putea să-i fiu de ajutor lui Yuval prin cunoștințele mele despre ierburi." Își destinse brațele, simțind, pentru întâia oară, că ar putea avea un scop în noua sa viață.

Osea îi regăsi mâna, ridicându-i moralul cu zâmbetul lui aprobator, și merseră mai departe prin piață. „Sunt multe femei și mulți copii în tabără, așa că o moașă pricepută este mereu binevenită. Dar ai putea și să înveți ceva nou – poate chiar cum să faci o vază ca aceea pe care am văzut-o adineauri."

„Olărit? Într-adevăr?" Se opri brusc și alți câțiva drumeți se poticniră de ei. „Eu nu știu nimic despre olărit, Osea, și cine și-ar face timp să învețe pe o curvă o meserie atât de valoroasă?" Clătină din cap, ca pentru a alunga acea idee nesăbuită, și își reluară drumul prin piață. Gătitul, măcinatul, torsul – acestea erau deprinderile pe care era nevoită să și le însușească, nu visul fantezist al unei curve de a crea vaze măiestrite. „Voi face orice e nevoie."

Osea își trecu brațele pe după umerii ei și se aplecă mai aproape de ea, șoptindu-i prin văl, „Creatorul te-a făcut creativă, nevasta mea.

Întotdeauna ai fost pricepută la proiectarea lucrurilor. Dacă vei vrea să lucrezi cu Amoț, mă voi interesa dacă are nevoie de un ucenic."

Gomerei îi bătea inima nebunește, dar refuza să-și facă speranțe deșarte. Încă nu era sigură dacă se putea bizui pe soțul ei – sau pe zeul lui –, dar, cel puțin până acum, Osea se dovedise demn de încredere.

„Iona!" Osea îi făcu din mână profetului cu peștele. Gomera recunoscu vârful templului de aur al lui Solomon drept înaintea lor. Mult mai repede decât ar fi vrut, ajunseră la țarcurile în care animalele de jertfă așteptau să fie cumpărate.

„Vrei să cumperi tu mielul, sau să-l cumpăr eu?" îl întrebă Isaia pe Osea, arătând spre staulul unde doi preoți ședeau la o masă, așteptându-și plata de la închinătorii veniți la templu.

Osea nu apucă să-i răspundă, fiindcă freamătul de pe scările templului răpi atenția tuturor. Strigătele se prefăcură în țipete când un mic cerc de preoți coborî în grabă treptele, având în mijlocul lor un prizonier. Când ajunseră la nivelul străzii, cercul se deschise și dădu la iveală nu un prizonier, ci un rege. Înveșmântat în straie împărătești și cu o coroană de aur pe cap, bărbatul pe care Gomera îl bănuia a fi regele lui Iuda avea o paloare de moarte și niște bube cu un aspect îngrozitor pe față.

„Iahve, ce s-a întâmplat cu regele Ozia?" își rosti Osea, cu glas tare, rugăciunea, dând glas inimii tuturor spectatorilor.

Mulțimea se despică și fiecare bărbat, femeie și copil fugi în lături din calea regentului ce se apropia. Toți, în afară de Iona și Isaia. Toiegele bătrânului profet păcăneau pe pavajul din bolovani, iar Isaia alergă împreună cu el către regele înspăimântat.

„Domnul meu," strigă Iona, „ce s-a întâmplat?" Isaia părea gata să-l îmbrățișeze pe rege, dar bătrânul profet îl trase înapoi, dojenindu-l cu o privire prevăzătoare. „Rege Ozia, cum te putem ajuta?"

Osea o strânse pe Gomera de umeri și o privi în ochi. „Trebuie să-i dau o mână de ajutor lui Isaia cu Iona. Nu te apropia de rege sau de preoți până nu aflu ce s-a întâmplat."

Gomera îi văzu pe tovarășii ei de drum plecându-se înaintea lui Ozia, ținându-se, totodată, la o depărtare de zece coți de el. Preoții ce îl călăuzeau pe Ozia se îndreptară grăbiți spre profeți, vrând să le vorbească în particular, iar regele rămase singur – un adevărat spectacol pentru iudeii înfricoșați, ce căscau gura la el.

Gomera cunoştea umilinţa expunerii forţate. Acela era motivul pentru care învăţase să joace teatru, să pună stăpânire pe o mulţime, să denigreze ca să nu poată fi înjosită de alţii. Regele Ozia nu avea acest lux. Buna cuviinţă îl constrângea să aştepte verdictul preoţilor. Ea, însă, nu avea nicio obligaţie faţă de acest temnicer, şi nici nu era intimidată de titlul lui. Ozia era un bărbat ca oricare altul, şi ea ştia că talentele ei îi puteau aduce uşurare. Silită de durerea şi teama lui, îşi simţi picioarele mişcându-se din voinţă proprie.

Îngenunche şi, cu o plecăciune a capului, zise cu o voce moale ca untul, „Domnul meu Ozia, sunt Gomera, soţia lui Osea, şi este o onoare să te cunosc." Îşi ridică privirea, oferindu-i un zâmbet plin de bunătate.

Vădit nedumerit, regele aruncă o privire către preoţi, apoi către Osea şi înapoi la Gomera. Ea se ridică în picioare şi îi întinse o mână.

„Nu!" strigă Osea, venind degrabă lângă ea, iar Ozia se dădu un pas înapoi, tot atât de speriat ca şi Gomera. Cu o plecăciune penitentă înaintea regelui, Osea înveli mâna Gomerei într-a sa. „Să-mi fie cu iertare, domnul meu. Soţia mea nu cunoaşte legile despre necurăţia căpătată prin atingerea unei persoane ce suferă de o boală de piele. Nu am vrut să fim lipsiţi de respect."

Durerea de pe chipul lui Ozia îi era Gomerei mult prea cunoscută. *Necurat.* Poate că nu ştia legile legate de acest cuvânt, dar ştia ce simţea regele în clipa aceea. Îşi încleştă fălcile şi îşi retrase mâna din strânsoarea lui Osea. „Dacă regele are nevoie de îngrijire pentru rănile lui, eu sunt gata să devin *necurată* ca să-l ajut."

Înainte ca Osea să răspundă, o voce adâncă, răsunătoare, spuse, „Îţi mulţumesc, frumoasă Gomera, dar cred că unul dintre doctorii mei mă va însoţi afară din cetate." Se uită la Iona, adăugând, „După cum sunt încredinţat că ţi-au raportat şi preoţii, aceasta este judecata lui Iahve pentru aroganţa mea de a arde tămâie. Trebuie să-mi găsesc o locuinţă în afara cetăţii până când îndurarea Lui mă va scăpa de aceste bube. Crezi că Amos mă va lăsa să stau la tabăra din Tecoa?"

Isaia făcu un pas înainte, iar Gomera băgă de seamă că avea ochii înroşiţi. „Ar putea sta cu Abba şi cu mine."

Chipul lui Iona se înmuie, şi bătrânul îşi puse o mână, mângâietor, pe umărul lui Isaia. „Legea este limpede, fiule. Regele Ozia trebuie să locuiască afară din tabără, dar sunt sigur că Amos ar fi binecuvântat să-i ofere căsuţa din piatră din poieniţa de lângă porţi."

Ozia încuviinţă din cap şi schimbă o privire plină de înţeles cu Isaia. „Iar eu aş fi binecuvântat să fiu aproape de familia mea, în vremurile acestea grele."

Gomera surprinse schimbul dintre verişori şi le simţi frustrarea. „Osea, legea aceasta nu poate fi înlăturată pentru rege?" şopti ea. „Nu există vreo cale pentru a-l lăsa pe rege să stea într-o casă aproape de Isaia, sau poate că am putea noi să..."

El îi duse un deget la buze; ochii îi erau plini de bunătate, dar severi. „Într-adevăr, îl vom ajuta pe regele nostru, nevăstuţo, dar trebuie să-i dăm voie judecăţii lui Iahve să-şi facă lucrarea şi, totodată, legii Lui să ne păzească, pe noi şi pe rege. Nu ştim dacă boala este molipsitoare şi, nu uita – Domnul şi-a îndreptat mânia către regele Ozia. Nu vrem să stăm în calea mâniei Lui, dacă nu s-a terminat încă."

Gomera era îngrozită. „Vrei să zici că zeul tău S-ar putea întoarce împotriva ta pentru că îi dai o mână de ajutor acestui sărman?"

Osea oftă, părând istovit şi frustrat de întrebarea ei. „Lucrurile sunt mai complexe de-atât, Gomera."

„Nu vorbi cu mine acum," îi zise, cu o frustrare egală. Înăbuşindu-şi lacrimile, îl îmboldi pe Osea să-i ajungă din urmă pe preoţi. „Poţi să-mi explici mai târziu cum se face că *zeul* tău *iubitor* a năpăstuit un rege credincios pentru că a ars tămâie în templul Lui." Vorbele îi picurau venin, iar Osea tresări ca şi când ar fi primit o lovitură fizică. N-avea decât să tresare. Aproape că o păcălise, făcând-o să creadă că zeul lui era altfel decât alţii.

Trebuia să fie mai atentă. Osea era convingător. Prea convingător.

12

Exod 20:3-6

Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii, până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, şi Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.

Osea avea senzaţia că inima i se răsucea în piept. De ce o fi făcut regele acesta credincios un lucru atât de nechibzuit? Doar ştia că numai descendenţii lui Aaron aveau voie să ardă tămâie pe altarul Domnului. Preoţii continuau să discute cu Iona, însă Osea se uită pe furiş la soţia lui. Isaia vorbea încetişor cu Gomera, la jumătatea distanţei dintre taifasul preoţilor şi regele cel singuratic. O dată în viaţă, Isaia părea a o calma. Furia pe care i-o citise în ochi când pomenise de judecata lui Iahve îl zdruncinase. Avea să fie întotdeauna atât de grăbită să-i acuze pe cei drepţi şi să-i apere pe condamnaţi?

„Osea, ce părere ai?"

Întorcându-şi atenţia asupra preoţilor, îl găsi pe Iona în aşteptarea răspunsului său.

„Osea? Dumnezeu te-a înzestrat cu pricepere administrativă. Cum să procedăm?"

„Îmi pare rău, ce întrebi mai exact?"

După o muştruluială tăcută, Iona îi expuse pe scurt întrebările lor. „Putem călători până la Tecoa, după căderea nopţii, şi cu Gomera, şi cu regele, în care pe roţi?"

Într-o clipită, Osea luă în calcul o mie de probleme. „Starea lui Ozia se înrăutăţeşte sub ochii noştri. Distanţa de aici până la Tecoa poate fi acoperită, în mod normal, într-o dimineaţă, dar devine o călătorie de jumătate de zi cu două care pe teren stâncos. Şi cunoaştem cu toţii ce nebunie ar fi să călătorim pe timp de noapte prin deşert. Dacă nu ne atacă sălbăticiunile, atunci bandiţii vor încerca să ne uşureze încărcătura." Ochii preoţilor se făceau, cu fiecare potenţială problemă înşirată, mai mari. Ar face bine să le dea soluţii, altminteri aveau să înceapă să-şi lepede veşmintele şi să se roage să cadă munţii pe ei. „Unul dintre voi va trebui să meargă cu Iona la palat, ca să le dea de ştire oficialilor regelui despre planul nostru. De asemenea, prinţul Iotam va avea nevoie să afle despre boala tatălui său." Aruncă o privire către Iona. „Pesemne că Isaia ar fi persoana cea mai potrivită să vorbească cu prinţul."

Iona încuviinţă, îndreptându-se degrabă spre locul în care stăteau Isaia şi Gomera.

Osea înşiră restul consideraţiilor, iar preoţii îşi împărţiră responsabilităţile. Îi părăsi cu o ultimă instrucţiune. „Aduceţi-vă aminte, vom avea nevoie să spălăm fiecare bucată de lemn şi să spargem fiecare vas din lut pe care regele Ozia îl atinge pe durata călătoriei." Şovăi, accentuându-şi următoarele cuvinte. „Vom da ascultare fiecărei litere din Legea lui Iahve – deopotrivă pentru a rămâne sfinţi şi pentru a fi în siguranţă. Nu ştim dacă boala regelui este molipsitoare. Asiguraţi-vă că preveniţi de acest risc pe toate gărzile care ar putea avea contact direct cu el."

„Cele două gărzi de corp ale sale sunt clădite aidoma unor turnuri din piatră," remarcă unul din preoţi. „Sunt sigur că, la nevoie, l-ar duce pe rege pe umeri."

„Să sperăm că nimeni nu va trebui să se atingă de bunul nostru rege," zise Osea, amintindu-şi de mâna pe care soţia lui i-o întinsese

lui Ozia. „A deveni necurat cu bună știință înseamnă să ne separăm de bună voie de Iahve. Să nu tratăm cu ușurință acest lucru."

Gomera îl urmări pe Iona îndepărtându-se, în fața lui Isaia, de strălucitorul templu din aur al lui Iahve. Tânărul prieten al lui Osea era zdruncinat. Binevoise chiar să-i adreseze o vorbă bună. „Îți mulțumesc pentru bunătatea pe care ai arătat-o față de Ozia," îi zisese el.

Ea fusese surprinsă că el nu venise ca să o dojenească pentru că se umilise pe ea și îl umilise pe regele lui Iuda, dar ceva din înfățișarea lui Isaia îi dădea de înțeles că lumea lui fusese răsturnată cu susul în jos în clipele de haos la care tocmai fusese martoră.

„Te simți bine?" Osea își făcu o mână căuș pe obrazul ei. Se întoarse spre el, întâlnindu-i ochii căprui, calzi.

Se uită apoi în urma lui, băgând de seamă că preoții croiseră o potecă largă prin mijlocul mulțimii, și îl îndrumau pe regele buimac și șovăielnic pe urmele lui Iona și ale lui Isaia. „Se duc cu toții la palat?"

Cu mâna-i caldă încă pe fața ei, el spuse, „Da, iar eu trebuie să merg cu ei."

Speriată, ea îi întâlni privirea. „Și eu?"

„M-am gândit că poate ți-ar plăcea să te târguiești pentru vaza aceea pe care am văzut-o în piață." Un zâmbet istovit îi ridică unul din colțurile buzelor. „Sunt sigur că Amoț va fi încântat să afle că i-ai apreciat munca."

„Ai încredere în mine să umblu singură prin piață?"

El își scoase un săculeț de la cingătoare. Când ea întinse mâna, el îi dădu drumul în ea. Simți greutatea câtorva arginți și le auzi zornăitul familiar. „Am încredere în tine," zise. „Este important să vii să te întâlnești cu mine înapoi aici, înainte ca soarele să atingă vârful acoperișului palatului." Arătă cu degetul spre o clădire înaltă, la apus de locul în care se găseau. „Îl vezi? Trebuie să fii aici înainte ca soarele să atingă acoperișul acela."

„Înțeleg." Se simțea prost pentru urma de zâmbet pe care nu și-o putea ascunde. Regele Ozia fusese năpăstuit. Isaia suferea. Însă gândul că Osea avea încredere în ea și că era liberă să se plimbe prin piață...

Osea dădu să plece, dar ea îl înșfăcă de braț. „Voi avea nevoie de pumnalul tău," zise, îndesându-și argintul în cingătoare.

„Ce? Nu!" Osea se zgâia la ea, cu o expresie amuzată pe chip. „De unde știi că am un pumnal?"

„L-am văzut legat deasupra sandalei tale stângi, în noaptea în care m-ai luat de la bordel. Acum, dă-mi-l, ca să mă pot apăra în piață." Întinse mâna și așteptă.

Osea măsură rămășițele mulțimii și o duse pe Gomera într-un loc mai privat, lângă țarcul oilor. „Înainte de toate, nu toată lumea știe că profetul Domnului poartă un pumnal. Și apoi, ești sigură că știi cum să-l folosești? Nu vreau să fii ucisă pentru o amărâtă de vază." Osea se uită într-o parte și-n alta, se lăsă în genunchi ca pentru a-și potrivi cureaua de la sanda și apoi transferă lama în mâna Gomerei.

Ea o îndesă în buzunarul ei. „Am fost o femeie de stradă încă de la doisprezece ani, Osea. Te-aș putea spinteca de la nas și până la buric fără să-ți dai seama." Îi depuse un sărut fugar pe obraz. „Îți mulțumesc, soțule. Te voi întâlni din nou aici, în curând."

Topindu-se în înghesuiala pieții din Ierusalim, Gomera aruncă pe furiș o privire peste umăr. Osea o urmărea, mișcându-și buzele într-o rugăciune tăcută. Ea chicoti, întrebându-se, *Se roagă pentru mine sau pentru negustorul nesăbuit care ar vrea să încerce să mă înșele?*

Gomera mergea grăbită pe străzile aglomerate. Oamenii vorbeau peste tot despre năpasta regelui. Unii îl vorbeau de rău pe Ozia, firește, căci până și cei mai buni conducători își au dușmanii lor. Dar consensul general era unul de consternare. Dacă Iahve Și-a întins mâna să-l lovească pe credinciosul Ozia, cine era la adăpost de mânia Lui?

Un glas se ridică deasupra celorlalte, și Gomera fu atrasă către o gloată numeroasă ce se strânsese lângă o dugheană acoperită, în partea de răsărit a cetății. O femeie stătea în picioare pe niște lăzi, ca să fie văzută de toată adunarea. Vocea ei limpede, catifelată, îi inunda sufletul aidoma apei de izvor. „Doamna noastră Așera oferă viață închinătorilor ei, nu boală și moarte, ca Iahve." Femeia înfățișă o replică strălucită a stâlpilor sculptați din dumbrăvile Așerei. „Altarul de alabastru al Așerei vă poate însoți la casele voastre, binecuvântându-vă casa cu viață și bogăție. De ce să călătoriți până la crângurile din Iuda sau până la templul lui Iahve ca să aduceți jertfe, când Așera trăiește aici, și Baal tot aici?" Luă de jos alte obiecte sculptate, ridicându-le deasupra

mulțimii, pentru a etala măiestria cu care fuseseră lucrate. „Și aici, îi am pe Anat și pe Mot." Coborî de pe lăzi, ca să răspundă cerințelor închinătorilor de la picioarele ei. „Da, da, am o mulțime de zei pentru tine. Așteaptă-ți rândul și te voi ajuta să te decizi care zeu sau zeiță îți împlinește nevoile."

Gomera îi privi cu uimire. Oamenii aceștia se lăsaseră intimidați să creadă în venerarea unui singur zeu. Stâlpul Așerei de pe înălțimea pe lângă care trecuseră ea și Osea arăta uitat și răvășit, însă răbufnirea lui Iahve față de Ozia le deșteptase nevoia după adevărații zei ai Canaanului.

Tot uitându-se, îi veni în minte un gând îngrozitor. În curând, avea să fie luată pe sus la o femă neînsemnată din pustia din Tecoa, cu un rege lepros – fără vreunul din zeii ei. Cărui zeu avea să se roage ea pentru protecție?

Sub imperiul fricii, Gomera își făcu loc până în fruntea mulțimii și inspectă sculpturile femeii. Alese o Așeră micuță de alabastru și își vârî mâna în săculețul de piele, în căutarea unuia din arginții lui Osea. „O voi lua pe aceasta."

„O alegere rafinată, doamna mea."

Gomera încuviință, luă zeița și, învelind-o într-o bucată de pânză, o puse în buzunar, lângă pumnal.

Osea stătea în picioare lângă țarcul de oi din fața templului, în vreme ce Iona și Isaia așteptau împreună cu regele și oamenii lui. *Unde este?* Își dădea silința să nu-și facă griji, dar de ce întârzia? Dacă fusese din nou arestată? Dacă... *Iahve, dacă s-a dat altui bărbat?* Îl durea în piept închipuindu-și-o în brațele altuia, când ea nu-i îngăduise niciodată să o iubească ca un soț.

Își apăsă pumnii peste ochi. „Încetează," își șopti, certându-se singur.

„Osea?"

La sunetul glasului Gomerei, se răsuci pe călcâie și o îmbrățișă de parcă se îneca.

Cu o înfățișare șocată, ea aproape că scăpă pânza pe care o ducea în mână. „Osea, ce-ai pățit?"

El îi dădu drumul și își dădu seama că explicația lui presupunea și

o confesiune. „Mi-am făcut griji pentru tine. Unde ai fost?" Vorbele îi ieşiră mai acuzatoare decât le intenţionase.

În locul mâniei la care se aşteptase, soţia lui părea distrată şi îşi făcea de lucru cu o scamă de pe bucata de pânză pe care o cumpărase. Părea agitată, fără astâmpăr. „Ceilalţi aşteaptă la car? Ar trebui să ne grăbim. M-am decis la această stofă în locul vazei. Pare mai practică."

„Gomera." O urmări în timp ce destrăma marginile şi netezea faldurile, evitând privirea lui.

„Crezi că m-ar putea învăţa careva să cos? La bordel, slujnicele ne croiau rochiile." Tot nu-şi ridicase privirea spre el.

„Gomera." El îi cuprinse obrajii cu palmele şi o privi în ochi. „Ce s-a întâmplat la piaţă? De ce eşti tulburată?"

Ea îşi feri privirea. „Să mergem, Osea. Te rog. Nu vreau să vorbesc despre asta."

Groaza îi reveni ca un fier roşu în adâncul stomacului. Care din închipuirile lui se adeverise? „Am nevoie să ştiu."

Ea îşi ridică bărbia şi se îndreptă de spate aidoma unui toiag. Ochii i se aprinseră de mânie. „De ce? De ce trebuie să ştii tu? Trebuie să-ţi dau socoteală pentru fiecare bănuţ de argint ca să dovedesc că nu te-am tras pe sfoară?"

„Nu-mi pasă de argint. Vreau să ştiu de ce eşti tulburată." Deodată, îşi aduse aminte de pumnal. Făcu un pas spre ea şi se întinse spre buzunarul rochiei ei. „Dă-mi pumn..."

Ea se trase înapoi, cu ochii lărgiţi de groază, şi îşi acoperi buzunarul. „De ce trebuie să vezi pumnalul?"

„Pentru că dacă ai fost nevoită să-l foloseşti, înseamnă că mi-am pus soţia în primejdie trimiţând-o singură la piaţă. Te rog, Gomera." Întinse o mână. „Pumnalul."

Ea se scotoci în buzunarul rochiei şi scoase la iveală pumnalul, zvârlindu-i-l în palmă. „Ia-ţi-l!"

Lama era curată. Nicio picătură de sânge.

„Dar de ce erai tulburată? De ce...?"

Pe genele ei de jos izvorâră lacrimi, dar, după câte se părea, voia cu deznădejde să le ţină captive. „Halal încredere ai avut în mine, Osea." Se îndreptă, dispreţuitoare, spre carul cu două roţi, lângă care îi aştepta escorta regelui. Uitându-se peste umăr, adăugă, „Ţi-am cumpărat un

dar, pe care l-am ascuns în buzunar. De aceea n-am vrut să te las să-ţi iei singur pumnalul."

Osea îşi lăsă capul în jos, înfrânt. Mireasma de cuişoare se răspândea în aer în urma ei. Mesteca întruna bucăţelele acelea. Răsuflarea, părul, hainele ei erau îmbibate de aroma lor. Poate că nu era important să cunoască detaliile excursiei ei la piaţă. Era în siguranţă şi în braţele lui, iar absenţa sângelui de pe cuţit însemna că nimeni nu era rănit.

„Vino, soţia mea. Să mergem acasă!"

*

Inima Gomerei era roasă de vinovăţie. Plecaseră din Ierusalim chiar înainte de masa de seară şi călătoriseră pe întuneric prin deşert – o condiţie perfectă pentru inima neagră a celei ce îşi minţea soţul despre un dar, când ea ţinea ascuns în buzunar un zeu păgân. Isaia avusese dreptate în privinţa ei. Era întru totul vrednică de dispreţ şi nu ştia cum să iubească.

„Ai fost îmbufnată de când am părăsit Ierusalimul," mârâi Isaia, împingând carul cu toată forţa de care dispunea. „S-ar zice că tu eşti cea cu lepră."

Gomera îi aruncă o privire piezişă şi înfipse toiegele de umblat în poteca prăfuită. „Mă concentrez asupra folosirii acestor beţe prosteşti. Nu ştiu cum de Iona se descurcă atât de bine cu ele."

Ţopârlanul acela bătrân se prăbuşise la nord de Betleem, dar refuza să-i ia locul în car. Ea îi închisese gura furându-i toiegele şi depunându-i un sărut pe obraz. Acum dormea dus, în căruţa lor improvizată, în timp ce ea străbătea un teren plin de hârtoape, cum nu mai văzuse în viaţa ei.

Carul scârţâi când o roată se împotmoli într-un şanţ adânc al drumului ce urca pe munte. Gomera îşi înăbuşi un strigăt, văzându-l pe Iona aproape rostogolindu-se de unde era cocoţat. Isaia împingea, Osea trăgea, iar carul îşi regăsi drumul, cu un scârţâit.

Uşurată, Gomera sporovăi cu Isaia ca să-şi abată atenţia de la durerea din şolduri. „Cât mai este până la Tecoa?" Îşi dădea silinţa să nu se plângă.

„Aproape am ajuns." Pesemne că şi el era stors de vlagă. Împinsese cu toată fiinţa la deal. Îi aruncă o privire peste umăr, vădit preocupat. „Ai nevoie să ne oprim? Pot să le spun soldaţilor să-i facă semn gărzii lui Ozia."

„Nu. Mă simt bine."

Fruntea lui Isaia era brăzdată de cute adânci; își îndesă din nou capul între brațe. „Nu te simți bine, dar cel mai bine ar fi să ne continuăm drumul, dacă putem. Suntem foarte aproape și când vom așeza tabăra, vei putea să te odihnești în propria casă."

Propria casă. Gândul îi înnoi energia. Nu prea își amintea să fi avut o casă adevărată. Sosea în Tecoa împreună cu un rege lepros și cu un întreg detașament de soldați iudei care luminau drumul, de ambele părți ale potecii, cu torțe – nu așa își închipuise ea că va arăta intrarea în cea dintâi casă *adevărată* a ei, dar avea să fie, în orice caz, memorabilă. O scânteie de entuziasm îi dădu ghes să înainteze.

Auzi în depărtare un șofar și își ridică privirea, băgând de seamă o strălucire palã în valea ce li se întindea dinainte. După ce urcară culmea dealului, carul se opri și Osea veni lângă ei.

„Am ajuns acasă, Gomera," îi zise el, arătând spre satul luminat. „Pesemne că regele Ozia a trimis alergători să le dea de știre că venim. Au aprins torțe pentru noi."

„Nu m-am purtat bine cu tine în trecut," spintecă văzduhul nopții glasul lui Isaia, iar Osea își întinse un braț pe după mijlocul Gomerei, strângând-o ușor. „Dar azi am văzut o altă față a inimii tale."

Gomera simți formându-i-se un nod în gât; zeița din buzunarul ei o acuza cu glas tare. „Știu cum este să fii un proscris, Isaia. Nimănui nu-i place să se simtă singur."

„Ne vom aduce aminte de bunătatea ta," îi întrerupse glasul ascuțit al lui Iona, din vârful culcușului său. „Vei avea nevoie de prieteni în noua ta casă."

Gomera îi văzu pe Osea schimbând un mesaj nerostit cu Isaia și sângele i se făcu de gheață. Expresiile îngrijorate de pe chipurile lor îi stinseră entuziasmul, așternându-i o pătură de groază peste oasele ostenite.

•

13

LEVITIC 13: 2-4

Când un om va avea pe pielea trupului o umflătură, o pecingine, sau o pată albă care va semăna cu o rană de lepră pe pielea trupului lui, trebuie adus la preotul Aaron sau la unul din fiii lui, care sunt preoți. Preotul să cerceteze rana de pe pielea trupului. Dacă părul din rană s-a făcut alb și dacă rana se arată mai adâncă decât pielea trupului, este o rană de lepră: preotul care va face cercetarea să declare pe omul acela necurat. Dacă pe pielea trupului va fi o pată albă, care nu se arată mai adâncă decât pielea, și dacă părul nu s-a făcut alb, preotul să închidă șapte zile pe cel cu rana.

Gomera cercetă cu luare-aminte frumoasa casă din piatră unde Osea îi ceruse să aștepte până când îl ajuta pe regele Ozia să se instaleze într-o casă din afara porților cetății. Era frântă de oboseală, iar mândria îi era încă rănită după ce trebuise cărată în brațe de pe piscul de unde spionase pentru întâia oară Tecoa. Scurtul răgaz de odihnă le dăduse de înțeles picioarelor ei, în mod fals, că ajunseseră la sfârșitul călătoriei. Trupul ei slăbit refuza să mai facă vreun pas pe pământul bolovănos. Isaia își asumase singur datoria de a duce carul cu două roți al lui Iona, iar Osea o săltase în brațe ca și când ea n-ar fi cântărit mai mult decât un sac de orz. Puterea lui o uimea. Multe o mai surprindeau la prietenul ei din copilărie, în ultimele zile.

Stomacul îi chiorăia zgomotos. Gomera scoase un geamăt; își dorea o masă fierbinte și un așternut cald. Dar Osea o descărcase în casa aceasta chiar lângă poarta taberei, fără să-i spună vreo vorbă despre proviziile lor. Ieșise în grabă pe ușă, ca să meargă împreună cu Isaia și ceilalți să îngrijească de regele Ozia.

Camera principală era simplă, dar elegantă. *Asta trebuie să fie o casă de oaspeți pentru vizitatorii de spiță regească.* Poate că Ozia stătea aici când îi vizita pe Amoț și pe Isaia. Se prăbuși pe un morman de rogojini din piei de capră și se cuibări în moliciunea lor.

Dar Așera îi împunse șoldul și îi înțepă conștiința.

Își potrivi mai bine zeița din alabastru și apoi scrută încăperea, întrebându-se unde și-ar putea dosi comoara când Osea avea să o ducă la căsuța lor. Aici putea găsi o grămadă de ascunzișuri. Vaze frumoase, ulcioare și castroane erau stivuite pe rafturi deasupra unei mese de lucru și a unui lighean de spălat. Casa aceasta se putea lăuda până și cu un cuptor personal, pe care nu-l împărțea cu ferma sau cu alte case din jurul curții. De fapt, băgase ea de seamă, când trecuse pe porțile lui Amos, că cele mai multe case erau solitare, ridicate în munții și dealurile înconjurătoare. Simțise o schimbare semnificativă de temperatură atunci când intrase și își dădu seama că pereții din piatră naturală ajutau, pesemne, la menținerea unui ambient răcoros în climatul deșertic din Tecoa.

Închise ochii și se ghemui pe o parte. Trupul ei avea nevoie de odihnă, dar spiritul îi era viu. Poate că ceea ce îi redase speranța era schimbarea, dar se simțea mai vie decât atunci când... ei bine, de când ea și Osea erau copii. Băiatul despre care crezuse că o abandonase apăruse din nou și, după câte se părea, îi păsa sincer de ea. O zbatere ușoară îi strânse pieptul. Oare asta era dragoste? Un zâmbet strâmb îi încreți buzele. Oricum, ce era dragostea? Dar îi păsa, într-adevăr, de Osea. S-ar întrista dacă i s-ar întâmpla vreun rău.

Și atunci, o teamă familiară o sugrumă. Ce avea să facă dacă Osea o abandona din nou? Toată lumea o abandonase la un moment dat.

Orbecăi după zeița de alabastru din buzunarul ei, mângâind piatra netedă și rece. *Măreață zeiță Așera, maică a vieții din belșug, deschide-mi pântecele ca să pot avea, într-o bună zi, copii care să-mi poarte de grijă la bătrânețe.* Niciodată nu-și închipuise că va înălța vreodată o asemenea rugăciune, dar gândul îi aduse mângâiere. Pe când era curvă,

îi era groază de copii şi făcuse tot ce îi stătuse în putere să-şi împiedice trupul să-i aducă pe lume. Strângând zeiţa pe care o ştia bine, simţi o căldură ciudată urcându-i în braţ. Da, era gata să se dea soţului ei. Dacă nu din iubire, măcar pentru viitorul ei.

O bătaie la uşă o smulse din gândurile ei. Se ridică prea iute în capul oaselor şi capul îi vâjâia. *Trebuie să mănânc ceva.* Îşi regăsi echilibrul şi se deplasă spre uşă, dorindu-şi să nu-i fi înapoiat pumnalul lui Osea şi să nu se fi lăsat fără nicio protecţie. „Da? Cine este?" zise printre scândurile groase din lemn.

„*Shalom*, dragă. Numele meu este Yuval. Sunt soţia lui Amos şi ţi-am adus de-ale gurii, ca să te întremezi."

Gomera aruncă o privire de jur-împrejurul camerei, nefiind sigură ce anume căuta şi nesigură, totodată, de ce soţia proprietarului i-ar fi adus mâncare în miezul nopţii. „Osea nu-i aici. Îl ajută pe regele Ozia."

O scurtă pauză. „Ştiu, dragă. Amos este cu ei. M-am gândit că poate ţi-e foame şi am putea împărţi o masă. Ai vrea să mă laşi înăuntru?"

De astă-dată, Gomera se simţi din cale-afară de ridicolă. „Bineînţeles. Îmi pare atât de rău...," zise, deschizând uşa. Dar faţa care o aştepta afară o şocă, amuţind-o. „Merav?" Gomera începu să tremure şi îşi acoperi gura, înăbuşindu-şi un strigăt.

„Ce? Ce-ai păţit, dragă?" Bătrâna fugi pe lângă ea şi lăsă tava cu mâncare deoparte. „Stai jos. Arăţi palidă."

Faţa, glasul, până şi mâinile – femeia aceasta era moaşa ce îi fusese prietenă la bordel. „Merav, am văzut cu ochii mei cum te-a ucis garda," şopti Gomera. Nu-şi putea desprinde ochii de la chipul acela ce o bântuia.

„Spune-mi cine crezi că sunt, Gomera." Năluca matroanei o conduse până la o rogojină de lângă platoul cu bucate. „Numele tău este Gomera, nu-i aşa? Eşti proaspăta mireasă a lui Osea?" În timp ce vorbea, o mângâia pe Gomera pe mână, alinând-o, cumpănind lucrurile.

„Da, sunt soţia lui Osea." Gomera scutură din cap, închizând ochii strâns. *Pesemne că e un vis.* Dar când deschise ochii, fantoma lui Merav era tot acolo. „O, te-a trimis Mot înapoi ca să mă pedepsească?" Începu să plângă, cuprinsă de teamă.

„Ssst, micuţo. Nu plânge. Ne vom da noi seama şi de asta, până la urmă." Bătrâna o înveli într-o îmbrăţişare puternică. „Vezi? Eu sunt reală. Mot n-are nicio stăpânire peste poporul lui Iahve. Eu sunt Yuval

şi niciun aşa-zis zeu nu te va chinui aici." O legănă pe Gomera înainte şi înapoi, până când lacrimile îi conteniră.

Simţind, în sfârşit, o oarece pace, Gomera dădu drumul femeii calde şi plăcute ce o ţinuse atât de strâns. „Îmi pare rău. M-am făcut de râs, dar tu arăţi exact ca moaşa şi doica de la bor..." Se opri, îngrozită că aproape îi spusese lui Yuval că fusese o curvă! Era şi aşa destul de rău că o credea, fără îndoială, o femeie nebună. „Doica mea din copilărie şi moaşa care m-a învăţat – numele ei era Merav. Le-am văzut pe gărzile regelui Ieroboam înjunghiind-o de moarte când a încercat să scape copilaşul de jertfa de la templu. Semeni remarcabil de mult cu ea."

În ochii lui Yuval izvorâră lacrimi. „Oh, Gomera. Îmi pare rău că ai fost martora unei asemenea tragedii. Merav pare să fi fost o femeie curajoasă şi iubitoare. Trag nădejde că viaţa mea reflectă caracterul ei tot atât de puternic pe cât reflectă faţa mea trăsăturile ei." O bătu uşor pe mână şi se aplecă spre ea. „Acum, îmi dai voie să mănânc împreună cu tine? Şi la urmă, te pot ajuta să despachetezi, dacă vrei." Flutură din mână ca pentru a alunga o muscă. „Cine ştie când se vor întoarce acasă soţii noştri."

„Să despachetez?" Gomera o urmări pe bătrâna aceea, draga de ea, aranjând pâinea caldă şi tocana aburindă pe o rogojină din piele ce le slujea de masă. „Mă duci la casa lui Osea după ce mâncăm?"

Mâna lui Yuval se opri în aer, plină de curmale. „Asta *este* casa lui Osea, dragă. Nu ţi-a spus? Asta este acum casa ta."

Osea părăsi căsuţa din piatră pe care Amos o pusese la dispoziţia regelui Ozia şi îşi roti toiagul pe cărarea din faţa lui. Vibraţia avea să pună pe fugă şerpii, iar zgomotul avea să avertizeze vreun eventual prădător de dimensiuni mari asupra unei prezenţe omeneşti. Odată intrat în tabăra împrejmuită, nu mai rămase în gardă asupra sălbăticiunilor. Acum, mintea i se putea abate la problemele ce îi apăsau greu pe suflet. Îşi târşâi picioarele pe poteca bolovănoasă ce ducea acasă, întrebându-se dacă lumea avea să capete vreodată, din nou, noimă. Regele neprihănit al lui Iuda – lovit de Iahve. Clătină din cap şi oftă, cu inima grea precum picioarele-i de plumb.

Preoţii inspectaseră toate zonele afectate de pe trupul lui Ozia,

după cum prevedea Legea. Deși pielea îi era albă ca lepra, părul din zona afectată nu se făcuse alb, iar bubele nu păreau a fi mai adânci de nivelul pielii. Hotărârea – izolarea pentru șapte zile – îi smulse regelui o expresie jalnică. Legea le cerea preoților lui Iahve să-l examineze la fiecare șapte zile pentru a hotărî dacă leziunile pielii erau o simplă iritație sau de natură infecțioasă. Dacă, la un moment dat, leziunile erau considerate infecțioase, avea să fie socotit necurat și nevoit să trăiască în afara oricărei comunități, pe timp nedefinit. Decizia preoților avea să hotărască aranjamentele locative pe termen lung pentru Ozia.

Osea desluși pe chipul regelui groază – un bărbat ce înflorea în mijlocul activităților, oamenilor și realizărilor era acum sechestrat în casa cu pereți de piatră, de dimensiuni egale cu odaia lui de costume, de la palat. Cu fiecare cerință înșirată de preoți, umerii lui Ozia se covârșeau mai tare.

„Roba de deasupra trebuie să-ți fie mereu sfâșiată ca și când ai fi în doliu. Barba trebuie să-ți fie acoperită cu o manta de protecție. Iar dacă se apropie cineva de casă, trebuie să-i avertizezi să se țină la distanță, strigând, «Necurat, necurat!» Și trebuie să-ți radem capul, domnul meu."

La ultima declarație, regele făcu ochii mari. „Sunt sigur că puteți face o excepție de la raderea capului, pentru regele vostru. Nu s-a mai auzit ca domnitorul lui Iuda să-și radă capul indiferent de situație."

Atunci vedea Osea pentru prima dată aroganța ce îl propulsase pe Ozia într-o casă luată cu chirie la ferma lui Amos. Dar cum era cu putință ca un rege ce aducea toate jertfele cuvenite, câștiga toate războaiele drepte, construia toate turnurile bune... să cadă, totuși, sub pedeapsa cea mai severă a lui Iahve?

Aroganța lui Ozia a fost cea care l-a separat de Mine. Conformarea pe dinafară nu este totuna cu devoțiunea lăuntrică. Am arătat prin lepră un semn exterior al depravării lui lăuntrice...

Osea.

Un fior rece îi străbătu șira spinării. Auzea vorbele lui Iahve ca și când ar fi fost rostite cu glas tare, dar niciodată nu-L mai auzise strigându-l pe nume. Era ceva deopotrivă tandru și terifiant. Căzu în genunchi pe solul pietros din Tecoa, atingând pământul cu fruntea, cu palmele deschise să primească orice ar fi vrut Iahve să-i dea.

Iubește-o pe soția ta, Osea. Iubește-o așa cum Îl iubesc Eu pe poporul Meu Israel. Iubește-o așa cum îl iubesc Eu pe Ozia.

O adiere răcoroasă dinspre deșert îi mătură trupul, și clipa trecu. Cu inima bătându-i nebunește, Osea își ridică capul. *Așa cum îl iubești Tu pe Ozia? Ce vrei să spui, Iahve?* Dar Duhul Lui păstra tăcerea. Îl va trimite, oare, pe Iona să-l ajute să înțeleagă? Se uită de jur-împrejurul lui, dar nu văzu nicio mișcare la ferma lui Amos. Până și animalele erau culcate pentru noapte. Își ridică privirea spre cerul fără nori. Luna strălucea, stelele scânteiau.

Nu avea să mai vină vreo explicație în noaptea aceasta.

Se ridică în picioare și își scutură de colb roba. Cu un oftat adânc, îngădui istovirii de peste zi să i se așeze în oase. „O iubesc, Iahve." O parte din mâhnirea pe care o simțea i se risipi când rosti cuvintele cu glas tare. Își iuți pașii. „O iubesc." Cu fiecare pas, se lăsă atras de gândurile despre soția lui spre casa din piatră pe care o împărțise cândva cu tatăl său. Gomera ajunsese atât de departe în cele trei zile de când plecaseră din Samaria. Îi împărtășise temerile ei, îi plânsese în brațe. Părea chiar dispusă să se supună mesei de împărtășire de la templu – până când îl văzuse pe regele Ozia. Poate că Iahve voise să-i spună lui Osea că trebuia să o învețe cu credincioșie, să o iubească în mod consecvent și, dacă s-ar fi răzvrătit, să o disciplineze cumva.

Își șterse fața ostenită cu o mișcare largă a mâinilor și se uită în sus; după judecata lui, luna trecuse de mijlocul bolții cerești. Gomera dormea, pesemne, buștean. Noaptea asta nu fusese tot ce sperase el a fi cea dintâi noapte petrecută împreună în noua lor casă, dar poate că avea să fie loc și pentru el lângă ea, pe saltea. Gândul îl făcu să zâmbească.

Anticiparea îi dădea ghes să înainteze și deschise portița largă din lemn ce îi ajungea până la mijloc, intrând în curtea micuță. Verifică grajdul, observând animalele pe care le cumpărase de curând pentru gospodăria lui. Măgarul și cele două capre aveau paie proaspete. Ascultă croncănitul moale al găinilor așezate pe cuiburile lor. *Să nu uit să-i mulțumesc lui Mica.*

Mica devenise umbra lui Osea de când veștile despre mesajul său profetic străbătuseră tabăra. Era un băiat bun, adus de tatăl său să studieze în tabăra profeților în urmă cu trei ani, iar Iona îi preluase tutela. Deși Osea nu avea pentru el același sentiment de înrudire pe

care îl avea față de Isaia, Mica era un alt frățior cu care avea o legătură specială.

Isaia. Osea se simți învăluit de melancolie. *Îl vei chema și pe el în lucrare, Iahve? Va fi chemat și el să se sacrifice ca mine?*

Clătină din cap, pufnind de dispreț înlăuntrul lui. Ce sacrificiu făcuse el, de fapt? Era căsătorit de două luni pline și nu se culcase niciodată cu soția lui. De bună seamă, având în vedere cât de frumoasă era Gomera, acesta era un sacrificiu. Un zâmbet jucăuș îi încreți chipul. Dar se merita să aștepte dragostea ei. Rămase o clipă afară, la ușă, își frecă din nou fața și pe urmă ridică zăvorul din fier.

În cuptor strălucea un foc, iar în dormitor pâlpâia lumina unei lămpi.

„Osea?"

Osea își simți inima spărgându-i pieptul și gura i se uscă instantaneu. Nervos. De ce era nervos? „Da, eu sunt," zise, țintuit în loc.

Un sunet din dormitor și iată, ea era acolo. Silueta Gomerei se înfățișă în cadrul ușii; lumina lămpii îi punea în valoare, prin tunică, rotunjimile desăvârșite. Toată suflarea îl părăsi.

„Regele este în regulă?" întrebă ea.

Tăcere.

„Osea? Este... este... Oh!" Ea își ținu răsuflarea, cu o expresie de groază.

El își dădu seama că probabil ea îl credea mort pe Ozia.

„Nu, regele este teafăr." Fugi spre ea și o înveli în brațele lui. Ochii ei de căprioară îi cercetau fața. „Preoții l-au izolat timp de șapte zile, după care îi vor examina din nou rănile..." Își lăsă degetele să-i alunece spre ceafa ei, încâlcindu-se în cârlionții ei arămii. „Nu vreau să vorbesc despre rege." O sărută, simțind gustul cuișoarelor pe care ajunsese să le iubească. Într-o doară, la început, așteptă apoi ca ea să-l oprească, să se desprindă din sărutul lui – dar ea nu i se opuse. Era amețitoare, umplându-i fiecare cotlon al ființei de o bucurie și plăcere necunoscute până atunci.

O ridică în brațele lui și o duse până la salteaua umplută cu lână pe care o cumpărase înainte de a pleca în Israel. Fusese atât de nesigur pe atunci, avusese întrebări legate de planul lui Dumnezeu, se îndoise de chemarea lui Iahve. Habar nu avea că o va găsi pe fetița de care se îngrijise în Betel. Acum, fetița era femeia pe care Dumnezeu o alesese să-i fie nevastă.

„Gomera, te voi iubi toată viața mea," zise, întinzând-o cu grijă pe pat.

Ochii ei se aprinseră de un foc lăuntric. „Iar eu te voi face fericit că m-ai ales pe mine." Îl trase într-un sărut pătimaș, iar Osea se pierdu într-un extaz pe care nu-l credea posibil de această parte a paradisului.

14

Proverbe 12:4

O femeie cinstită este cununa bărbatului ei, dar cea care-i face rușine este ca putregaiul în oasele lui.

Gomera zăcea întinsă lângă Osea, în primele raze ale zorilor, studiindu-și soțul în amănunt. Niciun bărbat nu o tratase cu atâta gingășie, iar ea nu simțise pentru niciun alt bărbat o asemenea tandrețe. Fusese gentil, și totuși puternic. Ea se culcase cu soldați ale căror brațe nu erau atât de definite ca cele pe care le vedea în lumina dimineții. Tânjea să-și plimbe degetele peste sprâncenele lui stufoase, peste nasul îngust și peste ochii rotunzi. Buzele lui erau de un roșu închis și moi – fără îndoială, de la sticluța de seu de oaie pe care o folosea când călătorea prin deșert. Zâmbi, amintindu-și cum o scosese pe furiș din buzunar și o înapoiase în ascunzătoarea ei după ce își acoperise buzele cu un strat.

Pe toți zeii! Amintirea seului de oaie din buzunarul lui îi adusese aminte de darul inexistent pe care i-l făgăduise lui Osea la Ierusalim. Izbutise să-și dosească zeița când sosiseră în Tecoa, dar cum avea să găsească un dar de mici dimensiuni pentru soțul ei, ca să-și facă minciuna să pară adevărată? Poate că s-ar putea târgui cu Yuval pentru ceva, fără știrea lui Osea. Yuval l-ar putea trimite pe Amos să cumpere ceva din vreo piață din apropiere. Părea o cerere nevinovată.

Genele lungi și negre ale lui Osea zvâcniră, iar Gomera își lăsă capul pe braț, prefăcându-se adormită. Când Osea nu mai făcu nicio mișcare,

deschise un ochi și îl găsi dormind adânc. Rezemându-se într-un cot, continuă să urmărească dansul pleoapelor lui. Merav spunea că atunci când bebelușii își mișcă pleoapele, zeii îi gâdilă în vis. *Oh, Merav.*

Gândul la bătrâna ei prietenă îi aduse aminte de miraculoasa legătură cu Yuval. Cu soția lui Amos se simțise în largul ei, ca într-o pereche de sandale purtate, și se întrebă dacă nu cumva purtarea acesteia s-ar schimba în clipa în care i-ar cunoaște trecutul. Ce feste îi jucau zeii de îi trimiseseră o nouă prietenă cu o înfățișare atât de asemănătoare cu a bătrânei sale doici? După ce aflase că Yuval era o orfană ce provenea din ținutul lui Israel, cântăriseră împreună încântătoarea posibilitate ca Merav să-i fi fost o rudă de sânge de care nu avea cunoștință. Gomera nu știa mai nimic despre familia lui Merav, așa că era puțin probabil să afle vreodată adevărul. *Ce lucru extraordinar să străbat atâta drum și să găsesc pe cineva ca Merav într-un loc ca acesta.*

„Te-ai trezit devreme," zise un glas răgușit și niște brațe puternice o rostogoliră pe spate.

Prezența lui Osea o mistuia. Mai mult decât trupul pe care îl deslușea deasupra ei, plenitudinea prezenței lui îi tăia răsuflarea.

„Cred că te iubesc," zise ea șovăielnic.

El îi scrută chipul, dar nu scoase o vorbă, iar ea se blestemă pentru nesăbuința ei. Coatele lui se odihneau lângă capul ei și degetele lui îi pieptănau părul. „Spune-mi ce înseamnă pentru tine dragostea," zise el încetișor.

Ea avu senzația că obrajii îi luau foc și își feri privirea de el.

El îi sărută buzele, apoi gâtul și șopti, „Te iubesc și ți-am făgăduit că te voi iubi întotdeauna. Acum, spune-mi, soția mea..." Încă un sărut. „Spune-mi de ce *crezi* că mă iubești."

Ea îl sărută pe îndelete, fără vreo dorință de a vorbi. Dar el se smulse din sărutările ei, rânji și ridică o sprânceană.

„Uff! Mai bine nu spuneam nimic!"

Remarca ei plină de frustrare fu ca apa pentru focul din ochii lui Osea. El se rostogoli pe spate și se zgâi la tavan.

Gomera închise ochii strâns. De ce trebuia să vorbească ca babele la fântână? De ce nu putea să se mulțumească cu pasiunea ei, așa cum se mulțumiseră alți bărbați? *El nu este ca alți bărbați. El e Osea.* Simți ciupeala lui blândă pe degete și nu-și putu înăbuși un zâmbet. El întotdeauna știa cum să-i aducă liniște.

„Îmi pare rău," îi zise, într-un sfârşit, întinzându-se lângă el, cu ochii în tavan. „Îmi vine greu să-ţi spun ce simt pentru că ar însemna să-ţi dăruiesc o parte din mine pe care o poţi distruge." Gâtul i se strânse de emoţie şi vru să se oprească aici. Sigur că asta era de ajuns ca să-l satisfacă. Dar pe urmă, îşi aduse aminte de noaptea trecută. Poate că ar putea avea încredere în el – doar puţină. „Cred că te iubesc pentru că nu vreau să mă atingă niciun alt bărbat." Iată. O spusese. Nu era elocvent. Nu mirosea a trandafiri. Dar era adevărul.

Niciunul nu se clinti. Ea se întrebă ce era în mintea lui, dar îi era teamă să-l întrebe.

„Îţi mulţumesc pentru că ai avut încredere în mine şi mi-ai spus că mă iubeşti." Apoi, se lăsă într-un cot, planând deasupra ei, şi îi urmări cu degetul linia nasului, gurii, gâtului. „M-am dus în Israel pentru că Iahve mi-a spus să mă căsătoresc cu o prostituată şi să o iubesc aşa cum iubeşte El Israelul. M-am gândit că genul acela de dragoste avea să fie... nu ştiu... exersată, strict un aranjament. Nici prin vis nu mi-a trecut că o voi iubi pe femeia asta cu fiecare fibră a sufletului meu." Pe genele lui lungi se adunară lacrimi. „Sunt uimit că Dumnezeu Îşi poate iubi poporul în felul acesta şi sunt mai mult decât mulţumitor că mi te-a redat, după atâta vreme."

„Oh! Mi-am amintit!" Gomera se smuci brusc, făcându-l pe soţul ei să tresară, şi apoi râseră amândoi.

El îi ciocăni nasul cu un sărut. „Ce-ai putea să-ţi aminteşti într-un asemenea moment?"

Ea îşi simţi obrajii arzându-i din nou, dar de astă dată scânteia fu aprinsă de adorare, nu de ruşine. „Când ai spus că zeul tău m-a adus înapoi la tine după toţi aceşti ani, mi-am amintit de Yuval. Mi-a adus câte ceva de-ale gurii aseară, şi am crezut că Mot a trimis o arătare a bătrânei mele prietene, Merav." Osea se încruntă, iar Gomera se întrebă dacă era nedumerit sau nefericit pentru că ea pomenise de Mot. „Ţi-o aminteşti pe bătrâna care a încercat să oprească jertfa din templul lui Ieroboam?"

Osea încuviinţă alene, pe măsură ce îşi amintea. „N-am văzut-o clar, dar se pare că îmi amintesc că aducea cu Yuval. Dar, Gomera, te afli în mijlocul poporului lui Iahve aici. N-ai de ce să te temi de zei păgâni când..."

„Ştiu," îl întrerupse ea, nădăjduind să sară peste lecţia despre Iahve. „Dar tot povestind cu ea, Yuval mi-a povestit că tatăl lui Amos a adus-o

ca roabă orfană din Israel. Nu-şi aminteşte mare lucru despre viaţa dinainte de a veni în Iuda, iar când Amos s-a îndrăgostit de ea şi a cerut-o de nevastă, ea a fost acceptată în familia lui şi nu s-a mai gândit la rădăcinile ei israelite." Gomera îşi dădu seama că se ridicase în capul oaselor şi că gesticula sălbatic, iar Osea o urmărea cu un rânjet amuzat.

„Aşadar, eşti în tabără de mai puţin de o zi şi deja ţi-ai făcut o prietenă?"

Ea ţipă şi se năpusti asupra lui. Se rostogoliră unul peste altul, din nou şi din nou, până când se înfăşurară în pătură. „Da! Şi este tocmai soţia stăpânului!" Gomera se aşeză călare peste el, rezemându-şi obrazul de pieptul lui.

„Nouă nu prea ne pasă de statut şi avere aici, la ferma lui Amos. Yuval este una dintre cele mai grijulii femei pe care le vei întâlni vreodată. O fi ea soţia stăpânului, dar munceşte mai din greu decât cea mai săracă dintre slujnice."

După dojana aceea uşoară, Gomera trecu pe nesimţite la următorul subiect. „Când eram în Samaria, n-am discutat niciodată despre îndatoririle mele de nevastă." Se opri, nesigură cum să meargă mai departe.

Pe neaşteptate, Osea o răsturnă pe spate şi plană deasupra ei, zâmbind. „Nu cred că e nevoie să *discutăm* ceva. Te descurci foarte bine şi fără vreo discuţie."

Ea râse. „Eu vorbeam despre gătit." Zâmbetul lui pieri, iar ea râse tare. „N-ai observat că n-am gătit nimic când ne aflam în Samaria?"

„M-am gândit că era din cauză că mă urai." Râseră împreună.

„Ei bine, bănuiesc că aşa era, pe undeva," zise ea, „dar adevărul gol-goluţ este că întotdeauna am avut servitoare care găteau pentru mine. Aşa că Yuval îmi va da lecţii de gătit!"

Tandreţea din ochii lui o descumpănea. „Sunt atât de mândru de tine."

Gâtul i se strânse. Nu existau cuvinte care să descrie un bărbat ce era mândru de curva de nevastă-sa care nu ştia să gătească. Îl trase în braţele ei şi plânse. „*Ştiu* că te iubesc."

Osea savura încântarea soţiei sale prilejuită de dimineaţa de explorare a fermei lui Amos. Îşi amintea ce fascinat fusese el însuşi

când sosise acolo cu Abba Beeri, în urmă cu doisprezece ani. Vederea frumuseților necizelate din Tecoa prin ochii Gomerei era ca și când s-ar fi uitat pe o fereastră cu perdele de mătase.

„Ia te uită la șirurile acestea nesfârșite de smochini! Și la oile acelea – sunt minuscule!"

Osea râse, urmărindu-și nevasta, care punea pe fugă turmele de oi adunate cu grijă de către păstorii lor. „Da, sunt un soi deosebit de oi de deșert. Amos călătorește la piețe și sărbători de la Beerșeba și până la Damasc, ca să vândă lâna și țesăturile făcute de femeile noastre." Unul dintre ciobani se sculă de la locul lui de odihnă la umbră, cu o căutătură încruntată pe chipul bătut de vreme, iar întreaga lui turmă izbucni într-un behăit frenetic.

„Salutare, oițo! Vino aici să văd cât de moale ești," strigă Gomera.

Osea o prinse de mână. „Vino, nevastă. Să mergem la atelierul de olărit și să facem cunoștință cu Amoț, unchiul regelui." Aruncă o privire peste umăr, băgând de seamă doi păstori ce șușoteau și arătau spre ei. Trăgea nădejde că erau mânioși doar din cauza nepriceperii de care dădea dovadă Gomera în preajma animalelor.

„Dar am văzut un miel uite-acolo...," se bosumflă ea când o trase departe de oi.

„Păstorii sunt oarecum protectori cu turmele lor. Ai petrecut multă vreme în preajma animalelor?"

„Nu, de fapt, mi-a fost puțin teamă când am călătorit prin deșert. Auzisem că sunt lei între Tecoa și Samaria, dar, din moment ce am trăit în cetate, nu am fost niciodată cu adevărat în preajma animalelor."

Osea se uită la soția lui, care cutreiera câmpurile și sporovăia fără o grijă pe lume.

„Bineînțeles, am văzut catâri puturoși și bătrâni și, din câte știu eu, caprele sunt o pacoste care mănâncă orice le pui dinainte."

Osea râse zgomotos, distrat din cale-afară. „Ei bine, și *noi* avem un catâr puturos și două capre plicticoase. Mai avem și găini, dar cocoșul pe care-l auzi cântând dimineața este al lui Yuval și al lui Amos, de vizavi."

„Eu am găini?" Vocea ei era plină de uimire. Apoi, își ridică brațele și strigă, „Am găini!"

Trecură pe lângă două femei ce se holbau la Gomera de parcă i-ar fi crescut două capete. Se îndeletniceau cu țesutul unui material cu un

model sofisticat, pe un gherghef uriaş, dar îşi conteniră lucrul când cuplul trecu pe lângă ele. Una îi şopti ceva celeilalte acoperindu-şi gura cu mâna şi apoi amândouă se încruntară în direcţia Gomerei.

Osea se uită la soţia lui şi răsuflă uşurat să o vadă adulmecând bolta luxuriantă a sicomorilor de deasupra lor. Se întrevedea o altă distragere. „Şi pentru că avem găini, nevăstuţă, avem şi şerpi."

„Ce?" Toată voioşia ei dispăru. „Şerpi?"

El o prinse de o mână şi o ridică la buze. „Dar Amos a adus un dar folositor pentru Yuval din ultima lui drumeţie la piaţa din Beerşeba."

„Avem şerpi?" După câte se părea, Gomera nu putea trece peste acele veşti.

„Amos a descoperit un nou soi de animal pe nume pisică – din Egipt. A adus două pentru Yuval şi, ei bine... se înmulţesc repede pentru că acum avem cincisprezece."

Ea îşi încolăci braţele în jurul mijlocului, scrutând cu privirea cărarea dinaintea lor. „Sunt şerpi peste tot? Umblă numai după găini sau sunt şi aici, printre oameni?"

Osea se opri din mers şi o ţinu la o lungime de braţ. „Ascultă. Tecoa se află în partea de miazăzi a Israelului şi avem şerpi. Şi da, au fost lei prin deşertul prin care am trecut ca să venim încoace, dar aceştia rămân în afara porţilor lui Amos. Cele mai multe sălbăticiuni se tem de tine mai mult decât te temi tu de ele."

„Mă îndoiesc," zise Gomera, adăugând apoi, aproape rugător, „Ştiu că animalele mai mari nu vor intra în tabără şi că ies după pradă noaptea, dar şerpii mă înfricoşează, Osea."

El îi atinse obrazul cu dosul mâinii. „Găinile noastre îi mănâncă pe cei mai mici, iar pisicile vânează viperele mai mari. Şerpii dormitează între stânci în cea mai mare parte a zilei, aşa că, dacă te ţii pe poteca principală, vei fi în siguranţă."

„Şi casa? Sunt şi în casă?"

„Ce zici dacă i-am cere lui Yuval să ne dea cu împrumut una dintre pisicile ei?"

Semnul rapid şi emfatic din cap al soţiei lui îi spunea că era de acord.

„Bine atunci, de îndată ce îţi fac cunoştinţă cu Amoţ, o voi ruga pe Yuval să-ţi facă cunoştinţă cu o pisică."

Ei îi reveni zâmbetul şi îşi reluară mersul agale de-a lungul potecii de

la fermă. Trecură pe lângă case, grajduri, hambare de grâne și pe lângă sala profeților, unde se adunau discipolii pentru lecțiile lui Iona. Ieșiră apoi de pe poteca principală, ce mergea șerpuind spre miazănoapte, și o luară spre miazăzi, către atelierul de olărit. Clădirea masivă cu două caturi se înălța la o aruncătură de piatră și zvârlea fum din două hornuri.

Gomera inspectă atelierul de la temelie și până la acoperiș. „De ce se află atât de departe de restul taberei?"

Osea îi îndreptă privirea spre fumul ce se ridica deasupra lor. „Când Amos a acceptat să-l lase pe rege să construiască un atelier pentru unchiul său, știau că cuptoarele aveau să scoată mult fum și să riște incendii. De aceea, l-au așezat în colțul cel mai îndepărtat spre miazăzi al proprietății, departe de casele noastre, de animale și de operațiunile cu lâna și smochinii. De asemenea, au construit o poartă spre miazăzi pentru a înlesni transportarea lutului brut și a oalelor în proces de uscare."

Își puse o mână la baza spinării ei, dându-i ghes să înainteze. Ea păru ezitantă și oarecum emoționată în fața acestei noi aventuri. Femeia pe care o luase de nevastă nu era atât de diferită de fetița din Betel. Încă se lăuda cu noi aventuri, dar avea nevoie de asigurările lui ca să facă primul pas. Deschise perdeaua de la ușa atelierului și pășiră înăuntru.

„Osea!" îi întâmpină glasul voios al lui Amoț din locul de lucru al olarului. Un singur cuvânt și o mână ridicată erau de ajuns din partea bărbatului acela zgârcit la vorbă.

Osea o zări pe logodnica lui Isaia coborând în goană scările atelierului. „Aya!"

„Osea, bun venit acasă. Mă bucur să te văd."

Osea o simți pe Gomera încordându-se și apropiindu-se să-i șoptească. „Cine este fata aceasta frumoasă care roșește la vederea ta?"

Râse potolit. „Ea este logodnica lui Isaia, Aya. Cea cu care le compară pe toate celelalte femei de pe pământ."

Aya sosi cu un coș gol ce îi atârna de braț. Nu departe în urma ei, venea și Amoț, cu barba murdară de firimituri ce proveneau, pare-se, de la conținutul coșului lui Aya. Olarul își întinse o mână, iar Osea își împleti cu ea antebrațul, într-o îmbrățișare prietenească.

„Mă bucur să fiu acasă," spuse Osea. Pășind în lături, așeză o mână pe spinarea Gomerei; o simți că tremură. „Amoț, ea este soția mea, Gomera. Crede că i-ar putea face plăcere să învețe cum să lucreze lutul. Te-ar interesa să ai un ucenic?"

Ochii blajini ai bărbatului aceluia taciturn scânteiară. „Isaia mi-a pomenit azi-dimineața despre asta." Se întoarse către Gomera și îi oferi o plecăciune ușoară. „Vino mâine, după micul dejun."

Un icnet ușor trădă încântarea Gomerei. „Îți mulțumesc, stăpâne Amoț."

Amoț dădu din cap, primind adresarea ei respectuoasă, și obrajii i se împurpurară din pricina atenției ei.

„Iar aceasta este Aya."

Fata făcu un pas înainte, asemenea unui tovarăș de joacă nerăbdător. „L-am văzut pe Isaia când i-am adus prânzul lui Amoț. Mi-a spus că ești frumoasă." O cercetă pe Gomera ca pe un lucru de vândut în piață. „Habar n-am avut că o curvă ar putea fi atât de frumoasă."

Lui Osea i se tăie răsuflarea. Gomera se bățoși.

Aya sporovăia mai departe, oarbă parcă la suferința pe care tocmai o pricinuise. „Eu și cu Isaia ne vom căsători într-un an. Poate că ne vom crește copiii împreună. Vom găti și vom țese împre..."

„Ce ne vom mai distra!" o întrerupse Gomera, cu un glas ce picura venin.

„Gomera, încetează." Osea își înfășură un braț pe după umerii ei tremurători și încercă să o îndrepte spre ușă. „Vino, vom vorbi acasă despre asta." Își păstra tonul scăzut, deși toate zgomotele din atelier amuțiseră și toate mâinile ocupate își conteniră lucrul.

Ea se scutură din strânsoarea brațului lui și își luă un aer regesc, adresându-se audienței ei. „Tu mă poți învăța să gătesc și să țes, iar eu te voi învăța cum să produci plăcere unui bărbat în moduri pe care o soție nu și le poate închipui."

Un icnet colectiv absorbi tot aerul din atelier, iar Osea își închise ochii strâns.

Gomera se întoarse spre Amoț cu privirea unui leopard pornit la vânătoare. „Voi înțelege dacă nu dorești să instruiești o *curvă* în arta olăritului." Își înclină fugitiv capul și dădu să plece.

„Nu instruiesc o curvă," zise Amoț cu glas molatic. „O instruiesc pe soția prietenului meu."

Gomera îi întâlni privirea, lipsită de expresie. „Cum dorești." Cu o mână tremurândă, apucă brațul lui Osea, uitându-se la femeile muncitoare ce acum se zgâiau la ea pe față. „Trebuie să plecăm acum.

Yuval mă învață să gătesc. O curvă are foarte puțină vreme pentru sarcini atât de mundane înainte să devină soție."

Osea îi îndesă mâna sub cotul său și o conduse afară din atelier. În clipa în care soarele dimineții târzii le sărută fețele, ea își smuci mâna de parcă ar fi contractat lepra lui Ozia. Fără o vorbă, începu să meargă rigidă ca un băț, cu bărbia ridicată a sfidare.

Și Osea știu. Toată încrederea pe care o construise de când plecaseră din Samaria fusese sfărâmată, lăsată într-un morman precum acela de cioburi din atelierul de olărie.

Trecură pe lângă femeile cu gherghetul, însă Gomera nu-și abătu câtuși de puțin privirea; avea ochii ațintiți asupra unui punct îndepărtat, situat drept înainte, și fălcile încleștate. Se aflau la câțiva coți depărtare de primul șir de case când, în sfârșit, se opri și îl provocă. „Câți oameni știu?"

El trase aer adânc în piept. „Toată lumea."

Ea se împletici până la marginea potecii și se prăbuși într-un genunchi, ascunzându-și fața. Când el încercă să o mângâie, îl împinse în lături.

Răbdare. Trebuia să aibă răbdare. Se așeză lângă ea acolo. Așteptă. Ea se legăna. Fără niciun sunet. Fără nicio vorbă. Pierdură noțiunea timpului. Oamenii treceau pe lângă ei, dar el îi ignoră. Cineva le oferi apă, dar Osea îi făcu semn să plece.

În sfârșit, Gomera își ridică privirea spre el, cu ochii umflați, dar fără nicio altă urmă de lacrimi. „Dacă vrei să fiu curva ta, mă aștept să fiu plătită."

Vorbele ei îl străpunseră, după cum le era, fără îndoială, menirea. „Tu ești soția mea, Gomera. Au trecut aproape două luni de când am auzit glasul lui Iahve spunându-mi să-mi iau o nevastă. A fost cea dintâi misiune profetică pe care mi-a dat-o Domnul de la călătoria lui Amos în Israel, în urmă cu doisprezece ani."

„Felicitări." Ura din vorbele ei îi vârî frigul în oase.

„Nu, ascultă!" Frustrarea îl copleșea, dar clătină din cap, domolindu-și glasul. „Te rog, ascultă-mă doar. După ce Domnul mi-a vorbit prin vânt, i-am povestit lui Iona că trebuie să mă duc în Israel și să mă însor cu o prostituată. Toată tabăra s-a bucurat că Iahve vorbise poporului Său." Ea îi întoarse spatele, iar Osea fu ispitit să o ia în brațe, să o facă să asculte. Însă se adresă mai departe spatelui ei. „Eu am

presupus că mă voi însura cu o curvă oarecare, din ascultare de Iahve – un aranjament."

Se opri, așteptând un răspuns. Nu veni niciunul.

„Nu vezi, Gomera? Noi, profeții, am vorbit despre porunca lui Dumnezeu și împreună cu toată tabăra am sărbătorit evenimentul. Până și națiunea lui Iuda a sărbătorit mesajul lui Iahve."

Ea se întoarse, cu groază pe chip. „Regele Ozia știe? El știa că eu eram o curvă atunci când m-am apropiat de el pe stradă?" O văzu trăgându-și vălul din olandă peste față, ca să-și ascundă umilirea.

Îl durea sufletul pentru ea.

„Te rog, nevasta mea. Ascultă și să știi că, în ochii mei, tu ești un miracol. Tabăra m-a trimis în Israel ca să fiu ascultător, dar când te-am găsit, am înțeles că Iahve voia mai mult decât ascultarea mea. El vrea să ajut Israelul să priceapă iubirea Lui. Până când m-am îndrăgostit de tine, habar n-am avut cât de adânc mișcată este inima lui Iahve de către poporul Său. Alții știu că mariajul nostru a început ca o poruncă, dar acum rămâne la latitudinea noastră să le arătăm că a devenit un miracol al dragostei."

Gomera își îndepărtă vălul de pe față, cu chipul golit din nou de expresie. „Nu-i niciun miracol, Osea. Ești doar un profet însurat cu o prostituată." Se ridică și rânji batjocoritor. „Iar prostituatele nu gătesc."

15

Osea 5:5-6

Dar mândria lui Israel va fi martoră împotriva lui, și Israel și Efraim vor cădea prin nelegiuirea lor, și Iuda va cădea și el cu ei. Vor merge cu oile și boii lor să caute pe Domnul, dar nu-L vor găsi nicidecum: căci S-a depărtat din mijlocul lor.

Gomera nu se putea opri din tremurat. Osea încercase să o distragă cu o conversație ușoară pe drumul spre casă de la atelierul de olărie, dar ea văzuse fiecare privire piezișă și fiecare șoaptă tăinuită. Cum de îi scăpaseră până atunci? *Ești nesăbuită, Gomera.* Devenise mulțumită de sine, uitase cea dintâi regulă a străzilor. *Fii întotdeauna conștientă de împrejurimi.* De ce își îngăduise să se încreadă în el? Bărbații întotdeauna trădau.

„Shalom, Gomera." Glasul lui Yuval însoți o bătaie ușoară la ușa din față a casei.

De ce o trimisese Osea? Când sosiseră acasă, Iona îi aștepta și spusese că Ozia voia să se întâlnească neîntârziat cu amândoi profeții. Osea se uitase la ea ca și când ar fi fost un schilod neajutorat și îi făgăduise să i-o trimită pe Yuval. Ea îi spusese să nu se deranjeze. Dar era, se vedea limpede, și surd *și* încăpățânat.

„Gomera?" O altă bătaie.

„Da, da. Vin." Se îndreptă cu pași apăsați spre ușă; orice durere din urma bătăii căpătate de la Eitan era acum amorțită de trădarea lui Osea. Încercă să se liniștească, inspirând adânc și luându-și un aer afabil.

Trebuie să fiu ospitalieră cu soția stăpânului. Ea deschise ușa – și din pragul ușii îi zâmbi stafia lui Merav.

„Oh, aici erai, dragă," zise Yuval. „Mă întrebam dacă nu cumva ai ieșit la o plimbare în dimineața asta."

O năpădi un val de mâhnire. Se dădu câțiva pași înapoi. „Te rog, intră." Și apoi văzu creatura din brațele bătrânei. „Ce-i *aceea*?"

Yuval râse și trecu pragul, tulburând aerul cu o mireasmă proaspătă de coriandru. „Osea a spus că s-ar putea să fii interesată să-l cunoști pe Sampson. Poate că pisicile acestea egiptene nu par fioroase, dar să le vezi numai cum vânează șerpișorii ce se târăsc sub pat."

Gomera se cutremură la acest gând – și apoi se gândi să întrebe dacă nu cumva pisica ar fi putut vâna și șarpele mai mare care dormea *în* patul ei. Își împrospătă zâmbetul exersat. „Poate că ar trebui să-mi povestești mai multe despre viața în Iuda, Yuval. În Samaria, niciodată n-am fost nevoiți să ne facem griji cu privire la șerpi și animale sălbatice." Pomenind de vechea ei viață, Gomera fu copleșită de o umilire înnoită.

„Aseară ai știut," șopti ea, „și totuși mi-ai arătat bunătate." Yuval îi susținu privirea, iar Gomera o cântări pe femeia aceea bătrână în tăcere; suspiciunea îi dădea târcoale inimii precum viperele cu venin de moarte de care îi era teamă. „De ce mi-ai adus mâncare când știai cine – ce am fost? Și de ce ești amabilă cu mine acum?" O scurtă pauză, și apoi înțelese. „Ai vrut să vezi cu ochii tăi cum arată târfa dezmățată a lui Israel. Acum, vei avea un belșug de detalii pe care să le împărtășești prietenelor tale din tabără, asta era?"

Bătrâna înghiți cu greu, iar ochii i se umeziră. „Sunt amabilă pentru că – ei bine, pentru că ești ca un smochin de curând răsădit, Gomera. Ai nevoie de un plus de îngrijire, altminteri te vei pipernici și vei muri în climatul acesta." Transferă pisica în brațele Gomerei și păși către masa de lucru și către cuptor. „Toate lucrurile necesare în viață pot fi învățate prin cultivarea smochinilor, copilă. Acum, ia scoate o rogojină și așază-te până pun eu o oală cu linte la înmuiat."

Gomera ținu creatura îmblănită la o lungime de braț, oarecum uluită de faptul că Yuval rămăsese. Studie pisoiul, inspectându-i ochii verzi, hipnotici, dungile negre și blana de un cenușiu deschis, cu pete. „Mă va mușca? Ce este sunetul ăsta pe care-l scoate?"

„Asta înseamnă că te place. Nu te va mușca, dar are limba aspră și

de aceea, prima dată când te va linge, vei avea senzația că te-a mușcat puțin."

Gomera era vrăjită. Ținu pisoiul sub bărbie și îi mângâie blănița mătăsoasă. Dansă împreună cu el până la teancul de rogojini din piele de capră și se întinse după cea de deasupra. „Așadar, ia spune-mi, Yuval, Sampson doar bagă șerpii în sperieți sau..." O oală din fier zăngăni, și pe Gomera o străbătu un fior de panică. „Yuval, nu!"

Strigătul Gomerei o făcu pe bătrână să tresară și o lingură de lemn căzu cu zgomot pe podea. „Smochini înfloriți, copilă! Ce s-a întâmplat? Voiam doar să pun lintea la înmuiat."

Gomera dădu drumul pisoiului; mintea îi vâjâia în căutarea unei explicații care să o îndepărteze pe Yuval de raftul unde zăcea ascunsă Așera ei. „Refuz să gătesc pentru Osea. Le-a spus tuturor că am fost curvă, așa că i-am spus și eu că prostituatele nu gătesc." Obrajii îi luaseră foc. Suna atât de copilăresc ceea ce se auzea spunând. Poate că ar fi fost mai puțin stânjenitor să o lase pe Yuval să-i găsească zeița.

Bătrâna puse deoparte vasul de gătit și veni lângă Gomera pe o rogojină, în vreme ce Sampson se ghemui la picioarele lor. „Știu că ți-e greu să trăiești cu un trecut de care nu te mândrești. Eu m-am simțit nevrednică să fiu soția lui Amos – o servitoare orfană care se mărită cu fiul unui moșier înstărit. Multe femei s-au purtat rău cu mine la început și chiar și mai rău când logodna noastră a fost făcută publică. Dar ce contează cel mai mult este cum se poartă soții noștri cu noi, nu opiniile câtorva bârfitoare geloase de la fermă."

Gomera își simți lacrimile de foc. Nu voia să plângă în fața soției stăpânului, însă chipul plin de compasiune ce o privea îi părea atât de familiar, iar vocea îi amintea atât de mult de femeia ce o crescuse. Căzu în brațele ei și plânse amar. Era obosită. Confuză. Mânioasă.

„De ce mă urăsc zeii? De ce nu-mi dau pace să-mi trăiesc viața?"

Yuval o legănă înainte și înapoi, scoțându-i vălul albastru și mângâindu-i părul. „Nu există decât un singur Dumnezeu, copilă, și nu te urăște. Iahve te-a ales să-i fii soție lui Osea."

„Să mă facă de batjocura oamenilor din Iuda!"

„Să te facă o pildă a iubirii Sale dumnezeiești," îi zise Yuval cu glas moale, dar ferm, convingând-o să se ridice în capul oaselor. „Uită-te în jurul tău. În ce altă casă mai vezi oale atât de rafinate? Și câte coșuri

de grâne numeri acolo?" Când Gomera nu răspunse, Yuval o apucă de bărbie și îi cercetă ochii. „Câte coșuri de grâne?"

„Trei."

„Da, trei coșuri de grâne. Știi câte coșuri de grâne a cumpărat Osea anul trecut – pentru întregul an?"

Gomera clătină din cap.

„A cumpărat un coș de grâne pentru sine și a dormit pe una din rogojinile acestea din piele de capră. Pentru cine crezi că a făcut rost de toate aceste provizii și de salteaua aceea frumoasă umplută cu lână? Își pregătea casa pentru o soție, Gomera."

„Se pregătea pentru o curvă."

„Ascultă-mă, micuță Gomera. Osea și-a pregătit inima ca să asculte de Iahve și să se însoare cu o prostituată – da. Dar bărbatul pe care l-am văzut întorcându-se cu tine în brațe era un bărbat îndrăgostit. El își iubește *soția*, Gomera." Yuval îi eliberă bărbia, dar continuă să o privească în ochi. „Doar tu te poți face curvă în ochii lui." Îi transferă un sărut de pe deget pe nas. „Acum, eu am de gând să te învăț azi cum să gătești, așa că ai face bine să găsești un loc mai bun pentru ce-ai ascuns colo, lângă oala de gătit, până mă întorc eu cu apa de la fântână."

Ușa se închise cu zgomot în urma lui Yuval, iar Gomera își luă Așera și căută în grabă o altă ascunzătoare mai sigură, înainte să se întoarcă prietena ei, cu simțul ei de observație dezvoltat. Avusese în plan să o implice în găsirea unui dar pentru Osea – ceva care să facă minciuna pe care i-o spusese în Ierusalim să pară adevărată. Dar Yuval avea, mai mult ca sigur, să-i discearnă duplicitatea. Pare-se că și Yuval avea, asemenea lui Merav, bătrâna sa prietenă, un simț lăuntric în ceea ce o privea, care era deopotrivă o mângâiere și o frustrare.

Îngăduindu-și o ultimă privire la Așera înainte de a o dosi sub saltea, Gomera simți un nou val de mânie răbufnind la suprafață. Osea nu merita niciun dar. Dacă întreba ce se petrecuse cu obiectul cumpărat pentru el în Ierusalim, avea să-i spună că îl distrusese – tot așa cum și el năruise orice speranță de a fi fericiți împreună.

„Toată noaptea m-am rugat pentru regele Ozia," zise Iona, îngăduindu-le lui Osea și lui Isaia să-l sprijine în timp ce străbăteau

cărarea bolovănoasă dintre casa luată cu chirie de rege și gardul ce împrejmuia așezarea din jurul fermei lui Amos. „Apăsarea aceasta nu m-a slăbit nicio clipă în duhul meu."

„Am vorbit cu el azi dimineață," zise Isaia, „și părea într-o dispoziție sufletească bună, deși rănile i se înrăutățesc." Clătină din cap, părând tot atât de încurcat precum Iona. „L-am părăsit la scurtă vreme după masa de prânz, când au sosit cei trei sfetnici de seamă ai săi."

Osea se simțea oarecum vinovat. De aseară, de când sosise acasă, nu se gândise prea mult la necazurile regelui Ozia. Fusese mistuit de soția lui – atât de extazul, cât și de agonia ei. Oftând, încercă să se concentreze. Cum i-ar fi putut fi de ajutor acestui rege frământat?

„Ozia știe că noi nu-i suntem prea utili până când nu-l examinează preoții din nou, peste șapte zile." Osea era atât de absorbit de dirijarea pașilor lui Iona, încât simți ghiontul profetului înainte de a băga de seamă schimbările.

„Ce e?" Isaia își mută privirea de la profeți la cetatea împărătească pe care o improvizase verișorul său. De jur împrejurul căsuței din piatră era o mare de corturi împărătești, așezate la o depărtare de zece coți, așa cum prevedea legea, de locuința regelui atins de lepră. Gărzile și preoții umblau de colo-colo la porunca lui Ozia, care ședea pe o rogojină în pragul casei. După câte se părea, regele își mutase tronul la Tecoa.

„Nu cred că regele Ozia învață lecția pe care intenționează Iahve să i-o dea despre umilință." Glasul lui Iona reflecta groaza resimțită de Osea. Nu avea să fie o întâlnire ușoară. Nedumerirea lui Isaia era vădită, dar cei doi îi lăsară întrebările fără răspuns, în speranța că avea să vadă semnificația spirituală a întâlnirii prin vălul devoțiunii familiei sale.

„*Shalom* acestei case!" strigă Osea, târșâindu-și picioarele până la poiana în care se afla regele.

„Ah, au sosit profeții!" Ozia le flutură din mână ca unor prieteni vechi.

„Domnul meu, nu uita ce spune Legea!" îi strigă marele-preot.

„Oh, da, da." Ozia își drese glasul și intonă tare, „Necurat! Necurat!" și apoi se uită spre marele-preot, căutându-i aprobarea. Preotul lui Iahve încuviință, iar Ozia își redobândi surâsul afabil. „Încă nu m-am obișnuit cu reglementările leproșilor. Rogu-vă, Osea, Iona, luați loc în noua mea sală de audiențe. Isaia vă poate arăta

unde este." Tresări de durere când își mișcă brațul în direcția aceea. Evaluarea lui Isaia, potrivit căreia suferința i se intensificase, nu era deloc exagerată.

Sala de audiențe, cum o numea el, era un ansamblu de tapiserii fine așezate pe pământ, la o depărtare de două cămile de ușa regelui. Soarele ajunsese în înaltul cerului și, din fericire, atât tapiseriile, cât și intrarea regelui erau umbrite de sicomori falnici.

Cei doi bărbați mai tineri se plecară înaintea regelui și a oficialilor săi și apoi îl ajutară pe Iona să se așeze pe covorul dintre ei. Ozia o dădu înainte cu prezentările. „I-ați cunoscut pe oficialii mei, pe Ieiel, Maaseia și pe Anania? Ieiel este șeful scribilor, iar Maaseia este sfetnicul meu cel mai de seamă. Anania este comandantul oștilor lui Iuda. Domnilor..."

Cei trei oficiali făcură câte o plecăciune, iar profeții le întoarseră gestul respectuos.

Osea îi aruncă o privire lui Iona, nădăjduind că profetul cu cea mai vastă experiență avea să înceapă conversația. Acesta, însă, nu o făcu și urmă o tăcere stânjenitoare. Osea băgă de seamă chipurile împietrite ale sfetnicilor, fapt ce punea paie pe focul neliniștii pe care o simțea. Isaia, spre meritul lui, rămase tăcut, așteptând să iasă la iveală motivul pentru care Ozia convocase o întrunire.

„După cum știți," răsună între dealuri, pe neașteptate, glasul lui Ozia, „Israelul și Iuda se bucură de pace de când națiunile noastre sunt conduse de Ieroboam și de mine, dar poate că nu știți cu ce preț. Când tatăl lui Ieroboam a murit și tatăl meu a fost eliberat dintr-o închisoare din Samaria, nu s-a semnat niciun tratat oficial, dar am înțeles că era o înțelegere informală."

Osea îl simți pe Isaia încordându-se lângă el și se întrebă cât de multe din informațiile secrete legate de politică și de familie îi erau cunoscute prietenului său.

„Eu nu iscodesc, în mod activ, Israelul lui Ieroboam," spuse Ozia, îndreptându-și privirea spre Osea, „iar trupele sale nu intră în Iuda."

Ozia îi aruncă o privire comandantului Anania, iar glasul bărbatului bubui pe măsura staturii sale impunătoare. „Dar am fi cu toții niște nesăbuiți să ne facem că nu vedem armele și strategiile de război ale națiunilor învecinate."

Regele îi făcu un semn din cap scribului său, care îi înmână o tăbliță

din ceară și o peniță sfetnicului său, Maaseia. Acesta transmise mai departe materialele de scris, în mâinile lui Iona.

„Le-am cerut sfetnicilor mei să ia parte la întrunirea de astăzi ca să fie martori la declarațiile voastre," spuse Ozia, arătând spre obiectele schimbului.

Iona își coborî privirea spre tăblița însemnată și îi întoarse o privire goală. „Nu suntem siguri ce *declarații* ai vrea să facem."

Comandantul păși înainte și ajunse, din doi pași mari, la jumătatea distanței dintre rege și tapiseriile audienței. „Voi, profeții, ați petrecut două luni întregi în Israel și avem nevoie să știm în ce fel se compară trupele lui Ieroboam cu cele ale lui Iuda. Noi avem o armată permanentă de peste trei sute de mii de soldați instruiți, dar tot aș vrea să știu la ce număr ar trebui să ținem piept dacă Israelul ne-ar ataca."

În acest punct, Ieiel păși înainte cu un sul pe jumătate nedesfăcut, anunțând cu încântare lucruri de mare interes pentru scribi. „Avem scuturi, sulițe, coifuri, armură, arcuri, și pietre pentru praștii. Ne-ar fi de mare ajutor dacă am putea alcătui un inventar similar al proviziilor de război ale Israelului, incluzând o socoteală a carelor, cailor, mașinăriilor de război..." Își ridică privirea de pe papirus și adăugă, „Orice informații pe care ni le puneți la dispoziție ne vor fi de ajutor."

Osea îl simți pe Iona încordându-se; de altfel, propriul stomac i se strânse într-un nod. Ozia era un rege bun și cu teamă de Dumnezeu. Înțelegea el oare atât de puțin din chemarea ce îl purtase pe Osea până în Israel? Trebuia să găsească o cale de a-i răspunde respectuos regelui, amintindu-i totodată că el și cu Iona nu plecaseră în Israel ca iscoade.

„Aș fi fericit să-i povestesc regelui toate lucrurile la care am fost martor privitoare la statutul militar al lui Israel." Tonul serios al lui Osea păru să-i mai destindă pe sfetnici, răsfrângând o lumină înfocată pe trăsăturile lui Ozia. „Am intrat pe porțile Samariei și ne-am dus la templu, unde l-am văzut pe generalul regelui Ieroboam, Menahem, stând în picioare lângă el, la un sacrificiu păgân. Apoi, am fost martori la un contingent de gărzi ce escorta la templu o bătrână sărmană, în vreme ce căpitanul ținea ridicat deasupra capului un sugar, mărșăluind spre altarul din bronz ridicat în cinstea lui Moloh. Am auzit mai târziu cum au zvârlit copilul în flăcări, oglindind păcatele națiunilor canaanite dinaintea lor."

Ozia rămase cu gura căscată, iar Osea simți o oarecare satisfacție

pentru că astfel vedeau perversitatea lui Israel prin ochii lui Iahve. Poate că așa pricepeau mai bine care era rolul lui de profet al lui Dumnezeu.

Se întoarse spre Anania, încercând să-i impregneze în minte importanța unei conduceri militare drepte – și judecata lui Dumnezeu când se abuza de ea. „Soția mea, Gomera, a suferit o bătaie brutală din partea unuia dintre soldații cei mai de seamă ai lui Ieroboam. Aproape că a murit, dar, prin îndurarea lui Dumnezeu, și-a recăpătat uzul mâinilor și al picioarelor. Celălalt contact al nostru cu militarii lui Iuda a fost în noaptea în care am fugit din Samaria. Gomera a fost acuzată pe nedrept și aproape executată." Osea îi țintui cu privirea, pe rând, pe fiecare dintre oficiali și la urmă se concentră asupra regentului lui Iuda. „Acestea, rege Ozia, sunt toate cunoștințele noastre asupra armelor și strategiilor de război ale lui Ieroboam."

Regele se cufundă în tăcere, cu o expresie cu neputință de desluşit în spatele bubelor ce îi acopereau fruntea, obrajii și bărbia. Sfetnicii lui, însă, reveniră la răceala de piatră pe care o arboraseră la sosirea profeților.

Ozia trase aer adânc în piept, ca și când ar fi cântărit tainele adânci ale pământului. „Tu îmi spui că ai petrecut două luni întregi în Israel, dar nu știi câte care gata de luptă are Ieroboam în Samaria?"

Osea se întoarse spre Iona, uluit peste măsură, și îl văzu pe Isaia lăsându-și capul în piept. De neînchipuit. Cum era cu putință ca cineva să audă relatări despre copii sacrificați și femei abuzate și totuși să fie preocupat de care de luptă?

Își strânse podul nasului. „Domnul meu, nu știm nimic despre planurile sau proviziile militare ale regelui Ieroboam. Nu știu cum să o spun mai limpede."

„Cum e cu putință să nu știți nimic?" Ozia se ridică brusc în picioare, strâmbându-se de durere. „Sunteți inconștienți sau, pur și simplu, nu sunteți dispuși să ajutați Iuda să se păzească de atac? Îmi dau seama că amândoi sunteți israeliți prin naștere, dar noi v-am primit în națiunea noastră cu brațele deschise."

„Vere!" Dintr-o săritură, Isaia fu în picioare, dar înainte să mai apuce să scoată vreo vorbă, Iona îl înșfăcă de braț și se ridică, anevoie.

„N-am văzut nicio dovadă a vreunei campanii iminente a israeliților împotriva lui Iuda sau împotriva oricărei alte națiuni," strigă Iona.

Osea se ridicase și el și îl sprijinea pe bătrânul profet de talie. „Singura misiune a lui Osea a fost să transmită mesajul judecății lui Dumnezeu și noi..."

Comandantul lui Iuda păși înainte, cu mâna pe plăselele sabiei și, în ciuda încordării, Osea râse. Ce-ar fi putut să-i facă un bătrân hodorogit unui rege lepros?

„Așa-zisa lui misiune a fost să se însoare cu o prostituată!" răsunară printre copaci vorbele mânioase ale lui Ozia. Și apoi, tăcerea atârnă aidoma unor zdrențe murdare.

O adiere răcoroasă tulbură frunzele, trimițându-i lui Osea un fior pe șira spinării. Gărzile și sfetnicii se încordară, îndepărtându-se de cei trei bărbați de pe rogojinile destinate audiențelor. Preoții căzură în genunchi și își acoperiră fețele. Toată lumea știa – doar prezența lui Iahve tulbura un vânt rece, într-o după-amiază însorită din deșert.

Vorbește regelui lui Iuda, zise Domnul duhului lui Osea.

Osea aruncă o privire spre Iona și Isaia, care stăteau lângă el, și apoi către regele Ozia, pe al cărui chip deslușea teamă.

„Îmi pare rău, Osea," spuse regele, cu glasul sugrumat de panică. „N-am vrut să te insult."

„Domnul spune, «Aroganța lui Israel stă mărturie împotriva lor. Israel și Efraim se împiedică din pricina păcatelor lor. Și Iuda se poticnește împreună cu ei. Ei se duc să-L caute pe Domnul cu oile și vitele lor, dar nu-L pot găsi. El i-a părăsit.»"

Osea tăcu; mesajul lui Iahve se încheiase.

„Nu, te rog." Ozia părea uluit, copleșit. „Nu e cu putință." Se întoarse spre preoți și strigă, „Spuneți-i câți boi am adus ca jertfă, cu câtă credincioșie am adus jertfe la templu, zi de zi. Spuneți-i! I-am dat lui Iahve *totul*! Am fost mai credincios decât Solomon. Am ridicat fortărețe, am inventat mașini de război, i-am cucerit pe filisteni."

Preoții rămaseră în postura lor penitentă, tăcuți înaintea manifestării prezenței lui Dumnezeu.

„Domnul meu," zise Osea, „Iahve nu s-a îndoit de credincioșia ta. El ți-a condamnat aroganța. Și pentru că ai refuzat să-ți recunoști mândria păcătoasă, Domnul te-a părăsit."

Ozia înghiți cu greu și se cufundă în tăcere. Își privi mâinile leproase și apoi se uită din nou la profeți. „Până când? Până când mă va pedepsi Iahve?"

Osea se simțea bolnav. „Domnul te-a *părăsit*, rege Ozia, așa cum a părăsit și pe Israel. Știi ce înseamnă asta?" Așteptă, dar regele părea fermecat și își studia mâinile. Clătină din cap, nesigur dacă era măcar auzit. „Sfatul meu pentru tine este să te smerești înaintea lui Iahve. Caută-L cu toată inima ta. Poate că, într-o bună zi, îți va tămădui trupul, după ce vei căuta vindecare pentru sufletul tău."

Comandantul Anania păși spre ei, uitându-se mai întâi la rege și pe urmă la profeți. Păstrându-și vocea scăzută, i se adresă lui Osea cu un nivel nou de respect. „Regele Ozia este un om al acțiunii, domnul meu. Rogu-te, ai răbdare cu el." Tandrețea îi scânteia în ochi. „Este un om bun – și un bun prieten. A muncit din greu ca să clădească națiunea lui Iuda."

„Iată unde greșiți tu și regele tău, Anania," răspunse cu blândețe Osea. „Iahve nu-Și va împărți gloria cu niciun om. Nu Ozia este cel ce a făcut din Iuda o națiune prosperă."

„Spune-i verișorului meu că voi reveni diseară ca să-i împărtășesc câteva dintre cântecele lui David." îi zise Isaia comandantului, bătându-l pe umăr, și cei trei bărbați se întoarseră către tabără.

O bufnitură bruscă îi făcu pe toți să tresară. Ochii le fură atrași spre regele lui Iuda – care alunecase de pe prag și se prăbușise grămadă pe podea. Nimeni nu se încumeta să-l atingă și să devină astfel necurat. Zăcea acolo singur, în pridvorul exilului său, și plângea.

16

Osea 6:4

Ce să-ţi fac, Efraime? Ce să-ţi fac, Iudo? Evlavia voastră este ca norul de dimineaţă şi ca roua care trece curând.

Gomera îşi luă rămas-bun de la Yuval şi o umbră de mâhnire i se cuibări în suflet în timp ce urmărea umbrele ce se lungeau în strălucirea întunecată a asfinţitului. „Te întorci mâine, nu-i aşa?" strigă ea în urma femeii ce intra pe poarta curţii de vizavi.

„Bineînţeles. Fără mine, tu şi Osea aţi muri de foame." Lucirea din ochii ei era tot atât de mângâietoare precum stelele într-o noapte fără nori.

Gomera intră înapoi în propria curte şi se hotărî să exploreze grajdurile. Sampson îi devenise repede prieten şi se freca în permanenţă de gleznele ei, înfăşurându-şi trupul moale şi mlădios când de un picior, când de altul. „Ai fi un dansator pe cinste." Se aplecă şi aburcă pisoiul în braţele ei, îndesându-l sub bărbie şi cuibărindu-l aproape de inima ei.

Grajdurile erau un ocol din trei laturi, cu un coviltir sprijinit pe două bârne şi deschis spre miazănoapte. „Salutare," spuse, întinzându-se peste gardul din lemn ca să scarpine un măgar după urechile mari şi ascuţite. „Cine are grijă de tine?" Două capete negre şi curioase, cu coarne lungi ce se curbau sub urechi, înghiontiră măgarul în lături. Behăind zgomotos, caprele refuzau să fie ignorate.

Ea râse şi le dădu oarece atenţie în vreme ce ochii i se ajustau la întunericul din spatele lor. Grajdul era îngrijit şi curat. Văzu un container

mare în scobitura unei pietre din dreapta ei și, ridicând capacul, îl găsi plin de grâne pentru animale. Își aminti ce îi povestise Yuval despre pregătirile speciale pe care le făcuse Osea pentru curva ce avea să-i fie soție și se întrebă dacă animalele lui trăseseră vreun folos de pe urma faptului că la casă sosise o femeie.

„Ai face bine să te asiguri că acel capac stă închis bine peste grâne, altminteri vom avea rozătoare, iar rozătoarele înseamnă șerpi."

Gomera tresări ca și când degetele de la picioare îi luaseră foc. Osea se rezema de una din bârnele de la intrare.

„Îmi pare rău," zise el. „N-am vrut să te sperii." Păși în umbra coviltirului; părea ostenit, aproape vulnerabil. Se întreba ce se petrecuse cu regele Ozia, dar nu voia să-l întrebe – nu voia să-i pese.

Așeză capacul la loc, strâns, și își păstră capul plecat. Simțea că el o privește. „Așadar, te aștepți să hrănesc și să îngrijesc animalele sau ai slujitori pentru asta? Nu mi-am dat seama că ești profetul cel mai înstărit de dincoace de Egipt."

El nu răspunse, și curiozitatea o forță să-l privească.

„Ce te face să crezi că sunt înstărit?" întrebă el, iar înfățișarea obosită îi fu înlocuită de un rânjet enervant.

Inima ei sări o bătaie. „Yuval a spus că ai cumpărat tot felul de provizii ca să te pregătești pentru noua ta curvă, iar un bărbat sărac nu-și poate permite două capre și un măgar." Sampson se foi în brațele ei, și ea își dădu seama că, pesemne, îl strângea prea tare. Își slăbi strânsoarea și încercă să iasă repede pe lângă soțul ei. „Yuval ți-a pregătit ciorbă de linte pentru masa de seară."

Osea o prinse de braț, făcând-o să se oprească, trăgând-o aproape de el cât să-i șoptească prin vălul albastru de olandă. „Cine-i micuțul?" întrebă el, întinzându-se să-l scarpine pe Sampson după ureche. Degetele lui îi atinseră gâtul. Apoi o sărută pe obraz și zăbovi, așteptând răspunsul ei.

Ea înghiți în sec, încercând să-și liniștească respirația. „Sampson."

„Ia-l pe Sampson și așteaptă-mă în casă. Voi veni și eu, după ce mă îngrijesc de animalele din grajd." Se dădu un pas înapoi și îi ridică bărbia.

Ea se mulțumi să încuviințeze din cap. Niciun bărbat nu deținuse această putere asupra ei. Se îndepărtă grăbită, străbătu curtea mică ce o despărțea de casă și închise ușa în urma ei. Încă simțea atingerea lui.

Despachetă în grabă Așera pe care o dosise sub saltea și îi mângâie silueta rece și netedă. „Ascultă-mi ruga, Maică a belșugului, dătătoare de viață și sănătate. Fă-mă să fiu o viță roditoare și să am copii pentru bătrânețe. Fă să-i fiu plăcută soțului meu destul cât să-i dăruiesc un moștenitor." Se simți liniștită de rugăciunea ei – până când zăvorul din fier al ușii îi făcu inima să o ia din nou la goană. Înveli zeița la loc și o îndesă înapoi sub saltea, apoi luă o cuișoară de supt. Lui Osea părea să îi placă aroma cuișoarelor.

„Gomera?"

Așezată pe pat, ea îl aștepta să apară în pragul ușii. Ferăstruica îi ațintea o săgeată de lumină de-a lungul trupului și în razele ei dansau particule de praf. Auzind pașii lui apropiindu-se, trase aer în piept pentru a se liniști.

„Aici erai," zise el. Fața îi era umbrită, dar ea îi simți plăcerea din glas.

„Ți-e foame?" îl întrebă, întinzându-se pe pat și bătând cu mâna locul de lângă ea. „Sau ai putea petrece câteva clipe cu soția ta înainte să te bucuri de ciorba de linte făcută de Yuval?"

Ea îl văzu șovăind, încăpățânându-se să rămână în picioare în prag. „Când mi-am lăsat nevasta la prânz, nici nu vorbea cu mine. Când am salutat-o în grajd, a fost cel mult rece. Pe seama cărui fapt să pun această primire neașteptat de călduroasă?"

Gomera sări din pat și stătu în picioare lângă saltea, cu obrajii în flăcări. „Nu putem să ne bucurăm, pur și simplu, unul de compania celuilalt? Trebuie să discutăm întotdeauna fiecare lucru înainte de a culege beneficiile acestei așa-zise căsnicii?"

Cu pași leneși, măsurați, Osea acoperi distanța dintre ei. Pe chip i se citea durerea provocată de vorbele ei. „Această *așa-zisă* căsnicie este viața mea, Gomera. Vreau să-L onorez pe Iahve și să-mi cinstesc soția prin felul în care o trăiesc." Își puse mâinile pe șoldurile ei și o împinse ușor să se așeze pe marginea patului. Rămase în picioare deasupra ei, ținându-i bărbia. „Nu vreau doar să mă *bucur* de compania ta. Vreau să te iubesc profund, pe de-a-ntregul." Se aplecă și o sărută. Cu tandrețe la început – și apoi cu pasiune.

Ea își încolăci mâinile după gâtul lui, pierzându-se în clipa aceea, și vru să se întindă cu spatele pe saltea. Dar el îi îndepărtă brațele și i le puse în poală. „Vorbește cu mine, Gomera. Spune-mi cum ți s-a

tămăduit inima de rănile de azi dimineață. Vreau să-ți cunosc duhul tot atât de bine precum trupul. Niciodată n-am vrut să te rănesc, și știu că nici Aya n-a vrut. Dar prietenii și familia se rănesc în mod necugetat și atunci când se întâmplă, trebuie să știm cum să ajutăm la oblojirea rănii." Ochii lui erau rugători, sinceri.

Vorbele lui bine plasate aproape că o convinseră că se putea vindeca – aproape. Niciodată nu avea să-și mai încredințeze inima cuiva, dar avea să-i spună ce voia el să audă. Doar în Samaria își câștigase traiul făcându-i pe bărbați să o creadă.

„Yuval m-a ajutat să-mi dau seama că toată tabăra a sărbătorit mesajul pe care l-ai primit de la Iahve, inclusiv căsătoria noastră. Când mi-a explicat că și ea a fost cândva o proscrisă, m-a ajutat să cred că, într-o zi, aș putea fi și eu acceptată, așa cum e ea." Gomera aproape că se înecă cu minciuna, dar își dresă ochii să vorbească în locul ei – schimbându-se de la sinceritate la seducție. Își linse buzele și văzu toate mecanismele de apărare ale lui Osea fărâmițându-se. „Ai vrea ciorba de linte acum?" Se aplecă spre el, încălzindu-i obrazul cu răsuflarea ei cu miros de cuișoare.

Cu un geamăt ușor, el o luă în brațe și o sărută pătimaș. Gata cu vorbele. Gata cu promisiunile. Gata cu minciunile.

Așera, fă-ți treaba.

Osea se trezi cu o tresărire. *Iahve, te rog, nu!* Dar visul lui fusese clar. Trebuia să se întoarcă în Israel și trebuia să plece astăzi. Groaza îi înfășura inima. Cum îi va spune Gomerei? Se va simți abandonată? Cu un suspin adânc, se întoarse, gata să o deștepte cu veștile acelea dificile.

Dar ea nu mai era.

„Gomera?" Trecu în revistă dormitorul lor mic. Pieptenele din fildeș pe care i-l dăduse el era încă pe noptieră și tunica și roba de schimb erau împăturite într-un colț. Simți un val de ușurare. „Gomera?" spuse ceva mai tare.

„Sunt aici," strigă ea din cealaltă încăpere.

El se rostogoli din pat și își îmbrăcă roba și tunica. Podelele tari din lut erau reci sub tălpile lui și își vârî picioarele în sandale, trăgând cu ochiul după colț.

Ea era în genunchi lângă cuptor; focul era aprins și pe suprafața lui se cocea, în cercuri ordonate, pâine proaspătă.

„Mmm, miroase bine." Înșfăcă o rogojină din piele de capră și o întinse lângă ea, apoi se așeză și o trase și pe Gomera lângă el. Îi adulmecă gâtul, inhalându-i mireasma – mai plăcută decât pâinea caldă.

„Ești impresionat?" întrebă ea, întinzându-se cu furculița din lemn să întoarcă trei turte de orz, fiecare de un maro auriu.

„Sunt impresionat. Pare-se că Yuval s-a trezit cu noaptea-n cap ca să ne facă pâine." Înțepătura și râsul lui îi câștigară o lovitură de cot în coaste.

„Nu," pufni ea, dar apoi mărturisi, „a lăsat aluatul la crescut aseară, înainte să plece." Începu să chicotească înainte să-și încheie vorba. „Dar eu îl coc!"

El o gâdili și își îngropă barba în gâtul ei, iar ea se topi de râs. Glumele și joaca lor erau balsam pentru sufletul lui, dar realitatea chemării pe care o avea îl aduse cu picioarele pe pământ. Pesemne că ea simți o șovăire și îi mângâie obrazul, apoi se lăsă din nou în genunchi lângă cuptor, ca să verifice pâinea de orz.

El o trase cu spatele la pieptul lui și își rezemă bărbia de umărul ei. „Știi cât de mult te iubesc, Gomera?"

Ea se opri numaidecât, prefăcându-se de piatră. Se ridică în picioare, înțepând turtele cu furculița. „Nu vreau să ard pâinea."

Surprins, el repetă în gând cuvintele pe care le spusese, străduindu-se să-și dea seama ce indiciu i-ar fi putut da care să prevestească vești rele. *De unde știe?*

„M-am gândit să mă duc la atelierul de olărie de îndată ce guști din turtele de orz ale lui Yuval," zise ea, cu umerii țepeni. „Nu știu precis când mă voi întoarce. Tu ce planuri ai?" Îi auzi glasul frângându-i-se.

Se întinse și o luă de braț, dar ea îl împinse în lături, cu atenția concentrată asupra cuptorului. Oare o înștiințase Iahve în vreun fel că el trebuia să plece? „După ce luăm micul dejun, vreau să vorbesc cu Iona. Gomera..."

„Spune-i bătrânului profet cu peștele că i-am urat «Shalom». Probabil că se bucură să scape de mine."

„Locuiește vizavi. Bănuiesc că-l vei vedea în drum spre atelierul de olărit."

Ea se întoarse spre el cu forța unei vijelii, zvârlind furculița de lemn

într-o vază de pe inelul de susținere al cuptorului – pe care nu o nimeri. „Nu-ți bate joc de mine, Osea! Sunt o curvă, nu idioată. Mă părăsești, nu-i așa?"

Șoc. Uimire. Durere. Osea nu știa precis ce să simtă mai întâi sau mai intens. „Trebuie să plec o vreme, Gomera. Atâta tot. Mă voi întoarce." Îi cercetă chipul de piatră. „De unde ai știut că voi pleca?"

Pe obrajii Gomerei alunecau lacrimile pe care le ținuse captive, dar nu trădă niciun alt semn de slăbiciune. Cu bărbia ridicată, ea își recăpătă calmul. „Bărbații întotdeauna pleacă."

„Nu, Gomera. De astă dată, e altfel."

Un colț al buzelor ei se ridică într-un rânjet sfidător.

„Nu! Ascultă-mă," zise el. „Iahve a venit la mine într-un vis și mi-a spus să mă întorc în Israel. Nu mi-a destăinuit mesajul specific pe care trebuie să-l transmit, ci doar că trebuie să plec astăzi." Se întinse spre ea și îi puse o mână pe coapse. „Gomera..."

Ea se zgâi la mâna lui. Tăcută. Indignată. El își îndepărtă mâna, iar ea ridică dintr-o sprânceană. „Poate că te trimite să te însori cu o altă prostituată."

„Nu!" spuse el, detestând expresia îngâmfată de pe chipul ei. „Ești ridicolă! Sunt profet. Asta sunt, asta m-a chemat Dumnezeu să fiu. Din când în când, voi fi plecat de acasă. După cum Amos trebuie să călătorească la piețe și la festivaluri ca să vândă mărfuri, și eu trebuie să mă duc oriunde mă conduce Dumnezeu..."

„Să vinzi mărfuri." Ochii ei aruncau scântei. „Și ești din cale-afară de priceput la asta, să știi. Aproape că m-ai convins că mă pot baza pe tine, că nu mă vei părăsi așa cum au făcut toți ceilalți din viața mea..." Glasul i se frânse și sări în picioare. Înșfăcându-și vălul albastru, și-l înfășură în jurul capului și umerilor și deschise larg ușa.

„Gomera, așteaptă! Trebuie să vorbim."

„De fapt, deja am vorbit prea mult. Pâinea ta a luat foc."

Osea se întoarse și găsi turtele de orz fumegând și apoi auzi ușa trântindu-se. „Gomera!" strigă, căutând iute furculița și îndepărtând turtele arse. Se zgâi la ușa închisă, fluturând din mâini pentru a risipi fumul. *Iahve, ce să fac cu ea?* Apucă o turtă crocantă de orz și se arse la degete și apoi fu luat prin surprindere de glasul, cu neputință de tăgăduit, al lui Elohim.

Ce să fac cu tine, Efraime? Ce să fac cu tine, Iudo? Dragostea ta

este ca ceața dimineții. Dispare tot atât de iute precum roua dimineții.

Osea își lăsă capul pe spate, închise ochii și plânse. Cum de putea Dumnezeul întregii creațiuni să descrie iubirea Gomerei cu atâta precizie? *Pentru că iubirea Gomerei oglindește capriciile lui Israel și Iuda și Tu îmi înțelegi frustrarea, nu-i așa, Iahve?*

Osea era copleșit de prezența lui Dumnezeu, smerit încă o dată de minunatul privilegiu al chemării Sale. *Te rog, ai grijă de Gomera mea.*

Du-te în Israel. Glasul era tot atât de limpede precum al cocoșului lui Yuval ce anunța o nouă zi.

17

Osea 6:5-6

De aceea îi voi biciui prin proroci, îi voi ucide prin cuvintele gurii Mele, şi judecăţile Mele vor străluci ca lumina! Căci bunătate voiesc, nu jertfe, şi cunoştinţă de Dumnezeu, mai mult decât arderi de tot!

Gomera şovăi la poarta curţii. Aruncă o privire spre casa lui Yuval, de partea cealaltă a drumului, şi se gândi să-şi verse veninul pentru Osea în faţa soţiei stăpânului. Dar noua ei prietenă probabil că nu auzise în viaţa ei vorbe atât de vulgare şi nici nu văzuse furia unei curve. *Niciodată nu mă voi simţi în largul meu cu oameni precum Yuval şi cu fete precum Aya.* Îşi aminti de umilirea de care avusese parte cu o zi în urmă, în atelierul de olărie, de observaţia făcută cu ochii măriţi de fata pură şi inocentă cu care Isaia avea să se însoare în curând. Aya părea a fi cu doi sau trei ani mai tânără decât Gomera, dar adevăratele lor vârste erau la o depărtare de ani-lumină.

Împinse în lături poarta casei şi trecu în schimb pe lângă casa lui Iona, luptându-se cu imboldul de a scuipa pe pământ în dreptul ei. Cel puţin, cu profetul cu peştele nu erau mătăsuri şi perle. El îi spusese verde-n faţă că idolatrii erau condamnaţi la nimicire – dar mai spusese şi că ea avea o fire plăcută. Niciun bărbat nu-i privise cu ochi buni spiritul. Sub pielea aceea înfricoşătoare, adunată, era un bărbat care o putea dezarma, o putea expune. Categoric, se va ţine departe de el.

„Te-ai trezit devreme azi!" ieşi Isaia din următoarea casă din şir. Habar n-avea că el şi Amoţ locuiau atât de aproape unul de altul.

Își dădu ochii peste cap și își iuți mersul; nu avea putere să țină piept încă unei bătălii.

„Hmm. Și deja ești morocănoasă." Isaia se grăbi să o prindă din urmă. „Bietul de Osea. O viață întreagă în care să se trezească lângă o roșcată întoarsă pe dos." Apoi, zâmbetul îi pieri. Păru îngrijorat când ea nu putu trece peste nodul din gât ca să-i întoarcă insulta. „Care-i problema? Aya mi-a povestit ce ți-a zis ieri la atelierul de olărie, Gomera. Se simte îngrozitor. Încă mai ești supărată din cauza asta?"

Ea își văzu de drum; nodul din gât se mărea, iar lacrimile deveneau tot mai greu de înghițit.

Isaia o înșfăcă de umăr și o întoarse cu fața la el. „Oprește-te! Spune-mi ce se întâmplă!"

„Osea pleacă înapoi în Israel, iar eu sunt o curvă într-o tabără plină de bigoți neprihăniți." Expresia încurcată de pe chipul lui avu cumva darul de a-i alimenta furia. „Acum, dacă-mi dai voie, îmi voi petrece ziua cu tatăl tău. Ești gelos?"

Fața lui își pierdu orice urmă de culoare; buzele i se întredeschiseră, dar nu scoaseră un sunet. Ea întrecuse măsura. Durerea din ochii lui oglindea propria rană păzită cu atâta străşnicie. Împleticindu-se, el se îndepărtă de ea. „De ce atâta cruzime pentru cei ce încearcă să te ajute?"

Cuvintele lui ciupiră și cea din urmă iță a stăpânirii de sine. Gomera simți că se învârte, și picioarele îi cedară. Isaia se îndepărta încet, în vreme ce, în jurul ei, tabăra prindea viață. Se uită la alții ce își vedeau de viață. Ea era expusă, singură. Nimic nu îi era familiar. Nu cunoștea pe nimeni, nu avea încredere în nimeni. Și, în sfârșit... cedă. Se prăbuși pe poteca principală a taberei și lacrimile îi țâșniră șiroaie și nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie de bârfele cărora le dădea apă la moară.

Tresări, însă, când niște mâini puternice o ajutară să se ridice în picioare și apoi pricepu că Isaia și Amoț o călăuzeau spre atelierul de olărie. Băgă de seamă trei bărbați ce descărcau o căruță de oale parțial finisate în atelier. Amoț le făcu semn când trecu pe lângă ei, dar nimeni nu scoase o vorbă până când urcară scările și fură ascunși bine în zona de lucru.

O lăsară pe un taburet, cu spatele rezemat de perete, și Amoț își ocupă locul pe un taburet din spatele roții sale de olar. Gomera se zgâi la ei, amorțită, o vreme. Amoț era cu mult mai în vârstă decât fiul lui.

dar tot atât de chipeş, iar în părul negru şi cârlionţat i se desluşeau distinse fire cenuşii.

Isaia schimbă o privire rapidă cu tatăl său şi apoi îşi îndreptă atenţia asupra Gomerei. „Ai spus că Osea pleacă din nou în Israel. Voi vorbi cu el despre detaliile misiunii sale, dar eu şi cu Abba vrem să ştim cum te putem ajuta câtă vreme Osea este plecat." Din nou, Isaia se uită la Amoţ, aproape convingându-l. Urmă o tăcere prelungită, după care Isaia scoase un suspin adânc. „*Cred* că tata va fi fericit să te înveţe meşteşugul olăritului, dacă eşti dispusă să încerci."

Stomacul Gomerei era numai noduri şi, deşi îşi repurta propria bătălie emoţională, era dureros de conştientă de complexitatea relaţiei din faţa ei. Viaţa lui Isaia nu era perfecţiunea pe care şi-o închipuise ea, dar nici Amoţ nu era un filistean fără inimă. Se uită de la tată la fiu, inspiră adânc şi luă o decizie. „Voi rămâne în Tecoa – cel puţin destulă vreme cât să învăţ de la un stăpân olar." Zări în ochii lui Amoţ ceva ce părea a fi aprobare. „Dacă eşti dispus să mă înveţi."

Un zâmbet îi lumină chipul, întinerindu-l cu zece ani. „Sunt dispus."

„Asta a fost aproape ca un dans de nuntă pentru tatăl meu," zise Isaia, cu vădită plăcere. „Acum, trebuie să mă duc să văd de ce prietenul meu cel mai bun îşi lasă nevasta la două zile după ce au ajuns în noua lor casă."

Cu trupul ostenit şi inima grea, Osea îşi târşâia picioarele pe poteca accidentată, către tabăra regelui. Îşi petrecuse o bună parte a dimineţii împachetând pâine, brânză tare şi smochine, în speranţa că Gomera avea să se întoarcă – măcar ca să-şi ia rămas-bun. Dar nu o făcuse.

Verificase casele vecinilor, nădăjduind să-şi vadă prietenii dragi înainte de a pleca într-o altă misiune pentru Iahve. Amos era plecat în călătorie, iar Yuval spusese că nu o văzuse încă pe Gomera în dimineaţa aceea. Văzu preocuparea de pe chipul ei, dar nu izbutea să se adune suficient încât să-i dea o explicaţie. *Sunt convins că Gomera o va înştiinţa pe Yuval ce soţ groaznic sunt.*

Pornise în căutarea vreunei încurajări din partea prietenului şi mentorului său, dar când bătuse la uşa lui Iona nu răspunse nimeni. Ultima lovitură fu absenţa lui Isaia. Nu se trezea niciodată decât binişor

după cântatul cocoşului, dar astăzi şi el şi Amoţ erau plecaţi. *Iahve, vrei să mă trimiţi departe fără nicio încurajare?*

Osea ieşi în poiana în care tăbărâse Ozia şi rugăciunea lui primi numaidecât un răspuns. Iona şi Mica şedeau pe covorul destinat audienţelor regelui, adânciţi în conversaţie. *Despre ce vorbesc, şi eu de ce n-am fost invitat?* Dar curiozitatea îi impunse conştiinţa şi se dojeni singur pentru gândul că toate în tabără trebuiau să se învârtă în jurul lui.

„*Shalom* acestei case!" strigă Osea, şi toţi ochii se întoarseră să-l întâmpine.

„Necurat! Necurat!" strigă Ozia. „Te aşteptam."

Comandantul Anania îşi făcu apariţia din casa lui Ozia, măsurându-l pe Osea ca şi când ar fi fost nesigur dacă să-şi caute sabia sau să cadă în genunchi. Şeful scribilor şi sfetnicul regelui îl urmau cu aceeaşi şovăială pe chip. Prezenţa lui Iahve, deunăzi, părea a fi lăsat o impresie puternică.

„Vino, Osea," zise Iona, invitându-şi discipolul să se aşeze lângă el, pe covor. „Tocmai îi spuneam regelui Ozia că azi te întorci în Israel."

Osea îşi ţinu răsuflarea. Dar avea mai multă minte decât să-l întrebe pe Iona de unde ştia. Bineînţeles că îi destăinuise Iahve. „Aşadar, ce altceva îi mai spuneai regelui Ozia şi ar trebui să ştiu şi eu?" Ciufuli părul lui Mica când trecu de cealaltă parte a lui Iona şi se aşeză.

„Îi explicam că îl vei lua cu tine pe Mica în această călătorie."

Osea ridică din sprâncene şi se lăsă în faţă, schimbând o privire întrebătoare cu tânărul său prieten. „O, chiar aşa? Şi Mica ce părere are despre toate acestea?"

„Sunt gata, Osea. Îţi pot fi de mare ajutor." Ochii lui Mica erau luminaţi de simţul aventurii, iar bucuria lui aproape că ajungea ca să ridice povara ce apăsa pe inima lui Osea.

Se apleca spre Iona şi îi şopti, „Ţi-a spus Iahve şi cât de adânc mi-am rănit soţia din cauza plecării acesteia pe nepusă masă?"

„Ce se petrece?" întrebă Isaia, ieşind de după crângul de smochini din spatele lor.

Osea se întoarse, gata să-l tachineze că sosise la spartul târgului, însă furia ce mustea pe chipul prietenului său îl făcu să se oprească în faţă. Se ridică iute în picioare şi îi întinse o mână, întâmpinându-l înainte să ajungă la covor. „Unde ai fost? Am trecut pe la tine să-ţi spun că mă întorc în Israel, dar tu nu erai acolo."

„O alinam pe soția ta!"

Inima lui Osea încetă să mai bată. „Ce făceai?" O furie clocotită îi fugi prin vene. De ce se dusese Gomera la cel mai bun prieten al său, pe deasupra și chipeș, pentru *mângâiere*?

„Eu și cu Abba am dus-o pe Gomera la atelierul de olărit după ce am găsit-o amețită de plâns pe poteca principală, în tabără, azi-dimineață. Abba a învățat-o toată dimineața despre olărit."

Osea rămase fără grai. Clipi des ca pentru a-și alunga interpretarea eronată, acordându-se la adevăr, după ce aproape că își acuzase cel mai bun prieten de ceva de neînchipuit.

„Isaia, Osea, veniți și luați loc." Glasul calm al lui Iona era ancora din furtuna lor. După un schimb de priviri ce pecetluia un armistițiu, cei doi se așezară pe rogojină, de o parte și de alta a profesorului lor. Mica se mutase într-un colț. Cu ochii măriți, cufundat în tăcere.

Iona se uita drept înainte, îndreptându-și vorbele către Ozia, dar în esență adresându-se tuturor celor din tabăra regelui. „Mantia profeției a fost așezată direct pe umerii lui Osea. Eu nu sunt glasul lui Iahve pentru generația aceasta, dar mi s-au dat urechi să aud ca să-i pot învăța pe ucenicii mei."

Ozia încuviință, dar nu spuse nimic.

„Din câte am înțeles eu," continuă Iona, „ai primit un sul de la fiul tău, Iotam, dis-de-dimineață."

Regele făcu ochii mari și, din nou, încuviință din cap, întinzând o mână către mai-marele scribilor săi. Ieiel scoase un sul de papirus și Ozia începu să citească. „Onorabilului fiu al lui David și rege al lui Iuda, Ozia, de la credinciosul său fiu și prinț, Iotam. Pe coridoarele templului lui Iahve suflă vânturi solitare, întrucât supușii tăi iudei refuză, plini de teamă, să se întoarcă la locul nenorocirii tale. Poporul tău – și chiar și mulți dintre preoții lui Iahve – sunt îngroziți de mânia lui Iahve și fug cu grămada către altarele păgâne, ridicate pe fiecare deal și înălțime. Aștept porunca ta și îți voi îndeplini voia. Fie ca Domnul nostru, Elohim, să-ți dea înțelepciunea lui Solomon, să te tămăduiască și să-ți binecuvânteze numele în veci."

Osea avu o senzație de greață. Iudeii se buluceau să se închine pe înălțimi? Era cu putință ca ziua asta să fie mai neagră de-atât?

„Deja am trimis un sol cu răspunsul meu," spunea Ozia. „La sfatul consilierilor mei și al marelui-preot al lui Iahve, am poruncit ca oamenii

din Iuda să-L venereze pe Iahve pe orice înălţime, până când pedeapsa Domnului îşi îndeplineşte menirea."

Marele preot făcu un pas înainte, adăugând, „Vom desemna preoţi ai lui Iahve în fiecare crâng sacru pentru a ne încredinţa că nu va avea loc nicio închinare păgână..."

„Ce? Nu!" strigă Osea. „Ai uitat tot ce ştiai despre Elohim al nostru?"

Marele preot îşi umflă pieptul, dând la iveală efodul împodobit cu nestemate pe care îl purta. „Uiţi cu cine vorbeşti, profetule."

„Iar tu uiţi cărei naţiuni slujeşti."

Cei doi se măsurară din priviri într-o tăcere prelungită.

Ozia vorbi cel dintâi. „Nu văd niciun rău în a le îngădui închinătorilor înfricoşaţi să-I aducă sacrificii lui Iahve pe un deal, şi nu într-un templu."

„Nu vezi niciun rău?" repetă Osea cuvintele, incapabil să le creadă. *Cum era cu putinţă ca un fiu al lui David să dea uitării edictul lui Iahve* de a se închina Domnului doar în templul Său?

Dar înainte ca Osea să recurgă la argumente omeneşti, vorbele lui Iahve îi umplură duhul. Închise ochii şi vorbi din inima lui Iahve. „Domnul îţi spune, rege Ozia, «Te-am doborât la pământ trimiţând profeţii. Te-am ucis cu vorbele gurii Mele. Judecăţile Mele au strălucit peste tine ca lumina. Eu vreau loialitatea ta, nu jertfele tale. Vreau să Mă cunoşti, nu să-mi aduci arderi-de-tot.»"

Când Osea deschise ochii, Ozia avea maxilarul încleştat. „Se pare că tu şi cu mine ne aflăm într-un impas, profetule."

„Eu şi cu tine nu suntem în niciun impas, domnul meu," spuse el, ridicându-se în picioare. „Rolul meu este să transmit mesajele încredinţate de Iahve. Şi mi l-am îndeplinit cu credincioşie. Vei răspunde înaintea lui Iahve pentru decizia de a îngădui poporului să se închine pe înălţimi." Păşi înainte, apropiindu-se cât de mult îi permitea Legea. „Sfatul meu rămâne neschimbat, rege Ozia. Caută-L pe Domnul cu toată inima. Caută să-L cunoşti. Lui nu-i pasă câtuşi de puţin de jertfele tale. El îţi vrea inima."

Fără să aştepte un răspuns, se întoarse pe covor şi se uită la Isaia. „Prietene, în viaţa mea sunt două mari iubiri. Cea dintâi trebuie să fie Iahve. Cea de-a doua este Gomera. Mă supun celei dintâi şi am încredere că El se va îngriji de a doua."

Ochii lui Isaia se umeziră. „Voi veghea asupra ei până te întorci."

Lui Osea un fior de groază îi înjunghie inima. Știa că Isaia o iubea pe Aya, știa că niciodată nu ar trăda prietenia dintre ei... dar Gomera era frumoasă – atât de frumoasă.

Se aplecă și-l sărută pe Iona pe creștetul sur. „Îți mulțumesc, prietene, că ești mâna lui Dumnezeu pe umărul meu. Îți voi povesti despre credincioșia Lui când mă întorc." Bătrânul încuviință, dar nu-și ridică privirea. Osea îi văzu umerii tremurând. De ce avea sentimentul că acela era ultimul rămas-bun?

„Haide, Mica." Se întoarse și auzi sandalele băiatului scârțâind pe poteca pietroasă din urma lui. „Iona ți-a mai spus și altceva ce ar trebui să știu despre călătoria noastră?"

„A zis să mă ocup eu de gătit, altfel vom muri de foame."

Osea râse; se simțea oarecum ușurat. *Profetul lui Iahve. Eu sunt profetul lui Iahve.* Oricare ar fi fost greutatea ce îi apăsa inima, își pusese în gând să creadă că supunerea față de chemarea Domnului avea să așeze toate lucrurile la locul lor.

O adiere ușoară mișcă sicomorii și îi însoți afară din Tecoa.

PARTEA A II-A

18

Osea 5:8, 12

Sunați din trâmbiță la Ghibeea, sunați din trâmbiță la Rama! Strigați la Bet-Aven! Iată-i pe urma ta, Beniamine! Efraim va fi pustiit în ziua pedepsei: ce vestesc Eu împotriva semințiilor lui Israel va veni negreșit!... Voi fi ca o molie pentru Efraim, ca o putreziciune (a dinților) pentru casa lui Iuda.

Gomera strânse la piept vasul din ceramică și își dori ca zeii să o lovească de moarte. De câte ori putea vomita o femeie într-o singură dimineață? Și cu celelalte sarcini se simțise așa, dar cel mai greață îi fusese chiar înainte ca Merav să-i dozeze ceaiul de rută. În ziua următoare, Gomera avusese dureri abdominale sfâșietoare și sângerări și delirase mai multe zile la rând. Își amintea, ca prin ceață, că Tamir țipase la Merav că dacă ea murea, bătrâna moașa avea să o sfârșească în stradă. După aceea, Merav le-a obligat pe toate fetele să mănânce coajă de rodie dimineața și să bea apă cu semințe de morcov sălbatic noaptea.

Dar Merav nu mai era, iar Așera răspunsese rugăciunilor Gomerei.

Mai mult ca sigur că Osea avea să fie încântat – dacă se mai întorcea vreodată din Israel. Oamenii din tabără sărbătoriseră două festivaluri de lună nouă, timp în care nu primise nicio vorbuliță de la soțul ei pribeag. Ea și Yuval luaseră parte la ospățul public, dar se scuzaseră când femeile se împărțiseră pe cuiburi de găini, după cum le spunea

Yuval. Logodnica lui Isaia, Aya, făcuse câteva încercări de a-și cere iertare pentru remarca aiurită de la atelier, dar Gomera nu vedea niciun motiv pentru care să încurajeze o prietenie ce n-ar fi putut dura. Aya avea micul ei cerc de prieteni, pe care îi știa încă din zilele copilăriei.

Dintr-un oarecare motiv, Yuval, matriarha taberei, părea a fi deasupra oricăror bârfe și o luase pe Gomera sub aripa ei protectoare. Semăna atât de mult cu Merav. Bineînțeles, Yuval era o soție respectabilă de profet, nu moașa unei case de desfrânate, dar toate la înfățișarea ei – și până și manierele – îi erau atât de familiare.

Yuval părea, la rându-i, încântată să aibă o prietenă, fiindcă Amos era atât de adesea pe drumuri. Gomera cunoștea viața negustorilor nomazi, dar nu avea de gând să-i spună vreodată lui Yuval că, probabil, soțul ei se culca cu femei ușoare în fiecare cetate prin care trecea. Toți negustorii o făceau, dar Yuval – ca toate femeile, de altminteri – credea, fără îndoială, că soțul ei era altfel. În ce o privea, Gomera nu avea asemenea amăgiri. Spera doar că Osea avea destulă minte încât să se culce cu femei din bordeluri ce se bucurau de o faimă bună. Târfele de stradă de condiție umilă puteau răspândi boli sau să-i fure punga – ori mai rău.

Gomera auzi un răget de măgar și știu că Isaia era, pesemne, ocupat cu treburi în grajdurile lor. El ajunsese să fie unul din punctele luminoase ale zilelor ei anoste. Yuval încă îi mai dădea lecții de gătit când recoltele de smochine îi îngăduiau răgazul necesar, iar Gomera găsea plăcere în toate sarcinile pe care Amoț o învăța să le facă la atelierul de olărie. Lecțiile zilnice cu Iona, însă, erau insuportabile – reguli nesfârșite din Legea lui Moise, numere și date și ce să faci și ce să nu faci. Nu era de mirare că oamenilor le era greu să se țină de Legea lui Iahve. Cum să-și amintească toate acele detalii?

Își puse vasul deoparte, sorbi puțină apă și mai luă o îmbucătură de pâine. Sampson i se freca de picioare, niciodată prea departe. Își îmbrăcă vălul albastru și ieși afară să respire aerul răcoros al dimineții.

„*Shalom*, Gomera." Glasul profund al bărbatului era ca un balsam pentru sufletul ei.

„*Shalom*, Isaia." Vorbi moale precum mătasea, în ciuda stomacului ei întors pe dos.

El își ridică privirea, fixându-și preț de o clipă ochii în ai ei. Îi oferi un zâmbet stânjenit și aruncă mai departe grâne animalelor.

Ciudat. Isaia nu este niciodată în pană de cuvinte. Zâmbi, apropiindu-se câţiva paşi. „Ţi-a povestit Ozia că l-am vizitat? Preoţii îl examinează la fiecare şapte zile şi continuă să găsească carne vie în bubele lui. Ştiu că Legea spune că este necurat şi infecţios, dar nimeni altcineva n-a căpătat vreo roşeaţă sau leziune a pielii."

„Ihî." Ochii lui erau aţintiţi asupra muncii, dând de mâncare la găini, adunând ouăle şi îndesând cu furca fânul în iesle.

Ceva nu era bine. „El zice că tatăl tău, Amoţ, nu-l vizitează niciodată. De ce oare? Se teme să nu se infecteze şi el, sau este vreun soi de neînţelegere între ei?"

El îşi văzu de treabă, ignorând întrebarea ei – sau poate se decisese să o ignore cu totul? Hotărî să încerce un alt subiect.

„Amoţ mă învaţă cum să întăresc lutul – ştii tu, să scot bulele de aer şi..."

„Asta e grozav, Gomera," zise el, atârnându-şi furca între doi ţăruşi din lemn. „Mă voi întoarce înainte de masa de seară ca să pun animalele la culcare." Îşi ridică ochii, preţ de o clipă, în care ea văzu în ei... era oare vinovăţie?

„Isaia, încetează!"

Paşii lui largi îl purtaseră până la jumătatea curţii, dar la rugămintea ei se opri. Se întoarse încet. „Lecţiile vor începe curând. Trebuie să plec."

Gomerei îi chiorăia stomacul; îşi potoli nervii. „Te-am supărat cu ceva?" O ameninţau lacrimile – din nou. Pare-se că era o fântână nesfârşită de când purta în pântece un copil.

„Nu, Gomera. Nu sunt supărat pe tine." Isaia vru să o privească în ochi, dar îşi feri privirea.

Tăcere.

„Spune-mi!" strigă ea, izbind pământul cu piciorul, şi lacrimile o năpădiră.

„Nu plânge," oftă Isaia, trecându-şi amândouă mâinile prin păr, şi merse agale până la ea, cu braţele întinse, ca şi când o îmbrăţişare ar fi şters confuzia ei.

„Nu! Spune-mi ce nu-i bine." Dar nu mai avu vreme pentru răspunsul lui, pentru că îşi deşărtă masa de dimineaţa în spaţiul dintre ei.

Isaia se opri înainte de izbucnirea ei, făcând ochii mari cât ai unei cămile.

Văzându-i disconfortul, Gomera avu un oarecare sentiment de satisfacție și nu se putu abține să nu glumească puțin. „Dacă știam că vomitând te voi face să te uiți la mine, poate că aș fi încercat să vomit mai devreme."

„Nu-i amuzant!" spuse el, cu fruntea brăzdată de îngrijorare. „Ești bolnavă? Să o aduc pe Yuval?"

„Mă voi simți mai bine cam peste șapte luni," zise ea și văzu pe chipul lui cum nedumerirea făcu loc înțelegerii.

Isaia păși peste mizeria de pe pământ și dădu să o prindă de cot – dar se opri. Își retrase mâna ca și când Gomera ar fi purtat un scut invizibil.

„Ce este în neregulă cu tine, Isaia? Te porți de parcă aș fi necurată ca..." Gândul îi tăie răsuflarea. „Asta era? Crezi că l-am atins pe Ozia și nu vrei să..."

„Nu. Nu!" o întrerupse el, înainte ca ea să-și încheie vorba. „N-are a face cu lepra lui Ozia. El mi-a spus că ai grijă să rămâi pe covorul destinat audiențelor când îl vizitezi și că prietenia ta este foarte importantă pentru el. Nu are legătură cu Ozia. Este... Nu pot... Pur și simplu, nu..."

Ea îi văzu obrajii colorându-se. „Ce? De ce mă tratezi ca pe o leproasă dacă recunoști că nu sunt necurată?"

Isaia îi cercetă ferestrele sufletului și vorbi dinadins cu glas moale. „Sunt prietenul tău, Gomera. Știi asta, nu-i așa?"

Gomerei i se strecură un fior rece pe șira spinării. *Știu că dacă trebuie să spui asta, înseamnă că ai de gând să mă pui la încercare.* Vru să rostească cuvintele cu glas tare, dar i se împotmoliră în gâtul încleștat.

„Tu ești o femeie măritată," zise el, „iar eu sunt logodit cu Aya. Osea este prietenul meu cel mai bun și, deși i-am promis că te voi proteja câtă vreme el e plecat, trebuie să evităm orice aparență a vreunei greșeli."

„Greșeli? Părem noi că am face ceva greșit?"

El își duse mâna la ceafă și oftă din nou. „Doar că Aya nu se simte în largul ei cu prietenia noastră..."

„Aya nu se simte în largul ei?" Râse – trist, sec, frântă. „Atunci, n-am vrea ca Aya sau familia ei, ori zecile de prieteni pe care îi are ea în tabără, să *nu se simtă în largul lor* pentru că tu vorbești cu târfa de la oraș." Se întoarse spre casă înainte să piardă și ce îi mai rămăsese în stomac de la micul dejun și strigă peste umăr, „De acum înainte, mă

voi îngriji eu de treburile de la grajduri, Isaia. Nu mai e nevoie să te întorci."

El o prinse de braț, întorcând-o cu fața spre el. „Nu e vorba doar de treburile de la grajduri. Toată tabăra se întreabă de ce îl vizitezi pe verișorul meu Ozia în fiecare zi. Pare ciudat că o femeie frumoasă – care nu are familie sau provizii ale ei – să-și petreacă timpul cu un rege lepros."

Gomera rămase fără suflare. Icnind, abia de mai putu șopti, „Și cu cine altcineva aș putea să-mi petrec timpul?" Se răsuci pe călcâie, îndreptându-și umerii. După ce trase aer în piept de două ori pentru a se liniști, aruncă o privire sfredelitoare în sufletul lui nepăsător. „De ce este neobișnuit ca o proscrisă să-și găsească mângâierea în prezența unui alt proscris, Isaia?" Văzu că vorbele ei își atinseseră ținta. „Iona mă tot învață despre ridicolele voastre legi ale *necurăției*, așa că nu mă ating de regele Ozia. Dar n-am să-l abandonez doar pentru că o mână de bârfitoare din tabără cred că este *ciudat* ca o curvă să aibă inimă. Du-te înapoi la Aya ta cea fără de cusur. Spune-i că nu te vei mai îngriji de caprele lui Osea sau de soția lui – *prietene*."

Osea se trezi în miros de carne prăjită. Somnul făcu încet loc stării de veghe, iar primul său gând fu același ca în toate celelalte zile ce trecuseră – prea multe. *Unde suntem în dimineața asta?* El și Mica străbătuseră tot Israelul, vizitând fiecare cetate și sat de la Ioppa, pe coasta de nord-vest, și până la Lo-Debar, la granița cu Aramul. Domnul începuse să-i călăuzească spre miazăzi și Osea nădăjduia în fiecare zi să primească instrucțiuni să se întoarcă acasă.

Deschise un ochi și îl văzu pe Mica aplecat peste foc, ținând în mână ceea ce părea a fi o pasăre micuță pe un băț. „Cu ce ocazie?" spuse, rostogolindu-se pe spate, încercând să-și scoată din trup amorțeala dată de pământul rece.

„Este o poveste cam lungă."

O poveste lungă? În cele trei luni noi de când plecaseră din Tecoa, Mica abia dacă rostise trei propoziții.

Osea își înșfăcă pătura și se târî până la foc. Se înfofoli în căldura lânii, așezându-se lângă tânărul său prieten. „Cred că suntem la o depărtare bunicică de Betel ca să nu mai fim în primejdie din pricina

trupelor lui Israel. Merităm o dimineață de odihnă." Fuseseră urmăriți fără încetare de soldații lui Ieroboam și fugiseră din toate cetățile în care proclamaseră iminenta judecată a lui Dumnezeu. Osea dădu din cap, arătând către dejunul de pe băț. „Putem să mâncăm chestia asta în timp ce îmi spui povestea aceea lungă? N-am avut carne proaspătă de mai bine de o lună."

Mica zâmbi și verifică o bucată de prepeliță ca să se încredințeze că era temeinic friptă. Dănțuind cu degetele pe carnea prăjită, începu să pregătească ospățul de dimineață. „Nu ești curios să afli cum am prins prepelița, jupâne Osea?" întrebă el, cu o sprânceană ridicată și cu un aer poznaș, necaracteristic.

„Ei bine, dacă tot ai pomenit..." râse Osea, uitându-se de jur împrejurul locului în care tăbărâseră, după o capcană sau plasă improvizată de păsărar. Nimic. Își întoarse atenția asupra lui Mica, care părea nerăbdător să dea explicații. „Bine, povestește-mi cum ai prins prepelița."

„O, jupâne Osea! A fost o minune! Am auzit glasul lui Iahve!" Cuvintele tânărului câștigau avânt pe măsură ce se rostogoleau afară. „M-a strigat pe nume și, la început, am crezut că ești tu, dar când m-am uitat în direcția ta, tu încă dormeai. Când mi-am dat seama că era, pesemne, Iahve, m-am sculat, iar El mi-a spus să mă uit în dosul copacului aceluia după o prepeliță a cărei aripă fusese frântă. Am găsit pasărea, iar El mi-a zis, «Omoar-o și mâncați-o. Veți avea nevoie de putere pentru călătoria înapoi spre Iuda. Vei vorbi pentru Mine așa cum face și slujitorul Meu, Osea.» Ce crezi că a vrut să zică, jupâne Osea?"

Osea trase aer în piept, dar băiatul turui mai departe. „Când ne întoarcem la Tecoa? Azi? Diseară? Mâine? Și când voi începe să profețesc? Nu știu ce să zic. Cum știi ce să spui?"

Osea nu putea decât să zâmbească; vorbele i se împotmoliră în gât. Era o clipă dulce-amară. Bucuria și mândria pe care le simțea acum trebuie să fi fost ce simțise și Iona când Osea se întorsese din postul său în pustie cu directiva de a profeți pentru Israel. Dar cum avea să primească Isaia veștile? Primise și el, acolo, în Tecoa, unde era, o chemare din partea lui Iahve? Sau chemarea tânărului Mica avea să facă nerăbdarea lui Isaia mult mai greu de indurat?

Mica se uită la el cu ochii mari, așteptând.

Iahve, dă-mi înțelepciunea să-l învăț pe acest tânăr și dă-i lui Isaia harul de a accepta planul Tău pentru noi toți!

„Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să terminăm de mâncat prepelița," zise el, strângându-l pe Mica de umăr. „Și pe urmă, vom merge mai departe în cele trei cetăți în care Iahve ne-a spus să vorbim azi. Bet-Aven, Rama și Ghibeea sunt într-o ordine desăvârșită – de la nord la sud – pentru o călătorie înapoi în Iuda."

„Dar *eu* când îmi vine rândul să profețesc?" Mica avea aerul unui copil răzgâiat, iar Osea își aduse aminte că propriile plângeri sunaseră cam la fel în urechile lui Iona.

„Vei profeți când ți se va rupe inima, Mica." Îl țintui pe tânăr cu o privire. „Vei vorbi unor oameni reali despre o durere de neînchipuit. Ei îi frâng inima lui Iahve. Conducătorii lor pervertesc dreptatea, tratează rău săracii și se închină unor idoli de metal, lemn și piatră. Când inima ta nu mai poate suporta să proclame judecata pe care Dumnezeu a hotărât-o pentru ei, atunci – și numai atunci – ești gata să vorbești pentru Iahve."

Ochii lui Mica se umplură de lacrimi. „Știi ce a declarat Iahve pentru cele trei cetăți pe care le vom vizita azi?"

Osea trase aer adânc în piept și închise ochii, îngăduind cuvintelor lui Iahve să-i umple ființa. „Sună alarma în Ghibeea, Rama și Bet-Aven. Voi, urmași ai lui Beniamin, nu veți scăpa de pedeapsa ce vine peste întregul Israel. Efraim va ajunge o pustie când va veni vremea pedepsei. Adevărat vă spun – toate triburile lui Israel vor ține piept mâniei Lui. Și acum, judecata începe și cu conducătorii lui Iuda. Judecata lui Efraim va începe încet, asemenea unei molii ce distruge îmbrăcămintea. La fel se va întâmpla și cu Iuda, asemenea putregaiului ce distruge lemnul."

Când Osea deschise ochii, pe obrajii lui Mica șiroiau lacrimi, ce i se prelingeau în puful gingaș care abia îi mijea pe bărbie, și atunci știu că era martor la nașterea unui profet.

Yuval înveli și ultima fâșie lungă de pânză în jurul capului Gomerei, acoperindu-i bășicile roșii și umflate cu cataplasma din smochine pe care o pregătise.

„Îmi simt mâinile de parcă mi-ar fi luat foc. De ce nu mi-a zis nimeni să port mănuși la culesul smochinelor?"

Glasul prietenei sale era plin de compasiune. „Oh, micuța mea

Gomera, îmi pare rău. Am fost atât de ocupată cu pregătirile pentru cules, încât am uitat că tu n-ai de unde ști că seva smochinilor irită pielea. Toată lumea din tabără a trecut de două ori pe an prin experiența culesului smochinelor, de când se știu." Pe genele de jos îi mijiră lacrimi. „Mă poți ierta?"

Gomera își simți inima în gât. Nu voise să o învinovățească pe Yuval. Sărmana femeie conducea întreaga operațiune a smochinilor – totul, de la plantare și curățire, până la cules și procesat. „Nu e nimic de iertat, Yuval. Ar fi trebuit să-i văd pe ceilalți și să-mi dau seama. Sunt doar groaznic de irascibilă și mi-e mereu greață, iar acum am mâinile bandajate și nu pot nici măcar să mă îmbrac singură." Sampson îi sări în poale și începu să toarcă. Ea încercă să-l mângâie cu unul din cioturile ei bandajate. „Nu pot nici măcar să am grijă de pisoi." Lacrimile începură să-i curgă, și ea se blestemă singură. „Și de ce plâng mai tot timpul? Uhh!" În frustrarea ei, se lovi cu o mână în ochi și suspină cu atât mai tare.

O auzi pe Yuval chicotind și se uită în direcția ei, șocată și oarecum rănită. „Râzi de mine?"

„Gomera, fiica mea, toate femeile însărcinate plâng. Și când vine bebelușul, vei vărsa încă un rând de lacrimi." Îi mângâie mâinile acoperite de bandaje. „Nu-ți face griji pentru Sampson. Voi avea cu grijă de el când voi veni dimineața să-ți dau o mână de ajutor cu rochia și tunica."

Gomera nu putu decât să clatine din cap; gâtul i se strânsese de mânie și milă de sine. Când putu vorbi, cuvintele îi erau tăioase. „Mă voi descurca singură. Întotdeauna m-am descurcat de una singură. Refuz să am nevoie de cineva acum."

„Ei bine, mie mi-ar plăcea să fie nevoie de mine," răsună un glas profund dinspre ușa din fața casei, acum cufundată în întuneric.

Osea!

Pesemne că se strecurase înăuntru în vreme ce ea și Yuval vorbeau. *Cât a auzit?* Îi venea să se târâie într-o gaură – sau, mai bine încă, să-i poruncească lui să se întoarcă târâș în Israel!

19

Osea 1:3-4

El s-a dus și a luat pe Gomera, fiica lui Diblaim. Ea a zămislit și i-a născut un fiu. Și Domnul i-a zis: „Pune-i numele Izreel..."

Gomera își păstră privirea ațintită asupra strălucirii cuptorului, dar simțea ochii lui Osea asupra ei. Cum era cu putință să-i fie rece când ședea la un cot depărtare de foc?

Yuval fugi în întâmpinarea lui Osea la ușă, sporovăind asemenea unei vrăbiuțe. „Când te-ai întors? Amos știe că ești acasă? O, culesul smochinilor este aproape de sfârșit și aveam nevoie de o mână de ajutor, așa că dulcea ta soție ne-a venit în ajutor și, ei bine... cum nu a mai lucrat niciodată cu smochini nu și-a dat seama că seva lor îi va umple mâinile de bășici și..."

„Yuval, ai vrea să vă dau o mână de ajutor mâine la cules?" se oferi Osea, slab. „Poate după ce apuc să mă odihnesc puțin la noapte și să îmi îngrijesc soția?"

O scurtă tăcere îi solicită toată hotărârea de care era în stare Gomera ca să-și ferească ochii.

„Ohh, da, da. Trebuie să merg acasă și să văd de Amos." Yuval veni în fugă lângă Gomera și, strângând-o de umeri, o sărută pe creștetul capului. „Voi veni să te văd mâine, copilă. Tu și cu soțul tău aveți multe de discutat." Îi făcu din ochi și, cu un surâs, prietena ei se îndepărtă grăbită.

Uşa se închise cu un zgomot şi tăcerea se instăpâni precum o pătură rece şi umedă.

Gomera începu să tremure. Trecuse atâta vreme fără să aibă parte de vreun cuvânt din partea lui, iar acum el avea de gând să o îngrijească?

Zgomotul paşilor se apropie.

Ea începu să tremure violent, incapabilă să-şi stăvilească lacrimile. Cum să mai aibă vreodată încredere în el? Avea să plece ori de câte ori avea nevoie de el? Îşi încolăci braţele în jurul trupului, legănându-se şi bocind precum bocitoarele de la înmormântarea mamei ei.

El se lăsă în genunchi lângă ea. Ea îi simţi prezenţa, dar nu îndrăznea încă să-şi ridice ochii spre el. Avea să dispară din nou dacă îl vedea? Avea să se facă nevăzut dacă ea îndrăznea să mai spere încă o dată? Durerea din inimă i se înteţi şi avu senzaţia că picioarele lui se strâng în jurul ei şi că braţele lui o învăluie. *Ca atunci când eram copii, pe căpriorii templului din Betel.* Închise ochii şi îşi aminti siguranţa braţelor lui şi bocetul i se prefăcu în sughiţuri.

Îşi rezemă capul de pieptul lui, iar el o întinse pe spate în scobitura cotului său. Ea închise ochii, încă îngrozită să vadă chipul chipeş ce plana deasupra ei. Îi simţi răsuflarea fierbinte pe obraz.

„Mi-a fost dor de tine, scumpa mea soţie. Îmi pare rău că a trebuit să te părăsesc, dar acum sunt acasă şi voi fi tot ce ai nevoie să fiu câtă vreme sunt aici." Îi sărută lacrimile de pe obraz.

O mie de gânduri goneau prin mintea ei, dar numai unul nu putea aştepta. Ea deschise ochii să-l privească pe tatăl copilului ei. „Osea, sunt însărcinată," zise, urmărindu-i prima reacţie.

Un rânjet leneş încreţi buzele lui. Ochii lui mari, căprui şi blajini dansau de încântare. „Ştiu."

„Ştii?" Ea se ridică în şezut, cu spatele ţeapăn ca un băţ. „De unde ştii?"

El îi încolăci una dintre şuviţele arămii în jurul unui deget. „Iahve mi-a spus, şi va fi băiat."

„Oh! Nu-i cinstit! Eu am parte de toată greaţa, iar tu, doar de veştile bune..." Fără vreun avertisment, Gomera vomită pe el. Din fericire, nu avea prea multe în stomac. Când sfârşi, se uitară unul la altul, cu ochii mari. Un rânjet leneş, satisfăcut, se întinse pe buzele ei. „Bine ai venit acasă, bărbate."

„Bun Sabat, iubirea mea." Glasul lui Osea pătrunse în plăcuta semiconștiență a celor dintâi gânduri ale Gomerei.

Zâmbind, se cuibări în căldura lui. „Mmm, da, este, pentru că tu ești aici, cu mine." Trecuseră aproape cinci luni de la întoarcerea lui Osea, iar viețile lor căzuseră într-un ritm confortabil. Greața Gomerei fu dată uitării odată cu prima fluturare a vieții din pântecele ei, iar Osea – credincios cuvântului dat – fusese tot ce avea ea nevoie să fie, inclusiv un prieten și un tovarăș permanent.

Aerul dimineții era răcoros, dar ea îl simți trăgându-i pătura de pe burtă. El râse când ea mârâi, refuzând în continuare să deschidă ochii. „Vom lua micul dejun și apoi..." Trasă cu degetul cerculețe în jurul locului neted și întunecat care era odată buricul ei, aparent fascinat de trupul ei în schimbare. „Și apoi, cred că ar trebui să-l invităm pe Amoț să ne însoțească azi în vizita la regele Ozia."

Gomera deschise brusc ochii și îl găsi pe Osea planând deasupra ei. „Amoț nu l-a vizitat pe Ozia de când s-a mutat în tabără. De ce azi? Ți-a vorbit Iahve?"

El îi îndesă după ureche o șuviță rebelă de culoarea aramei. „N-am auzit un cuvânt direct din partea lui Iahve, dar eu și Ozia ne-am împrietenit cu prilejul vizitelor noastre zilnice – mai mult ca de la bărbat la bărbat, nu de la profet la rege – și simt o reală mâhnire din pricina relației pe care el și Amoț au pierdut-o de-a lungul anilor."

Gomera își plimbă degetul peste sprânceana soțului ei și își lăsă mâna să-i alunece pe pomeți și pe buze. El îi sărută degetul, iar ea îl trase mai aproape. După un moment de tandrețe, se întinse lângă el. „Orice o fi distrus relația lui Ozia cu Amoț, a intervenit și între Isaia și tatăl său."

Osea rămase tăcut o vreme, iar Gomera se întrebă dacă nu cumva adormise. Aruncă o privire spre el și îl văzu holbându-se la tavan.

„Plănuiesc să fiu un tată excelent." Se rezemă într-un cot și se aplecă deasupra ei. „Mă voi duce în Israel ori de câte ori mă cheamă Iahve, dar *întotdeauna* mă voi întoarce, Gomera."

Ei i se opri inima în loc și tot sângele îi pieri din obraji. „P... pleci?" Întrebarea îi ieși într-un țipăt.

„Nu! Nu! Doar mă gândesc la Isaia și la Amoț..."

„Uhh!" Ea îi dădu un brânci, copleșită de frustrare și mânie. „Să nu-mi mai faci niciodată asta!"

El o trase la pieptul său, în ciuda protestelor ei, și, ținând-o strâns, îi șopti, acoperindu-i bătăile puternice ale inimii, „Isaia a locuit în aceeași casă cu tatăl său toată viața lui, și totuși abia dacă își vorbesc. Se prea poate să fiu chemat departe de soția și de copiii mei pentru perioade lungi de timp, dar cred că Iahve va continua să binecuvânteze familia noastră, Gomera. Trebuie să am încredere în El. *Noi* trebuie să avem încredere în El."

„Nu pot să mă gândesc la plecarea ta," zise ea. „Nu știu cum aș supraviețui, Osea. Yuval încă încearcă să mă învețe cum să gătesc și niciodată nu am avut grijă de vreun bebeluș – Merav se ocupa de toți copilașii de la bordel." Închise ochii strâns. De ce adusese în discuție trecutul ei când el se gândea să plece? Dacă o abandona *cu adevărat*? Unde ar putea să se ducă acum?

„Cred că ar trebui să-i cerem lui Aya să te ajute cu bebelușul atunci când sosește."

„Nu!" Gomera se ridică în capul oaselor ca o săgeată. „N-am de gând să o primesc pe Domnița-Face-Totul-Bine ca să mă spioneze și apoi să povestească tuturor celor din tabără ce mamă groaznică sunt. De ce nu mă poate ajuta Yuval?"

„Yuval va fi ocupată cu culesul smochinilor breba."

Gomera fu străpunsă de un fior de panică. „Va fi aici când voi naște?"

„Da, bineînțeles. Amos mi-a spus că deja a adus instrumentele acelea pentru născut acasă la ei și că sunt gata să fie aduse aici când dai primele semne de travaliu. Dar nu uita, când va începe culesul smochinilor, ea va fi ocupată de la ivirea zorilor și până binișor după asfințit."

Gomera își petrecuse cea mai mare parte a timpului cu Osea în ultimele zile și se întrebă cum de el cunoștea programul lui Yuval mai bine decât ea însăși. Gândul la prezența pură și politicoasă a lui Aya aplecată deasupra ei, dimineață de dimineață, o făcu să scrâșnească din dinți. „De ce nu putem cere ajutorul altcuiva?"

Tandrețea de pe chipul lui o dezarmă. „Aya vrea să fie prietena ta, Gomera. Și-a cerut deja iertare de zeci de ori și de la mine, și de la tine. Ea ar putea să aibă grijă de bebeluș și să pregătească cina, dându-ți astfel posibilitatea să te întorci la lucru la atelierul de olărie, după prânz – dacă încă îți mai dorești să lucrezi cu lut."

Toată îmbufnarea, toată mânia îi dispărură odată cu propunerea lui legată de atelierul de olărie. Încă era uimită că el îi îngăduise să-şi continue ucenicia pe durata sarcinii. În fiecare dimineaţă, Osea îi dădea lecţii din Legea lui Iahve şi apoi o escorta la atelierul de olărie, după masa de prânz. Dar să lucreze *după* ce venea bebeluşul?

„Îi vei da voie lui Amoţ să mă înveţe mai departe?"

„Văd bucuria din ochii tăi când îmi povesteşti ce ai mai învăţat. Pe mine Iahve m-a chemat să profeţesc. Eu simt plăcerea Lui atunci când mă supun. Poate că pe tine El te-a chemat să modelezi lutul."

Lacrimile îi înţepau ochii. Nu era gata să admită că Iahve avea vreun plan pentru ea şi nici nu era dispusă să accepte invazia zilnică a lui Aya – dar era copleşită de dragostea soţului ei. Era mai mult decât visase vreodată.

Cu o sărutare grăbită, ea o zbughi din pat. „Sunt lihnită. Voi aduce nişte brânză de capră şi pâine ca să ne luăm micul dejun în pat." Fugi în sufragerie, nădăjduind ca asta să-l reducă la tăcere. „Vom hotărî asupra lui Aya mai târziu. Îl vom invita pe Amoţ să vină cu noi în vizită la Ozia, azi."

Osea îşi trase haina peste cap şi începu din nou să umble încoace şi încolo – erau paisprezece paşi între uşa casei şi grajduri. Gomera intrase în travaliu imediat după masa de prânz. Apa i se rupsese pe când se afla la atelierul de olărie, iar Amoţ venise în fugă acasă cu Gomera în braţe.

Luna trecuse acum binişor de jumătate, iar vântul de iarnă îi biciuia părul în timp ce număra. „Unu, doi, trei..."

„Aahh!" ţipă Gomera. Strigătele ei deveniseră mai frecvente, dar mai slabe.

„Nu mai pot îndura!" Osea se îndreptă cu paşi apăsaţi spre uşă, dar Isaia îi tăie calea.

„Yuval are grijă de Gomera. Nu cred că ar trebui să intri acolo."

„Dar am nevoie să o *văd*," zise Osea, însufleţit de teamă. Isaia era mai înalt şi mai puternic, dar fu uşor de dat la o parte.

„Ultimul lucru de care Gomera are nevoie este să o înfricoşeze un soţ înnebunit," îl ţinu în loc un glas blând. Cei doi tineri se întoarseră şi îl găsiră pe Amoţ oferindu-i lui Osea un scaun. „Şi ultimul lucru de

care ai tu nevoie este să-ți vezi soția suferind." Glasul îi șovăi. „Este o imagine pe care nu o poți șterge vreodată." Olarul își muncea maxilarul cu aceeași dexteritate cu care mâinile îi modelau lutul.

Osea își încleștă și descleștă pumnii, sfâșiat între acel sfat înțelept și tânguirile tot mai slabe ale soției sale.

„N-am știut că ai fost cu ea până la capăt." Glasul lui Isaia era o șoaptă, iar fața tot atât de cenușie precum luna de deasupra lor. „De aceea nu m-ai iub..." Se opri, cu glasul înecat.

„Te-am luat din brațele ei," zise Amoț, ridicându-și bărbia. „Și v-am iubit pe amândoi, în fiecare zi a vieții mele."

Osea îi privi pe cei doi, tată și fiu, ce stăteau ca niște stâlpi în neînduplecații ani de durere. „Îmi pare rău, Amoț. Habar n-am avut că ai fost cu mama lui Isaia..." Îi aruncă o privire lui Isaia. „N-am știut."

„Vor veni după tine dacă Gomera se află în vreun pericol." În ochii lui Amoț izvorâră lacrimi. „Uneori, absența veștilor este o veste bună." Se uită pe furiș la fiul său și își drese glasul. „Ar trebui să mă întorc la atelierul de olărie și să deretic pe-acolo." Se întoarse și ieși în grabă din curte.

Osea suspină și își rezemă capul de umărul lui Isaia. „Știam că mama ta a murit la nașterea ta, dar n-am avut nici cea mai mică idee..."

„Acum știm amândoi," zise Isaia, cu vorbele picurând de venin. Închise ochii strâns. „Îmi pare rău. Nu sunt supărat pe tine."

Osea dădu din cap. „Vrei să vorbești?" Gomera scoase un alt țipăt, iar Osea se luptă cu impulsul de a sfâșia ușa cu unghiile. „Vorbește cu mine, Isaia. Spune-mi ceva care să mă împiedice să intru acolo."

Cu ochii mari, Isaia începu să-și depene povestea. „Numele mamei mele a fost Levana. Tot ce știu despre ea am aflat de la vărul Ozia. El mi-a zis că părinții mei nu au fost căsătoriți multă vreme, dar că Abba a iubit-o pe Ima." Își șterse ochii. „Ozia zice că Abba râdea mult. Vorbea mai mult – și chiar cânta uneori –, înainte să mă nasc eu. Ceva s-a întâmplat între Abba și Ozia când ne-am mutat aici, în Tecoa. De atunci, și-au vorbit foarte puțin, dar Abba are grijă să petrec timp berechet cu verișorul meu." Își șterse fața de mânecă și își așeză un braț pe umărul lui Osea. „Haide. Să ne plimbăm puțin. Nu mai am chef să vorbesc o vreme."

Chiar atunci, ușa din fața casei se deschise și Osea se răsuci pe călcâie. Lumina lămpii o învăluia pe Yuval, care ținea în brațe o

legăturică învelită în lână cafenie, într-o lumină strălucitoare. „Soția ta ar vrea să te vadă acum."

Osea se năpusti spre bebeluș, inspectându-i fața roșie și părul ca un puf negricios. „Este frumos." Se aplecă și îi dărui micuțului un sărut, și în urechi îi răsună glasul lui Iahve: *Pune-i numele Izreel. Trebuie să proclami în tot Israelul că peste puțină vreme voi pedepsi familia lui Iehu pentru oamenii pe care i-au măcelărit la Izreel. Apoi, voi pune capăt împărăției lui Israel. În ziua aceea, voi sfărâma arcurile și săgețile lui Israel în valea lui Izreel.*

Osea își ridică privirea spre Yuval, speriat. „Ai auzit?"

Cu fruntea încrețită, ea se uită la Isaia pentru lămuriri. „Ce să aud?"

Isaia zâmbi. „Cred că prietenul nostru a auzit din nou din partea Domnului." Cu ochii umezi, zise, „Am simțit o adiere răcoroasă, dar n-am auzit cuvintele Lui, prietene."

Osea îl mângâie pe Isaia pe obraz. „Ai avut dreptate în privința prezenței lui Iahve și e adevărat că am auzit un mesaj." Duhul i se tulbură din nou și așteptă un alt cuvânt din partea Domnului. De astă dată, nu mai primi nimic specific, însă un soi de însuflețire îi spunea lui Osea că Iahve avea mai multe de împărtășit.

Osea își întoarse atenția asupra lui Isaia, pe al cărui chip se oglindea aceeași bucurie. *Ce vrei să-mi spui, Iahve?* Nu auzi nicio voce lăuntrică, nu mai simți nicio adiere, nu văzu niciun tufiș mistuit de foc și nici vreun car înflăcărat, cum văzuseră profeții dinaintea lui.

Primi doar un gând. O înțelegere. Isaia avea de jucat un rol în această chemare în Israel.

Osea se aplecă să o sărute pe Yuval pe obraz și își ridică pruncul de curând născut din brațele ei. „Iahve mi-a zis să-l numesc pe micuț Izreel."

„«Dumnezeu va semăna»," zise Isaia, dând din cap aprobator. „Este un nume frumos, încărcat de semnificație."

„Semnificația este mult mai profundă decât îți dai seama, prietene." Yuval se retrăsese deja în casă, lăsându-i pe cei doi singuri cu copilașul. „Numele fiului meu reflectă judecata lui Iahve asupra casei lui Iehu pentru aceia pe care i-a măcelărit în valea lui Izreel." Văzu cum bucuria de pe chipul lui Isaia pieri; nu putea decât să-și închipuie răspunsul pe care avea să-l dea Gomera în fața acestui simbolism macabru. „Trebuie să mă întorc în Israel cu acest mesaj de judecată – mâine."

Isaia se făcu pământiu la față. „Și cu Gomera cum rămâne? Cum rămâne cu noul tău fiu?"

„Nu crezi oare că și eu mi-am pus aceleași întrebări?" Cuvintele, rostite aproape din reflex, sunară mai aspre decât le intenționase.

Chipul lui Isaia se înmuie. „Știu că faci ce crezi că trebuie să faci, dar trebuie neapărat să pleci mâine? Poate că ai înțeles tu greșit și Iahve te *pregătește* pentru următoarea misiune – de mai târziu – după ce vei fi petrecut ceva vreme cu Gomera și cu Izreel."

Osea studie trupușorul din brațele lui, întipărindu-și în minte fiecare încrețitură și fiecare geană iluminată de torță. Inima i se frângea la gândul de a-și părăsi pruncul de curând născut – și soția.

„Am auzit glasul lui Iahve limpede, Isaia. Trebuie să plec în zori." Șovăind, cântări din nou ceea ce înțelesese el că trebuia să fie rolul lui Isaia în această misiune. *Iahve, Tu ești cel ce îl cheamă pe Isaia să mă însoțească în Israel, sau este doar ideea mea?* Neauzind un răspuns clar, hotărî să meargă pe impresia lui. „Am simțit un îndemn din partea Duhului, dar nu la fel de limpede precum profeția despre judecată. Aș vrea să cauți să afli voia Domnului și apoi să-mi dai un răspuns înainte de răsăritul soarelui."

Isaia păru nedumerit, dar se ținu oarecum mai țanțoș, simțindu-se, pare-se, onorat că i se ceruse sfatul.

„Îmi dau seama că nunta ta cu Aya este planificată pentru următoarea sărbătoare de lună plină." Osea se chirci la gândul de a o rata. „Deși Iahve nu mi-a vorbit direct, cred că vrea să mă însoțești în Israel – și mă îndoiesc că ne putem întoarce la timp pentru nunta ta."

Revelația planului lui Osea se întipări pe trăsăturile lui Isaia și toată însuflețirea îi pieri. „Îmi ceri să-mi ratez propria nuntă?"

Osea își înăbuși un răspuns mânios în favoarea unuia tăios. „Iahve nu alege întotdeauna momentele cele mai convenabile în care profeții Săi să-I asculte poruncile."

Isaia își miji ochii și își ridică bărbia. „Vei avea răspunsul meu la răsăritul soarelui."

Bebelușul se vânzoli și se foi, furând atenția lui Osea. Când își ridică privirea, Isaia ieșea din curte. „Așteaptă! Isaia!"

Prietenul său flutură dintr-o mână. „Ai avut dreptate. Dacă vreau să fiu profetul lui Iahve, voi fi pus uneori în fața alegerii între confort și ascultare." Îi aruncă un zâmbet peste umăr. „Du-te și spune-i soției tale

că este minunată. Mă voi ruga pentru o decizie şi voi vorbi cu tine în zori." Îşi văzu de drum, trecând de poartă şi îndreptându-se spre casa lui.

Osea se simţea plin, binecuvântat, uimit de grija lui Iahve. Era înconjurat de prieteni dragi, de o familie de inimă. Fiul său întâi-născut îi dormea în braţe şi se simţi învăluit de un sentiment însufleţit al urgenţei de a o vedea pe Gomera.

O urgenţă egalată numai de groaza reacţiei pe care avea să o aibă ea la vestea plecării lui. *Iahve, dă-mi înţelepciunea de a vorbi mesajul Tău cu gingăşie. Dă-i Gomerei urechi să audă şi ochi să vadă înţelesul mai adânc al vieţilor noastre.*

20

Levitic 12:2

Când o femeie va rămâne însărcinată și va naște un copil de parte bărbătească, să fie necurată șapte zile.

Yuval trebăluia grăbită, adunând așternuturile murdare și împrăștiind uleiuri parfumate în colțurile prăfuite ale camerei. Gomera ațipea și se deștepta dintr-o moțăială a sfârșelii, dându-și silința să priceapă adevărul. Așera îi răspunsese la rugăciuni.

Un copil. Îi născuse lui Osea un copil.

„Spune-i *shalom* mamei tale, Izreel." Osea se strecură în dormitor, adulmecând mogâldeața din brațele lui. Cu ochii scânteietori, se apropie de patul lor. „Este frumos, iubirea mea. Ești minunată."

Ea scoase un suspin înainte să și-l poată înăbuși. Niciodată nu se mai simțise atât de iubită, atât de prețuită.

Osea puse bebelușul în brațele lui Yuval și se lăsă în genunchi la o depărtare de un cot de pat, grijuliu să nu se atingă de el – sau de Gomera. Confuzia se războia cu dezamăgirea. „Ce s-a întâmplat? De ce nu vii mai aproape...?" Înainte să-și încheie întrebarea, își aminti Legea și cită din ea cu glas tare. „«Când o femeie va naște un copil de parte bărbătească, va fi *necurată* timp de șapte zile.»"

El păru încântat că ea își adusese aminte până când ea scuipă cuvântul *necurată*. „Gomera, Legea lui Iahve le păzește pe femei de infecții. Bărbații din alte popoare își necinstesc femeile și se întorc în patul lor prea curând, punându-le în pericol și..."

„Sunt prea istovită pentru o lecție, Osea." Se întoarse cu fața la perete. Avea să se simtă mai bine după un pui de somn.

„Gomera, te rog. Trebuie să vorbim."

Ea se întoarse ușor, întâlnindu-i privirea și ridicând dintr-o sprânceană.

Yuval rupse spațiul dintre ei și îl așeză pe Izreel pe saltea, lângă Gomera. „Vă voi lăsa singuri," zise ea. „Aveți pâine și brânză, măsline și curmale pe masa din camera cealaltă." Pironindu-l pe Osea cu o privire, adăugă, „Ai grijă să mănânce ceva și să bea apă din belșug. Este treaba ta să ai grijă de ea până dimineață, când mă întorc."

Gomera o aplaudă în tăcere pe prietena și campioana ei. Era atât de bine să aibă pe cineva de partea ei.

Osea îi făcu din ochi bătrânei și zâmbi. Cele două erau apropiate și, într-un fel, și acesta era un lucru bun.

Yuval le făcu, somnoroasă, din cap, în semn de rămas-bun, și cuplul așteptă în tăcere până când ușa se închise cu zgomot în urma ei.

„Iahve mi-a spus numele fiului nostru," zise Osea. „Izreel. Înseamnă «Dumnezeu va semăna.»"

Gomera își cuibări bebelușul în îndoitura brațului, trecându-și un deget peste năsucul lui, vrăjită de ființa micuță căreia tocmai îi dăduse naștere.

Și apoi înțelese ce spunea Osea.

„Iahve ți-a vorbit?" Când își ridică privirea, ochii care în urmă cu doar câteva clipe o adorau se scăldau acum în lacrimi nevărsate.

„Iahve va pedepsi familia lui Iehu – strămoșul regelui Ieroboam – pentru oamenii pe care Iehu i-a măcelărit în valea lui Izreel. Numele fiului nostru va simboliza pentru totdeauna mânia lui Dumnezeu împotriva lui Ieroboam și a neamului său." Lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Se întinse ca pentru a atinge cârlionții întunecați ai lui Izreel, dar își retrase mâna. „Plec mâine ca să proclam mesajul lui Iahve pentru Israel."

Gomera nu mai putea respira. Sfârșeala o sugruma. De ce îndrăznise să spere? De ce să mai trăiască când bărbații întotdeauna o părăseau? Dar când se uită la prețiosul prunc de lângă ea, gândul la viitorul lui îi resuscită voința de a lupta.

„Uită-te la acest copil inocent, Osea. Privește-ți fiul." Dezveli pătura de pe trupușorul lui micuț, dând la iveală degețelele-i perfecte și pielea

rozalie. „Tu ai de gând să-L lași pe Iahve să-l însemneze pe bebelușul nostru cu un nume îngrozitor. Și apoi, îți vei lăsa familia ca să străbați Israelul în lung și-n lat ca să ameninți niște oameni puternici, care mai degrabă te-ar ucide decât să scuipe pe tine?" Lacrimile îi săriră de pe genele de jos. Tremura în tăcere.

Osea înghiți în sec, înecându-se cu vorbele. „Vreau să vă strâng pe amândoi în brațele mele și să nu vă mai dau drumul niciodată."

Ea își îngădui un scâncet și își ridică sprâncenele, rugător. Era forma cea mai aproape de implorare pe care Gomera avea să și-o îngăduie. Osea trebuia să aleagă acum – pe zeul acesta invizibil ce îi cerea unui mire să-și abandoneze mireasa și unui tată să-și abandoneze fiul abia născut, sau pe Gomera și pe Izreel, o familie care îl putea iubi aici, acum, pentru totdeauna.

Osea se năpusti spre pat și îi luă, pe ea și pe Izreel, în brațele lui, încălcând astfel legile lui Iahve privind necurăția.

Printre sughițuri de plâns, ea îngăimă, „Te iubesc, Osea. Te iubesc." Un val de ușurare o năpădi.

El o sărută pe frunte, pe obraji și în cele din urmă pe buze. Plânseră împreună, legănându-l pe Izreel între ei. Când îi dădu drumul, Osea îi luă fața între palmele lui și o privi în ochi. „Te iubesc din toată inima mea, soție." Șovăi o clipă – îndeajuns cât Gomera să poată vedea hotărârea întipărită în ferestrele sufletului său. „Trebuie să mă supun lui Iahve și să plec în Israel, la răsăritul soarelui. Mă voi întoarce la tine și la Izreel de îndată ce Domnul îmi va îngădui să o fac."

Gomera avu senzația că un pumnal îi fusese înfipt în piept. „Dar te-ai făcut necurat pentru mine..."

„M-am făcut necurat pentru că eu cred că esența Legii lui Iahve este să protejeze, nu să pedepsească. Ar fi fost o pedeapsă să ne despărțim fără să-ți demonstrez dragostea mea. Voi ține Legea și îmi voi spăla roba, făcându-mă din nou curat până dimineață."

El se aplecă să o mai sărute o dată, dar ea își folosi toată puterea ce îi mai rămăsese ca să-l împingă în lături. „Ieși afară." Glasul îi era o furie stăpânită; expresia de pe chipul lui, nedumerire și șoc.

„Ce? Dar nu trebuie să plec decât dimineață."

Ceva înlăuntrul ei se schimbă și îl văzu pe bărbatul din patul ei asemenea atât de multor altora care zăboviseră după ce se săturase de ei. Îl strânse pe Izreel la piept și își lipi ușor buzele de capul lui

pufos. „Nu mai am nevoie de tine, Osea. Acum am pe cineva care să mă *iubească* – *cineva care nu mă va părăsi.*"

„Arăți groaznic." Isaia îl aștepta la poarta curții sale, chiar înainte de ivirea zorilor. „Ai dormit în grajd? Ohh, pesemne că Gomera a primit rău veștile," îi zise el în timp ce îi scoase un pai din barbă.

Chiar atunci cântă cocoșul lui Yuval, dându-i lui Osea o clipă de răgaz ca să-și adune gândurile. „N-am mai văzut privirea aceea de moarte din ochii ei, de când am găsit-o în Samaria." O teamă rece îl ținuse treaz, astfel încât pătura de lână nu îi fusese de niciun folos împotriva răcorii nopții. Băgă de seamă bocceaua umflată de pe umărul prietenului său și își simți inima mai ușoară. „Deci, vii cu mine?" O rază firavă de speranță mijea odată cu lumina dimineții.

„Poate că Abba și Aya o pot mângâia pe Gomera. Niciunul dintre ei nu a fost încântat de momentul ales de Iahve. Nu pot înțelege de ce Aya și-ar pune învelitoarea de păr într-un cui, când e *posibil* ca eu să întârzii la nunta noastră." Isaia își înăbuși un chicot, iar Osea îi dădu un ghiont ce îl trimise în tufișurile de pe potecă.

„Și tatăl tău de ce a protestat?" Osea își regretă, însă, întrebarea când văzu că prietenul său se întunecă la față.

„Cine știe," zise, căsăpind cu toiagul tufișurile. „Abba are cuvinte pentru toată lumea, numai pentru mine nu. Am primit un mormăit și un «curată nebunie». Bănuiesc că trebuie să-mi bat singur capul cu ce înseamnă asta."

„Îmi pare rău, Isaia." Osea îngădui tăcerii să-i aducă mângâierea căreia el nu-i putea da glas.

Apropiindu-se de tabăra regelui Ozia, îi văzu umbra familiară în pragul ușii casei pe care o luase cu chirie.

„Ne putem opri câteva clipe?" întrebă Isaia. „Oricum, întotdeauna mi-a fost ca un tată mai mult decât Abba Amoț." Fără să mai aștepte un răspuns, își iuți pașii, iar Osea îl lăsă să fugă înainte.

Deși prietenul său avea un tată pământesc, avusese parte de mai puțină siguranță și consecvență decât primise Osea de la Iona. Se părea că Isaia alerga întotdeauna de la Amoț la Ozia, tânjind ca vreunul dintre ei să fie tatăl acela puternic și iubitor de care are nevoie orice băiat. Din nefericire, niciunul nu părea a-și îmbrățișa acest rol, iar Isaia își făurise

o carapace de duritate ca să ascundă băiețelul nesigur din interior.

„Necurat! Necurat!" zbârnâi glasul lui Ozia, iar Osea se întrebă dacă regele dormea vreodată. Bubele continuau să i se agraveze, iar preoții îl examinau acum mai mult din curtoazie decât în speranța că avea să se întoarcă pe tron. Circulau zvonuri în tabără că era posibil ca, în curând, prințul Iotam să fie numit coregent, pentru a risipi orice îndoieli legate de conducerea lui Iuda ce ar fi putut ispiti națiunile străine la agresiune.

„Este mai bine așa, fiule." Osea sosi pe covorul de audiențe la timp ca să audă vorbele pe care Ozia i le adresa lui Isaia. „Este de departe mai de dorit să petreci timp departe de Aya înainte să vă căsătoriți decât să-ți lași proaspăta mireasă singură..." Fața regelui se făcu și mai lividă. „Iartă-mă, Osea. Nu am vrut să fiu lipsit de respect."

„Înainte ca prietenia noastră să se consolideze, domnul meu, poate că m-aș fi simțit ofensat." Dădu din cap înspre rege, iar Ozia îi întoarse gestul. „Dar am văzut cum suferința ți-a schimbat inima și, cumva, cred că acum înțelegi greutățile chemării mele."

„Învăț, Osea," zise regele. „Învăț că trebuie să nu mă țin prea strâns de *nimic* din ce ne dă Iahve pe acest pământ. Nici chiar de viața mea."

Tăcere.

„Ești un om bun, rege Ozia." Osea ar fi vrut să spună mai mult, să-i poruncească acestui om neprihănit să nimicească înălțimile și să se supună pe deplin Legii. Dar deja îi relatase cuvintele lui Iahve – și adăugase chiar și câteva din propria mânie. Alegerea era în mâinile regelui. „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească, domnul meu, până când ne întoarcem și ne vedem din nou."

Simți apoi mâna lui Isaia pe umăr.

„Vino, prietene. Cu cât proclami mai repede mesajul lui Iahve, cu atât mai curând eu mă pot însura cu Aya și tu te poți întoarce la soția și la fiul tău."

•

21

Levitic 12:3

În ziua a opta, copilul să fie tăiat împrejur.

Izreel urlase toată noaptea, iar Gomera avea nervii uzați aidoma unor sandale vechi de zece ani. Cum de îndrăzneau să-i mutileze fiul? Avea doar opt zile. Încercase să-i înduplece pe Iona și pe ceilalți profeți, explicându-le că mulți bărbați din Israel nu mai adoptau arhaica tradiție a circumciziei. Dar voiseră să o asculte? *Nu, eu nu-s decât mama copilului!* Nu avusese niciun cuvânt de spus în numirea lui. De ce să aibă ceva de spus în vreo decizie privitoare la copilul ei?

O bătaie la ușă făcu țipetele copilului să urce febril. Îl legănă pe Izreel în eșarfa prinsă peste umăr și se îndreptă cu pași apăsați spre ușă. „Ce mai este?" strigă, dând ușa de perete.

Yuval tresări și amândouă picioarele îi părăsiră pământul. „Of, dragă! L-am auzit plângând în cursul nopții. Cum te pot ajuta?" Îl scoase pe Izreel din eșarfă, legănându-l într-un ritm pe care plânsetele lui jalnice îl adoptară în scurt timp.

Gomera își întinse brațele ce o dureau și își acoperi urechile, răbufnind către prietena ei. „Poți să le spui bărbaților care i-au făcut asta să vină *ei* să îl aline pe bebelușul meu noaptea, să-l hrănească, să-l legene..." Deodată, sânii i se întăriră și din ei țâșni o ploaie de lapte. „Ohhh! E umilitor! Cum să mai ies din casă sau să fac ceva când clipă de clipă trebuie să hrănesc copilul și să-i schimb scutecele murdare?" Se pierdu cu firea, pierindu-i tot cheful de ceartă, în vreme ce râuri de lacrimi i se prelingeau pe obraji și laptele din sâni îi îmbiba rochia.

Yuval îi oferi un zâmbet plin de compasiune. „Ei bine, se pare că ai rezerve serioase de lapte, așa că măcar băiatului nu-i este foame," îi zise, continuând să-l legene.

Gomera nu era mângâiată. Se simțea grasă, urâtă și singură. Nu știa nimic despre creșterea copiilor și nici nu-i păsa să învețe. Unde era acel instinct matern înnăscut despre care Yuval îi făgăduise că avea să vină? „Nu pot face asta, Yuval. Pur și simplu, nu pot." Se uită la ușă și apoi la copilul ei. *Nu sunt potrivită ca să-l cresc. I-ar fi mai bine fără mine.*

„Gomera, uită-te la mine." Auzi glasul lui Yuval ca prin vis. „Gomera!"

Tulburată din stupoarea ei, își privi prietena în ochi.

„O voi trimite pe Aya să te ajute cu Izreel."

„Nu! Nu vreau..."

„Ajunge!" Yuval ridică o mână, înăbușind deopotrivă cuvintele Gomerei și plânsetele lui Izreel. Bătrâna continuă să-l legene și vorbi liniștită, printre scâncetele lui Izreel. „Știu că ai avut un început mai dificil cu Aya, dar ea este cea mai mare dintre șapte frați și a ajutat la creșterea ultimilor trei." Yuval o țintui cu o privire aspră. „Nu te uita la ușa aceea ca și când ai plănui să fugi."

Gomera își simți obrajii arzând și se rușină de gândurile ce îi fuseseră scrise pe față.

„Vei fi bine." Yuval îi ridică bărbia și o privi în ochi. „Fiecare proaspătă mamă se frământă cu emoțiile ei. Ție îți este mai greu pentru că – ei bine, tu încerci să faci asta de una singură."

O furie familiară clocoti în sufletul Gomerei. „Eu *trebuie* să o fac de una singură. Nu mi-a fost dat să aleg."

„Avem puține alegeri în viață. Fă-le cu înțelepciune pe cele importante, fiica mea." Jezzy își relua vânzoleala, iar Yuval îl legăna și dansa. „Cea dintâi alegere importantă este să o lași pe Aya să te ajute cu gătitul și la îngrijirea lui Izreel. Suntem în toiul culesului smochinilor și eu nu mai sunt la fel de liberă să te ajut."

Gomera își încleștă dinții și își înăbuși o replică, deplasându-se către stiva de rogojini din piele de capră. Trase una afară și își așeză spinarea de zid, gata să-și alăpteze pruncul. „Îți mulțumesc, Yuval. Îl iau eu acum."

Primi legăturica scâncitoare, inhalându-i mirosul dulce. Yuval se cuibări în apropierea lor. „Spune-mi, care este adevăratul motiv pentru

care nu vrei să te ajute Aya. Este vorba de plată? Pentru că vom avea grijă ca Aya să fie compensată până se întoarce Osea şi, pe urmă, sunt sigură că partea lui de proprietate şi venituri vor fi suficiente să-ţi tocmească o doică."

„Niciodată nu ţi-aş cere ţie şi lui Amos să plătiţi pentru doica mea," zise ea, jignită de moarte. „Iar eu nu ştiu nimic despre averea lui Osea, dar sunt sigură că Aya nu s-ar învoi nici în ruptul capului să vină, din moment ce e atât de răsfăţată de bătrânele găini ale taberei. Ar putea-o ciocăni până la moarte dacă intră în casa *curvei*." Nu îndrăznea să-i povestească lui Yuval că, cu doar câteva zile înainte de naşterea lui Izreel, Osea aproape că o implorase să ceară ajutorul lui Aya.

Yuval îi netezi o şuviţă hoinară de pe frunte şi i-o îndesă după ureche – întocmai cum făcea Merav. Gomera îşi simţi gâtul strâns, dar îşi înghiţi emoţiile.

„Nu mai eşti o curvă, fiica mea, şi cred că ai judecat-o greşit pe Aya. Este adevărat că a fost crescută în tabără şi, deci, se cunoaşte bine cu bătrânele bârfitoare, dar ea nu este una dintre ele." Cu o bătaie uşoară pe obraz, Yuval gemu şi se împinse în genunchi şi, în sfârşit, se smuci în picioare. „Oasele acestea bătrâne nu mai lucrează ca odinioară." Îl scărpină pe Sampson între urechi şi păşi spre uşă.

Gomera scoase un suspin. „Te întorci?"

„Amos pleacă azi într-o altă călătorie de neguţătorie. Mă voi întoarce după ce îi dau să mănânce şi o voi aduce şi pe Aya cu mine."

Gomera încuviinţă din cap, dar rămase tăcută. Nu avea niciun rost să se certe. Yuval avea să facă, oricum, după cum voia ea.

„Aşteaptă!" strigă înainte ca bătrâna să închidă uşa. Yuval îşi iţi capul înapoi înăuntru. „Osea a spus că dacă m-ar ajuta Aya, aş putea fi liberă să lucrez din nou la atelierul de olărie." Era deopotrivă o întrebare şi o declaraţie. Mai spusese el oare şi altceva despre planul lui generos?

„Dacă aşa a spus soţul tău, nimeni din tabăra asta nu se poate opune." Lui Yuval îi reveni scânteia din ochi, în vreme ce închise uşa în urma ei.

Gomerei îi ridica moralul gândul de a lucra din nou lutul. Îi şopti preţiosului ei prunc, „Te iubesc, Jezzy, dar eu nu sunt croită să fiu mamă."

Şi apoi, ca şi când însăşi zeiţa mamă ar fi vorbit de sub salteaua

din dormitorul ei, Gomera știu ce avea de făcut. Îl mângâie pe Jezzy pe obraz, urmărind miracolul acela al vieții, ce își trăgea hrana din ea. Avea mânuța înfășurată în jurul degetului ei. Gomera icni. Cât era de scump, un dar de netăgăduit! Ar putea ea renunța la bucuria de a-și alăpta copilul pentru a-l putea ține cu ea pentru totdeauna? O lacrimă își croi drum în jos, pe obrazul ei.

„Ascultă-mă, zeiță Așera," șopti ea, cu inima frântă. „Dacă sacrific acest timp cu Jezzy ca să învăț meșteșugul olăritului, înzestrează, rogu-te, o doică cu nectarul tău dătător de viață, atunci când îmi voi lega sânii ca să se usuce laptele." Inima îi bătea nebunește din pricina planului ce i se alcătuia în minte. „Și, rogu-te, Zeiță-Mamă, ajut-o pe servitoarea ta să învețe bine de la stăpânul olar Amoț ca să pot câștiga destui arginți pentru a-mi lua fiul din închisoarea aceasta a profeților lui Iahve."

Pe Gomera o durea mâna dreaptă de la fiecare atingere rapidă a pietrei netede din fața vazei tari ca pielea. Șlefuirea oalelor exact în stadiul potrivit de uscare le dădea luciul acela extraordinar pe care îl băgase de seamă cu prilejul primei sale vizite la Ierusalim. Amoț începuse să-i încredințeze mai multe sarcini complicate, pe măsură ce își dovedea talentul în modelarea lutului. „Te-ai născut pentru asta," îi spusese el într-o zi, după ce lustruise o vază până îi dăduse o strălucire scânteietoare. Zâmbi când își aduse aminte și îi aruncă bătrânului olar o privire peste umăr. Bărbatul acela cu vorbe puține îi devenise oarecum drag.

După cinci luni pline petrecute în atelierul de olărie, se simțea din nou o persoană reală. Își recăpătase silueta zveltă, făcându-i pe păstori, culegători de smochine și dulgheri să-și contenească lucrul și să se zgâiască la ea – spre marea încântare și deznădejde a bătrânelor bârfitoare. Încântare pentru că asta le dădea nutreț pentru nesfârșite bârfe. Deznădejde pentru că unii dintre aceia ce își clăteau ochii erau soții lor.

Gomera, însă, nu era interesată decât de un singur bărbat. Acesta vizita atelierul de olărie în fiecare noapte, înainte de asfințit – înfofolit într-o pătură, purtat de brațele lui Aya. Jezzy îi salută pe Amoț și pe Gomera cu un zâmbet până la urechi, ce lăsa să se vadă un dințișor.

„Cum mai este bărbățelul mamei?" întrebă Gomera.

Aya râse și se dezbără de încărcătura ei. Jezzy lovea din picioare și țipa de încântare în timpul transferului. Inima Gomerei prinse aripi.

„Își iubește mama," zise Amoț, dând încă o lovitură roții de olar. La lumina torței ce îi încadra spațiul de lucru, Gomera îi văzu ochii scânteind.

Aya mângâie cârlionții negri și pufoși ai lui Jezzy și schimbă un zâmbet grijuliu cu Gomera. „A fost puțin agitat azi. Mă gândesc că îi mai iese un dințișor. A supt toată ziua chestia asta." Prinse între degete o piatră netedă cu o gaură în mijloc, ce era legată de încheietura mâinii lui.

Gomera râse și ridică dintr-o sprânceană. „Un dar de la savta Yuval?"

Aya încuviință. „A venit însoțită de o rezervă pe două zile de pastă de smochine pentru îndulcit." Îi înmână Gomerei ceașca din lut cu trestia scobită, cu ajutorul căreia Jezzy își bea laptele de sân.

Gomera o puse deoparte și îl sărută pe Jezzy pe năsuc. „Savta ta te răsfață, micuțule!" Îl strânse la piept, simțind binecuvântata căldură a acestui prețios dar de viață. *Îți mulțumesc, Zeiță-Mamă, pentru că mi-ai răspuns la rugăciuni.*

Aya își croi drum până la Amoț și se lăsă în genunchi lângă roata lui. „Ce este frumusețea asta?" întrebă ea, arătând spre amfora la care olarul lucrase toată ziulica.

„Este praf și cenușă în comparație cu tine, dulceață de fată." Stăpânul olar zâmbi cu gura până la urechi și îi făcu din ochi viitoarei sale nurori. Fata asta îi vrăjise pe amândoi bărbații din viața Gomerei. Jezzy avea parte de o îngrijire bună și era iubit, iar Amoț rostea mai multe cuvinte cu Aya în doar câteva clipe decât vorbea întreaga zi.

Greșise când o etichetase ca fiind de teapa bârfitoarelor fățarnice din tabără. În acele prime zile în care Aya îi oferise serviciile ei, se dovedise oarecum agreabilă – chiar plăcută –, astfel încât Gomera fusese nevoită să-și calce pe mândrie și să-i ceară iertare.

„Este în regulă," îi spusese Aya. „Meritam să mă urăști. N-ar fi trebuit să vorbesc de trecutul tău în acea dimineață, în atelier, dar n-am știut ce să-ți spun." Sinceritatea i se revărsa din ochii măriți. „Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată."

Yuval râsese tare când Gomera îi povestise complimentul fetei. „Poate că Aya a noastră este mai prefăcută decât ne-am gândit noi. Ești

sigură că nu te punea la îngrășat pentru ca apoi să te măcelărească?"

Gomera râse când își aduse aminte; o durea inima când se gândea la Yuval. N-ar fi supraviețuit fără ajutorul ei – sau al lui Aya. Nu o mai văzuse pe Yuval de câteva zile bune. Începuse culesul smochinilor și femeia nu avea o clipă de odihnă.

„Gomera?" întrebă Aya din locșorul de lucru al olarului. „Te simți bine?"

Ea își șterse o lacrimă. „N-am nimic." Își alungă preocuparea și îl smuci pe Jezzy pe un șold. „Întotdeauna mi-e dor de Yuval când încep sezoanele smochinilor."

„Vrei să-l mai țin puțin pe Jezzy în seara asta?"

„Ai putea? Voi încerca să o găsesc la hambarul cu smochine, când plec de aici."

Aya puse o mână pe umărul lui Amoț, aplecându-se pentru a-i distrage atenția de la munca lui. „Vei termina la timp ca să iei masa cu mine, sau lucrezi până târziu diseară?"

El își puse amândouă picioarele pe roată, încetinindu-i rotirea. „Niciodată nu refuz o masă împreună cu fiica mea." Aya se aplecă și îl sărută pe obraz. Pe fața lui se formă un zâmbet leneș și dulce – întocmai ca lutul ce căpăta formă în mâinile lui. Aya se îndreptă apoi spre Gomera și Jezzy, desfăcându-și larg brațele.

Imaginea avea să-i rămână în minte Gomerei pentru totdeauna. Brațe deschise. Inimă deschisă. Inocența întruchipată. Dragostea pe care o radia Aya era de neînchipuit. Era o entitate vie, însuflețită, ce îi mistuia pe toți din preajma ei. Era o invitație... terifiantă. Cum să economisească destui bănuți de argint ca să plece din locul acesta, dacă își îngăduia să fie iubită de Aya și de Yuval?

Aproape că îl zvârli pe Jezzy în brațele fetei. „Mă voi întoarce acasă cât pot de repede."

„Spune-i lui Yuval că i-am urat *shalom*!" Gomera auzi cuvintele lui Aya în timp ce cobora treptele atelierului și îi dădu de înțeles, printr-un semn, că pricepuse; nu avea încredere că vocea îi putea ascunde emoțiile ce amenințau să o înece. Se năpusti prin perdeaua ce slujea de ușă și ieși în căldura zăpușitoare a verii târzii din Tecoa, păstrându-și capul plecat și picioarele în mișcare. Ajunsese la jumătatea drumului până la hambarul de smochine când își dădu seama, *Oare Aya își va aminti de ceașca de lut a lui Jezzy?* Jezzy avea nevoie de ea pentru

mesele de dimineața și seara, și la acele ore îl hrănea întotdeauna Gomera. Aya nu avea să se gândească la ceașcă.

Scoase un oftat, învinsă. Trebuia să se întoarcă la atelier. Pesemne că Aya și Amoț plecaseră deja. Soarele săruta munții la apus. Dacă îi dădea zor, putea să ia ceașca de lut, să stea de povești cu Yuval și să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului.

Își iuți pasul și ajunse la atelierul de olărie, dar fu surprinsă să-l găsească pustiu și cufundat în întuneric. Aruncă o privire furișă înăuntru și trase cu urechea să audă dacă mai zăbovise vreun muncitor. Totul era tăcut și nemișcat – în afară de o strălucire slabă și un cântec fredonat ce se auzea dinspre bancul de lucru al olarului.

Merse tiptil până la scări și își ținu răsuflarea, ascultând.

Știu sunetul acesta, dar nu e cu putință.

Urcă scările alene, în tăcere, și ajunse în vârf. *Scârț!*

Amoț se opri din cântat, tulburat, lângă altarul rudimentar ridicat în cinstea Așerei. „Gomera! Ce faci – de ce ai venit înapoi?" Țâșni din genunchi și se postă în picioare în fața idolilor lui, cu teama întipărită pe chip.

Ea arătă cu degetul spre ceașca singuratică a lui Jezzy. „Aveam nevoie să iau..." Dar vorbele i se stinseră în tăcere. „Mai știe cineva?"

El își încleștă fălcile. „Ai de gând să mă pârăști?"

„Nu te voi pârî nimănui, Amoț." Văzu apoi cum îndrăzneala lui păli. „De ce? Doar ești soție de profet."

Gomera se așeză pe treapta din capul scărilor, simțindu-și genunchii tot atât de împleticiți pe cât îi erau și emoțiile. Să cuteze oare să se destăinuiască acestui bărbat – vreunui bărbat – că și ea o venera pe Așera? Doar și el avea tot atât de multe de pierdut ca și ea.

Îl văzu pe Amoț studiind-o. „Și tu o venerezi pe maica belșugului, nu-i așa?" Revelația îi umplu chipul de uimire. Nu-l mai văzuse niciodată atât de fericit.

Incapabilă să-și înfrâneze un chicot ușor, ea zise, „Da, Amoț. De când ții secret acest lucru?" Uimire, curiozitate, mirare – avea o droaie de întrebări pentru acest bărbat păgân ce trăia în mijlocul profeților lui Iahve de aproape douăzeci de ani.

„Ozia știe, dar am jurat să păstrăm secretul. Când l-au ucis pe fratele meu – pe tatăl lui Ozia – fiindcă era idolatru, eu am amenințat că voi părăsi Iuda și că îl voi lua și pe Isaia cu mine. Ozia nici n-a vrut să audă

de aşa ceva. El ne-a mutat pe mine şi pe Isaia în tabăra profeţilor." Ochii i se umeziră. „De atunci, n-am prea mai avut ce să vorbesc cu Ozia. De fapt, n-am prea avut ce să spun despre nimic."

„Isaia ştie...?"

„Nu! Şi să nu care cumva să-i spui!"

Veninul din glasul lui o luă prin surprindere. „N-aş face aşa ceva, Amoţ. Nu-i voi spune."

El îşi plecă privirea. Se aşternu tăcerea.

„De ce n-ai fugit?" Glasul ei sună ca o trâmbiţă. „De ce nu l-ai luat pe Isaia în Egipt sau Damasc? Talentul tău ţi-ar fi putut aduce un trai prosper."

El îi oferi un râset fără veselie. „Unde poate omul să scape de Iahve? Poate că nu mă închin Lui ca unui zeu, dar nu pot tăgădui că Iahve este puternic. Când tu şi cu Osea m-aţi dus la casa luată cu chirie de Ozia, mi-am amintit ce se întâmplă cu cei care nu sunt pe placul zeului lui Iuda."

Gomera înghiţi nodul ce i se forma în gât. „Amoţ, eu vreau să plec din tabăra profeţilor şi să-l iau şi pe Izreel cu mine."

Teama pe care o surprinsese pe chipul lui adineauri, când o văzuse, reveni. „Nu pot fi implicat în vreo conspiraţie împotriva lui Iahve. Am jurat să-L las în pace şi, până acum, El nu ne-a făcut nici mie, nici fiului meu, niciun rău."

„Dar cum rămâne cu Aya? Şi cu copiii lor? Nu vrei ca nepoţii tăi să o cunoască pe zeiţa-mamă?"

El îşi încleştă fălcile şi îi întinse Gomerei o mână, ajutând-o să se ridice în picioare. „Eu îmi voi ţine juruinţa de a păstra tăcerea. Dar dacă soţul tău îl târăşte pe Isaia în focurile altarelor cu aiureala asta despre profeţii..." Ultimele cuvinte erau mai mult un murmur, din care Gomera desluşi doar „Nebunie... curată nebunie." Amoţ se întoarse la altarul lui, cuibărindu-şi zeiţa în ascunzătoarea ei.

Gomera ştiu că discuţia lor ajunsese la capăt. Cum rămânea cu planurile ei de a evada împreună cu Izreel? Erau sfărâmate precum mormanul de cioburi în care Amoţ îşi ascundea închinarea? Coborî scările, uitându-se în urmă la singura persoană, din toată tabăra, care îi împărtăşea credinţa în Aşera. Un bărbat prea înfricoşat de Iahve pentru a vorbi cu propriul său fiu.

Cine era zeul acesta al lui Osea? Şi de ce o chinuia în asemenea hal?

22

2 Împărați 15:8-9

În al treizeci și optulea an al lui Azaria, împăratul lui Iuda, a început să domnească peste Israel la Samaria Zaharia, fiul lui Ieroboam. A domnit șase luni. El a făcut ce este rău înaintea Domnului, ca și părinții lui.

Isaia împinse cu cotul o ladă plină de pui de găină, dintr-o căruță lăsată într-o doară, stârnind o zarvă teribilă la poarta cetății Tirța. Osea se strecură în dosul unui car încărcat cu tapiserii, iar Isaia se ghemui lângă el. Cei doi profeți trecuseră neobservați pe lângă două santinele zăpăcite. Se aflau adânc în inima Israelului, de mai bine de șapte luni pline, și ajunseseră să fie extrem de nepopulari printre trupele lui Ieroboam și în rândul oficialilor cetății.

După ce fuseseră martorii a nenumărate urâciuni, Isaia întrebase, odată, la focul de seară, „De ce nu a îngenuncheat încă Iahve Israelul?"

Osea nu avea un răspuns. Proclamase mesajul lui Iahve – judecata lui Izreel – și cu fiecare rostire a acestui nume vedea chipul fiului său. O rostise în Ghibeon, apoi în Mițpa și în Timna. „Domnul mi-a spus să-mi numesc fiul Izreel și mi-a făgăduit că îi va pedepsi pe urmașii lui Iehu din cauza oamenilor pe care i-au ucis mișelește în valea aceea. Iahve va pune capăt împărăției lui Israel. În ziua aceea, El va frânge arcurile și săgețile lui Israel în valea lui Izreel."

Dar în fiecare cetate și sat, oamenii râdeau, îl disprețuiau. Unii merseseră până acolo încât aruncau după el cu pietre și cu resturi de mâncare stricată. Firea pătimașă a lui Isaia îi aduseseră, în două sate, în pragul arestului.

De ce, Doamne? De ce trebuie să continuăm să avertizăm acest popor nerecunoscător? Plânsetul pruncului său de curând născut îi bântuia visele. Chipul pustiit al Gomerei îi otrăvea gândurile din timpul zilei. Avea să o mai găsească în Tecoa la întoarcere? Mai mult ca sigur că Yuval o convinsese să rămână.

„Faceți loc pentru generalul lui Israel!" La fântâna din Tirța, stătea un crainic al cărui glas răzbătea peste larma pieței din miezul zilei. „Generalul Menahem vine să aducă vești de la regele Ieroboam, din Samaria!"

Isaia arătă din cap spre o căruță părăsită după care se puteau piti, auzindu-l și văzându-l totodată pe general. Cu un oftat adânc, Osea își urmă prietenul până la ascunzătoare. Auzise că Menahem fusese staționat în Tirța în calitate de guvernator militar pentru regiunea nordică. Pesemne că mișcările de rebeliune din ținutul muntos al lui Efraim, în partea de miazăzi, îl forțase pe regele Ieroboam să-și extindă puterea militară peste toată zona nordică a Israelului.

Se ghemui alături de Isaia îndărătul căruței răsturnate, acoperindu-și fețele cu ajutorul gulerelor generoase. Trecuse mai bine de un an de când îl văzuse pe Menahem la judecata Gomerei din Samaria, dar ajunseseră prea departe ca să-i îngăduie să-i aresteze tocmai acum. Un număr tot mai mare de soldați înconjură mulțimea, iar Osea își dădu seama că erau încercuiți – nu aveau nicio cale de scăpare după ce ar fi proclamat judecata lui Iahve.

Nu vei scoate o vorbă.

Osea se uită la Isaia, luat prin surprindere de claritatea mesajului lui Iahve. „Ai auzit?"

Isaia era absorbit de zarva din mijlocul cetății. „Ce să aud?" întrebă, fără să-și desprindă ochii de la namila de general al lui Israel. „Ia te uită la Menahem. Arată oarecum diferit. Mai bătrân. Istovit."

Osea se străduia încă să înțeleagă de ce îi adusese Iahve în Tirța dacă nu se aștepta de la el să profețească, când urmă privirea lui Isaia – și îl zări pe Eitan, secundul lui Menahem. Gomera îl identificase drept bărbatul care o bătuse, iar acum, văzându-l pe bărbatul acela mătăhălos stând în picioare, îmbrăcat în armura lui din piele, lui Osea îi bătea inima nebunește și o furie clocotită îi umplu sufletul. Cum era cu putință ca un bărbat să snopească în bătaie o femeie și să-și mai spună încă bărbat, ba chiar soldat?

Eitan își ridică sabia deasupra capului, fluierând pentru a acoperi larma gloatei, și toată lumea se cufundă în tăcere. Îl omagie pe Menahem cu o plecăciune adâncă, iar Osea își dădu seama că observația lui Isaia era corectă. Generalul lui Israel era tras la față și avea ochii înfundați în orbite.

Menahem se urcă anevoie, aproape dureros, pe marginea fântânii. Cicatricile de pe fața lui căpătate în luptă păreau mai adânci, iar fruntea îi era brăzdată de cute. „Vă aduc vești triste, oameni din Israel." Se opri, ridicându-și capul spre ceruri. Se lupta oare cu emoțiile? „A murit regele Ieroboam."

Mulțimea își ținu răsuflarea și fu străbătută de un val de șoc și confuzie.

Isaia îl înșfăcă pe Osea de braț. „A început judecata Domnului," șopti el.

Osea încuviință din cap și închise ochii strâns. *Îți mulțumesc, Doamne, că ne-ai adus la Tirța ca să o auzim din gura lui Menahem însuși.*

„Cum a murit?" strigă cineva din mulțime.

Menahem își trecu mâna-i mare peste față. „Regele a murit în pace, în patul lui."

În pace? Osea se aprinse de mânie. Profeția lui Iahve prevedea că familia lui Iehu va fi pedepsită, nu că vor muri în pace în paturile lor! Îi întoarse o privire nedumerită lui Isaia, pe al cărui chip își vedea, ca într-o oglindă, propria confuzie.

Eitan își ridică din nou sabia, potolind sporovăiala oamenilor.

Menahem își drese glasul și tună cu vocea sa joasă. „Zaharia, fiul regelui, va fi urmașul tatălui său la tron și va conduce Israelul cu înțelepciune și putere din partea zeilor. În calitatea mea de comandant al oștirilor lui Israel și de prieten al regelui Ieroboam, dați-mi voie să vă încredințez că..." Se cățără pe acoperișul fântânii și își scoase sabia din teacă. Eitan își luă o postură de războinic și creă un spațiu larg de desfășurare pentru Menahem, care anunța, strigând, un decret. „Linia descendenților lui Ieroboam va rămâne neștirbită. Regele Zaharia conduce Israelul din Samaria!" Gloata izbucni în urale asurzitoare și trufia lui Menahem păru să renască în fața aprobării larg răspândite a celor dinaintea lui. După câte se părea, mâhnirea pe care o simțea generalul, oricâtă o fi fost, îi alimenta ferocitatea, iar ferocitatea lui alimenta depravarea mulțimii.

Începură să se audă o tamburină şi un fluier. Şocul resimţit în urmă cu doar câteva clipe fu înghiţit de muzică de sărbătoare, de o celebrare plină de speranţă şi de femei ce dănţuiau. Osea simţi nişte braţe calde coborându-i pe umeri, urmând conturul pieptului său şi apoi un trup de femeie îmbrăţişându-l din spate. „Să-l deplângem împreună pe Ieroboam?" veni o şoaptă, însoţită de o mireasmă stătută de parfum.

Osea sări în picioare, gata să o ocărască şi să o trimită cât colo. Dar îngheţă când văzu copila dinaintea lui. Avea doisprezece, poate treisprezece ani. *Aşa a fost şi Gomera.* Se trase înapoi împleticindu-se şi agăţându-se de căruţă. Duhul lui Iahve începu să se mişte şi inima i se tulbură.

„Vino," şopti Isaia, apucându-l de braţ şi croindu-şi drum prin mulţime până la porţile cetăţii.

Osea îi îngădui prietenului său să-i arate drumul şi, în vreme ce o luară spre miazăzi, către Iuda, auzi glasul lui Iahve într-o şoaptă blândă. *Încă de la Adam încoace, ei au respins făgăduinţele Mele. Au fost necredincioşi.*

Ultimul cuvânt îi răsună în duh din nou şi din nou. *Necredincioşi. Au fost necredincioşi.*

Isaia îl imploră să se oprească la Tifsah, dar Osea refuză. Înnebunit de mânie şi teamă, îi repetă ultimele câteva cuvinte ale mesajului. „Necredincioşi, Isaia. Trebuie să ne grăbim spre casă. Au fost necredincioşi."

Merseră toată noaptea, refuzându-şi somnul şi oprindu-se doar pentru a-şi umple ploştile de apă la izvoarele ce le tăiau calea. Rămaseră fără mâncare înainte să intre în Rama, dar cei doi bărbaţi se sprijineau unul pe celălalt. Oare simţea şi Isaia? Înţelegea şi el că trebuia să se grăbească spre casă?

Necredincioşi... au fost necredincioşi.

Osea şi Isaia ajunseră pe culmea unei rampe stâncoase, de unde se uitară în jos, la o cetate neînsemnată, pe nume Netofah. Apoi, adâncindu-şi privirile în zare, spre miazăzi, Osea arătă spre Tecoa, cetatea cuibărită în cea de-a doua vale. „Aproape am ajuns."

Doamne, dă-ne putere. Era sigur că şi Isaia înălţa aceeaşi rugăciune, după trei zile în care avuseseră parte de puţină hrană sau apă şi de

niciun pic de somn. Ar trebui să ajungă acasă înainte de asfințitul soarelui, înainte să înceapă Sabatul. *Iahve, te rog, fă ca Gomera să mă aştepte acolo.*

Isaia intră înaintea lui pe o fâşie îngustă de teren stâncos. Se opri abrupt şi Osea se întrebă dacă nu cumva o viperă le tăiase calea, dar se linişti când Isaia îşi duse un deget la buze, cerându-i să tacă. „Ascultă."

Dintr-un pâlc de copaci dinaintea lor răzbăteau ecourile unei psalmodieri păgâne. În timpul călătoriei în lungul şi-n latul Israelului, se obişnuiseră cu sunetele, dar zăngănitul ritmic al clopoţeilor şi zurgălăilor în Iuda încă suna străin în urechile lui Osea. Atraşi precum moliile de lumina unei flăcări, Osea şi Isaia părăsiră poteca, forţându-şi picioarele împleticite să se îndrepte către sunetele desfrâului, într-un crâng de sicomori, la nord de Netofah.

Muzica se auzi mai tare, iar râsetele şi celebrarea se strecurară până la ei prin pădurea deasă. Înaintară până la marginea unei poieni circulare şi se pitiră după un bolovan mare; din ascunzătoarea lor, zăriră douăzeci de suflete de iudei ce îl trădau pe Iahve. O mare-preoteasă stătea în picioare lângă un stâlp al Aşerei sculptat seducător, primind comorile necredincioşilor credincioşi. Lângă stâlp, era un altar înţesat cu grămezi de grâne şi hălci de animale cuprinse de flăcări. Un preot chel adăuga jertfele pe foc.

În mijlocul poienii, preotese tinere cântau la instrumente, în vreme ce închinătorii dănţuiau, aşteptând să fie chemaţi la corturile înşirate pe marginea dinspre răsărit a poieniţei. Fiecare cort era străjuit de doi soldaţi masivi. Cineva ieşi din al treilea cort – un bărbat, care acum îşi potrivea cingătoarea şi roba, cu un zâmbet. Un soldat îi făcu semn unuia dintre bărbaţii ce dănţuiau. Acesta îşi conteni dansul şi se apropie cu însufleţire de cort, ca să se închine înaintea Aşerei împreună cu preoteasa ce îl aştepta.

Un singur cuvânt răsuna în mintea lui Osea. *Necredincioşi. Necredincioşi. Necredincioşi.* Cum s-ar simţi el dacă în cortul acela ar fi fost Gomera, aşteptând să „primească închinarea" patronilor de parte bărbătească ai Aşerei? Nu toate femeile din corturile acelea erau preotese. Unele erau femei ce îşi îndeplineau o juruinţă, fete ce îşi dovedeau cel dintâi act de loialitate faţă de zeiţă, sau soţii ce achitau datoriile soţilor lor faţă de preoţi. Iuda devenise necredincios Dumnezeului ei tot atât de sigur pe cât Israelul se jucase de-a curva.

Condus de o furie neprihănită, Osea dădu buzna prin tufişurile dese şi, intrând în poieniţă, strigă. „Nuuu!" Isaia îl urma îndeaproape, tăcut, dar păzindu-i spatele cu străşnicie.

Toată muzica şi dănţuiala conteniră şi fiecare pereche de ochi se fixă asupra celor doi intruşi.

„Sunteţi cu toţii necredincioşi lui Iahve, până la cel din urmă dintre voi!" Osea fugi la stâlpul Aşerei. „Nu acesta este dumnezeul tău, Iuda!" Zări o zeiţă de alabastru în mâna unei preotese şi i-o înşfăcă.

„Aşteaptă!" strigă ea, dar Isaia îi tăie calea, în vreme ce Osea zdrobi idolul între două pietre. „Nu!" Preoteasa se prăbuşi la pământ, jelind deasupra prafului ce mai rămăsese.

Gărzile păreau înlemnite; îşi duseseră mâinile la săbii, dar erau incapabile sau poate nu doreau să-l înfrunte pe înflăcăratul profet al lui Iahve. Alţii din dumbravă se îndepărtară tiptil, ferindu-şi privirea.

„Întoarceţi-vă la Iahve," stărui Osea de ei în timp ce plecau. „Întoarceţi-vă la templul Lui din Ierusalim. Aduceţi jertfe pentru ispăşirea păcatelor voastre şi întoarceţi-vă la Elohim."

Preoteasa care bocea se ridică încet, cu faţa tot atât de lividă precum pulberea de alabastru ce era purtată acum în bătaia vântului. „Ce ai făcut? Mai mult ca sigur ai atras asupra noastră, a tuturor, vreun blestem."

„Ce am făcut *eu?* Tu şi cei asemenea ţie aţi atras mânia lui Iahve asupra poporului lui Iuda." În ochi îi izvorâră lacrimi. Prostituatele sacre ieşiră în veşmintele lor sumare din corturile lor; erau atât de asemănătoare cu ceea ce fusese şi Gomera, nu cu multă vreme în urmă. Aceste fete din Iuda frângeau inima lui Dumnezeu tot atât de sigur cum fetele din Israel Îl îndurerau de generaţii în şir.

Avea să fie, oare, şi Iuda pierdută?

Copleşit deodată de oboseală, Osea se împletici, trăgându-se înapoi în braţele lui Isaia. „Trebuie să găsim puterea să mai transmitem încă un mesaj, prietene."

Isaia îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui Osea şi cei doi se sprijiniră unul pe altul. „Ştiu. Trebuie să vorbim cu Ozia – diseară."

⁂

Osea se rezemă de umărul prietenului său şi împreună coborâră dealul până în tabăra regelui, unde preoţii pregăteau masa de Sabat.

Trecură de colțul casei lui Ozia, iar Osea văzu cum ochii acestuia se luminară la vederea lui Isaia. Zâmbetul îi pieri pe măsură ce se apropiară cu pași târșâiți.

„Necurat! Necurat!" se auzi familiarul refren, iar însoțitorii regelui își conteniră pregătirile, căutând din ochi vizitatorii anunțați de strigăt. „Bine ai venit acasă, profetule pribeag. Ce vești ne aduci despre frații noștri necredincioși din nord?" îl întrebă regele, cu un glas sforțat. Devenise vizibil mai slab în absența lor.

Osea își flutură mâna în semn că auzise și primise salutul regelui, dar nu scoase o vorbă, păstrându-și puterea pentru a transmite mesajul lui Iahve.

Când se apropiară, Isaia îl ajută să se așeze pe covorul pentru audiențe și începu să vorbească înainte ca profetul să aibă prilejul. „Aducem vești din Israel, verișoare, dar sunt o nimica toată pe lângă cele la care am fost martori pe pământul lui Iuda."

Osea tresări când din casa regelui ieși comandantul Anania.

Pesemne că Ozia îi observase surpriza. „Întoarcerea voastră este chiar oportună. Anania a venit cu vești de la Ierusalim." Remarcabilul soldat al lui Iuda își drese glasul și îi aruncă regelui o privire de avertizare. Ozia, neintimidat de sugestia nu atât de subtilă a comandantului, își continuă explicația. „Plănuim o coaliție de națiuni – nouăsprezece, în total – pentru ca Iuda să poată ține piept agresiunii Asiriei."

„Iuda va fi distrusă – cu sau fără o coaliție – dacă poporul continuă să se închine pe toate dealurile și înălțimile, domnul meu," zise Osea fără șovăire.

Pe chipul comandantului Anania se dezlănțui o furtună, însă Ozia rămase liniștit. „Isaia a spus că ați fost martori la ceva în drumul vostru spre casă. Ce ți-a stârnit pasiunea, profetule?"

Aflându-se atât de aproape de casă, Osea resimți întreaga greutate a sfârșelii. „Îți cer să-mi dai voie să vorbesc fără vreo întrerupere, fiindcă ne găsim la capătul unei călătorii lungi și avem nevoie de hrană și de odihnă."

Regele încuviință. „După cum dorești, prietene."

„Mai întâi, îți aduc veștile despre moartea regelui Ieroboam..."

Ozia icni.

„Când? Cum?" răsună glasul profund al lui Anania între dealurile înconjurătoare.

„Rogu-te, după cum am spus, lăsaţi-mă să vorbesc şi vă voi da şi alte detalii mai târziu."

Ozia şovăi, cu fruntea brăzdată de cute, dar îi făcu semn lui Osea să vorbească mai departe. Comandantul arăta de parcă era pe punctul să-i explodeze capul.

„Îţi mulţumesc. Îţi voi spune că ne aflam în Tirţa când generalul Menahem a anunţat moartea regelui şi că Zaharia, fiul lui Ieroboam, şi-a însuşit tronul lui Israel."

Ozia schimbă o privire cu Anania, dar se ţinu de cuvânt şi buzele îi rămaseră pecetluite.

„Ne-am întors prin Netofah, unde am dat peste o dumbravă secretă, cu un altar în cinstea Aşerei."

Chipul lui Ozia se înnegură.

„Am sfărâmat un idol şi am risipit închinătorii, dar dacă înălţimile nu sunt nimicite, vor continua în idolatria lor şi Iuda va cădea sub aceeaşi judecată ca şi Israelul."

Cu un calm de gheaţă, Ozia aruncă o privire acuzatoare către comandantul lui. „De ce există o dumbravă sacră în Netofah?"

Faţada de răceală a lui Anania nu cedă nicio clipă. „Am detaşat câţi oameni am putut pentru căutarea altarelor păgâne. Nu am destui soldaţi care să patruleze în jurul zeloţilor religioşi, când cea dintâi datorie a mea este să păzesc naţiunea." Ultimele cuvinte le îndreptase aidoma unor săgeţi împotriva lui Osea.

„Nu vei avea nici soldaţi – şi nici o naţiune de păzit – dacă aşa-zişii zeloţi religioşi nu sunt opriţi." Osea îşi mută privirea spre rege. „În cele din urmă, rege Ozia, nu pe comandantul lui Iuda îl va trage Iahve la răspundere pentru ascultarea poporului."

Soarele se cufunda la orizont şi Osea ştia că Ozia putea în orice clipă să declare începutul Sabatului, punând astfel capăt întrunirii lor.

„Trebuie să nimiceşti înălţimile, verişoare." Glasul lui Isaia era plin de bunătate, dar ferm, iar Ozia păru, pe neaşteptate, copleşit.

„Voi, profeţii, trebuie să fiţi rezonabili. Da, o parte din înălţimi au devenit locuri de veneraţie păgână, dar mulţi iudei se închină lui Iahve pe înălţimi pentru că sunt prea înfricoşaţi ca să intre în templu. Dacă distrug înălţimile, unde Îl vor adora oamenii pe Iahve? Ei sunt îngroziţi de mânia lui Iahve revărsată asupra mea! Până şi propriul meu fiu, Iotam, nu vrea să intre în templu să aducă jertfă! Nu vedeţi?

Dacă le iau înălțimile, se vor îndepărta cu totul de Domnul!"

„Asta e o minciună!" Veninul lui Isaia țâșni fără niciun avertisment. „Așa ți-a zis Anania, sau așa ți-au șoptit în suflet zeii falși ce înșeală națiunea ta?"

Osea văzu expresia rănită de pe chipul regelui și își liniști prietenul, șoptindu-i, „Dacă nu ai primit un cuvânt specific din partea Domnului, nu face din asta lupta ta, Isaia. Lasă relația ta cu Ozia să rămână intactă."

Focul din ochii prietenului său încă ardea, dar dădu din cap în semn că pricepuse și își apăsă buzele într-o linie dreaptă și subțire.

„*Demonstrează*-ți dragostea față de Iahve," zise Osea, întorcându-și atenția asupra regelui lui Iuda. „*Arată* națiunii respectul pe care îl porți sfințeniei Sale și încetează să încurajezi adulterul lor spiritual prin faptul că nu te atingi de înălțimile lor."

Ozia părea a se lupta cu vreo neliniște lăuntrică nerostită. Osea își liniști duhul, stăruind de Iahve să-i mai dea și alte cuvinte – alte cuvinte – care să-l poată convinge pe regele lui Iuda să se înduplece.

Necredincioși. Necredincioși. Necredincioși.

Își aduse aminte de prostituatele sacre ce ieșiseră din corturi după ce îl auziseră strigând. Inima i se zvârcolise în el la gândul că Gomera dusese o asemenea viață. Se smuci în picioare, oferindu-i o ultimă rugăminte. „Imaginează-ți că cineva din propria ta familie se închină zeiței Așera. Imaginează-ți cum te-ar durea inima din pricina unei asemenea trădări."

Cei doi bărbați se rezemară unul de altul și se întoarseră spre tabără; suspinele tăcute cu care regele lui Iuda întâmpina Sabatul răzbăteau până la ei.

23

Osea 2:8

N-a cunoscut că Eu îi dădeam grâul, mustul și untdelemnul și au închinat slujbei lui Baal argintul și aurul cel mult pe care i-l dădeam.

Tăcerea atârna greu între Osea și Isaia în vreme ce își concentrau atenția asupra ultimilor pași către casă. Se lăsa amurgul și când intrară pe porțile taberei, Isaia oftă. „Ți-a spus Iahve ce te așteaptă acasă?"

Osea clătină din cap, prea frânt de oboseală – prea speriat – ca să vorbească. Se opriră la poarta curții lui Osea.

„Vrei să intru împreună cu tine?" întrebă Isaia.

Osea încuviință din cap; nu avea cuvinte pentru cât de recunoscător era pentru un prieten ca Isaia. Aruncă o privire spre șirul ordonat de case din piatră. Vecinul dinspre nord era Amos, iar următoarea casă spre sud era a lui Iona. Familiar. Neschimbat. Trecură pe poarta casei lui Osea, și trase aer adânc în piept. Acasă. Smochinii. Adierea deșertică. Până și micul său grajd. Era bine să fie acasă.

Isaia șovăi la ușă, lăsându-l pe Osea să deschidă când era el gata. Un sunet precum un mormăit jos se înălța de cealaltă parte a casei și cei doi schimbară o privire nedumerită.

Și apoi, inima lui Osea încetă să mai bată.

Erau aceleași incantații pe care le auziseră în dumbrava Așerei. De această dată, cea care fredona era Gomera. Pesemne că și Isaia își dădu seama în același timp. Osea îl văzu cum își lasă capul în piept, cu o

înfățișare din care i se citea înfrângerea. Era întocmai ceea ce simțea și el.

„Du-te acasă, prietene."

Isaia își ridică ochii plini de lacrimi. „Ești sigur că vrei să treci prin asta singur?"

Incantațiile Gomerei conteniră. *Probabil că ne-a auzit.* Inima lui Osea își iuți bătaia și emoțiile se învârtejeau înlăuntrul lui. Chiar în clipa în care era cât pe ce să ceară ajutorul lui Isaia, o adiere răcoroasă îi înfioră părul de pe umeri și pacea îi inundă duhul. *Iahve.*

Isaia recunoscu prezența Domnului și zâmbi.

Osea râse. „Nu sunt singur. Voi ști ce să zic când o voi vedea."

Isaia îi așeză o mână pe umăr în semn de încurajare și pe urmă fu dus. Osea inspiră prezența lui Dumnezeu și deschise ușa.

În sufragerie nu era nimeni, dar băgă de seamă câteva schimbări. O găleată pentru scutecele murdare ale lui Izreel zăcea lângă ușa din față a casei și mai multe jucării din lemn erau împrăștiate pe podea, lângă o rogojină mare din piele de capră. *Pesemne că bebelușul a început să se târască în patru labe.* Simți un junghi de regret când se gândi la asta.

Își scutură de pe umeri bocceaua, lăsând-o să cadă la podea. „Gomera?"

Niciun răspuns.

El păși în vârful degetelor până în dormitorul lor, străduindu-se mai mult să ocolească jucăriile decât să nu fie auzit. „Gomera?"

Ea ședea pe salteaua lor, ținând-o pe Așera la vedere. „Nu mai vreau să o ascund." Ochii îi scânteiau de aceeași sfidare ce i se deslușea și în glas. „Trebuie să știi adevărul, Osea. M-am rugat *Așerei* în noaptea în care l-am zămislit pe Jezzy. *Așera* era ascunsă sub salteaua asta și ne-a binecuvântat unirea în fiecare noapte. Și *Așerei* îi voi aduce întotdeauna jertfele mele."

Fiecare pomenire a Așerei era ca un pumnal pentru sufletul lui. „De unde ai luat-o? Știu că nu ai adus-o din Samaria."

Ea sări din pat precum săgeata țâșnește dintr-un arc, sprijinindu-se de el, provocându-l să obiecteze. „Am cumpărat-o în Ierusalim – cu argintul tău – după ce am văzut cum a pedepsit dumnezeul tău pe un rege neprihănit. *Acesta* era așa-zisul *dar* pe care l-am ascuns în buzunarul meu, lângă pumnalul tău, în Ierusalim!"

O furie sfântă se aprinse în sufletul lui Osea. Tot ce împărtășiseră,

era oare ceva adevărat? Făcu un pas înainte, împingând-o pe Gomera înapoi. „Dacă alegi să te închini unei minciuni, n-ai decât, dar *nu* vei fura gloria lui Iahve ca să o dai unei bucăți de piatră. Uită-te în jurul tău, femeie. Numără coșurile de grâne, butelcile de vin, ulcioarele de ulei. *Nu* idolul tău patetic ți-a adus pâine, rochii și adăpost. Ci Iahve!" tună el. „Și cu toate acestea, tu iei argintul dat de Domnul și îl risipești pe această Așeră neputincioasă." Osea îi prinse încheietura cu o mână și cu cealaltă îi înșfăcă zeița.

„Nu!" țipă ea. „Dă-mi-o înapoi!"

„Dacă este dumnezeu, n-are decât să mă lovească de moarte și să sară înapoi în mâna ta."

Gomera își ținu răsuflarea. „Cum îndrăznești să rostești blasfemii împotriva zeiței mam..."

„Tu cum îndrăznești să mă minți la fiecare suflare?" Glasul i se frânse. *Necredincioși.* Mesajul lui Iahve fusese pentru el și pentru Iuda.

Ozia refuzase să nimicească înălțimile, dar Osea nu avea să facă aceeași greșeală. Zvârli Așera de zidul din piatră al dormitorului lor. Sfărâmarea satisfăcătoare fu urmată de tânguirile Gomerei. El o văzu apoi lăsându-se în genunchi lângă cioburi; ea jelea după niște bucăți de piatră sfărâmată, în vreme ce inima lui făcută zob sângera solitară.

„Unde este fiul meu?"

Niciun răspuns.

„Unde este Izreel?" strigă el.

„Cu Aya," zise ea, fără să-și ridice privirea și apoi se întoarse la tânguirile ei, fără să-l mai bage în seamă. Avea să-l urască, oare, întotdeauna? Să-i sfideze întotdeauna autoritatea de soț al ei?

În mânia lui, își aminti de cuvintele pe care i le adresase Iahve lui Ieroboam. *Nu este credincioșie, nu este dragoste, nu este cunoaștere de Dumnezeu în țară.*

Se așeză pe podeaua rece din chirpici și plânse amarnic – pentru Israel, pentru Iuda, pentru Iahve, pentru soția lui. *Doamne, învață-mă să iubesc așa cum iubești Tu.*

Gomera se rostogoli pe o parte și simți limba aspră a lui Sampson lingându-i încheieturile degetelor. Deschise un ochi, amintindu-și realitatea dură a noii sale vieți. Osea se întorsese la ultimul Sabat, iar

Gomera alesese să-şi petreacă nopţile pe teancul de rogojini din piele de capră din sufragerie. O durea spatele, dar măcar nu era nevoită să dea ochii cu Osea în fiecare dimineaţă şi seară. Abia dacă îl mai vedea.

Se ridică în şezut, ascultând bolboroseala de dimineaţă a lui Jezzy. Totul era cufundat în tăcere. Îşi strecură pe ea rochia, luă o bucată de pâine şi brânză tare, le înveli într-o pânză şi le zvârli într-un buzunar. Masa ei de prânz. Sorbi ceea ce îi mai rămăsese din laptele de capră de aseară. Aproape că se înăcrise. Se uită lung la ceaşca de lichid alb, cumpănind dacă să-l arunce sau să-l ţină pentru copturi.

Apoi cumpăni o alegere similară privitoare la existenţa ei râncedă – să renunţe la ea sau să o salveze? Oh, cât îşi dorea să o fi avut pe Doamna Aşera ca să i se roage. Poate că Amoţ îi putea, cumva, cumpăra una – dar ar putea oare să folosească din nou argintul lui Osea?

„Bună dimineaţa." Glasul răguşit al lui Osea o făcu să tresară şi împroşcă laptele de capră peste tot pe masă.

Ea bombăni şi îl şterse cu o cârpă din apropiere, refuzând să bage în seamă prezenţa lui.

„Am venit acasă de la ultimul Sabat, Gomera. Trebuie să vorbeşti cu mine, într-o bună zi."

Ea trânti cârpa de podea. „Aşa o fi, dar voi vorbi cu tine când *nu am de ales*." Oftând, încercă să-şi liniştească nervii. Nu putea gândi când el se uita la ea în felul acela.

„De ce te duci la atelierul de olărie atât de dis-de-dimineaţă?" Osea insistase asupra menţinerii rutinei lor. Jezzy mai dormea încă, pe o rogojină din piele de capră, în dormitorul lor. Aya avea, în continuare, grijă de el în fiecare zi. Şi Gomera continua să lucreze toată ziua la atelierul de olărie. „De obicei, aştepţi până după ce îi dai lui Jezzy o ceaşcă de lapte proaspăt."

Gomera îşi munci mintea în căutarea unui pretext. Nu putea să-i spună că nădăjduia să-l găsească pe Amoţ închinându-i-se Aşerei! „Nunta lui Isaia şi a lui Aya este în mai puţin de două luni, iar Amoţ mi-a cerut să-l ajut să termine un proiect special la care lucrează."

Osea o privi cu luare-aminte. Îi vedea, oare, minciuna scrisă pe faţa ei? „Te iubesc, Gomera."

Un ghem de emoţii se prefăcu într-un bolovan în stomacul ei. *Iubirea. Ce este iubirea?* „Vei găsi o ceaşcă curată lângă ligheanul de spălat." Îşi luă toiagul şi fugi înainte ca el să mai spună ceva.

Lumina zorilor scălda poteca principală, iar Gomera trase adânc în piept aerul dimineții. Zgândări cu toiagul țărâna cărării prăfuite ca să-și anunțe prezența viperelor tolănite la soare. Tecoa. Îl detesta. De ce nu plecase? *Pentru că nu am nimic al meu – în afară de Jezzy.* Gândul de a-și părăsi fiul îi sfâșia inima. Dar să fugă din Tecoa era, oricum, un vis ridicol. Era prizoniera acestei căsătorii, tot așa cum fusese prizonieră la bordel – aceeași deznădejde, doar alte lanțuri. Ea crezuse că deprinderea unei meserii avea să-i aducă libertatea, dar Amoț îi spusese pe șleau că nu avea să-și împartă cu ea câștigurile. Opțiunile Gomerei erau, ca ale oricărei alte femei, puține. Avea nevoie de o nouă Așeră.

Își iuți pasul, băgând de seamă trei bărbați ce împingeau o căruță ticsită cu oale întărite, pe porțile dinspre miazăzi de atelier. „*Shalom* și bună dimineața," zise ea, cu prefăcută voioșie. Toți trei bărbații îi erau cunoscuți – ajutoare de-ale lui Amoț pentru procedurile de uscare. Le încurajă privirile flămânde și își încetini umbletul, dându-le prilejul să o privească pe îndelete. „A sosit deja jupânul Amoț?" Se duse lângă ei la căruță și își trecu degetele peste marginea șirului de oale.

Cel mai înalt dintre muncitori făcu un pas spre ea, schimbând priviri cu cei doi prieteni ai săi. „Nu cred că jupânul Amoț e aici. Noi ne ducem la peșteri, la răsăritul soarelui, ca să aducem oalele înainte să ajungă el la atelier." Din alți câțiva pași, fu la un lat de palmă de ea. Duhnea de sudoare stătută și vin îndoit cu apă, dar Gomera nu se trase înapoi. El zâmbi, dând la iveală niște dinți galbeni, și își păstră glasul scăzut. „Nu ești tu soția profetului din Israel?" O măsură cu privirea. „Cea despre care se zice că a fost curvă?"

Gomera se uită în stânga și-n dreapta, făcându-i semn bărbatului aceluia înalt să se tragă mai aproape. „Ce sentimente ai față de respectarea legilor lui Iahve?" întrebă ea, atingându-i urechea cu buzele.

„Eu nu prea sunt un bărbat religios." Râse și rămase aplecat spre ea.

„Am nevoie să câștig niște argint," șopti ea, „dar aș avea nevoie să mă bizui pe discreția unui bărbat înainte de a mă întoarce la vechea mea meserie." Suflându-i în ureche, adăugă, „Ai vrea tu, sau poate prietenii tăi, să-mi arătați peșterile unde se usucă oalele? Poate că acolo aș putea să-ți fac parte de talentele mele unice – pentru un preț?"

Bărbatul se îndreptă de spate și înghiți în sec. „Doamna vrea să vadă

peșterile unde uscăm oalele," le zise prietenilor săi. Aceștia își încrețiră frunțile, nedumeriți, așa că bărbatul își ridică amândouă sprâncenele, cu o explicație deloc subtilă. „Voi doi duceți încărcătura asta la atelier, în timp ce eu și cu doamna vizităm ultima peșteră. Pe urmă, faceți cu rândul – îi arătați doamnei peșterile."

Însoțitorii lui se uitară la el și apoi la Gomera, cu ochii cât cepele.

Gomerei îi bătea inima nebunește; bine-cunoscutul val de excitație, fiorul lucrului interzis. Își linse, leneș, buzele. „Înainte de a pleca, trebuie să faceți două lucruri." Bărbații începură să dea aprobator din cap încă dinainte ca ea să-și înșire condițiile. „Trebuie să vă țineți pliscul și vreau să văd argintul."

Doi dintre ei se căutară în buzunare după plată, dar al treilea păru cuprins de panică. „Eu îmi țin argintul acasă."

Gomera făcu câțiva pași până la omulețul nervos. „Păi atunci, ai face bine să dai o fugă până acasă, până mă întorc eu și prietenul tău." Se uită în direcția casei lui Osea. „Am terminat-o cu prestarea de servicii pe gratis."

24

2 Cronici 26:21

Împăratul Ozia a fost lepros până în ziua morții și a locuit într-o casă deosebită ca lepros, căci a fost izgonit din Casa Domnului. Și fiul său Iotam era în fruntea casei împăratului și judeca poporul țării.

Aya era însăși definiția frumuseții în ziua nunții ei, iar, după câte se părea, Isaia nu-și putea dezlipi privirea de la ea. Pregătirile de nuntă duraseră mult prea mult, în opinia tânărului mire, dar răsplata așteptării sale stătea în picioare înaintea lui, înveșmântată într-o rochie albă, din olandă fină, și un văl delicat, tivit pe margini cu fir de aur. Înconjurați de ceea ce părea a fi întreaga tabără a profeților, mireasa și mirele stăteau în picioare sub bolta nupțială, la zece coți de casa luată cu chirie de regele Ozia. Osea, prietenul mirelui, dădea citire înțelegerii lor de logodnă:

> Astăzi, a opta zi a lunii Chislev, în cetatea Tecoa, Isaia, fiul lui Amoț, intră în această învoire cu Aya, fiica lui Enoh. Fie ca Isaia, cu ajutorul cerurilor, să o cinstească, să o sprijine și să o țină...

Osea vorbi audienței, dar inima îi era fixată pe o singură persoană, Gomera. Aceasta stătea în picioare lângă Amoț, așezată într-o poziție de onoare, ce o desemna membră a familiei. Azi era o zi de sărbătoare -- dar ea avea o înfățișare de granit. Lipsită de emoție. Fără inimă.

Amoț se căută în robă și îi pasă, ascunsă pe sub laba lui uriașă,

o legăturică învelită într-o bucată de pânză. Pesemne că îi făcuse o ceașcă sau un blid. O jucărie pentru Jezzy, poate. Ea îl trecu pe Jezzy pe un șold și își îngropă comoara în buzunarul rochiei.

Osea citi ultimele cuvinte de pe pergament: „Fie ca acest tratat să pecetluiască jurământul lui Isaia de a se căsători cu Aya în nu mai puțin de un an, când o va cere de soție, potrivit Legii lui Moise și a lui Israel." Osea își ridică privirea, cu un rânjet prostuț. „Sunt recunoscător că acordul nu a specificat *exact* un an, altminteri ar fi trebuit să cutreier tot Israelul fără cel mai bun prieten al meu." Râsete amabile făcură valuri prin audiență, oferindu-i marelui preot câteva clipe în care să instruiască mirele și mireasa asupra următoarei părți a ceremoniei.

Osea își reluă locul lângă Gomera, Jezzy și Amoț. Își luă soția de cot și se trase mai aproape de ea. „Pot să văd darul pe care ți l-a făcut Amoț?"

Ea își smuci capul spre el. Era oare teamă sau mânie în ochii aceia de căprioară? „Nu poți aștepta până ce se termină nunta celui mai bun prieten al tău? Nu este decât o nouă ceașcă pentru Jezzy." Șoaptele ei împroșcau venin, dar înainte ca el să apuce să răspundă, ea își întoarse atenția asupra celebrării.

Dacă era o ceașcă de lut, atunci de ce tremura? De ce era atât de tulburată? Suspiciunea îi dădea târcoale inimii precum o viperă, dar apoi se uită cu coada ochiului la Amoț. Tatăl lui Isaia era un om bun. Tăcut și cam zdrobit, dar ce lucru ofensator îi putea da el Gomerei? Osea își strânse mușchii încordați de la ceafă și oftă. *Bucură-te de sărbătoare.*

„Vă mulțumim că v-ați alăturat familiei noastre la sărbătoarea acestei zile deosebite pentru Isaia și Aya," își înălță regele Ozia glasul, iar Osea îl văzu pe Amoț încordându-se. Obiceiul dicta ca, după ce marele preot își încheia slujba, tatăl mirelui să dirijeze oaspeții. În mod clar, azi nu se respecta datina. „Am pregătit un ospăț de nuntă vrednic de un rege!" se înălță glasul slab al lui Ozia, și audiența îl întâmpină cu urale.

Anania, care stătea lângă el, își ridică sabia în aer, făcând semn mulțimii să tacă. „Am și eu un anunț de adăugat la această zi de sărbătoare."

Chiar atunci, din casa luată cu chirie ieși prințul Iotam, și orice sunet conteni. „Începând din această zi," zise Ozia, „fiul meu Iotam va domni în calitate de coregent la Ierusalim!" Încercă să-și ridice glasul

spre sfârșitul declarației, într-un efort de a recâștiga vigoarea mulțimii. Însă singura ofertă a mulțimii fu niște aplauze anemice, forțate, cărora le dădu tonul comandantul Anania. Iotam arăta de parcă ar fi vrut să o zbughească înapoi în casă. Isaia și Aya își păstrară capetele plecate, sub bolta lor nupțială.

Amoț blestemă pe sub mustață, iar Gomera se întoarse spre Osea. „Du-te și vorbește cu Ozia."

Oaspeții poftiți la nuntă începură să se răspândească agale pe la mese, învăluiți într-un giulgiu de stânjeneală. Jezzy se întinse spre tatăl lui, cu brațele întinse, iar Osea se topi de fericire. Fiul lui ajunsese să-l îndrăgească foarte mult în luna de când se întorsese acasă. Se întinse să-l ia pe băiat și îi adulmecă locșorul acela moale și asudat unde gâtul i se întâlnea cu umărul.

Gomera îl urmă pe Amoț fără să se uite îndărăt.

Osea se simți aidoma unui pește ce înoată contra curentului când se îndreptă spre rege în vreme ce toți ceilalți se îndepărtau de el. Anania și Iotam erau singurii ce rămăseseră lângă el. Întrucât covorul pentru audiențe fu înlăturat în ziua aceea, Osea se opri sub bolta nupțială. „*Shalom*, domnul meu," îi spuse regelui, salutându-i pe ceilalți cu un gest al capului.

„Isaia și-a luat o mireasă frumoasă." Ozia părea dornic să mențină conversația ușoară.

Osea nu vedea de ce să o facă. „Sunt contrariat de momentul în care ai ales să-ți faci public anunțul, regele meu."

Ozia șovăi, iar Osea simți că ceva îl tulbura înlăuntrul lui. „Te poți apropia ca să discutăm în privat, prietene?"

„Cunoști Legea. Nu pot."

„Îți iubești fiul, Osea?" Chipul lui Ozia era cu neputință de descifrat, și o presimțire sumbră înnegură duhul lui Osea.

„Bineînțeles. Așa cum și tu îl iubești pe Iotam."

„Și așa cum și regele Ieroboam îl iubește pe fiul său, Zaharia." Ochii lui aproape că îi străpungeau sufletul.

Osea cântări fiecare cuvânt în căutarea unui înțeles ascuns. Între ei se lăsă tăcerea, iar Jezzy începu să se foiască. Osea îl legănă și îi făcu semn să tacă, sărutându-l pe frunte și făgăduindu-i smochine caramelizate de la Yuval. Dar băiatul se vânzolea bățos; un țânc ce abia începea să umble avea nevoie de spațiu.

„Iotam," zise Ozia, „ai vrea să-l duci pe fiul lui Osea la mama lui? Anania te va escorta."

„Dar Abba, am nevoie să aud ce vorbești cu profetul dacă voi conduce..."

„Te rog, Iotam. Fă cum îți spun."

Osea îi dădu drumul fiului său în grija noului coregent. „Se mai împleticește încă pe teren accidentat. Va trebui să-l ții de mână."

Iotam zâmbi cu bunătate. „Am și eu un fiu cam de aceeași vârstă. Numele lui este Ahaz – are cârlionți roșii și un temperament pe măsură." Își puse o mână pe umărul lui Osea. „Voi avea grijă de el." Precaut, se apropie de Jezzy. „Hei, micuțule. Hai să o găsim pe mama ta."

Cu fălcile și pumnii încleștați, Anania se duse după ei.

Când ajunseră destul de departe pentru a mai fi auziți, Ozia vorbi pe un ton scăzut. „Dragostea unui rege nu poate ține un fiu în siguranță pentru totdeauna, Osea."

„Este regele Zaharia..."

„Tânărul rege al lui Israel încă șade pe tronul tatălui său, dar iscoadele mele de la curtea Israelului spun că sfetnicii în care are încredere Ieroboam uneltesc să-l ucidă pe Zaharia. Prietenii tatălui său, Osea – bărbați care l-au văzut pe băiat crescând. Zaharia conduce Israelul de doar câteva Sabate." Glasul lui Ozia șovăi. „Cum rămâne cu fiul *meu*? Cu sfetnicii *mei?*" Vorbi precipitat mai departe, fără să aștepte vreun răspuns. „Am muncit din greu să-l pregătesc pe Iotam pentru tron. Preoții au început să-l învețe Legea pe când era doar ceva mai mare decât Izreel al tău, dar acum se teme să intre în templu din pricina mâniei lui Iahve împotriva *mea*." Îl țintui pe Osea cu o privire. „Oare pedeapsa Domnului va ține pentru totdeauna? Oare sfetnicii mei mă vor trăda și pe mine sau pe fiul meu?" De astă dată, așteptă și mai că nu îl provocă pe profet să rămână tăcut.

„Îmi doresc să fi cunoscut răspunsurile, prietene."

„De ce nu le cunoști?" scuipă Ozia vorbele – mai curând ca o acuzație decât o întrebare. „Stăruie de Iahve. Află care este planul Lui. Și tu, și Amos ați profețit că Israelul va fi distrus și luat în exil. Când? Am nevoie să știu dacă Asiria se va întoarce împotriva lor acum, cât vreme puterea Israelului este împărțită. Vor inainta spre miazăzi până în Iuda?"

Osea clătină din cap, cu o frustrare crescândă. „Nu merge așa, Ozia.

Dacă aş putea striga către ceruri şi să cer orice îmi doresc eu, nu crezi că aş fi avut deja câteva răspunsuri la propriile întrebări?"

În dosul ochilor regelui se vedeau şi alte frământări, dar şi le înăbuşea. Osea nu o putea defini, dar oarece emoţie apăsa pe umerii lui Ozia, înfrângându-l pe mărețul rege de odinioară al lui Iuda. „Dacă profeţii lui Iahve nu au răspunsuri, atunci ce nădejde pot avea eu să salvez această naţiune – sau pe fiul meu?"

Întrebarea regelui îl pălmui pe Osea ca pe o fecioară jignită. „Profeţii sunt şi ei muritori de rând, iar tu niciodată nu vei salva Iuda şi nici pe fiul tău. Iahve, însă, are toate răspunsurile şi ne-a făgăduit că ne va salva pe toţi." Ozia îşi lăsă capul în piept; Osea îi cunoştea frustrarea. „Trebuie să rămânem credincioşi, prietene, şi apoi să avem încredere că Iahve îi va păzi pe aceia ce ne sunt cei mai dragi."

„Dacă n-aş şti mai bine, aş zice că mă eviţi." Yuval o ţintui pe Gomera cu privirea în vreme ce întindea plămădeala din orz cu mâinile. „M-ai fi invitat la tine dacă Aya nu era indisponibilă în săptămâna nunţii ei?"

„De când ai tu nevoie de o invitaţie?" zâmbi Gomera şi sărută obrazul femeii; aroma subtilă de coriandru îi încălzea inima. Îi fusese dor de prietena ei. „Ai fost plecată în călătorie cu Amos." Se opri, cântărind încruntarea uşoară de pe fruntea lui Yuval. „Cum de ai plecat? Mi-ai spus că niciodată nu ai călătorit cu Amos. De ce să începi acum?"

Gomera scoase o rogojină din piele de capră, aşezându-l pe Jezzy în poale. Înşfăcă câteva jucării care să-i ţină mâinile ocupate, şi Sampson, care nu era niciodată prea departe când ea era acasă, veni lângă ei. Yuval părea a-şi alege cuvintele cu grijă, dar apoi un rânjet poznaş şi o scânteie autentică îi luminară ochii.

„Nu poate şi o bătrână să se bucure de niţică aventură?" Chicotiră. „Amos m-a invitat să-l însoţesc, iar eu m-am simţit singură de când tu lucrezi mai mult la atelierul de olărie." Se opri din modelarea pâinii şi o prinse pe Gomera de bărbie, examinându-i ferestrele sufletului. „Ce te ţine atât de ocupată la atelierul de olărie? Am venit la tine dis-de-dimineaţă, la răsăritul soarelui, şi tu erai plecată deja. Ce-ai putea face atât de devreme?"

Gomera se trase din strânsoarea ei şi recuperă unul din cuburile din

lemn ale lui Jezzy, fericită că găsise o distragere. Yuval o cunoştea prea bine. Dacă îi citea vinovăţia de pe faţă? „Pregătesc oalele întărite pentru şlefuire. Este o tehnică pe care mi-a arătat-o Amoţ. Iau o pietricică netedă şi şlefuiesc oalele până când strălucesc."

„Mm-hmm." Yuval părea absorbită din nou de proiectul ei de făcut pâine, plesnind chiflele mici şi rotunde de suprafaţa exterioară a cuptorului din lut.

Gomera oftă uşurată şi îşi înfăşură pe deget cârlionţii negri ai lui Jezzy. O iubea pe Yuval şi era recunoscătoare pentru ajutorul ei, dar o invitase şi pentru a cântări dacă veştile legate de „afacerea" ei de dimineaţă ajunseseră la morile de bârfe ale taberei. Nu o putea întreba pe Yuval pe şleau dacă auzise asemenea zvonuri. Poate că ceva mai multă vorbărie despre atelierul de olărie avea să-i amintească dacă auzise ceva.

„Amoţ m-a lăsat să arunc primul meu vas pe roata de lovit."

„Măi să fie!" Yuval îşi ridică privirea de la pâinea ei de orz, atinsă. „Nu sunt sigură că aprob tot acest zvârlit şi trântit de oale, dragă."

Gomera râse, iar Izreel bătu din palme. „Nu, nu, Yuval. «A arunca un vas» înseamnă că Amoţ m-a învăţat cum să iau un bulgăre de lut umed şi să-l pun pe o roată de olar, pe care o tot învârţi «lovind-o» cu piciorul. Şi apoi modelezi bulgărele acela într-o oală, dându-i formă cu mâinile ude."

„Oh! Ei bine, atunci înţeleg de ce comentariul meu a părut atât de prostesc." Îi făcu din ochi şi întoarse pâiniţele din orz ca să se rumenească şi pe partea cealaltă. „Aşadar, îţi face plăcere să lucrezi cu lutul? Nu ţi-e dor să fii acasă cu micuţul Izreel?"

„Sigur că mi-e dor de el, dar Aya are mare grijă de el. Şi da, îmi face *cu adevărat* plăcere munca mea." Capul îi bubuia. O iubea pe femeia asta dragă şi decise că nu mai voia să ştie dacă auzise vreun zvon sau dacă o bănuia de ce era mai rău. „Şi tu? Te bucuri de călătoriile cu Amos?"

„Ne distrăm pe cinste, dragă. Acum, mai spune-mi o dată de ce petreci atât de mult timp la atelierul de olărie?" Se întinse după oala de gătit şi după linte. „Izreel are aproape un anişor şi are nevoie de mămica lui."

Gomera rămase tăcută, privindu-şi prietena ce întorcea mielul pus la frigare deasupra focului. „Aya mi-a fost, parcă, trimisă de zei," zise

ea, înghițind în sec. O durea stomacul și nu o mai țineau nervii. „Am stat mai mult pe-acasă acum, de când ea și Isaia s-au căsătorit." Cum să-i spună lui Yuval că până la primăvară avea să fie plecată, dacă prostituția continua să fie profitabilă? Să-l ia pe Izreel cu ea, sau putea pleca și fără el? Deja pusese deoparte o sumă frumușică de bani.

Yuval se aplecă peste masă, privind-o în ochi. „Aș fi fericită să reluăm lecțiile de gătit, fiica mea. Ca soție și mamă, ar trebui să înveți să-ți hrănești familia." Deși ochii bătrânei erau plini de iubire, pe Gomera dojana ei o înțepă.

Ea nu voia să-și hrănească familia. Voia emoție și aventură. Voia un bărbat care să o iubească. Era asta atât de îngrozitor? Atât de greu de închipuit? Stomacul i se strânse și avu o senzație de greață. Capul îi vâjâia și încercă să se concentreze asupra lui Izreel și Sampson.

Yuval îi aruncă o privire, cu îngrijorare întipărită pe chip. „Gomera, ești palidă. Îmi fac griji pentru tine. Te simți bine?"

Înainte să apuce să răspundă, Gomera îl ridică pe Izreel din poale și se năpusti deasupra primului blid. După ce își goli stomacul în el, se ridică în șezut și întâlni zâmbetul strălucitor al prietenei sale.

„Ești gravidă iar, nu-i așa? De asta m-ai invitat la tine – ca să-mi dai vestea cea bună!"

Copleșită de posibilitatea aceasta, Gomera trie miile de gânduri ce îi goneau prin minte – întâi și întâi, numele bărbaților cu care se culcase și lipsa bătătoare la ochi a soțului ei din acea listă. Nu putea fi copilul lui Osea. *Maică Așera, te rog, nu!*

„I-ai spus lui Osea?" Yuval îl luase pe Izreel și îl legăna pe șoldul ei. „Oh, va fi atât de încântat!"

„Nu, Yuval. Nu i-am spus și nu..." Își îngropă fața în mâini. „Nu va fi încântat." Cum să-i spună singurei ei prietene despre trădarea ei? Tăcerea se prelungi, devenind stânjenitoare, iar când își ridică privirea, văzu ochii lui Yuval plini de lacrimi.

„Te iubesc, micuță Gomera, orice ai fi făcut, dar trebuie să-mi spui adevărul. Prietenia noastră merită adevărul."

Toate mecanismele de apărare ale Gomerei se frânseră sub greutatea bunătății lui Yuval. Femeia nu merita groaznicul adevăr. Nu merita să știe de câte ori vizitase Gomera peșterile olăriei – cu atât de mulți bărbați încât încetase să le mai ceară numele, încetase să le bage de seamă fețele. Se înțelese cu cele trei ajutoare de olar să fie discreți,

dar discreția lor dispăruse odată ce experimentară talentele unice ale Gomerei. La vremea aceea, nu o deranjase faptul că o recomandau și altora, din moment ce clienții mai săraci plăteau mai puțini arginți, solicitându-i astfel un volum de muncă mai mare. Dar nu o avea pe Merav care să-i dea pieliță de rodie și semințe de morcov sălbatic. În lipsa oricăror măsuri de precauție, pântecele ei devenise roditor.

Merav. Gomera se uită la chipul care cândva îi amintise atât de tare de vechea ei prietenă. Yuval nu merita groaznicul adevăr; merita o minciună drăguță.

„Osea este supărat că îmi găsesc atâta împlinire în atelierul de olărie." Se opri ca să-și formuleze restul planului și se întinse să o apuce pe Yuval de mână. „Încă nu vreau să-i spun că sunt gravidă. Mă vei ajuta să învăț să gătesc și să devin o mamă mai bună până când îi voi spune de noul bebeluș?"

Ochii lui Yuval străluceau de lacrimi de fericire. „Cred că ai luat o decizie înțeleaptă, fiica mea. Copiii tăi sunt mici atât de puțină vreme, dar poți arunca și lovi oale tot restul vieții tale," îi zise râzând.

Gomera râse împreună cu ea, înălțând o rugăciune tăcută către Așera dosită sub salteaua ei. *Maică Zeiță, dă-mi farmecele tale feminine ca să devin din nou ademenitoare pentru soțul meu. Căci dacă nu-l pot ispiti, va pune să fiu ucisă cu pietre ca o adulteră."*

25

Proverbe 6:26

Căci pentru o femeie curvă, omul ajunge de nu mai rămâne decât cu o bucată de pâine, și femeia măritată întinde o cursă unui suflet scump.

Zilele se scurtaseră, iar Iona slăbea tot mai mult. „Îmi pare rău, fiule, dar sunt prea obosit azi ca să mai continuăm."

Osea se aplecă deasupra patului lui și îl sărută pe frunte. „Odihnește-te puțin. Orice o fi gătind Mica acolo miroase minunat. S-ar putea să mănânc și porția ta, Iona." Aruncând o privire către tânărul profet, îi băgă de seamă obrajii brăzdați de lacrimi și îi oferi un zâmbet liniștitor. Dădură mâhniți din cap – un semn tăcut că înțelegeau că sănătatea profesorului și prietenului lor se șubrezea repede.

Mica șterse două blide cu o cârpă pe care și-o atârnase pe umăr. „Am făcut o grămadă de tocăniță de legume. Rămâi, dacă dorești." Scânci și își șterse nasul cu aceeași cârpă.

Osea râse. „Cred că mă voi duce acasă. În seara asta gătește Yuval și cel puțin știu ce a pus în tocănița aceea."

„Cum?" Mica se prefăcu jignit și, de astă dată, își suflă nasul în cârpă, smulgându-i lui Iona un zâmbet.

Osea ieși afară râzând, dar se potoli de îndată ce auzi ușa închizându-se în urma lui. *Doamne, dă-mi putere să dau ochii cu Gomera.* Stomacul i se strânse. Vreme de două luni întregi, își luase cina șezând de cealaltă parte a mesei cu soția lui, într-o tăcere chinuitoare. Amândoi vorbeau cu Jezzy, dar rareori își adresau vreo vorbă unul altuia. Aștepta

– ca Gomera să se schimbe, Iahve să vorbească și viața lui să devină mai bună.

Printre sicomori vedea asfințitul ce arunca umbre lungi pe cărăruia dintre casa lui Iona și a lui Osea. Își întinse toiagul, împrăștiind praful și plesnind tufișurile ca să pună în gardă asupra prezenței sale creaturile ce s-ar fi pitit acolo. O dungă neagră lovi deodată din stânga lui. Cobra de deșert atacase și își ratase ținta, apoi fugi ca o săgeată în tufișurile din cealaltă parte a cărării. Osea fu învins de un tremur din tot trupul.

Își iuți pasul, trecându-i prin minte să îi ceară lui Yuval să-i împrumute un pisoi care să-l însoțească în excursiile lui. Sampson mâncase de două ori greutatea lui în șopârle și șerpi mici de casă. Și totuși, era un gând ridicol. Știa că o pisică nu îl putea păzi de o cobră lungă de un cot, dar micile creaturi îmblănite ale lui Yuval îl puteau măcar avertiza dacă era vreo viperă prin preajmă.

Sosi acasă și, dând să apuce zăvorul ușii, își băgă de seamă mâna tremurândă. Șarpele îl buimăcise. Sau poate că de vină era starea înrăutățită a lui Iona? Pesemne că amândouă. Deschise ușa și le găsi pe Yuval și pe Gomera râzând și... gătind. O priveliște la care nu mai fusese martor dinainte ca soția lui să fie însărcinată.

„*Shalom*, Osea!" îl întâmpină glasul voios al lui Yuval. El băgă de seamă că soția lui își păstra pe buze o urmă de zâmbet. „Gomera a învățat să facă pâine de orz. Ai vrea să încerci una?"

Își puse toiagul deoparte și își scoase roba grea. Izreel fugea în cercuri după pisoi, activitate cu care prefera să-și umple timpul de joacă acum, de când învățase să umble. „Sigur." Se întinse după pâinea pe care i-o oferea soția lui. „Mulțumesc."

Când luă bucata, ea îi atinse degetele. Osea își simți brațul luându-i foc. Câtă vreme trecuse de când îl atinsese ultima oară?

„Ei bine, ar trebui să mă duc acasă," murmură Yuval, scuturându-și făina de pe mâini. „Amos trebuia să se întoarcă de la Beerșeba azi. Nu l-am văzut înainte de prânz, dar pesemne că a ajuns acasă de-acum." Își șterse mâinile de șorț și își îmbrățișă învățăcelul. „Ascultă, fiica mea, te-ai descurcat foarte bine azi. Am încredere că vei prinde bine. Tocana de linte ar trebui să fie gata pentru prânzul de mâine, iar friptura de miel și legumele ar trebui să vă potolească foamea în seara asta."

Osea ridică o sprânceană, minunându-se că Gomera știa câte ceva despre friptura de miel și legume. Până atunci, Aya se ocupase

în întregime de gătit şi de slujirea familiei ei şi el presupusese că va continua să o facă şi după ce se încheia săptămâna nunţii.

„Am pierdut şirul zilelor. Când vor ieşi mirişorii noştri din beatitudinea lor?" întrebă el, aruncând întrebarea oricăreia avea poftă să-i răspundă.

Doamnele schimbară priviri cunoscătoare, iar Yuval dădu din cap, părând a-i da ghes Gomerei să răspundă.

„Eu i-am cerut lui Yuval să mă ajute să gătesc. Aya şi Isaia îşi vor întemeia propria familie şi va fi nevoie să preiau eu îndatoririle ei." Gomera avea privirile aţintite asupra podelei şi mâinile împreunate umil în faţă.

Bănuielile începură să dea târcoale duhului lui Osea. Gomera tocmai îi adresase mai multe cuvinte politicoase decât auzise de când se întorsese din Israel.

Yuval depuse un sărut pe obrazul Gomerei. „Voi veni mâine să te ajut cu tocana." Apoi o zbughi pe uşă, lăsând micuţa familie singură, în întunericul ameninţător.

„Ai putea să mai aprinzi câteva lămpi şi să pregăteşti rogojina pentru masă? Eu voi aduce mielul şi legumele." Gomera se deplasă către focul de gătit şi Osea se supuse, urmărind precaut străina din trupul soţiei lui.

Când se trezise dimineaţă, ea era plecată deja – ca în fiecare dimineaţă. Ce se schimbase într-un răstimp de o zi, de dăduse naştere acestei soţii umile, supuse? Nu se putea gândi decât la un singur lucru – Yuval. Osea ştia că bătrâna avea o mare înrâurire asupra emoţiilor soţiei lui. Amos şi Yuval fuseseră plecaţi des în călătorie în ultima vreme, iar Gomera nu petrecuse multă vreme cu prietena ei. Pesemne că, azi, Yuval o convinsese că cea mai de seamă chemare a ei era să fie soţie şi mamă. *Pare atât de uşor.* O urmări cu atenţie în vreme ce aşeza două rogojini din piele de capră lângă cea din piele ce le slujea de masă şi îl puse pe Izreel în poalele lui.

„Îţi mulţumesc." Aşeză platoul de carne şi legume între farfurii şi umplu câte o cupă de vin îndoit cu apă în dreptul fiecăreia. „Poftim, îl iau eu acum." Izreel se întinse spre ea, iar ea luă ţâncul în braţe şi îl legănă în ritmul unei melodii tăcute.

Osea o privea în timp ce mânca şi se minuna de felul în care îl iubea pe Jezzy. Se înşelase în privinţa ei. Ştia cum să iubească. Inima

îi era capturată pe măsură ce cântecul ei îl inunda, umplând tăcerea stânjenitoare dintre ei.

Când sfârşi de mâncat, se ridică şi dădu să i-l ia pe Izreel din braţe. „Poftim, acum îl iau eu ca să mănânci tu."

Dar ea trase băiatul spre ea, făcându-i semn lui Osea să tacă şi fredonând mai departe cântecul de leagăn. Copilul dormea buştean. După o privire lungă, cu înţeles, ea zise, „Mă duc să-l pun în patul nostru."

Osea îşi simţi inima în gât şi o privi îndepărtându-se – legănarea şoldurilor ei, felul în care se mişca, alunecând pe podeaua din chirpici. Capul îi vâjâia. Era de vină vinul ori încă era îndrăgostit de soţia lui? Înainte să-şi dea un răspuns, ea reapăru, aruncând din ochi scântei verzi, albastre şi arămii. Îşi scoase vălul şi cârlionţii roşcaţi îi plutiră pe umeri.

„Ţi-e foame?" întrebă el, devenind, deodată, agitat ca un mire. Răsturnă câteva linguri de legume pe farfuria ei şi îi simţi braţele alunecându-i în jurul mijlocului lui. Ce îl făcea să tremure aşa, nervii sau anticiparea?

„Trebuie să-ţi spun că-mi pare rău, Osea," şopti ea. El se ridică în picioare cu faţa spre ea, iar ea se topi în braţele lui. „Mi-am dat seama, după ce am vorbit cu Yuval, că am fost egoistă şi am dat voie dorinţelor mele să dea deoparte nevoile familiei noastre. Mă poţi ierta?" Îl îmbrăţişă ca şi când el era ancora ei de salvare – ancora într-o furtună de emoţii pe care le ţinea îngropate pe faţa îndreptată în jos.

„Da, nevasta mea. Te iert." O sărută pe creştetul capului şi coborî pe fruntea ei, pe obraji şi apoi îi găsi buzele.

„Vreau să te fac fericit," zise ea, părând a fi tot atât de flămândă după pasiune pe cât se simţea el. „Am nevoie să mă iubeşti, Osea. Iubeşte-mă."

Iahve, mi-ai răspuns la rugăciuni?

Fără să mai aştepte un răspuns, Osea se lăsă mânat de dorinţe. Tânjiri pe care le crezuse moarte de multă vreme se dezlănţuiră până târziu în noapte. Ea îl tachină, îl ispiti, îl necăji cu plăcerile pe care le deprinsese în zilele ei de prostituţie. Înnebunit de dorinţă, se lăsă în voia talentelor ei. O soţie atât de senzuală, de erotică. De opt Sabate lungi, de când se întorsese acasă, îi fuseseră refuzate plăcerile patului matrimonial din pricina răzvrătirii ei încăpăţânate. Dar până aici. Îi mulţumi lui Iahve

pentru focul pe care ea i-l aprindea în suflet și apoi adormi, îndestulat de spasmele extazului.

Gomera se deșteptă la timp ca să-și golească stomacul în blidul de lângă ea. Își șterse gura și se încordă, simțind mâna lui Osea pe spinarea ei.

„Mâncarea ta n-a fost chiar atât de rea." Glasul lui somnoros părea amuzat.

Ușurată, ea își acoperi goliciunea și se aplecă peste el cu un zâmbet. „Vom vedea. Încă n-ai încercat tocana mea de linte."

El întinse mâna spre ea și o trase spre el, rostogolind-o în joacă în brațele lui. Pe ea o durea inima văzându-i tandrețea din ochi. Nu se mai purtase cu atâta dulceață cu ea de când se născuse Izreel, încă dinainte de a pleca în Israel. Și atunci își aminti – ea nu-i dăduse ocazia. La întoarcere, prima dată când dăduse cu ochii de ea, o văzuse șezând în dormitorul lor cu Așera în mână.

„La ce te gândești?" îi cercetă el chipul, cu fruntea încrețită.

„Nu i-am spus lui Amoț despre decizia mea de a fi, înainte de toate, soție și mamă. Ar trebui să-i spun că nu-l mai pot ajuta atât de des la atelier." Se trase de lângă el și simți dezamăgirea lui Osea lăsându-i-se precum o rochie udă peste umeri. Își îmbrăcă tunica, rochia și sandalele și, îndreptându-se spre ușă, îi spuse. „Te superi dacă mă duc la atelier în dimineața asta – o ultimă dată, ca să le dau tuturor de știre despre decizia mea?"

„Pot să merg eu în locul tău," zise el cu glas rugător. „Aș putea să-i explic eu lui Amoț."

„Nu, cel mai bine este să-i spun eu. Am două oale pe care trebuie să le lustruiesc înainte să le ducă la piață. Spune-i lui Yuval că mă întorc să servesc tocana de linte, la prânz." Își înveli capul și umerii cu vălul. Ieși în grabă pe ușă, închizând-o cu zgomot în urma ei, și apoi fugi spre grajduri. Vomită din nou lângă ieslea măgarului și își șterse gura cu mâneca. Avea să-i fie greu să-și ascundă de Osea greața matinală, dar trebuia să găsească o cale să o facă până treceau măcar două Sabate. După aceea, îl putea convinge că pruncul era al lui.

Soarele se înălță deasupra dealurilor dinspre răsărit. Avea programat un client nou în dimineața aceasta, la prima peșteră, și nu voia

să întârzie. Își păstră privirea vigilentă asupra cărării dinaintea ei, blestemându-se pentru că își lăsase toiagul în urmă. Gândurile îi goneau odată cu picioarele. Poate că își putea menține afacerea până când sarcina devenea vizibilă. Nimeni nu avea să plătească pentru o curvă însărcinată. Va fi nevoită să-și întârzie evadarea până după ce îl năștea și pe acest al doilea copil. Dar una dintre femeile ce lucrau la atelierul de olărie tocmai anunțase că purta un copil în pântece. Poate că putea să fie ea doică pentru acest nou copil. În ce o privea, Gomera avea de gând să-și lege sânii imediat după naștere și să se întoarcă la prostituție, adăugând la economiile ei și așa însemnate. Sarcina avea să-i amâne evadarea, dar nu trebuia să o anuleze.

Îi văzu înaintea ei pe cei trei bărbați de la peșteri intrând pe porțile dinspre miazăzi. Fiecare îi oferi câte un zâmbet pofticios, dar ea trecu grăbită pe lângă ei, către cea dintâi peșteră, nu departe de locul din care bărbații aduseseră încărcătura de oale uscate.

„Ai întârziat," se auzi un glas mânios din străfundurile cavernei. „N-ar trebui să fiu nevoit să plătesc atunci când întârzii."

Duhoarea de sudoare stătută și răsuflarea îmbâcsită a bărbatului o făcură să fugă până la cărăruie și să mai verse o dată. *Bărbații sunt niște porci.* Nu avea niciun chef să cerșească un umil bănuț de argint.

„Treci înapoi aici." O mână cărnoasă o înșfăcă de mijloc și o ridică pe sus. Bărbatul o cără câțiva pași și apoi îi dădu drumul și își desfăcu cingătoarea. Gomerei îi vuia mintea. *Îl văzu pe căpitanul lui Israel, Eitan, dezlănțuind o ploaie de pumni în fața și trupul ei.* Și alții înaintea lui încercaseră să o abuzeze, dar avusese întotdeauna la ea un pumnal. Devenise neglijentă, uitase această față a prostituției – brutalitatea, sentimentul de îndreptățire pe care îl aveau bărbații ce plăteau pentru plăcere.

Sări în picioare, încercând să fugă, dar el o prinse de tâmplă cu dosul mâinii. „N-am terminat aici." Ea se zbătu, dar el era prea puternic. Să strige, nu îndrăznea. Cine ar ajuta-o? Lacrimile îi șiroiau pe obraji în vreme ce izbea pământul cu pumnii, fără să scoată vreun sunet, blestemându-și viața. Pe toți zeii, avea să găsească bărbați mai buni cu care să-și pună pe picioare o afacere respectabilă. Era o prostituată, nu o târâtură.

Când termină cu ea, omul îi azvârli un ban de argint. „Data viitoare, să nu mai întârzii." Și apoi fu dus.

De mânie și rușine, Gomera se ghemui la pământ și plânse. De ce se născuse femeie? De ce nu-și putea alege singură destinul, să iubească pe cine dorea, să trăiască după cum hotăra *ea însăși* că era mai bine?

Se târî până la unul din grătarele pentru uscat oale și, dintr-o smucitură, se ridică în picioare. Obrazul stâng îi era deja umflat, și când își trecu limba peste fiecare dinte simți în gură gust de sânge. *Niciun dinte rupt. Îți mulțumesc, Așera.* Trebuia să devină mai vigilentă, atât în închinarea ei, cât și în ceea ce privea măsurile de precauție.

Încercă să nu se lase pradă panicii și se decise să meargă la atelierul de olărie ca să se spele înainte de a pleca acasă. Ceilalți clienți aveau să fie dezamăgiți când ea nu își mai făcea apariția, dar nu se putea altfel.

Atelierul de olărie se afla la o depărtare scurtă și anevoioasă de peșteră. Intră prin spate, încercând să-și ferească fața de femeile de la posturile lor. Cu toate acestea, trei bârfitoare bătrâne își conteniră lucrul și o priviră cu gura căscată. Atelierul se cufundă într-o tăcere de mormânt. Ea rămase la baza treptelor ce urcau spre bancul de lucru al lui Amoț, așteptând ca el să o bage de seamă.

„Gomera, ce-ai pățit?" Amoț coborî în grabă scările, cu mâinile îndreptate spre ea ca și când ar fi fost tot atât de fragilă precum cea mai fină vază de-a sa.

„Am căzut pe drum încoace." Era o minciună absurdă, dar nu-i veni în minte niciuna mai plauzibilă. „Ai putea să-mi aduci un lighean cu apă și o cârpă în spatele atelierului, sub sicomor?" Ieși pe ușă, fără să mai aștepte un răspuns.

Câteva clipe mai târziu, Amoț ședea lângă ea. Răcoarea dimineții le făcea întâlnirea inconfortabilă, dar așa se și cuvenea pentru ceea ce avea de gând să facă. El ridică bucata de pânză până la fața ei, atingându-i ușor obrazul rănit, dar Gomera îi opri mâna. „Sunt gravidă, Amoț."

El îngheță cu mâna suspendată în strânsoarea ei. „Sunt sigur că Osea este încântat."

Ea începu să tremure și, luându-i cârpa din mână, își improșcă fața cu apă. Șocul o pregătea pentru reacția lui Amoț, oricare ar fi fost ea. Își tamponă fața până când se uscă, își ridică bărbia și își înăspri inima. „Bebelușul nu poate fi al lui Osea."

Privirea lui Amoț se făcu de piatră. „De ce îmi spui toate acestea?"

„Pentru că tot ce am nevoie sunt câteva Sabate pentru a-l convinge pe Osea că bebelușul e al lui. Mă pot ascunde până atunci."

„Și asta cum o vei ascunde?“ întrebă el, arătând spre obrazul învinețit.

„Îi voi *spune* și *lui* ce ți-am zis și ție. Am căzut.“

„Soțul tău nu e greu de cap, Gomera,“ îi răspunse Amoț. Gâtul i se făcu stacojiu și vorbi printre dinții încleștați. „Osea este prietenul meu. Ce te face să crezi că îl voi minți, când știu bine că ai comis adulter?“

Cuvintele lui o străpunseră aidoma unui pumnal. „*Osea* este prietenul tău? Eu am crezut că *eu* sunt prietena ta, Amoț. Eu ți-am păstrat secretul și am *mințit* pentru tine.“

„Eu nu ți-am cerut niciodată să minți pentru mine! Ți-am cerut doar să păstrezi tăcerea.“

„Ha! Toată viața ta este o minciună, Amoț! Fiul tău învață cum să fie un profet al lui Iahve, dar tu o venerezi pe Așera!“

„Vorbește mai încet!“ O înșfăcă de cap și îi îndesă o mână peste gură, uitându-se în dreapta și-n stânga. Ea îi îndepărtă mâna cu ghearele, iar furia lui se stinse. Amoț oftă, trecându-și mâinile prin păr, așa cum făcea și Isaia adesea. „Ești prietena mea, Gomera, dar nu vreau să...“

„Ba vei minți pentru că îți iubești fiul și nu vrei să te urască mai mult decât te urăște deja.“ Gomera o încheiase cu politețea.

„N-ai îndrăzni.“

Un zâmbet leneș și răutăcios îi redeschise tăietura de pe buză. *Dar* asta nu făcu decât să-i aducă aminte care era țelul ei – supraviețuirea. „Dacă dorești ca idolatria ta să rămână ascunsă, mă vei ajuta să-l conving pe Osea că acest copil este al lui.“

26

Osea 7:1-2

Când vreau să vindec pe Israel, atunci se descoperă nelegiuirea lui Efraim și răutatea Samariei, căci lucrează cu vicleșug. Înăuntru vine hoțul, și ceata de tâlhari jefuiește afară. Și nu se gândesc în inima lor că Eu Îmi aduc aminte de toată răutatea lor; faptele lor îi și înconjoară și stau înaintea Mea!

Osea ar fi vrut să-i dea crezare Gomerei. În ziua în care se dusese la atelierul de olărie ca să-l anunțe pe Amoț de hotărârea ei ce ședea bine unei femei măritate, se întorsese cu vânătăi și îi servi o poveste ridicolă despre o căzătură. Cum să-și apere soția dacă ea nu voia să-i spună cine o rănise? Îl întrebase și pe Amoț în legătură cu asta, iar prietenul lui se prefăcu neștiutor, spunând că Gomera îi servise și lui aceeași poveste. Părea și el tot atât de frustrat din pricina ei.

O privea acum în vreme ce plămădea pâinea pentru masa de seară, cu o expresie îndurerată. Furioasă. Broboane de sudoare îi mijeau deasupra buzei de sus.

„Pot să te ajut la ceva?" se oferi el și văzu cum pe fața ei apăru din nou zâmbetul acela vopsit.

Ea își ridică capul, aruncând o privire adoratoare spre Jezzy. „Mă ajuți dacă te joci cu fiul nostru."

Vreme de aproape o lună întreagă, ea gătise, dereticase prin casă și rămăsese acasă, aventurându-se afară din curte doar ca să o viziteze pe Yuval. Nu îi stătea în fire. Când o întrebase dacă era fericită acasă,

ea își cheltuise laudele pe o rețetă nouă pe care i-o arătase Yuval. Se întorsese în patul lui cu o pasiune oarecum temperată de zilele lungi de îndeletniciri pe lângă casă. Era îndatoritoare, dar distantă.

Osea se uită la Jezzy chiar la timp ca să-l vadă târându-se peste Sampson și vârându-și coada motanului în gură. „Nu, Izreel. Coadă murdară. Nu, nu."

Pe neașteptate, o adiere trecu în goană pe lângă el. Gomera își înșfăcă rochia, dând să iasă afară din casă. „Trebuie să aduc niște ouă," murmură, izbind ușa în urma ei.

Osea nu mai putea suporta prefăcătoria ei. Ceva se petrecea în viața soției lui, iar el trebuia să afle ce – diseară. Ridicându-l pe Izreel în brațe, ieși în urma soției lui afară… și o auzi vomitând lângă grajduri. „Te simți bine?" Se duse spre ea, iar ea se întoarse, surprinsă.

O singură dată o mai văzuse pe soția lui atât de lividă. *Este însărcinată!* Revelația îl înveseli pe loc. Apoi, tot atât de iute, se mâhni. *Nu poate fi al meu – nu-i așa?*

„N-am vrut să-ți spun până când nu eram sigură." Din nou, zâmbetul acela vopsit; obrazul drept îi tremura ușor. „Vom mai avea un copilaș."

Jezzy se aplecă spre mama lui, rugând-o fără vorbe să-l ia în brațe, dar Osea îl strânse mai tare la pieptul lui. Se uită cu luare-aminte la trăsăturile fiului lor – nasul Gomerei, ochii lui negri – și pe urmă se zgâi la stomacul soției lui. *Nu poate fi al meu.*

„Spune ceva, Osea. Nu te bucuri?"

„Ce ai făcut?"

„Am vomitat masa de prânz," zise ea, chicotind, menținându-și prefăcătoria. „Cred că se vede cu ochiul liber, nu?" În sfârșit, zâmbetul ei se stinse și deveni tăcută. „Am crezut că vei fi mulțumit. Un alt copil înseamnă încă un motiv pentru mine să rămân acasă, să-ți fac de mâncare, să-ți spăl hainele și să-ți hrănesc copiii." Sfidarea îi reveni. Asta era Gomera. Trăise atât de multă vreme cu o impostoare încât aproape că uitase de inima de piatră ce sălășluia înlăuntrul acelui trup frumos.

„Îl voi duce pe fiul nostru la Yuval sau la Aya. N-ar trebui să audă ce își spun părinții lui." Osea tremură, luptându-se să-și stăpânească furia. Ieșind din curte, se rugă ca vreuna dintre cele două femei în care avea încredere să fie acasă.

Din câțiva pași, se trezi la ușa lui Yuval, întrebându-se ce ar fi putut

să-i spună. *Bună, Yuval. Ai putea să ai grijă de Izreel câtă vreme eu și cu soția mea discutăm despre copilul zămislit din curvie in pântecele ei?* Și apoi, un alt gând îl străpunse. Dacă ea știa deja?

„Oh, Osea!" deschise Yuval ușa, surprinsă de prezența lui. „Tocmai voiam să vin să o văd pe Gomera." Obișnuitul ei zâmbet cald păli când îi băgă de seamă înfățișarea. „Ce nu-i bine? Gomera? Bebelușul?"

Ea știa. Lumea lui se prăbuși sub povara acestei descoperiri. Cum era cu putință ca ea să-i tăinuiască un asemenea păcat? „De când știi?"

O ploaie măruntă de iarnă începu să cadă și ea se trase înapoi în casă. „De ce nu-l aduci pe Jezzy înăuntru să putem vorbi?"

„Îl poți ține pe Izreel ca să pot discuta cu Gomera în privat?" întrebă el, pășind peste prag.

„Firește, dar..."

„Trebuie să știu de câtă vreme știi că ea este gravidă." Jezzy întinse brațele spre Yuval, care primi mogâldeața în brațele ei. „Hai la savta Yuval, băiețelule."

Osea își acoperi fața, fără să-și poată reține lacrimile. Inima acestei femei era autentică. Cum putea el să se supere pe ea pentru că se dovedea vrednică de încrederea Gomerei? Și totuși, nu-și putea închipui că ea știuse despre adulter și nu spusese nimic.

„De când știi, Yuval!"

Strigătul lui îl sperie pe Jezzy, iar Yuval îl alină în vreme ce vorbea. „În noaptea aceea când ai venit acasă și făceam pâine de orz – a fost prima dată când Gomera a dat semne de greață, așa că ne-am cam dat seama de asta împreună."

Fiecare cuvânt al explicației ei era o altă gaură într-o corabie aflată în plină scufundare. Osea se ineca în deznădejde. Fără suflare, amuțit, se zgâia la femeia cu inima bună dinaintea lui și înțelese – ea credea că bebelușul era al lui.

„Am crezut că vei fi încântat," zise ea în cele din urmă, întinzând o mână și bătându-l pe umăr. „Te pot ajuta cu ceva?"

Mintea îi vuia. Nu avea nicio idee ce ar fi putut ea face pentru că habar n-avea ce avea *el însuși* să facă. *Iahve, dă-mi înțelepciune.* Cine ar putea fi tatăl copilului? Oare Gomera iubea pe altcineva sau își reluase curvăsăreala? Din câte știa el, Gomera își petrecea cea mai mare parte a timpului cu trei oameni – Yuval, Aya și Amoț. *Amoț.*

„Yuval, când nu este cu tine, unde își petrece vremea Gomera?"

Ea se încruntă, părând nedumerită de întrebare. „Ori are grijă de Jezzy, ori la atelierul de olărie..." Deodată, Yuval păru a prinde un val din deznădejdea lui Osea. „Osea, ce zici tu..."

El făcu un pas spre ea și o sărută pe frunte. „Îți mulțumesc că îmi iubești fiul." Văzându-i lacrimile proaspete, o îmbrățișă strâns. „Deși tu nu ești nici mama mea de sânge, nici a Gomerei, Izreel este binecuvântat că te poate numi savta. Va avea nevoie de o femeie cinstită care să-l îndrume în viață."

Se întoarse să plece, dar ea îl opri cu o întrebare. „Îți amintești cuvintele exacte ale celei dintâi profeții pe care a transmis-o Iahve prin tine?"

Osea nu-și putea crede urechilor și iritarea îi friză mânia. „Bineînțeles. Cum mă poți întreba așa ceva?" Dar ea ridică o sprânceană, stăruind, tăcută, ca el să-i dea un răspuns. Fără tragere de inimă, el rosti cuvintele acelea îndelung repetate. „Iahve a spus, «Însoară-te cu o prostituată.» Știu că Gomera este o prostituată, Yuval. N-ar trebui să mă surprindă infidelitatea ei. Asta vrei să-mi spui?"

„Nu, Osea." Pe obrajii ei șiroiau acum lacrimi. „Ce altceva ți-a mai spus Iahve?"

Într-o clipită, Osea auzi chemarea repetându-se în duhul lui: *Însoară-te cu o prostituată și ia la tine copiii necredincioșiei.* „Ai auzit și tu vocea?" o întrebă pe Yuval.

„Nu, fiul meu, dar uneori o femeie aude lucruri care îi scapă unui bărbat. Îmi amintesc că te-am auzit explicând profeția lui Iahve și că mi-am zis că e cu neputință ca cineva să i se supună." Legănându-se împreună cu Izreel, îi strânse căpșorul la pieptul ei. „Femeile nu trebuie să comenteze Legea lui Iahve sau poruncile Lui – asta este treaba profeților și a preoților Lui – dar uneori, o femeie vede și aude lucruri pe care bărbații nu le văd și nu le aud, pentru că gurile noastre sunt închise." Un zâmbet tandru îi îndulci îndemnul. „Acum, rostește cuvintele lui Iahve cu glas tare – *întocmai* cum le-ai auzit."

Înăuntrul lui Osea se dădea o bătălie. Nu voia să le rostească pentru că ele ar fi devenit cu atât mai reale dacă Yuval le-ar fi auzit de pe buzele lui. Șovăi până când bătăile de ciocan ale inimii lui deveniră de nesuportat. „Iahve a spus, «Însoară-te cu o prostituată și ia la tine copiii necredincioșiei.»" Oftă, înțelegând porunca lui Dumnezeu de a face ceea ce era de negândit. „Trebuie să cresc acest copil ca și cum ar fi al meu. Nu-i așa, Yuval?"

Osea îl lăsă pe Jezzy moțăind în brațele lui Yuval, cu inima grea și emoțiile răvășite la gândul că soția lui fusese în brațele altui bărbat. Rămase în ploaia măruntă de iarnă, zgâindu-se la curtea goală. Gomera se dusese înăuntru.

Ce să fac acum, Iahve?

Ar fi putut să meargă în casă și să-și înfrunte nevasta, cerându-i să-i dea toate detaliile. Avea oare să i le spună? Îl înșelase încă de când devenise soția lui. Chiar dacă i-ar încredința fiecare amănunt, știa în acest punct că urmărea prin asta să-l rănească.

Nu. Nu avea să caute vindecare la cea care îi frânsese inima – nu câtă vreme îi era încă frântă.

Iona. Poate că auzise ceva de la Iahve pentru el. Domnul îl folosea adesea pe bătrânul său învățător ca pe o gură personală.

Osea ciocăni la ușă, înlăturându-și părul ud de pe față. Era ud până la piele.

„Jupâne Osea?" răspunse Mica, dar se strecură afară, închizând ușa în urma lui. „Stăpânul Iona doarme. A fost din cale-afară de slab azi. Te pot ajuta cu ceva?"

Osea își simți inima de plumb. „Nu, Mica. Doar ai mare grijă de învățătorul nostru. Ține-l sănătos." Îl bătu pe băiat pe umeri și se strădui să pară învățătorul puternic și plin de resurse care îl socotea Mica a fi. Tânărul intră în casă și închise ușa, iar Osea rămase din nou singur, tânjind după înțelepciunea lui Iona.

Iahve, te rog! Ce să fac acum? Amos este în călătorie. Iona este bolnav. Sunt eu. Doar eu. Nu știu ce să fac, ce să spun, cum să procedez.

Tăcere. Ploaia răpăia pe poteca bolovănoasă. În depărtare, se auzi un tunet. Tăcere din nou. Tabăra era tăcută. Ziua de lucru se încheiase. Oamenii peregrinau spre casă.

Începu să meargă – și își aduse aminte.

Ziua în care el și Gomera îl auziseră pe Amos profețind în templul din Betel. Ea căzuse de pe grinzi, iar lui îi fusese atât de teamă să nu o piardă. Îl implorase pe Abba Beeri să o ia cu ei la ferma lui Amos, dar Diblaim refuzase oferta lui Beeri de a încheia mai devreme o înțelegere de logodnă. Înțelegea acum – era din cauză că Diblaim plănuia să se folosească de frumusețea Gomerei pentru un viitor câștig politic. *De*

ce, Iahve? De ce îngădui asemenea lucruri oribile în viața Gomerei? Ploaia măruntă era răspunsul lui.

Îi făcu din mână unui cioban ce își mâna oile către îngrădituri. Una dintre femeile din tabără trecu pe lângă el, purtând un văl nou – albastru, ca al Gomerei. Inima i se strânse în piept când își aminti ziua în care o văzuse pentru prima oară pe Gomera. În Samaria – în veșmintele ei de prostituată și cu bijuterii din aur, în templul lui Ieroboam, cu ochii atât de plini de poftă și ură. Mai târziu în noaptea aceea, trupul ei frânt zăcea nemișcat la bordel și el ar fi vrut să o strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată. Crezuse că aducând-o aici, în tabăra profeților, avea să-i tămăduiască rănile.

Stomacul i se răsuci. Tot ce putea vedea acum era soția necredincioasă ce îl aștepta acasă la el. *Iahve, eu văd acum doar trădarea ei. Fetița din Betel, femeia de care m-am îndrăgostit – au fost înghițite de toată suferința pe care această soție a mea mi-a pricinuit-o.*

Ploaia se prefăcu în averså și vântul sufla în ea, vălurind-o. Osea își ridică gulerul robei ca să-și ferească fața de stropii înțepători. Își îndesă haina din lână peste urechi și simți vocea ce vorbea duhului său: *Ori de câte ori vreau să îl vindec pe Israel, tot ce văd este păcatul lui Efraim și răutatea Samariei. Ei nu-și dau seama că eu îmi amintesc de toate nelegiuirile pe care le-au făcut. Acum, păcatele lor îi împresoară. Păcatele lor se află în prezența Mea.*

Ploaia și vântul conteniră, iar Osea se lăsă în genunchi în noroi, uns de sfințenia momentului. „Tu îmi cunoști inima, Iahve," șopti el, uimit. Cu capul plecat, se închină singurului ce ar fi putut să-l slujească cu adevărat în deznădejdea lui. Un zâmbet strâmb îi încreți buzele la mijirea unui nou gând. „Sunt recunoscător că Iona dormea, Doamne."

Întărit, înzestrat cu putere pentru sarcina ce îi stătea înainte, se ridică în picioare și își dădu seama că atelierul de olărie se afla la câțiva pași de cămilă, înaintea lui. Poate că îl putea prinde pe Amoț înainte să plece spre casă.

Osea o luă din loc cu o viteză ce ar fi putut câștiga o cursă de care, dar încetini când se gândi cum să înceapă conversația. Ce să-i spună? *Shalom, Amoț. Te-ai culcat cu nevastă-mea?* Bărbatul era destul de bătrân încât să-i fie tată, dar ce mai conta? O curvă se dădea oricui pentru un preț. Care era prețul Gomerei? Cât plătise Amoț?

Sosi la atelier și, cu un oftat ostenit, trase perdeaua și îl zări pe Amoț

la bancul său de lucru. Picura apă pe un vas nou, lovind roata, pierdut în munca sa.

Osea rămase la baza scărilor. „*Shalom*, prietene."

Speriat, Amoț lovi cu mâna în lut, iar vasul cilindric se prefăcu într-o bilă șovăielnică din lut. Olarul icni, închise ochii strâns și își ridică mâinile – prea târziu, însă.

Osea își îngropă capul în mâini. Întâlnirea nu începuse bine.

„Nu contează. Nu-i decât lut, nu-i așa?" Glasul lui Amoț părea exagerat de voios. Se ridică în picioare și se opri la jgheabul de apă ca să-și spele mâinile. Alergă în jos pe scări, cu o sprinteneală atipică pentru un bărbat de vârsta lui. Măsură din ochi roba îmbibată de ploaie a lui Osea și îi aruncă un ștergar. „Ce te aduce la atelierul meu?"

„Am nevoie să vorbesc despre Gomera."

Preocuparea lui Amoț părea autentică. „Bineînțeles." Îl călăuzi pe Osea către un scaun din fața scărilor și apoi se așeză pe treapta de jos, așteptând în tăcere.

Osea avea senzația că inima îi spărgea pieptul. Cum să înceapă? „Ești prieten bun cu Gomera, Amoț. Ai acceptat-o când alții au exclus-o și ai învățat-o o deprindere pe care ea o găsește plăcută și o prețuiește."

„Și ea îmi este o prietenă bună." Ochii îi deveniră distanți. „Prezența ei lângă mine la nunta lui Isaia a făcut purtarea lui Ozia mai ușor de îndurat."

Darul pe care Amoț i l-a făcut Gomerei la nuntă. Osea aproape că uitase de acel schimb secret. Însuflețirea oportună din duhul său îi întări încrederea. „Trebuie să-ți pun o întrebare dificilă, Amoț. Trebuie să-mi spui ceva despre darul pe care i l-ai dat pe furiș Gomerei, la nuntă."

Fața bărbatului își pierdu orice culoare.

„Știu că sunt înșelat cu ceva, și am nevoie ca prietenul meu să-mi spună adevărul."

Amoț începu să respire gâfâit și se uită în stânga și-n dreapta, ca și când s-ar fi temut de ceva. „Cine ți-a zis?" Ochii i se umplură de lacrimi. „N-am vrut să rănim pe nimeni."

Osea își simți inima în gât. *Nu poate fi adevărat.*

„Cine ți-a zis?" strigă Amoț. „Ozia ți-a zis?"

„Poftim? Vrei să spui că Ozia știe de asta?" *Cum e cu putință ca el să știe și mie să nu-mi spună?* „Nu, nu nepotul tău mi-a zis."

„Cine, atunci?" Ochii i se făcură mari, cotropiți de groază. „Iahve? Iahve ți-a descoperit asta?"

„Nu, Amoț."

„Atunci de ce ți-ar zice Gomera că cu o venerez pe Așera? I-am păstrat secretul! N-am suflat nimănui o vorbă despre curvăsăreala ei! Nu se poate să fi fost Gomera."

„Ai spus curvăsăreală?" Osea încercă să mai pună și alte întrebări, dar Amoț înnebunise.

„Te rog, nu-i spune lui Isaia. Deja mă urăște. Mă voi opri. Voi..."

Osea îl prinse pe Amoț de cap și îl privi drept în ochi. „Mai spune-mi o dată ce ai zis despre Gomera. S-a întors la prostituție?"

Olarul se cufundă în tăcere, cu ochii măriți în fața acestei descoperiri. „Am crezut că știai că ești înșelat."

Osea îi dădu drumul omului, se aplecă și începu să plângă. *Nu, Iahve. Nu vreau să știu. Mai curând m-aș gândi la ea în brațele lui Amoț – un singur bărbat – decât în brațele mai multora.*

„Îmi pare rău," vorbi Amoț capului plecat al lui Osea. „Se pare că mai mulți au fost înșelați de mai mulți decât un singur înșelător." După un oftat adânc, bărbatul cel zgârcit la vorbă vorbi din nou. „Eu nu merit iertarea, dar tu meriți adevărul. Nu știu când a început Gomera – când au început bărbații să o plătească, dar eu am aflat în dimineața în care a venit aici bătută. Atunci m-a amenințat că îmi dă pe față taina dacă o dau în vileag pe a ei. Atunci a fost ultima dată când am văzut-o pe soția ta."

Osea își smulse pumni întregi de păr; nu putea să asculte, dar avea nevoie să audă. „Ai zis că Ozia știe? Știe despre Gomera?"

„Nu sunt sigur cine știe despre Gomera. Știi cum se răspândesc bârfele în tabără." Osea își îngropă fața în mâini la acest gând, iar Amoț suspină din nou. „Dar Ozia știe despre idolatria mea. Isaia nu – și aș vrea ca lucrurile să rămână așa."

Osea îi aruncă o privire ce ar fi putut încinge și pietrele. „Eu nu-mi voi minți prietenul – și nici nu voi apăra pe un mincinos."

Pe obrajii lui Amoț se prelinseră lacrimi. „Am păstrat tăcerea în toți acești ani ca să îi protejez pe toți. Atunci când uneltitorii mi-au ucis fratele, Ozia mi-a cerut să mă lepăd de Așera și să mă mut cu Isaia la Tecoa. Eu m-am învoit să păstrez tăcerea – și să îi las pe alții să-l

învețe pe fiul meu despre Iahve. Tăcerea mea îi protejează și pe Isaia *și* pe Ozia."

„Idolatria ta amenință națiunea."

„Iahve amenință pe toată lumea." Amoț scuipă cuvintele.

Osea văzu un străin înaintea lui, un bărbat care renunțase la toate – la casa lui, la libertatea lui, chiar și la fiul său – pentru ce? Pentru o bucată de piatră cu sâni sculptați.

Rămase nemișcat. *Ce să fac acum, Iahve? Să găsesc fiecare Așeră și să o zdrobesc?* Rugăciunea îi aduse aminte de misteriosul dar de nuntă. „I-ai dat soției mele o Așeră care să ia locul celei pe care am distrus-o eu?" Glasul îi era stăpânit, chiar dacă inima îi bătea nebunește în piept.

„Da."

Pe Osea îl părăsi orice suflare, ca și când tocmai primise o lovitură. „Să nu-i mai cumperi vreodată alta."

Amoț încuviință din cap și se întoarse cu spatele. „Ce vei face acum? Îi vei spune lui Isaia? Îmi vei face cunoscută idolatria – punându-mi astfel în pericol viața – și pe a lui Ozia?"

Lui Osea i se răsuci stomacul. „Nu știu. Voi petrece ceva timp cu Iahve înainte de a lua vreo decizie." Dintr-o săritură, fu în picioare, făcu câțiva pași, dar se opri. „Ia spune, Amoț. Ce este atât de atrăgător la Așera? De ce Îl refuzați pe Iahve, și tu, și nevastă-mea, cu atâta vehemență?"

„Niciodată nu L-am văzut pe Iahve făcând ceva bun. Aud numai despre cererile, regulile și mânia Lui. El este cel ce distruge vieți, nu vindecătorul inimilor frânte. Măcar la altarul Așerei găsesc o oarecare plăcere, așa trecătoare cum este."

„Amoț, asta nu..."

Olarul ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere pe profet. Osea dădu din cap, se întoarse și ieși. Nu avea cum să-și convingă prietenul din câteva vorbe, când regi și profeți încercaseră să o facă, fără sorți de izbândă, ani de-a rândul.

Iahve, o voi convinge vreodată pe nevasta mea?

27

Osea 1:6

Ea a zămislit din nou și a născut o fată. Și Domnul a zis lui Osea: „Pune-i numele Lo-Ruama căci nu voi mai avea milă de casa lui Israel, n-o voi mai ierta!"

Gomera ședea lângă cuptor, pe o rogojină moale, încercând să stăvilească frigul iernii. Nu se putea opri din tremurat. Osea ieșise ca o furtună din curte înainte de asfințit, dar încă nu se întorsese acasă. Poate că o părăsise deja – deși nu-și putea închipui că el ar lăsa-o să se bucure de casa și de averea lui. *Mai probabil că a pus să i se scrie vreun act de divorț sau strânge martori ca să fie ucisă cu pietre.* Dar chiar și în clipa în care gândul îi mijise în minte, știa că nu era adevărat. Cândva, îl socotise prea slab ca să îi țină piept, dar nu era slab.

Osea o iubea.

Se îndoi, legănându-se încoace și încolo, bocind într-o rugăciune chinuită. *De ce? De ce mă mai iubește încă? Fă-l să se oprească, Doamnă Așera! Nu mai pot suporta!* Nu zidurile cetății Tecoa erau închisoarea de care se temea cel mai tare. Ci dragostea oamenilor din jurul ei, asta amenința să o zdrobească. Putea scăpa cu viață de pe urma bătăilor, putea îndura trădări – dar dragostea pe care o găsise la Osea, Aya și Yuval, amenința să o înece. Dacă își îngăduia să se afunde prea adânc în iubirea lor, avea să rămână fără suflare, aidoma unui pește pe uscat, atunci când ei și-ar fi retras-o.

Oamenii întotdeauna te părăsesc.

O bătaie ușoară la ușă și un „Gomera?" liniștit o făcură să tresară.

Se întoarse cu spatele la uşă, dar nu înainte de a o vedea pe Yuval cu Jezzy pe un şold.

„Ma-ma!" Nişte mâini micuţe o mângâiară şi capul băieţelului ei i se rezemă de spinare. Scoase un oftat mulţumit. „Ma-ma."

Pronunţia novice a titlului ei îi smulse un hohot nestăpânit şi îl înconjură cu braţele, adulmecând mirosul de smochine glasate, prăjitură de noroi şi sudoare de copilaş. „Îţi mulţumesc, Yuval, " şopti. Putea oare să-l lase în urmă pe Jezzy? Osea nu l-ar lăsa niciodată să plece. Iar dacă fura copilaşul, Osea ar recruta întreaga armată a lui Ozia ca să-i găsească.

Yuval se aşeză lângă ea; mireasma de cuişoare fu tulburată de adierea prezenţei ei. „Ce a zis Osea?" Chipul ei era atât de transparent, emoţiile, atât de aproape de suprafaţă.

Gomera se întoarse, incapabilă să vadă adevărul oglindit pe faţa femeii. Yuval ştia că era o adulterină.

„Osea nu a venit încă acasă." Lacrimile o sufocau. „Nu sunt sigură că va veni acasă."

O mână îi căută bărbia, dar Gomera se smuci din strânsoarea ei. „Nu, nu mă pot uita la tine." Yuval îi mângâie obrazul şi îi căută din nou bărbia. Gomera se înduplecă, îngăduindu-le acelor ochi urduroşi să-i pătrundă în suflet.

„Nu îţi aprob păcatul, fiica mea, dar niciodată nu voi înceta să te iubesc." Se îndoi şi o sărută pe Gomera pe frunte.

Uşa se deschise şi amândouă femeile se întoarseră. Pe ea intră Osea, urmat de Isaia, Mica şi...

Gomera icni şi se ridică în picioare, agăţându-se de Jezzy ca de o ancoră de salvare. „Ce face comandantul Anania aici?" Glasul îi tremura, ca şi toată fiinţa, de altfel. Se înşelase oare în privinţa dragostei lui Osea? Doamna Aşera îi răspunsese rugăciunii?

Yuval îi strecură o mână sprijinitoare pe după talie.

„Le-am cerut acestor trei bărbaţi să vină aici ca martori," spuse Osea, cu chipul sever. „Am petrecut ceva vreme cu Iahve după ce am plecat de aici, iar mesajul pe care l-am primit ne afectează pe fiecare dintre noi întrucâtva." Arătă către rogojinile din piei de capră. „Sunteţi bineveniţi să vă aşezaţi, deşi mă îndoiesc că ceea ce voi avea de zis vă va da vreunuia impresia unei conversaţii prietenoase."

Gomera îi aruncă o privire comandantului. Statura lui mistuia mare

parte din încăpere, iar fălcile îi dansau într-un ritm rapid, nerăbdător. Isaia arăta furios, iar chipul lui căpătase culoarea strugurilor copți, iar Mica părea pe punctul de a izbucni în lacrimi dintr-o clipă în alta.

„Dacă i-ai adus aici ca să fie martori la un act de divorț..." începu Gomera, dar privirea arzătoare a lui Osea o amuți.

„I-am adus aici ca să proclam cuvintele Domnului în auzul lor – și în auzul tău, Gomera. Iahve, creatorul cerurilor și al pământului, spune: «Gomera va avea o fiică. Ea va purta numele Lo Ruhama – Neiubită. Căci nu voi mai iubi națiunea lui Israel. Nu-i voi mai ierta. Dar voi iubi pe urmașii lui Iuda. Îi voi izbăvi pentru că Eu sunt Iahve, Elohim al lor. Nu îi voi izbăvi cu arcuri, săbii, războaie, cai sau călăreți.»"

Încăperea se cufundă în tăcere, iar Gomera se prăbuși pe o rogojină din piele de capră, împreună cu Jezzy. *Lo-Ruhama. Neiubită.* Își ridică privirea și, văzând privirea rece a lui Osea, îi oferi un zâmbet clocotit. „Când zeii vor să te pedepsească, îți răspund la rugăciuni." Îl cuibări pe Jezzy în îndoitura brațului ei și îl legănă în vreme ce Osea își începu explicațiile în fața martorilor.

„Comandante Anania, tu ai datoria de a-l informa pe regele Ozia că Iahve va avea milă de Iuda din cauza inimii credincioase a regelui. Domnul va izbăvi Iuda, dar nu prin forța ei militară."

„Voi, profeții, nu aveți nicio idee de ce este nevoie ca să..." Cuvintele mânioase ale lui Anania fură întrerupte, făcând-o pe Gomera să-și ridice privirea.

Îl văzu pe Osea apropiindu-se din câțiva pași de namila de comandant, înfruntându-i privirea. „Profeții n-au nevoie să cunoască strategie militară. Noi avem nevoie doar de urechi ca să-L auzim pe Domnul."

Se întoarse apoi către Isaia, lăsându-l pe comandant cu pumnii încleștați. „Știu că ești rănit și mânios pe tatăl tău, prietene." Osea îi puse o mână, mângâietor, pe umăr, iar stomacul Gomerei se strânse. *A descoperit Așera lui Amoț?*

„Acum că știi despre idolatria tatălui tău, puteți clădi o relație bazată pe adevăr."

Isaia clătină din cap, zbătându-se în mod limpede să-și înfrâneze emoțiile. „Nu știu dacă îl pot ierta. Cum să mai am iarăși încredere în Ozia? N-au făcut decât să mă înșele toată viața mea."

„Au făcut mult mai mult decât să te înșele, Isaia." Vorbele lui Osea erau pline de bunătate, dar ferme. „Te-au iubit, dar au făcut o gravă

eroare alegând înşelăciunea în locul adevărului. Tatăl tău are nevoie să vadă dragostea lui Iahve, Isaia, şi eu cred că iertarea ta şi această profeţie o pot demonstra." Când pe chipul lui Isaia se ivi aceeaşi nedumerire pe care o simţea şi Gomera, Osea aruncă o privire spre Anania şi reafirmă cuvintele lui Iahve. „Domnul va izbăvi Iuda fără arcuri, săbii, războaie, cai sau călăreţi. Amoţ a spus că nu L-a văzut niciodată pe Iahve făcând bine. Eu nu ştiu cum va izbăvi Iahve Iuda, dar cred că are de gând să-Şi dovedească bunătatea faţă de tatăl tău." Îşi mângâie prietenul pe obraz. „Lui Elohim al nostru îi pasă îndeajuns de tatăl tău ca să facă asta pentru el."

Gomerei i se răsuci inima în piept. *Lui Iahve îi pasă îndeajuns de Amoţ, dar El urăşte curvele. El însuşi a spus-o. Neiubită. Nu va mai ierta*... Slobozi un mic scâncet, iar Yuval îşi înteţi strânsoarea.

Osea păşi spre Mica, întâlnind ochii trişti ai băiatului. „Te-a informat Iona deja că mă vei însoţi în Israel?"

Băiatul dădu aprobator din cap, iar Gomera închise ochii strâns. *Pleacă din nou.*

„Mă voi duce acum să mă încredinţez că Iona cunoaşte întregul mesaj al profeţiei lui Dumnezeu." Osea îşi ridică glasul, aproape strigând în căsuţa lor înghesuită. „Vorbesc în auzul acestor martori. Nimeni, cu excepţia profeţilor lui Iahve, nu are autoritatea de a impune vreo procedură legală sau de a emite vreo judecată oficială asupra soţiei mele în vreme ce eu sunt plecat." Se încruntă la Anania. „Iahve a vorbit şi am încredere că îi vei explica limpede lucrul acesta prietenului meu, regele."

Gomera nu ştia dacă să se simtă răzbunată sau jignită. Era o bucată de proprietate zvârlită de la unul la altul?

Înainte să decidă cum să se simtă, Osea îi concedie pe bărbaţi şi îşi îndreptă atenţia către Yuval. Îngenunche înaintea ei şi ochii i se îmblânziră pe loc. „Jezzy va avea nevoie de tine mai mult ca oricând." Şovăi, ferindu-şi privirea, ca şi când s-ar fi zbătut să-şi găsească cuvintele. Când îşi întoarse privirea spre ele, ochii îi înotau în lacrimi nevărsate. „Gomera va avea nevoie de dragostea şi de grija ta când se va naşte Lo-Ruhama." Fără vreo altă vorbă, se împinse în picioare şi păşi spre uşă.

„Aşteaptă!" Gomera fu cuprinsă de panică. Cuvântul îi scăpase înainte să ştie ce avea de gând să-i spună.

Osea se întoarse, aşteptând. Ochii îi erau atât de plini de mânie şi de ură... Niciodată nu o mai privise în felul acesta. „Am aşteptat, Gomera." Se întoarse şi ieşi pe uşă.

Ea îşi înăbuşi un suspin, strângându-l pe Jezzy la piept şi legănându-l ca să-şi găsească ea însăşi o alinare.

„Îmi pare rău, fiica mea," spintecă tăcerea glasul lui Yuval, iar Gomera îşi dădu seama că prietena ei îi freca spatele, mângâind-o în fiece clipă de suferinţă.

Nu avea – nu putea – să se lase pradă emoţiilor. Jezzy depindea de ea, şi ştia acum că o fiică îi creştea în pântece. Îşi puse pe faţă un zâmbet vopsit, îşi îndreptă umerii şi inspiră cu o stăpânire forţată. „Este în regulă, Yuval. Am ajuns să mă aştept la asta." Gândul îi merse la arginţii pe care îi pusese deoparte. Zăceau ascunşi într-un mic ulcior de pe raftul de sus. „Bărbaţii întotdeauna te părăsesc."

28

2 ÎMPĂRAȚI 15:10-12

Șalum, fiul lui Iabeș, a uneltit împotriva lui, l-a lovit înaintea poporului și l-a omorât; și, în locul lui, a domnit el... Astfel s-a împlinit ce spusese lui Iehu, Domnul, când zisese: „Fiii tăi până la al patrulea neam vor ședea pe scaunul de domnie al lui Israel."

Osea și Mica se pitiră în dosul tufișurilor din pădure. Cele cinci luni întregi de când profețeau judecata lui Israel îi prefăcuseră în nelegiuiți. Zaharia poruncise să fie arestați pe loc. Dar în seara aceasta, porunca lui Iahve o anula pe cea a regelui, iar profeții stăteau la pândă în preajma taberei împărătești. Se aflau destul de aproape încât să-i urmărească pe rege și pe sfetnicii săi comițând fapte rușinoase. Benchetuiala și dezmățul lor cu femei le distraseră până și pe gărzile perimetrului – ceea ce era deopotrivă o binecuvântare și un blestem.

„De ce crezi că au venit la Kabal-Am?" întrebă Mica, frecându-și picioarele pline de bășici; pasiunea i se stingea. „De ce nu se așază Zaharia pe tronul tatălui său din Samaria ca să conducă națiunea de acolo?"

Iahve îi apăruse lui Mica într-un vis, dându-i nimic altceva decât un simț al urgenței de a urmări desfășurarea evenimentelor vieții regelui Zaharia – și ale morții lui. Se țineau la o depărtare sigură în urma trupelor acestuia, vreme de aproape două luni.

„Zaharia trebuie să convingă o națiune întreagă de puterea lui de conducere. Kabal-Am este situat la o depărtare sigură la nord de ținutul

muntos, răzvrătit, al lui Efraim, astfel încât generalul Menahem îi poate asigura paza spatelui. Și pe urmă, valea aceasta are o mare însemnătate pentru spița regească a familiei." Osea șovăi, nădăjduind că discipolul său avea să continue de bună voie. „Ar fi trebuit să acorzi mai multă atenție învățătorilor tăi, tinere profet."

„Aaahhh..." Frustrarea băiatului câștigă un chicot de râs și un *sst*! din partea profesorului său.

„Când a nimicit pentru întâia oară închinarea la Baali în Israel, Iahve l-a ridicat pe generalul armatei lui Israel ca să-l ucidă pe regele Ahab, pe Izabela și pe urmașii lor. Mai mult, l-a rănit pe regele ce domnea atunci în Iuda, care se afla în vizită la familia lui aici, la Kabal-Am. Numele generalului era..."

„Iehu!"

„Sst!" Cei doi bărbați se pitiră mai jos în tufișuri, de teamă ca nu cumva zelul lui Mica să le fi dat în vileag ascunzătoarea. După o privire dojenitoare, Osea vorbi mai departe în șoaptă. „Da, Iehu a măcelărit întregul clan al lui Ahab și, din pricina cruzimii lui, Iahve a jurat că patru generații de-ale urmașilor lui vor domni pe tronul lui Israel." Îl strânse pe băiat de umăr. „Și cine este cel din urmă din a patra generație, Mica?"

„Zahariaaa." Aidoma ivirii zorilor unei noi zile, ochii lui Mica se măriră cât cepele. „Și tu ți-ai numit fiul Izreel pentru că Iahve ți-a spus că va pedepsi spița lui Iehu și va frânge arcurile lui Israel în valea Izreel."

Osea se umplu de o satisfacție plină de încântare. „Și Kabal-Am – unde stăm noi și îl urmărim pe cel din urmă dintre urmașii lui Iehu – este situat chiar la gura văii Izreel, în apropierea *cetății* Izreel!"

Fața lui Mica radia. „Sunt uluit în fața suveranității lui Iahve."

„Iar eu sunt uluit în fața depravării bărbaților." Osea arătă spre regele Zaharia și sfetnicii ce îl înconjurau. „Ia uită-te la ei, Mica. Unii dintre acești bărbați îl cunosc pe rege încă de când era în fașă și totuși, unul dintre ei îl va ucide – poate chiar la noapte." Abia rostise cuvintele când simți căldura prezenței lui Iahve umplându-i ființa întreagă.

Mica se trase în lături de lângă el. „Stăpâne Osea, arzi."

Osea începu să vorbească încetișor, dar cu un șuvoi de cuvinte ce nu îi aparținea. „Bărbații aceia își fericesc regele cu faptele lor rele. Ei se fericesc unii pe alții burdușindu-se cu minciuni. Fiecare dintre ei comite adulter și nu dă nici doi bani pe asta. Sunt precum un cuptor

încins, un cuptor atât de fierbinte încât brutarul nici n-are nevoie să ațâțe focul ca să facă pâine."

Avu o străfulgerare a unei amintiri și se cufundă în tăcere. Gomera îngenuncheată lângă cuptor, făcând pâine de orz. Simți pofta pe care ea o ațâțase în el în noaptea aceea; căldura pasiunii nestăpânite pe care o simțise atunci era întrecută doar de cea a ungerii ce îl inunda acum. Cuvintele îi veniră din nou, dar de astă-dată arse cu fierul roșu în ființa lui. „În ziua sărbătorii regelui, oficialii s-au îmbătat de vin, iar regele s-a alăturat batjocoritorilor săi. Toți s-au încins ca un cuptor și apoi stau la pândă. Mânia lor arde mocnit toată noaptea, dar dimineața se preface într-un foc mistuitor. Toți s-au încins ca un cuptor. Își mistuie judecătorii precum focul. Toți regii lor mor în luptă și niciunul dintre ei nu strigă către Iahve."

Osea transpira și își simțea tot trupul ca o flacără. Își acoperi fața și plânse. *Gomera.* În noaptea aceea de pasiune – Osea știuse că ceva era diferit. Îngăduise poftei să-l conducă în locul dragostei și își tratase soția ca pe o curvă. *Dar ea* este *o curvă!* Inima îi striga către Dumnezeul care îi înțelegea durerea. De ce o mai iubea încă? De ce nu putea și el să înceteze să o iubească, așa cum Dumnezeu încetase să iubească Israelul?

Mica îi așeză o mână pe umăr, făcându-l să tresară. „Ai mai primit un mesaj din partea Domnului?" șopti el.

Osea dădu aprobator din cap, dar zăbovi, gândindu-se ce – și cât – să îi dezvăluie tânărului său învățăcel. Își scutură roba de pe umeri și o folosi pe post de ștergar pentru sudoare, apoi se așeză la loc, acoperit fiind doar de o pânză în jurul mijlocului. „Cred că sfetnicii îl vor ucide pe Zaharia dimineață." Inima îi bubuia în piept. Ar trebui să întrebe pe cineva atât de tânăr despre zbaterea inimii sale?

Mica se zgâia la el. „Întotdeauna te vizitează Iahve în felul acesta – cu atâta căldură?"

„Este, de fiecare dată, altfel."

Rămaseră tăcuți, ascultând desfrâul din tabăra regelui, urmărind cum femeile erau trecute de la un oficial beat criță la altul.

Lui Osea i se întorcea stomacul pe dos. „Vreau să o urăsc pe Gomera, Mica." Arătă spre una din prostituate. „*Asta* este ce a fost și ea – și ce a ales să devină din nou. Dacă Iahve nu mai iubește Israelul și nu-l mai iartă, pot *eu* să refuz să iubesc și să iert?"

Mica își trase genunchii ascuțiți spre piept și își odihni bărbia de ei, cu fruntea încrețită în bătaia lunii. „Poate inima unui om să fie tot atât de curată ca a lui Iahve? Poți refuza să iubești fără să păcătuiești? Poți refuza să ierți fără să te amărăști?"

Nu era răspunsul pe care îl voia Osea. „Hmm." Poate că băiatul fusese atent la lecții, până la urmă.

„Așadar, ce facem acum?" întrebă Mica.

„Ne uităm cum moare regele lui Israel, la dimineață."

Gomerei îi tremurau mâinile în timp ce își lega fașa lui Rahmy peste umăr și în jurul taliei. Mulțumiri fie aduse zeilor, fiica ei intrase în lume mai ușor decât *Jezzy*, dar ea era încă puțin slăbită. Yuval o asistase, bineînțeles, și de astă dată o ajutase și Aya. Mai târziu, venise și Isaia ca să rostească numele copilului: Lo-Ruhama – Neiubită.

Gomera se aplecă și îi adulmecă obrazul catifelat. „Dar Ima te iubește, așa că îți spunem Rahmy, nu-i așa, scumpa mea?"

Auzi o bufnitură în camera alăturată. „Jezzy, ce faci?"

Niciun răspuns. Asigură fașa lui Rahmy și apoi își înveli capul și umerii cu vălul din olandă. Nu avea sfârșit ceea ce trebuia să poarte o femeie? Azi era prima zi când ieșea din casă, de când născuse, și ei îi părea mai multă bătaie de cap decât se merita, dar când te cheamă regele...

Ce ar putea să vrea Ozia? Mai avea două zile și preoții aveau să o declare curată. Poate că nu voia decât să o țină de mână sau să simtă atingerea altcuiva necurat. Nu-l putea învinovăți. Ritualul acela ridicol aproape că o înnebunise în mai puțin de două Sabate. Nu-și putea închipui prin câte trecuse Ozia în mai bine de doi ani. Nimeni altcineva nu se molipsise de boala lui de piele, dar, la fiecare examinare a preoților, în rănile lui apărea carne vie, așa că rămăsese în închisoarea lui luată cu chirie, la ieșirea din ferma lui Amos.

„Am crezut că am spălat mai multe scutece pentru Jezzy," murmură ea uitându-se la un teanc de pânzeturi curate. Dădu fuga în sufragerie și îl găsi pe fiul ei vânând pisoiul. Sampson sări pe masă, răsturnând un borcan de făină de orz.

„Jezzy, dă-i pace motanului. Haide, mergem în vizită la regele Ozia." Nu avea de ales decât să-l ia cu ea. Yuval îl însoțise pe Amos

într-o altă călătorie de neguţătorie, iar Aya refuza să se apropie de ea, de teamă ca nu cumva să devină necurată şi să nu poată, astfel, să-şi atingă soţul. Gomera îşi dădu ochii peste cap, grăbindu-se spre uşă, dar Rahmy începu să plângă. Nu era cu putinţă să-i fie foame.

„Uhhh!"

Jezzy îşi ridică spre ea ochii rotunzi. „Ma-ma?" Şi apoi izbucni în plâns.

Ea se lăsă în genunchi lângă el, încercând să-l mângâie. Era un bărbăţel atât de sensibil – trăsătură pe care o moştenise de la taică-său. Cum el nu voia să se oprească din plâns, îl apucă de mână şi începu să meargă. „Ajunge, Izreel. Nu mai plânge. Taci!" Ultimul ei cuvânt puse capăt suspinelor lui, iar vântul îi purtă pe sus scâncetele, în vreme ce păşeau pe poteca bolovănoasă, în soarele după-amiezii.

Regele Ozia îi aştepta în pragul uşii deschise. Lângă el, era fiul său, Iotam, iar în spatele lor, stătea de pază comandantul cel cu muşchi definiţi. Nu-l mai văzuse pe Iotam de la nunta lui Isaia. Stomacul i se întoarse. Cunoştea el oare informaţiile legate de părinţii lui Rahmy? Era ea oare pentru el doar o altă curvă, un obiect al profeţiei lui Iahve? Sau înţelegea prietenia ce îi lega pe tatăl lui, pe Osea şi pe ea?

Apropiindu-se de casă, îşi ascunse un rânjet strâmb. Nici măcar ea nu era sigură că înţelegea prietenia dintre ei trei.

„Necurat! Necu..." Declaraţia lui Ozia fu întreruptă de cea a Gomerei.

„Necurată! Necurată!" Se apropie de casă, ţinându-l pe Jezzy de mână şi făcu o plecăciune înaintea celor doi regi ai lui Iuda. „Este o cinste să te revăd, rege Ozia." Ciufuli cârlionţii negri ai lui Jezzy şi se aplecă să-l înveţe. „Trebuie să ne plecăm şi înaintea noului nostru rege. Este o cinste, rege Iotam."

Ozia îi oferi un zâmbet plin de căldură. „Noi suntem cei cărora ni se face cinste, Gomera, de slujirea soţului tău în Israel."

Gomerei i se scurse tot sângele din obraji. „Osea?"

„Iotam, vrei să duci băiatul înapoi în tabără şi să te joci cu el în siguranţa zidurilor? Nu vrem să se întâmple vreun accident cu animalele sălbatice sau cu viperele." Arătă cu degetul spre una din căsuţele din tabără.

„Nu, aşteaptă." Gomera îl adăposti pe Jezzy în spatele ei. „Fiul meu m-a atins şi atunci necurăţia lui îl va face necurat şi pe regele Iotam."

Ozia se întinse şi îşi strânse fiul de umeri, cu ochii plini de lacrimi. „O vreme, Iotam n-a crezut că bubele mele sunt infecţioase şi a ales să facă sacrificiul necurăţiei ca să aibă contact fizic cu mine. Când vine în vizită, înţelege că este necurat până seara."

Glasul lui Ozia se frânse şi nu mai putu să continue. Iotam se întoarse spre Gomera, cu o expresie atât de caldă pe chip încât ea aproape că se topi. „Aş fi fericit să mă joc cu Izreel."

Ea se zgâi la el, incapabilă să vorbească peste nodul din gât. Un fiu care se făcea de bună voie necurat ca să-şi îmbrăţişeze tatăl? „Îţi mulţumesc," zise. Cuvintele ei erau o şoaptă. Răspunsul lui, o urmă de încuviinţare.

El îi zvârli pe Izreel în aer şi îl prinse deasupra umerilor. „Uii!"

Jezzy râse şi ţipă de plăcere.

„Şi băieţelului meu îi place aşa."

Iotam îl aşeză din nou pe cărare, iar Gomera îi urmări în vreme ce se îndepărtau, cu o durere înnoită în faţa singurătăţii ei. Când o mână i se aşeză pe umăr, nu-i mai păsa nici dacă era leproasă. Se întoarse şi se trezi zgâindu-se în schimb la faţa frumoasă a comandantului lui Iuda.

Acesta o împinse pe scaunul pe care îl aşezase lângă rege. „Te rog, şezi aici." Băgând de seamă, brusc, preocuparea de pe chipul lui, Gomera îi aruncă lui Ozia o privire întrebătoare.

„Avem veşti de la Osea, pe care trebuie să le auzi." Glasul regelui era de un calm forţat.

„Nu, nu vreau să aud veşti despre Osea." Se uita când la unul, când la celălalt. Când ei şovăiră, ea sări în picioare, legănând-o pe Rahmy în faşă. „Osea nu vrea să aibă de-a face cu mine, iar viaţa mea este destul de împlinitoare fără el." Făcu un pas şi auzi glasul lui Ozia. „Osea a fost prins lângă Kabal-Am."

Soarele se întunecă şi un muget îngrozitor îi sună în cap.

„Anania! Prinde-o!"

Gomera se simţi îmbrăţişată de nişte braţe puternice şi apoi fu imponderabilă. *Rahmy!* Într-o clipă, apucă pruncul din jurul mijlocului ei, iar mugetul din cap i se stinse.

„Te-am prins, şi pe tine, şi pe micuţa ta." Un glas profund o învălui şi văzu nişte ochi plini de grijă. Se simţea mică în braţele lui Anania – dar în siguranţă.

„Adu-i un covor," strigă el către un paznic. Apoi, aşezând-o pe

rogojină, spuse, „Să vă ținem și pe tine, și pe micuța ta, mai aproape de pământ." Zâmbetul lui blajin sparse zidurile din jurul inimii ei și lacrimile începură să curgă.

Ozia se așeză lângă ea, alinând-o cum putu mai bine. „Îmi pare rău. Trebuia să-ți fi spus despre Osea cu mai multă delicatețe."

Osea. „Ai zis că a fost capturat. Unde este acum? A mur..."

„Nu, o, nu! Nu a murit. Osea a fost prins în tabăra regelui Zaharia. Dar este în siguranță acum."

Gomerei îi treceau o mie de gânduri prin cap, dar unul singur le umbrea pe toate. *De ce-mi mai pasă, dacă Osea nu mă iubește?* „Sunt vești bune, dar..." Își îndoi genunchii sub ea și dădu să se ridice.

„Profeția numelui lui Izreel s-a împlinit acum câteva nopți," zise el, ignorând tentativa ei de a pleca. „Regele Zaharia, al patrulea și cel din urmă dintre urmașii lui Iehu, a fost ucis într-o cetate din valea lui Izreel. Valea după care Iahve l-a numit pe fiul tău. Iar dacă iscoadele mele au dreptate – și iscoadele mele de la Șilo au întotdeauna dreptate – s-a întâmplat în noaptea nașterii fiicei tale." Se opri, încrucișându-și privirea cu a Gomerei.

Ea simți un fior rece urcându-i pe șira spinării. „Așadar, zeul lui Osea folosește copiii *mei* drept semne pentru amuzamentul Său?" Sufletul ei de mamă clocotea de mânie. „De ce cred zeii că se pot folosi de oameni pentru jocurile lor murdare?"

Pe fața regelui se întipări groaza. „Gomera, nu! Iahve nu Se joacă. El Își iubește poporul și..." Protestele lui se stinseră în tăcere.

Râsul ei cinic hurui jos. „Vezi? Până și neprihănitul Ozia e nevoit să recunoască..."

„Nu recunosc nimic." El păru indignat de acuzația ei. „Am tăcut pentru că abia acum am realizat adâncimea dragostei lui Iahve."

Ea îl privi cu gura căscată. Cum putea el vedea dragoste în moarte, captivitate și judecată?

„Am început să-ți povestesc cum iubește Iahve Israelul și cum l-a avertizat în nenumărate rânduri. Și apoi mi-am dat seama – El iubește Iuda și m-a avertizat și pe mine și pe poporul meu, tot atât de des." Își înșfăcă învelitoarea capului cu mâinile slăbite, uluit, pare-se, de propria lentoare a minții. „Aroganța mea nu doar că mi-a adus suferință, dar aproape că a condus Iuda la nimicire."

„Nu!" strigă ea, făcându-i pe rege, pe gărzile lui și pe pruncul

ei adormit să tresară. Rahmy începu să plângă, dar Gomera vorbi acoperind zgomotul. „Nu te voi lăsa să-ți asumi vina pe care Osea și zeul lui încearcă să ți-o pună în cârcă. Tu ești un om bun și drept. Nu meriți boala asta, iar zeul tău a greșit când te-a blestemat."

Ozia nu îi dădu niciun răspuns furtunos. În schimb, un zâmbet ușor îi încreți buzele. „Iahve nu-i are la inimă pe zeii falși ai Canaanului despre care ți s-a povestit pe când erai copil. Iahve nu este blajinul El, care îi privește neputincios pe Baal și pe Anat sfădindu-se cu Mot ca să decidă care dintre ei să trimită ploaie. El nu este supus prin seducție de către vicleana lui soție, Așera."

„Poftim?" Gomera nu mai auzise pe nimeni din Iuda recitând poveștile zeilor ei. „De unde știi...?"

„De unde știu zeii canaaniți? Eu am ales să-L venerez pe Iahve pentru că este singurul Dumnezeu adevărat, Gomera – nu pentru că sunt ignorant în privința altor alegeri." Se opri o clipă, apoi clătină din cap ca pentru a-și limpezi gândurile. „Îmi pare rău. Nu te-am chemat aici ca să-ți țin o prelegere despre Iahve. Știu cât de tare detestă Amoț să-i repet lucruri pe care le-a auzit de o mie de ori. Am vrut doar să-ți spun despre soțul tău."

Când el începu să-i relateze mai multe amănunte legate de misiunea soțului ei, Gomera fu puțin dezamăgită că nu continuase explicația despre Iahve. Era curioasă să audă mărturia unui om ce fusese blestemat de un zeu, dar îi rămânea credincios acestuia, în ciuda acestui lucru.

„După cum spuneam, se pare că Osea și Mica erau ascunși în apropierea taberei lui Zaharia și au fost descoperiți de către garda împărătească, la miezul nopții. Mica a scăpat, dar Osea a fost legat și luat în custodie în așteptarea dimineții pentru judecată. Evident, înainte ca regele și judecătorii să se trezească și să convoace curtea, Șalum, unul dintre prietenii cei mai dragi ai regelui Ieroboam, s-a furișat în cortul lui Zaharia și l-a ucis."

Gomera văzu agonia de pe chipul lui Ozia. „L-ai cunoscut pe regele Zaharia?" îl întrebă.

„Nu. Nu l-am cunoscut pe tânăr, dar mă doare inima la gândul că un prieten drag al tatălui său s-ar putea întoarce cu atâta cruzime împotriva lui Zaharia. Mă face să-mi fie teamă pentru propriul meu fiu. Am încredere în toți oamenii din consiliul meu, dar sunt sigur că și Ieroboam avea încredere în Șalum."

Gomera aruncă o privire, pe furiș, către comandantul lui Ozia.

„I-am spus regelui Ozia că sunt dispus să-mi păstrez poziția de comandant sau să o cedez. Cum crede el că este mai bine pentru domnia tânărului Iotam." Își izbi pumnul de platoșa din piele din jurul pieptului. „Sunt loial regelui lui Iuda – până la moarte."

Gomera încuviință și își puse o mână pe umărul lui Ozia. El se strâmbă de durere. „Îmi pare rău," zise ea, dând să și-o înlăture, dar el i-o opri în loc.

„Nu, te rog. Nu o lua. Este dureros, dar am nevoie să simt atingerea cuiva, din când în când, doar ca să-mi aduc aminte că sunt om." Lacrimile i se rostogoliră pe obraji, călătorind peste urmele neregulate ale pustulelor. „Îmi încredințez viața mea – și pe cea a fiului meu – lui Anania." Dădu din cap către comandantul său și primi în schimb o plecăciune. „Mă rog ca Iuda să nu treacă niciodată prin vreo conspirație ca cea la care a fost martor soțul tău. Se pare că Mica urmărea tabăra de la distanță și l-a salvat pe Osea atunci când s-a făcut tulburare. Iscoadele mele i-au ascuns pe amândoi la vechea casă a profeților din Șilo – unde a sălășluit cândva Chivotul legământului. Dacă Iahve își poate proteja prezența Lui acolo, îi poate păzi și pe Osea și pe Mica, până când vor putea călători din nou în siguranță."

Gomera simți o fluturare de aripi în stomac și speranța îi renăscu – și se urî pe sine pentru asta. „Așadar, se vor întoarce acasă? Dacă profeția s-a împlinit?" Se strădui să-și ascundă încântarea, dar aceasta i se strecură printre răsuflările accelerate.

Ozia și Anania schimbară o privire stânjenită. Regele studie terenul stâncos, părând a-și căuta cuvinte pierdute – îi lipseau tot atât de tare pe cât lipsea și soțul Gomerei.

Speranța ei muri de o altă moarte lipsită de glorie. Își îndepărtă mâna de pe umărul lui, îndreptându-și postura și ridicându-și bărbia. „Nu vine acasă." Era o declarație, nu o întrebare.

Ozia clătină din cap.

Ea își coborî privirea spre Rahmy, care dormea dusă. *Lo-Ruhama – Neiubită.* Ea și fiica ei aveau să împartă pentru totdeauna legătura aceasta. Îi mângâie părul moale și pufos, cu mintea vâjâindă. Mânie. Amărăciune. Da, dar mai mult de atât.

Supraviețuire.

Ce făcea ea? Aștepta să se întoarcă Osea, ca să o părăsească apoi

din nou? Nu. Se apleca și o săruta pe Rahmy pe creștetul capului, luând o decizie – înăsprindu-și inima. Avea să găsească o doică și să-și lege sânii de îndată. Având aproape douăzeci și unu de ani, era, după multe standarde, o domniță trecută. Timpul pentru a găsi bărbați cu dare de mână și dispuși să-i poarte de grijă se împuțina. Cu cât înfrunta inevitabilul mai curând, cu atât avea să fie în stare să plece. Yuval și Aya aveau să se îngrijească bine de copiii ei. Îi iubeau pe Jezzy și Rahmy – aproape tot atât de mult ca ea.

Ridicându-se în picioare, făcu o plecăciune înaintea lui Ozia. „Îți mulțumesc, domnul meu, pentru că m-ai pus la curent asupra stării soțului meu.“ Se aplecă și îl sărută pe obrazul plin de cicatrici. „Și îți mulțumesc pentru bunătatea ta – față de o curvă necurată.“

Făcuse deja câțiva pași când auzi un glas impunător.

„Gomera, așteaptă.“

Ea se opri, închizând ochii, sperând să nu trebuiască să-și întoarcă din nou fața spre bunătatea comandantului. *Abuzează-mă. Înșea-lă-mă. Urăște-mă chiar, dar în clipa asta inima mea nu poate îndura afecțiunea unui bărbat.*

Anania stătea în picioare în urma ei. Rămase cu spatele la el, încercând să-și stăpânească emoțiile. „Ce este, comandante?“

După o clipă de șovăire, el spuse, „Dacă profetul te-a lăsat cu vreo nevoie, te pot ajuta eu.“

Gomera închise ochii strâns, descătușând un râu de lacrimi. „Îți mulțumesc, comandante,“ zise, îndepărtându-se. Trebuia să se facă din nou bună de scos pe piață – și cât mai degrabă. Poate că primul ei client bogat avea să fie însuși comandantul.

29

2 Împărați 15:14, 16

Menahem, fiul lui Gadi, s-a suit din Tirța și a venit la Samaria, a lovit în Samaria pe Șalum, fiul lui Iabeș, și l-a omorât; și, în locul lui, a domnit el... Menahem a bătut Tifsahul și pe toți cei ce erau în el, cu ținutul lui dinspre Tirța; l-a bătut pentru că nu-și deschisese porțile. Și a spintecat pântecele tuturor femeilor însărcinate.

Traversând fâșia îngustă de câmpie din nordul ascunzătorii sale din Șilo, Osea își iuți pasul. Trebuia să ajungă în Tifsah înainte ca Menahem să-i spargă zidurile. Iscoadele iudaice raportaseră gesturile nesăbuite ale acestuia, după moartea lui Zaharia. Generalul fusese prietenul cel mai loial al regelui Ieroboam și pretindea răzbunare pe cei răspunzători de moartea tânărului rege. Prima lui misiune – la Samaria, pentru a-l ucide pe uneltitor, pe regele Șalum – fu încheiată la o lună de la moartea lui Zaharia.

Cea de-a doua decizie a lui Menahem îi scoase la iveală geniul militar de general cu experiență și îi câștigă loialitatea nemuritoare a oamenilor săi. Se întoarse la casa lui din Tirța și le îngădui soldaților să-i urmeze pilda, încurajându-i să-și lucreze pământurile și să încheie secerișul. Când presele de măsline începură să se învârtă, trupele lui Menahem se prezentară înapoi la comandanții lor, cu hambarele și burdihanurile pline. Acum, erau însetați de răzbunare asupra oricăruia s-ar fi împotrivit îndurătorului lor rege.

Sărmana Tifsah era prima cetate care își închisese porțile pentru regele Menahem.

Osea ajunse pe culmea unui deal și scrută zarea spre miazănoapte. Fumul se înălța în patru stâlpi uriași de pe următoarea culme de deal. Tifsah era în flăcări. *Iahve Elohim! Ce vrei să fac?* Înghețã pe loc, înțelegând că era prea târziu ca să mai salveze sufletele dinăuntrul cetății.

Picioarele i se mișcau dintr-o voință proprie și o adiere ușoară îi ridică părul de pe umeri. Iahve îi șoptea în duhul lui: *Ce groaznic va fi pentru acești oameni. Au fugit de Mine în loc să dea fuga la Mine. Trebuie să fie nimiciți pentru că s-au răzvrătit împotriva Mea. Eu vreau să Mi-i iau înapoi, dar ei nu se roagă cu sinceritate. Ei strigă și își fac tăieturi pe trup, în vreme ce se roagă pentru grâne și vin nou. S-au întors împotriva Mea, deși Eu i-am învățat și i-am făcut puternici. Și totuși, nu se întorc la Cel Preaînalt.*

Cu fiecare pas către cetatea în flăcări, Osea simțea mâhnirea lui Iahve – și mânia lui crescândă. Carnagiul acesta era profețit ca o declarație a lui Iahve, dar ca răspuns la faptele oamenilor. La alegerea lui Menahem de a ucide. La alegerea Tifsahului de a se răzvrăti. La alegerea lui Israel de a se închina idolilor. Fiecare a avut o șansă să audă sau să înăbușe șoapta lui Iahve. Bărbații aceștia L-au redus la tăcere și au dat curs răutății din inimile lor.

Tabăra lui Menahem forma un jug uriaș în jurul cetății Tifsah. Niște corturi rudimentare, încropite de soldați din nimic altceva decât pânză de sac ridicată pe niște pari în mijloc, punctau zona rurală. Nu era nicio locuință din păr de capră pentru rege și sfetnicii săi. Menahem dormea printre oamenii lui – acum era rege, dar rămânea pentru totdeauna soldat.

Osea umblă printre șirurile de corturi, așteptând să fie oprit de vreun soldat, pregătit să fie pus în lanțuri, pe măsură ce se apropia de cetate. Dar tabăra era părăsită. *Bărbații sunt, pesemne, plecați după pradă.*

Se apropie de cetate și auzi țipetele și simți duhoarea inconfundabilă a morții – sânge, urină, fum. Se opri lângă una din mașinile de război ce găuriseră porțile. Era abandonată. Ciuntită. Uzată. Își împlinise menirea. De balamalele sfărâmate din lemn atârnau porțile făcute scrum. Țipetele continuau – țipete de groază. *Ciudat, nu se aud bocete.* Osea înghețã, ascultând, zgâindu-se la trupurile sfâșiate și presărate în apropierea porților carbonizate.

Iahve îi porunci, *Înaintează.*

Mai rămăseseră câteva țipete.

Apoi, doar unul.

Și pe urmă, tăcere.

Osea păși în cetate, așteptându-se să găsească balamuc și dând în schimb peste o oroare șocantă. O liniște mistuitoare se pogorî peste ea, aidoma unui linţoliu. Năuciți, soldații stăteau aplecați peste bestialitățile înfăptuite. Cu săbiile picurând de sânge. Uluiți, pare-se, de priveliștea de care li se izbeau ochii. Mulți își scăpară săbiile din mâini și se prăbușiră în genunchi. Tăcerea era frântă – tot atât de frântă precum războinicii ce înfăptuiseră o barbarie de negrăit. Nimeni nu îndrăznea să bocească. Nimeni nu era vrednic de jelit. Dinspre fețele lor acoperite, se auzeau doar suspine pline de rușine.

Osea se îndepărtă de zidul cetății unde îl ținuseră ascuns umbrele după-amiezii și păși hotărât spre fântâna din mijlocul cetății. Ocolind în vârful degetelor moartea și murdăria, auzi un strigăt de război izbucnind în urma lui.

„În numele regelui Ieroboam și al regelui Zaharia, vei muri!"

Auzi în urma lui pași ce veneau în fugă spre el și se întoarse, cu mâna întinsă spre atacatorul lui. „În Numele lui Iahve, vei tăcea înaintea mea!"

Menahem își ținu sabia în poziție de atac și se opri pe călcâie la depărtare de o cămilă de mâna lui Osea.

„Rege Menahem, întoarce-te la Iahve, altminteri vei fi nimicit," gâfâi Osea, cu inima bătându-i nebunește în piept. „Israelul a ales regi care n-au fost pe placul lui Iahve și prinți pe care El nu i-a cunoscut. Dar acum tu ești rege în Israel și trebuie să conduci poporul lui Dumnezeu. Rege Menahem, Îl recunoști pe Iahve ca Elohim al lui Israel?"

Lui Menahem îi tremurau brațele din pricina poziției de atac. Un moment de hotărâre îi străbătu chipul și își coborî sabia. „Îmi amintesc de tine," zise, mijind ochii. „Tu ești profetul care l-a amenințat pe Ieroboam la jertfa de la templul din Samaria." Expresia lui aproape că avea o măsură de amuzament. „Și te-ai însurat cu târfa aceea."

„Târfa aceea și cu mine avem un fiu pe nume Izreel – numit de Iahve pentru a prevesti asasinarea lui Zaharia în valea Izreel."

„Ai știut despre conspirație și nu ai trimis niciun avertisment?" Lui Menahem îi pieri tot amuzamentul și își potrivi strânsoarea pe sabie.

„Iahve îmi spune adevărul, dar rareori îmi descoperă și momentul în care se va adeveri." Osea făcu un pas înainte, ajungând la o depărtare de numai un cot de trupul impunător al noului rege. Înghiți în sec, amintindu-și sieși că ascultarea de Domnul trebuia să cântărească mai greu decât frica de oameni. „Sună din cornul de berbec, Menahem. Asiria se va năpusti asupra ta ca un vultur. Poporul lui Israel a respins făgăduințele lui Iahve și s-a răzvrătit împotriva învățăturilor Lui."

„Noi *nu* L-am respins pe El!" zbieră Menahem în fața lui Osea, cu o furie subită și necontrolată, umplând golul dintre ei. „Voi, profeții și preoții, vă împroșcați legendele voastre în vreme ce războinicii se scaldă în sânge. Uită-te în jurul tău, profetule. Un rege înfruntă viața reală – cu trădători și răzvrătiri."

„Viața reală *este* Iahve, rege Menahem," vorbi Osea cu un calm pe care încă nu-l simțea. „Dacă Îl vei recunoaște, El îți va da înțelepciune și putere de a conduce. Dar trebuie să-L cauți cu sinceritate."

Furia lui Menahem crescu aidoma unei vietăți, urcându-i stacojie pe gât în sus și înghițindu-i toată fața. Își ridică privirea spre ceruri, scuturându-și pumnul. „*Te recunosc, Elohim! Ce altceva mai vrei de la mine?*" Sabia îi lovi pământul cu un zăngănit, și își scoase pumnalul. „Sânge? Vrei mai mult sânge?"

Osea icni, închizând ochii și încordându-și toate puterile, convins că avea să simtă pe pielea lui tăișul arzător al spadei regelui.

În schimb, Menahem își continuă strigătele chinuite. „Să se ridice mărețul Baal, cel ce călărește pe nori. Vorbește în numele slujitorului tău celui blajin, lui El al nostru. Păzește-ne de vulturul Asiriei, Nisroch, și binecuvântează-ne grânele și vinul nou."

Osea deschise ochii și îl văzu pe regele Israelului tăindu-și brațele și picioarele. „Nu!" strigă el, în vreme ce alții își scoteau pumnalele din teacă. „Nu, opriți-vă!" Se uită cu groază la soldații dimprejurul lor ce urmau pilda regelui și își aminti cuvintele lui Iahve: *Nu Mi se roagă cu sinceritate. Strigă la Mine și își fac tăieturi pe trupuri.*

Amorțit, Osea se îndepărtă de închinătorii înnebuniți, cu inima răsucindu-i-se în piept. Șoapta Duhului lui Iahve îl scoase afară din cetate. *Au respins binele. Acum, dușmanul îi va persecuta.*

Când ajunse aproape de poarta cetății, pe cărarea dinaintea lui căzu o umbră uriașă. „Ține-te la distanță, profetule. Regele Menahem mi-a

dat libertatea de a evalua și ataca orice amenințare la adresa tronului său."

Osea își ridică privirea și întâlni rânjetul amenințător al lui Eitan, soldatul pe care îl ținea minte din Samaria – bărbatul ce îi dăduse Gomerei o bătaie vecină cu moartea. „Eu nu sunt o amenințare, Eitan."

Omul ridică o sprânceană. „Ar trebui să mă simt onorat că ți-ai amintit numele meu, sau să te arestez ca iscoadă?"

„Nici una, nici alta. Îmi amintesc numele bărbatului care aproape că mi-a omorât în bătaie soția."

Un zâmbet trufaș luă locul curiozității lui Eitan. „Iartă-mă dacă nu-mi amintesc de soția ta – sau numele ei." Apoi, arătând spre un morman de trupuri mototolite la o depărtare de un pas de cămilă, zise, „Femeile nu mă preocupă câtuși de puțin." Și, cu un brânci, trecu pe lângă Osea, în sminteala închinării păgâne.

Când își recăpătă echilibrul, Osea își aținti privirile spre movila însângerată pe care Eitan i-o arătase cu sabia. O femeie însărcinată al cărei copil fusese smuls din pântecele ei. *Iahve, Doamne din ceruri! Cum e cu putință ca cineva să...*

Își feri fața. *Gomera.* Fața soției lui, pântecele ei umflat îi trecură ca o străfulgerare prin minte. Femeia de pe pământ era soția cuiva, iar pruncul, odorul cuiva. Se prăbuși în mâini și în genunchi și vomită.

Începu să tremure, frământat de întrebări fără răspuns. De ce era el aici? Ce bine aduseseră profețiile lui? *Iahve, trebuie să vorbesc în continuare unui popor care nu vrea să audă?* Scoase un sughiț de plâns și rămase în genunchi. Așteptând. Era o întâmplare faptul că dăduse peste Eitan? Că văzuse femeia aceea mutilată cu sălbăticie?

Își șterse fața și se ridică în picioare, înălțându-și glasul spre ceruri. „Nu am auzit o poruncă directă din partea Ta, dar simt că mă călăuzești înapoi spre Tecoa, Doamne." Așteptă din nou. Tăcere. Închizând ochii, își plecă capul. „Mă voi duce spre casă până când Te aud spunându-mi altceva."

Și apoi o luă la fugă.

Gomera limpezi și cel din urmă vas de lut, îl uscă cu o cârpă veche și îl stivui împreună cu celelalte vase pe raftul de deasupra mesei de lucru. Își simțea pleoapele grele și oasele ostenite. Jezzy și Rahmy fuseseră

din cale-afară de exuberanţi astă-seară şi greu de liniştit pe rogojina lor de dormit din dormitor. Aya nu îi mai fugărea şi nu se mai juca cu ei atât de mult de când ea însăşi îşi aştepta primul micuţ, dar încă îi iubea pe copiii Gomerei ca şi când ar fi fost ai ei. Şi tot ea se îndeletnicea cu cea mai mare parte a gătitului, fiindcă Gomera se întorsese la lucru la atelierul de olărie. Amoţ îi iertase acesteia tacticile constrângătoare şi părea dornic să o ajute să-şi dezvolte îndemânarea la olărit.

Viaţa se aşezase din nou într-o rutină confortabilă.

Era vremea să se gândească la plecare.

Îşi goli arginţii din ulcior şi îi mai numără o dată, nădăjduind că se înmulţiseră în mod miraculos. Nu era, însă, aşa.

Incapabilă să-şi închipuie viaţa fără copiii ei, trăsese nădejde că Amoţ ar putea să o ajute să înceapă o nouă viaţă, într-o altă cetate. Îşi îmbunătăţise priceperea cu roata de lovit şi azi aruncase prima ei amforă. Mândria pe care el o resimţea faţă de munca ei era temperată doar de interesul ei faţă de Lachiş.

„Ai uitat cum e să fii o femeie singură pe străzi?" îi şoptise el, uitându-se în stânga şi-n dreapta, ca să se încredinţeze că nimeni nu trăgea cu urechea. „Nu fi nesăbuită, Gomera. N-ai izbuti să ajungi nici până în următoarea cetate fără să fii vândută ca sclavă – şi tu, *şi* copiii tăi. Acum când ţi-e cald şi bine, nu lua o hotărâre care te-ar putea lăsa în frig şi fără mijloace de trai."

Când îl întrebase dacă ar vrea să împartă cu ea profiturile pe vasele lucrate de ea, el refuzase răspicat, spunând că nu voia să dea apă la moară aiurelilor ei.

Gomera îşi vârî umilii bănuţi de argint înapoi în ulcior şi îl luă pe Samspon în braţe. Îşi îndesă faţa în blana lui moale, adunându-şi puterile ca să privească în faţă cumplitul adevăr. Dacă avea de gând să plece vreodată din Tecoa, era nevoită să se apuce din nou de prostituţie. Îi veni în minte chipul drag al lui Yuval şi o duru inima. Prietena ei era mai tot timpul plecată, în ultima vreme, călătorea cu Amos ca să-i dea, după cum spunea ea, o mână de ajutor. Dar îi ascundea ceva.

Gomera râse încetişor. „Yuval ascunde ceva." Ironia nu îi scăpă. Ea plănuia să o lase pe prietena ei în urmă fără o vorbă, şi totuşi, îşi făcea griji că Yuval îşi petrecea timpul departe, împreună cu soţul ei. *Eşti ridicolă, Gomera.*

Poate că după ce ea şi copiii plecau din Tecoa şi se aşezau undeva,

putea să-i trimită vorbă lui Yuval. *Nu. Este prea periculos.* Osea avea să-l caute, fără îndoială, pe Jezzy. Ar putea fi nevoită să plece în Egipt sau în Aram ca să iasă din zona de căutare a soțului ei. *Asta înseamnă mai mult argint.* Închise ochii strâns și își șterse fața istovită, hotărâtă să cultive o clientelă mai înstărită. Nu avea vreme să se vadă cu mai mulți bărbați.

O bătaie în ușă îi întrerupse planurile. „Cine ar putea fi?" întrebă ea pisoiul. Sampson răspunse printr-un tors obișnuit și se smuci din brațele ei.

Când deschise ușa, Anania umplu tot spațiul dinaintea ei. „Comandante?" Inima îi sări în gât. „Este despre Osea?"

„Am venit să-ți transmit un mesaj de la soțul tău." Anania făcu o plecăciune ușoară, cu o urmă de zâmbet. „Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu. Nădăjduiesc că nu te-am trezit, pe tine sau pe copii," zise, ațintindu-și privirile în spatele ei, inspectând casa.

„Copiii dorm. Ai vrea să intri?"

El trecu pragul înainte ca ea să-și încheie invitația; avea umerii mai lați decât cadrul ușii și își plecă capul ca să intre. „Osea a trimis un mesaj și m-am gândit că arzi de nerăbdare să auzi vești de la el." Ochii lui îi măsurau chipul ca pentru a-i cântări reacția. Oricare ar fi fost jocul lui, ea era prea obosită ca să-i mai pese.

„De fapt, nu sunt nerăbdătoare să aud nimic despre el, comandante." Gomera se duse la masa de lucru și se întinse după roata de măcinat. *Aș putea tot atât de bine să macin orzul pentru pâinea de mâine dacă are de gând să vorbească.* Turnă un polonic de grâne în canelură și o nivelă cu degetele. „Care este mesajul? Mă vrea afară din casă până se întoarce el?" Era doar în parte o glumă. Atâta vreme cât Osea o lăsa să-și păstreze copiii, era bucuroasă să se care. Se întoarse să pună râșnița pe masă și tresări când îl văzu pe comandant atât de aproape.

El se mai apropie câțiva pași. Se aplecă deasupra ei. Privind-o de sus. Flămând.

Mintea ei se puse în mișcare. Ce căuta el aici? Chiar avea un mesaj din partea lui Osea? Ar trebui să-i fie frică? Îi veni în minte cuțitul de bucătărie din partea cealaltă a mesei. „Dacă mă gândesc mai bine, am devenit brusc nerăbdătoare să aud ce ai de zis, comandante Anania." Își păstră glasul jos, seducător.

Anania se apropie până la un lat de palmă de ea și se aplecă deasupra

ei, șoptindu-i, „Soțul tău a trimis vorbă prin iscoadele regelui Ozia. Se va întoarce înainte de următorul Sabat."

Inima îi bubuia în piept, dar nu era sigură dacă din pricina știrilor despre Osea sau a apropierii lui Anania.

Comandantul îi urmări cu degetele linia umărului și coborî în jos până la vârfurile degetelor ei, apoi se aplecă și îi sărută umărul. Mâna lui mare se odihni pe cuțitul ei de bucătărie. „Cu mine n-ai să ai nevoie de ăsta în seara asta – și niciodată, Gomera. Deși te-am vrut încă din prima clipă în care te-am văzut, niciodată nu te voi sili să te culci cu mine." Își puse amândouă mâinile pe mijlocul ei, pipăindu-i rotunjimile trupului. „Este o crimă că soțul tău te lasă singură vreme atât de îndelungată. Un vas atât de rafinat merită un preț pe măsură. Te voi plăti bine dacă ești dispusă să fii discretă. Nu sufla o vorbă nimănui despre vizitele noastre. Voi veni noaptea, când dorm copiii." Se aplecă și o sărută, șovăielnic la început, tachinând-o. Zâmbi apoi și se trase de lângă ea, dar ea îi prinse fața în mâinile ei și îl sărută pe îndelete.

Când se întorcea Osea acasă?

Osea își simțea inima bubuindu-i în urechi și până și Mica răsufla greu. Se sforțaseră și trăseseră din greu pe ultima sută de metri a călătoriei dintre Betleem și Tecoa. Osea avea nevoie să o vadă pe Gomera și amândoi aveau nevoie să vorbească cu Iona. Încă îl mai bântuiau imaginile înfiorătoare din Tifsah. Când se întorsese în ascunzătoarea lui din Șilo și îi relată lui Mica atrocitățile acelea, își adunaseră proviziile și trimiseseră vorbă prin iscoadele lui Ozia despre iminenta lor întoarcere.

„Care este primul lucru pe care îl vei face când ajungi acasă?" întrebă Mica, prinzând viteză la coborâșul povârnișului stâncos.

Un val de mâhnire întârzie răspunsul lui Osea.

Tânărul se uită în urmă. „Îmi pare rău, Osea. Nu știu ce a fost în capul meu."

„Mi-e greu să fac planuri când nu știu ce sau cine mă așteaptă acasă." Luase în calcul și posibilitatea ca Gomera să fie plecată – și chiar și pe cea de a fi luat și copiii cu ea. „Dar mă străduiesc din răsputeri să am încredere că nu am ajuns și aici prea târziu." Sentimentul acela

groaznic de neputință îl încerca din nou. Dacă ar fi ajuns la Tifsah ceva mai devreme, ar fi putut opri, oare, carnagiul?

Mica îl aşteptă pe cărarea de pe culmea următorului deal. Aproape tot atât de înalt precum Osea, tânărul își așeză o mână pe umărul învățătorului său. „Un bătrân sinistru de alb mi-a spus odată că sincronizarea lui Iahve este perfectă și că n-ar trebui să trăim niciodată într-o stare de regret pentru lucrurile ce scapă controlului nostru."

Comentariul lui îi smulse lui Osea un zâmbet, uşurându-i inima. „Ce găgăuță bătrân ți-a spus asta?" Amândoi râseră și iuțiră pasul spre tabără, nerăbdători să îl vadă pe bătrânul lor învățător. *Doamne, fă să mai fie în viață.*

Când tabăra se ivi în zare, începură să alerge. Mica arătă cu degetul spre structurile mici din piatră, situate la nord de ferma împrejmuită cu ziduri a lui Amos. „Ar trebui să ne oprim pe la regele Ozia înainte să mergem acasă?"

Osea gâfâia, simțindu-se mai bătrân decât cei douăzeci și patru de ani ai săi. „Eu zic să-i strigăm că făgăduim să ne întoarcem după ce ne salutăm gospodăriile." Mica râse, iar Osea adăugă, „Poate să-și trimită el gărzile să ne aducă, dacă simte că este o chestiune de securitate națională."

Dispoziția jovială îi mai amorțea angoasele, dar odată intrat pe poarta taberei, emoțiile îl copleșiră. Trecură de casa lui Amos și apoi șovăiră la poarta casei lui Osea. Mica îl bătu pe umăr și se opri la poarta casei următoare, care era a lui Iona. După un schimb de priviri, se încurajară printr-un semn al capului să pășească fiecare în necunoscutul ce îi aștepta.

Osea băgă de seamă grajdurile – erau curate și îngrijite, iar animalele, liniștite și pașnice. Soarele începuse să coboare peste dealurile de la apus. *Hmm. Isaia și-a încheiat treaba devreme.*

Cu inima bătându-i nebunește în piept, se opri la ușa din fața casei. Apucă de trei ori zăvorul înainte de a o deschide, în sfârșit. Jezzy umbla șontâc după motan, iar pe masa de lucru era un bebeluș înfășat. Gomera își ridică privirea. Mâinile îi înlemniră, pline de făină de orz.

„Osea?"

Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Răsuflarea îi deveni gâfâită, iar genunchii, pe neașteptate, slăbiți. Se rezemă în toiagul său și se așeză, împleticindu-se, pe o rogojină din piele de capră.

„Ești rănit?" Gomera luă bebelușul și îl puse pe rogojină lângă el, apoi îi ridică bărbia și îi cercetă fața. „Ești rănit?" întrebă din nou.

El se pierdu în ochii ei frumoși de căprioară cu puncte verzi, aurii și arămii. Lacrimile îl înecară. „Ești în siguranță." Era tot ce îi trecea prin minte. Undeva în sufletul lui, se temuse că fusese mutilată sau bătută – ori plecată.

„Osea, te simți bine?" Ea întinse o mână și își trecu degetele prin barba lui. „Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit?"

„Ima?" Jezzy veni la ea după alinare, rezemându-și căpșorul de pieptul ei.

Inima lui Osea bătea neregulat. Fiul lor o adora, vedea bine lucrul acesta. Își înghiți sughițurile, iar cuvintele îi ieșiră ciuntite din vâltoarea de emoții ce îi sfâșia inima și îi sugruma vocea. „Tifsah... familii... Eitan a zis..."

Pe chipul ei se întipări groaza în vreme ce îi mângâia obrajii. „Nu înțeleg ce spui, Osea."

El scutură din cap și amuți. Cum să-i spună că ajunsese prea târziu? Văzu cu coada ochiului fetița de pe rogojina de lângă el și șopti, „Lo-Ruhama."

„Rahmy." Glasul Gomerei se făcu de gheață.

Învins, el își lăsă capul în piept. „Nu mă pot lupta cu tine acum, Gomera." Șovăind, se rugă de ea, „Te rog, fii fetița din Betel. Fii Gomera a mea." Închise ochii, sfârșit.

Ea îl ținu pe Jezzy cu un braț și pe celălalt și-l strecură pe după umerii lui, legănându-i pe amândoi. „Ești acasă, Osea. Odihnește-te acum. Ești acasă." Tăria ei se îmbiba în ființa lui, însuflețindu-l din nou, restaurându-l.

Osea pierdu noțiunea timpului, dar când stomacul lui Jezzy începu să chiorăie, Gomera îl așeză în poalele lui Osea. „Trebuie să pregătesc masa."

Osea o opri și se întinse după mogâldeața înfășată de lângă el. „Pot să o țin eu pe Rahmy în vreme ce gătești?"

Ea șovăi, uitându-se când la Osea, când la Jezzy, părând rezervată să își încredințeze noua comoară în brațele lui. Dădu aprobator din cap, dar îi privi vigilentă pe toți trei. Osea ridică mogâldeața în brațe și îi studie obrajii rozalii, degetele încrețite, nasul micuț. „Este frumoasă, Gomera." Lacrimile îi țâșniră din nou, dar de astă-dată ca o jertfă de

recunoștință pentru Acela ce răsădește sământa iubirii. *Îți mulțumesc, Iahve, pentru acest copilaș – pentru că mi-ai schimbat inima să o numesc Rahmy, și nu Lo-Ruhama.*

Se întinse pe rogojina din piele de capră, așezându-și fetița pe piept. Jezzy, prea alunecos ca să stea multă vreme în brațe, își reluă vânătoarea lui Sampson. De-a lungul serii, Osea se minună de afecțiunea pe care Gomera o arăta copiilor, de dragostea bogată cu care îi iubea.

„Spune-i noapte bună lui Abba," zise ea, ținându-l pe Jezzy de mână și îndrumându-l spre Osea. Acesta primi sărutul dulce de pe buzele trandafirii ale fiului său și o ascultă pe Gomera cântând un cântec de leagăn. *Iahve, Îți mulțumesc că m-ai adus acasă.*

„Osea." Soția lui stătea aplecată deasupra lui în lumina firavă a unei singuri lămpi pe ulei. Întinse o mână spre el, invitându-l. „Nu mai sunt fetița din Betel." Ochii ei erau plini de compasiune. „Nu mai pot suporta să te văd așa chinuit. Dă-mi voie să te mângâi."

El se zgâi la mâna ei, fără suflare. *Iahve, e drept așa?* Cum rămânea cu realizarea că își luase soția din poftă, și nu din dragoste? O putea iubi în seara asta? O mai iubea el încă?

Mâna ei căzu pe lângă trup și în ochi i se citi o suferință fugară, apoi își îndreptă umerii și se întoarse spre dormitorul lor – singură.

Tăcerea lui o rănise, și lui Osea i se frângea inima. *Da, Iahve, o iubesc.* Inima îi bătea nebunește. „Așteaptă."

„*Am așteptat*, Osea." Cuvintele îl înțepară, menite să rănească tot așa cum și el o rănise înainte să plece în Israel. Tăcerea umplu spațiul dintre ei. Ea întinse mâna încă o dată, ridicând dintr-o sprânceană – o ultimă invitație.

El se ridică cu picioare tremurânde și o urmă în dormitorul lor. *Te iubesc, Gomera. Nu pot înceta să te iubesc.*

•

30

Amos 5:27

Şi vă voi duce în robie dincolo de Damasc, zice Domnul al cărui nume este Dumnezeul oştirilor!

Gomera se deşteptă într-un pat gol. *De ce sunt surprinsă?* Îşi îndeplini rutina de dimineaţă, încercând să şi-l scoată pe Osea din minte – şi din fiecare cotlon al inimii. „Au!" Îşi ciupise degetul mare cu cuţitul, în timp ce felia pepenele galben pentru micul dejun al lui Jezzy.

„Ima, au!"

„Da, iubire. Mănâncă." Împinse umila ofertă în faţa fiului ei şi o ridică în braţe pe Rahmy, care urla de foame. „Ssst, bebeluşule. Mami e aici. Doica ta va sosi din clipă-n clipă." Unde era vaca aceea grasă şi leneşă? Doica lui Jezzy îşi lăsase laptele să se usuce, aşa că Gomera tocmise o altă femeie – de departe mult mai puţin responsabilă, dar singura care se învoise să alăpteze *copilul curvei*.

Soarele dimineţii se revărsă prin fereastră. Dormise până târziu şi voia să ajungă la atelierul de olărie înainte ca Osea să se decidă să se întoarcă – dacă se întorcea. Poate că deja plecase înapoi în Israel. Sau rămânea acasă de astă dată? Oare avea să-l mai cheme Iahve departe? Ce însemna noaptea trecută?

Nimic. Noaptea trecută nu însemna nimic. Ea îşi va lua copiii şi va pleca din Tecoa de îndată ce...

„Bună dimineaţa," o făcu să tresară un glas profund. Osea rânji când închise uşa cu zgomot, în urma lui. „M-am gândit să te las să dormi

până îngrijesc eu de grajduri." Ciufuli părul cârlionțat al lui Jezzy și o luă pe Rahmy din brațele ei – ca și când era a lui.

Cu inima gonindu-i în piept, Gomera nu era sigură ce să spună, la ce să se aștepte. Rămânea? Cum mai putea ea câștiga destui arginți ca să plece din Tecoa dacă Anania nu mai putea veni noaptea? Mai voia să plece, dacă Osea îi făgăduia să rămână?

„Ce ai vrea să mănânci?" Era cea mai neutră întrebare la care se putea gândi.

„Am mâncat deja niște pâine și brânză. Mă duc să-i văd pe Iona și Ozia. Ai auzit cum se mai simte Iona în ultima vreme?"

Ea își păstră mâinile ocupate, împachetându-și masa de prânz și aranjând jucăriile lui Jezzy. „N-am auzit. Iona și cu mine nu am ajuns chiar să sărbătorim luna nouă împreună." Întâmpină râsul lui Osea cu un rânjet strâmb.

„Ei bine, bănuiesc că pot înțelege asta," zise el. „Eu și cu Mica trebuie să ne înfățișăm înaintea lui Ozia după ce îl văd pe Iona. Sunt sigur că regele și comandantul vor vrea să știe ce am văzut la Tifsah..." Vorbele i se stinseră treptat și ochii îi deveniră distanți.

„Osea?"

O mâhnire adâncă îi prefață cuvintele. „L-am văzut pe Eitan."

Simpla pomenire a numelui o făcu pe Gomera să se cutremure. „Unde l-ai văzut?"

„N-are importanță. Ce contează este că Menahem este acum regele Israelului, iar Eitan, generalul lui. Au înfăptuit împreună acte de o sălbăticie de neînchipuit împotriva fraților lor israeliți, iar eu cred că judecata lui Iahve este iminentă."

Ea încercă să pară neinteresată, rece. „Ce înseamnă asta pentru tine?" Luptându-se cu lacrimile, refuză să întrebe, *Ce înseamnă asta pentru noi?*

„Nu știu," zise el, ferindu-și privirea. „Trebuie să vorbesc cu Iona și cu regele Ozia..." Se opri, îmbrățișând-o pe Rahmy ceva mai strâns. „Și apoi voi afla ce vrea Iahve să fac în continuare."

Ea închise ochii pentru a-și alunga durerea. *Ce vrea Iahve să facă în continuare.* Nimic nu se schimbase. Osea nu venise acasă ca să rămână, venise ca să se pună pe picioare pentru o altă misiune.

„Îți voi pregăti bagajele pentru drum." Ea se întoarse, îndesând

într-o desagă pâine şi brânză şi învăluindu-se în giulgiul de indiferenţă ce îi păstra minţile întregi.

Măcar de astă dată când pleca Osea, Anania avea să o îmbrăţişeze noaptea. Comandantul se arătase bun, îi aducea daruri – şi o vizitase în fiecare noapte de când adusese mesajul lui Osea, în urmă cu o săptămână. Putea conta pe el ca pe soare şi lună.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui, iar ea îşi ridică privirea, găsind-o pe Rahmy cuibărită pe pielea de capră şi pe Jezzy mâncându-şi pepenele. *Osea întotdeauna pleacă.*

Îngădui unei lacrimi să-i coboare pe obraz. O singură lacrimă. *Trebuie să o rog pe Yuval să-mi aducă rodii din următoarea călătorie la piaţă cu Amos.* Din fericire, prietena ei nu-şi dădea seama că fructul era o măsură de control al naşterilor. Dacă Gomera voia să înceapă din nou să întreţină bărbaţii, avea nevoie să se folosească de câteva din trucurile de moaşă ale lui Merav, altminteri avea să sfârşească cu un al treilea copil.

Pentru Osea, vizita în Tecoa fusese prea scurtă, dar dătătoare de viaţă – pentru că moartea acum avea o faţă. Impactul victimelor pierdute la Tifsah nu i se aşeză în suflet până când nu o văzuse pe Gomera cu Jezzy şi Rahmy. În Israel trăiau familii ca a lor – muncind pe lângă casă, pregătind hrana, jucându-se cu copiii – toate fără să aibă nici cea mai mică idee despre mânia pe care Iahve avea să o reverse asupra lor. Amos profeţise exilul, în urmă cu douăzeci de ani, iar acum Asiria şi Aramul erau gata de luptă la graniţele Israelului. Osea şi Mica proclamaseră adevărul lui Iahve pretutindeni în Israel, în timpul primăverii, verii şi toamnei, cu un simţ al urgenţei cum nu mai primiseră până atunci din partea lui Iahve.

„Eşti sigur că Amos a zis că va veni înaintea noastră aici?" întrebă Mica pentru a treia oară, stând în pragul uşii vechii ascunzători a profeţilor de la Şilo. „Măcar ştie cum să găsească locul acesta?" Soarele se scufunda iute în zare, la apus; irosiseră o zi întreagă aşteptându-şi prietenul.

„Ai văzut sulul pe care mi l-a dat iscoada lui Ozia ieri, la Efraim." Osea auzi un oftat exagerat. „Amos călătoreşte din Damasc în Egipt. Este negustor *şi* profet. Bineînţeles că ştie cum să găsească locul

acesta." Râse, aşteptându-se la obişnuitele lor tachinări prieteneşti.

„Ce este atât de distractiv?" strigă Mica, pe a cărui frunte strălucea sudoarea fricii. „Îţi face plăcere să fii vânat din Ghilgal cu furci şi coase? Noi le-am oferit oamenilor acelora viaţă, iar ei au vrut să ne măcelărească, în loc să asculte de Iahve!"

Încordarea îşi spusese cuvântul asupra tânărului său prieten mai mult decât îşi dăduse el seama. Proclamaseră mesajul lui Iahve în cetăţile şi satele israelite, încă din primăvara anului trecut. La sosirea verii, persecuţiile tot mai puternice îi izgoniseră deja de pe drumurile neguţătoreşti, constrângându-i să călătorească prin munţi şi pe potecile ciobanilor. Vânaţi de soldaţii israeliţi şi urâţi de închinătorii păgâni, se treziră curând că depindeau de protecţia lui Iahve pentru fiecare suflare.

Osea se ridică de pe banca lui confortabilă şi veni lângă Mica la uşă, punându-i un braţ pe după umeri. „Adevăraţii profeţi sunt rareori populari, prietene. Noi rostim adevărurile lui Iahve, oricare ar fi consecinţele, şi e treaba Domnului să ne păzească." Îl strânse de umăr, încercând să-i facă parte de pace cu o inimă uşoară. „Aşa cum a făcut la Ghilgal, când ne-a făcut piciorul mai iute decât al fermierilor acelora."

Mica îi oferi, fără tragere de inimă, un zâmbet, dar amândoi înlemniră când auziră foşnete în tufişurile de lângă uşă.

„Iată şi feţele pe care tânjim să le vedem de două zile, de când am plecat din Hazor!" zise Amos, ieşind cu Yuval de braţ şi salutându-i ca şi când se aflau cu toţii înapoi în Tecoa.

„Yuval? De ce ai adus-o pe Yuval aici?" Osea fugi în întâmpinarea prietenilor săi, băgând de seamă umbletul istovit al bătrânei. Îi încercui mijlocul, iar ea se rezemă de el. „Gomera mi-a spus că Yuval a început să te însoţească în călătorii, Amos, dar nu ştia de ce."

„Nu a fost ideea mea!" protestă ea. „Picioarele mele bătrâne ar prefera să rămână pe pământ Tecoan."

Amos îşi încolăci un braţ pe după umerii lui Mica, sporovăind în timp ce urcau cele câteva trepte până în siguranţa casei. „Avem veşti care nu vă vor plăcea."

Aşezară drumeţii osteniţi pe banca din piatră şi le scoaseră sandalele, pregătind un lighean de apă caldă cu care să le spele picioarele pline de băşici.

Mica începu să-i spele, iar Osea citi încordarea de pe chipurile

prietenilor săi. „De când îți pasă ție ce îmi place," zise, înghiontind brațul puternic al lui Amos. Omul fusese cioban, fermier și negustor toată viața lui. Deși avea de două ori vârsta lui Osea, era încă tare ca piatra.

Amos trase aer adânc în piept, o strânse pe Yuval sub brațul lui și își începu explicația. „Deși suntem frați profeți, Osea, în vremuri ca acestea, trebuie să-ți amintești că eu sunt iudeu și îl slujesc pe regele Ozia ca pe suveranul meu."

Stomacul lui Osea se răsuci de groază. „Ozia este și prietenul meu, Amos."

„Întocmai. Mie îmi este înainte de toate *rege*, și abia apoi prieten."

Osea dădu din cap, recunoscând deosebirea – deși, așa cum fusese prevenit, nu îi plăcea direcția pe care o lua discuția.

„Când tu și cu Iona v-ați întors din prima voastră călătorie în Israel fără niciun fel de informații militare, regele Ozia mi-a cerut ajutorul ca să încep să transmit mesaje iscoadelor sale iudaice răspândite în Israel. Bănuiesc că ideea de a folosi un profet nu i-a venit decât când voi doi ați călătorit atât de teferi și nevătămați."

„Teferi și nevătămați? Așa a zis? Teferi și nevătămați?"

„Te rog, Osea. Știu că și tu, și Gomera, ați trecut prin multe în vreme ce vă aflați în Samaria. Dar Iahve Își aduce la îndeplinire judecata asupra unei întregi națiuni – asupra multor națiuni, de fapt –, iar eu trebuie să-ți cer să te uiți dincolo de ceea ce înfăptuiește Iahve în viața *ta* și să vezi planul Său în ansamblul lui. În sensul cel mai strict al strategiei militare, ați scăpat teferi și nevătămați."

După cuvenita mustrare, Osea simți că iritarea îi pălea. „Îmi pare rău, Amos. Continuă." Dar când zări chipul îndurerat al lui Yuval, mecanismele de apărare i se activară din nou. „De ce a implicat-o Ozia pe Yuval în toate acestea? Niciodată nu a mai călătorit cu tine în afacerile tale negustorești. De ce acum?"

„Într-una din călătoriile mele la Betel, am fost recunoscut de către un bărbat care mă văzuse profețind în urmă cu douăzeci de ani, în templul de acolo. El a ațâțat mânia cetății și am fost izgonit de acolo. De teamă ca nu cumva identitatea mea să-mi compromită eficiența, Ozia a întrebat dacă Yuval ar fi dispusă să mă însoțească, pentru a părea un cuplu de bătrâni negustori binevoitori." Se aplecă spre soția lui și o sărută pe capul acoperit de văl. „Trebuie să recunosc, mi-a făcut mare

plăcere să o am alături de mine -- chiar dacă ei i-a fost greu."

Lacrimile pe care Yuval le ținea în șah i se revărsară pe obraji. „M-am descurcat binișor până ieri, nu crezi, iubirea mea?"

Amos o îmbrățișă strâns, iar ea își îngropă fața în pieptul lui lat. „Cred că ai fost mai puternică ieri decât o mie de soldați asirieni, nevasta mea."

„Soldați asirieni? " Inima lui Osea sări o bătaie. „Amos." Îl țintui pe bărbat cu o privire. „Soldați asirieni?"

Amos închise ochii; groaza îi era evidentă în suspinul istovit. „Călătorisem spre miazănoapte până la Hazor când am auzit cetele de atacatori arameni și ne-am decis să nu riscăm călătorind mai departe până la Damasc. Merseserăm o jumătate de zi spre miazăzi când pământul a început să tremure sub tălpile noastre."

În clipa aceea, Yuval își ridică privirea, părând copleșită de amintire și constrânsă să depene povestea mai departe. „Am văzut o fermă în depărtare și am fugit să ne adăpostim în ea. Huruitul de sub tălpile noastre se intensifica. Cai – cai fără număr – se apropiau în galop. Am ajuns la casă și am găsit în ea un cuplu tânăr cu trei copii. Ei ne-au dus iute la o fântână secată, implorându-ne să stăm pitiți împreună cu copiii lor, să-i ținem în siguranță și să-i facem să tacă, în timp ce ei țineau piept cotropitorilor. Ne-am învoit. Deasupra noastră, se dădeau lupte. Se auzea zăngănit de metal pe metal. Țipete de bărbați în agonie. Am rămas ascunși până când nu se mai auzea decât bocetul unei femei." Cuvintele lui Yuval se rostogoleau afară într-un val de mâhnire, iar Amos o cuprinse în brațe, lăsându-i lacrimile să-i umezească roba prăfuită.

Osea și Mica rămaseră fără grai.

„Când m-am încredințat că primejdia trecuse," zise Amos în final, „am ieșit afară cu ajutorul frânghiei de pe scripete. Yuval a distras atenția copiilor în vreme ce tânăra văduvă și cu mine am spălat trupul tatălui lor." Amos își lăsă capul în piept, scuturându-se ca pentru a alunga amintirea. Aproape prea încet ca să poată fi auzit, șopti, „Erau soldați asirieni. Văduva spunea că se lăudaseră că anihilaseră o ceată de atacatori arameni, la Hazor." Apoi, își ridică ochii încărcați de lacrimi. „Ea zicea că au jurat să violeze fiecare femeie din Israel și din Iuda până când regii noștri aveau să plătească tribut noului rege al Asiriei."

Osea îi aruncă o privire întrebătoare profesorului său. „N-am știut că Asiria are un rege nou."

Amos dădu din cap afirmativ. „Acesta este motivul pentru care Ozia m-a trimis pe mine și pe Yuval în călătorii negustorești în Tir, Siria și Aram – în speranța de a forma o coaliție împotriva noului rege ce a urcat pe tronul Asiriei."

„Ozia a amintit ceva despre o coaliție, dar n-am știut că Asiria și-a început deja campania de cucerire."

Amos încuviință, cu tristețe. „Noul lor rege seamănă bine cu Menahem – a început ca general fără scrupule al Asiriei. Însă, spre deosebire de Menahem, regele Pul a urcat pe tron în urma unui război civil sângeros, iar setea lui de sânge n-are astâmpăr."

Osea simți un fior rece urcându-i pe șira spinării. „Soldații asirieni pe care i-ați întâlnit – cum e cu putință să fi ajuns deja atât de aproape de Israel?"

„Ei nu erau decât niște iscoade, dar deja și-au început atacurile în Aram."

Veștile avură efectul apei reci asupra feței lui Osea. „Și se îndreaptă spre Iuda?"

Amos încuviință din nou, confirmându-i temerile cele mai groaznice. „Regele Ozia crede că Iuda este prima țintă a lui Pul, pentru că Ozia este conducătorul cel mai puternic – chiar dacă conduce din casa de lângă ferma mea."

„Regele Pul știe că Ozia are lepră? Tânărul Iotam știe că moștenește lupta tatălui său?"

„Nu știm sigur dacă sau cât de mult știe regele Asiriei despre boala lui Ozia, dar, da, Iotam știe și este îngrozit." Își vârî mâna în buzunar și scoase un pergament cu sigiliul din ceară al lui Ozia. „Acesta este ultimul pergament, adresat lui Menahem. El este cel din urmă rege pe care trebuie să-l convingem să se alăture coaliției împotriva Asiriei. Dar este și cel mai important, pentru că Israelul este națiunea-tampon între Iuda și celelalte națiuni."

Osea schimbă o privire precaută cu Mica, iar tânărul profet îi răspunse printr-un semn al capului. „Eu și cu Mica vom duce sulul la Samaria. N-ar trebui să o duci pe Yuval în preajma lui Menahem. El este precum o roată slobodă, gata să cadă de la căruță și să ia tot Israelul în prăpastie odată cu el."

„Mie nu mi-e teamă, copile." Yuval era sfârșită de oboseală, dar

plină de pace. Osea nu avea nicio îndoială că ea le încredințase lui Amos și lui Iahve viața ei.

O atinse pe mână, asigurând-o de respectul lui. „Ei bine, mi-e teamă mie pentru tine, prietena mea. Vreau ca pruncii mei să crească alături de savta lor." Își întoarse privirea spre prietenul și mentorul lui. „Du-o pe soția ta acasă, prietene. Raportează-i regelui Ozia activitatea trupelor asiriene de la miazăzi de Hazor. Eu și cu Mica ne vom întoarce în Tecoa după ce transmitem sulul în Samaria."

Amos șovăi și apoi se aplecă să-și mai sărute o dată nevasta. „Cred că planul vostru este înțelept, dar am o singură rugăminte."

„Orice, prietene." Osea își întinse mâna și își încleștară antebrațele, pecetluind jurământul.

„Rugați-vă pentru prietenul nostru Iona. Când mă voi întoarce la Tecoa cu vestea că niniviții cărora el le-a propovăduit pocăința lui Iahve au revenit la puterea lumii, s-ar putea să se lupte cu regretul – așa cum ar face oricine."

Osea închise ochii strâns. *Iona.* Era pentru profeții lui Iahve învățătorul înțelepciunii, însă Amos – și el un patriarh între ei – înțelegea că orice om se luptă cu Dumnezeu când evenimentele lumii îi sfidează priceperea. „Mă voi ruga."

Mica își puse mâna pe brațele lor. „*Ne* vom ruga – și apoi vom veni acasă, ca să-l salutăm și noi."

31

Osea 1: 8-9, 1:11-2:1

Ea a înțărcat pe Lo-Ruhama; apoi iar a zămislit și a născut un fiu. Și Domnul a zis: „Pune-i numele Lo-Ami căci voi nu sunteți poporul Meu, și Eu nu voi fi Dumnezeul vostru. (...) căci mare va fi ziua lui Izreel. Ziceți fraților voștri: „Ami" și surorilor voastre, „Ruhama"!

Osea și Mica se așezară pe covorul destinat audiențelor, zgâindu-se la umbra regelui pe care îl știau cândva. „Ne pare rău pentru întârzierea cu care ne-am întors, rege Ozia, dar după cum nădăjduiesc că ți-au raportat și iscoadele tale, eu și Mica am fost forțați să rămânem ascunși în Șilo, după scurta noastră întâlnire cu Menahem, în Samaria." Osea băgă de seamă privirea furioasă a comandantului Anania și se întrebă dacă Ozia îi împărtășea văditul dispreț.

„Eu mă bucur că sunteți teferi, prietene." Glasul regelui era aţos și slab. Printre bandajele grele, ochii îi erau plini de bunătate. „Amos mi-a povestit că tu și cu Mica v-ați oferit să duceți sulul. Ați înfruntat mari primejdii din partea israeliților și a lui Menahem. Sunt recunoscător." Se opri. Înghiți cu dificultate și dădu din cap către Mica. „Juda vă mulțumește." Vorbele și acțiunile lui erau deliberate, părând a-și cere tributul.

Osea era îngrozit să adauge la suferința regelui cu veștile pe care le avea de dat. „Domnul ne-a dus teferi și nevătămați în sala tronului lui Menahem, deși eu am fost amenințat cu moartea dacă mai intru din nou în prezența lui. Totuși, partea cea mai rea, prietene, a fost că nici

regele Menahem, nici generalul Eitan nu au vrut să angajeze Israelul în această coaliție."

Ozia schimbă o privire precaută cu comandantul său. „Am primit vești că Israelul a început deja să trimită tribut Asiriei ca să-și asigure ajutorul împotriva hărțuielii Aramului. Aramenii sunt de multă vreme un spin în coasta Israelului..."

„Dar dacă Menahem crede că regele Pul va fi un frate mai mare protector," întrerupse Anania, „se înșeală amarnic!"

Osea își ținu răsuflarea în fața obrăzniciei unui soldat de a se vârî în vorbă peste regele său, dar Ozia izbucni într-un acces de tuse înainte ca vreunul dintre ei să poată reacționa la încălcarea protocolului.

Anania plana deasupra lui. „Chemați doctorul," strigă către una din gărzile lui, apoi îi întoarse o privire plină de ură lui Osea. „Regele obosește. Nu ne-ați spus nimic ce nu știam deja." Le făcu din nou semn gărzilor lui și, de această dată, câțiva dintre ei încercuiră covorul pe care ședeau Osea și Mica. „Regele vă va chema dacă mai are nevoie și de alte informații. Puteți pleca."

„Așteaptă... Nu plecați..." Tusea lui Ozia se înrăutățea, iar Osea era sfâșiat. Ar fi vrut să stea să-și ajute prietenul, dar era clar că Anania deținea controlul. Osea simțise disprețul comandantului încă de la început, dar niciodată ura aceea nedisimulată ce îi ardea acum în priviri.

Refuză să se lase intimidat și își aminti adevăratul motiv al doleanței lui Anania împotriva lui. „Te-am jignit și altfel, comandante, sau ești încă mânios că Iahve transcende scutul și sabia ta – că făgăduința Domnului de a scăpa Iuda fără implicare militară rămâne în picioare?"

Un rânjet de rău-augur se adăugă disprețului lui Anania. „Du-te acasă la soția ta, profetule. Am auzit că este o femeie singură și are nevoie de atingerea unui bărbat."

Vorbele își atinseră ținta, iar Osea sări în picioare, tremurând de furie.

Mica îl reținu, șoptindu-i, „Vino cu mine acum, stăpâne Osea. Te poți întoarce când comandantul se duce înapoi la Ierusalim, ca să vorbești cu Ozia între patru ochi." Mica îl împinse către tabără. „Sunt sigur că comandantul lui Iuda nu *locuiește* în Tecoa. Vei avea șansa să faci o plângere oficială când pleacă."

Gomera stătea în picioare înaintea oglinzii lungi și lustruite din bronz din dormitorul ei, admirându-și rochia și vălul din olandă elegantă. Cum de trăise vreodată fără Anania? În mai puțin de un an, el o adusese înapoi la viață, făcând-o să se simtă iubită, dorită, plină din nou de speranță. Deși forma de femeie gravidă aducea mai degrabă a cămilă, decât a gazelă, Anania continua să vină la ea în fiecare seară, cu o pasiune neostoită. La drept vorbind, calitățile ei maternale păreau a-l face pe soldatul aspru ce îi poseda inima să o îndrăgească mai mult. Se învârti în cerc, plină de încântare, urmărind veșmintele fine, de culoare albastră, ce fluturau în jurul ei. Culoarea aceea neasemuită și olanda îi mascau bine păcatele.

Un rânjet răutăcios îi încreți buzele. Dar cine ar putea să-i dovedească păcatele? Scurta vizită a lui Osea și pasiunea lui subită îi serviseră alibiul perfect pentru pântecele ei umflat. Ori de câte ori bârfitoarele din Tecoa începeau să numere ciclurile lunare, ea amintea de vizita oportună a soțului ei, închizând gurile preoților și profeților deopotrivă.

Yuval, însă, nu fusese tot atât de ușor de păcălit.

Prietena și mama ei auto-proclamată îi pusese sub semnul întrebării obrajii roșii și mijlocul rotunjit. „Fericirea ta are de-a face cu ceva mai mult decât olăritul," murmurase ea într-o seară, pe când o ajuta pe Gomera să pregătească masa.

Gomera încercă să mențină conversația ușoară, spunând, „Sunt foarte *pricepută* la olărit."

Dar instinctele lui Yuval erau impecabile și femeia recunoscu în gluma ei o confesiune nerușinată. Dezamăgirea din ochii ei o durea mai mult decât poveștile a o mie de bârfitoare. „Te iubesc, fiica mea," zise ea. „La asta *mă pricep* eu."

De atunci, vizitele lor deveniseră mult mai rare. Yuval era foarte mult plecată cu Amos și chiar îi aducea câte un dar din când în când, de la piețele prin care treceau.

Gomera își netezi pânza moale peste mijloc și vorbi cu propria reflecție. „Păcat că a uitat de rodii și de semințele de morcov." Chicoti, mângâindu-și burtica. „Te voi iubi, micuțule, pentru că ești al lui Anania." Era sigură de asta. Poate că după ce se năștea copilașul, Anania avea să vorbească cu Ozia să o ia de la Osea. Era un vis, bineînțeles, dar comandantul lui Iuda era un bărbat care deținea ceea ce își dorea. Fusese martora acestui lucru pe propria piele.

Deşi era bun cu ea şi o umplea de daruri de la piaţa din Ierusalim – mirodenii, parfum, pânzeturi fine şi chiar şi o brăţară din aur cu clopoţei, de pus la gleznă – era, totuşi, soldat. Îşi puse darul cel mai proaspăt, o centură din aur, în jurul braţului, deasupra cotului. Îi ascundea bine vânătăile. El nu voise să o brutalizeze. Ea se mişcase prea încet când îi adusese armura din piele, noaptea trecută. El spusese că îi părea rău.

Se mai învârti o dată, ascultând clinchetul zurgălăilor de la glezna ei. O, ce mult îi plăcea clinchetul clopoţeilor. În sfârşit. Cineva o iubea. De fapt, Anania nu rostise niciodată cuvintele, dar o femeie putea desluşi lucrurile de felul acesta.

Era oare îndrăgostită de el?

Se gândi la Isaia şi la Aya, amintindu-şi tandreţea cuvintelor şi atingerilor lor. Dragostea lor radia o căldură precum a soarelui, iar Gomera le mulţumea zeilor pentru că odraslele ei se încălzeau la ea. Petreceau fiecare zi în grija lui Aya în vreme ce Gomera lucra la atelier, iar când venea seara, până şi Gomera îşi îngăduia să arunce o privire în culisele acestei familii iubitoare, luând masa de seară împreună cu ei. În seara asta, Isaia şi Aya îi ceruseră să ţină ei copiii peste noapte – ca să aibă şi Gomera o noapte de odihnă.

Anania avea să se bucure de noaptea aceea fără copii.

Se întoarse de la oglindă şi începu să aranjeze dormitorul. Cuburile din lemn ale lui Jezzy păreau a se înmulţi în fiecare zi, iar Rahmy căpătase trei mingi noi umplute cu lână. Aya o răsfăţa pe micuţa prinţesă.

„Gomera?" răsună un glas profund din sufragerie, trimiţându-i un fior de teamă în oase. Nu se lăsase întunericul. Anania nu o vizita niciodată înainte de înserat. El spusese că aveau nevoie să fie discreţi. Bârfele îl socoteau printre clienţii ei, dar el le infirmase, justificându-şi vizitele pretinzând că aducea mesaje oficiale din partea lui Osea.

„Gomera?" Glasul se apropia. Nu era Anania.

Inima îi urcă în gât, sugrumând orice sunet.

În pragul uşii apăru Osea.

„Ce... eu... când..." Osea îngâima jumătăţi de cuvânt, mai întâi înveselit şi apoi cuprins de groază. Ochii i se plimbau de-a lungul

trupului femeii din dormitorul lui. Era îmbrăcată în veșminte fine. Îi mirosi parfumul și îi văzu ochii dați cu kohl. Și știu.

„Cum ai putut?" Un val de furie îi străbătu trupul. Își încleștă pumnii și se duse spre ea, făcând-o să se tragă înapoi cu fiecare pas al său. „Ai fi murit în Samaria dacă nu te salvam din bordelul lui Tamir. Te-am adus aici și ți-am dat un cămin." Gâtul i se strânse, dar izbuti să scoată cuvintele. „Te-am iubit, Gomera."

„Dragoste?" îi scuipă ea în față. „Odată m-ai întrebat despre dragoste, făcându-mă să mă simt ca una care nu îi cunoștea înțelesul. Ei bine, tu ești cel ce are nevoie de o lecție, Osea. Ai crezut că dacă mi-ai cumpărat un văl pe care să-l port în public, sunt la dispoziția și comanda ta. Dar eu nu sunt a ta. Niciodată nu voi fi a ta. Eu..." Se prinse cu mâinile de pântecele umflat și se aplecă, căutând să se așeze pe saltea.

El rămase în tăcerea ce se așternuse deodată; încă gâfâia de furie. Ce să facă? Aveau multe de discutat, dar în clipa aceasta, ea nu era în stare.

„Osea, du-te după Yuval." Înainte ca el să apuce să răspundă, ea se prăbuși la pământ și își înăbuși un geamăt în saltea. Neștiind ce să facă, el se aplecă peste ea și o sprijini de umeri. Când ea fu în stare să-și ridice fața din saltea, se scutură, îndepărtându-i mâinile. „Du-te! Lasă-mă singură și adu-o pe Yuval!"

Nu avea să-i placă ce avea el de zis. Se lăsă în genunchi înaintea ei și vorbi calm. „Tocmai am ciocănit la ușa lor. Unul dintre ciobani mi-a spus că Amos și Yuval sunt plecați într-o călătorie de negustorie."

El urmări apoi trecerea bruscă a expresiei de pe chipul ei, de la panică, la resemnare. „Pleacă, Osea. Voi face asta de una singură."

„Vrei să o aduc pe Aya?"

Ea își rezemă fruntea de saltea și scutură din cap; mesajul ei nerostit era limpede. Toată viața se simțise abandonată. Astă-seară nu avea să fie altfel.

„Nu ești singură, nevastă."

Ea râse, înfruntându-i privirea cu ochii plini de o ură cutremurătoare. „Nu dau doi bani pe vorbele tale. Toată viața mea, am fost sin..." Cuvintele îi fură întrerupte de un icnet și își îngropă din nou fața în saltea, înăbușindu-și un strigăt.

Pe neașteptate, o revărsare de lichid udă chirpiciul de sub ea, iar

Osea își dori din toată ființa lui ca, de data asta, Yuval să nu fi plecat cu Amos în călătorie. „Ce să fac? Cum pot să te ajut?"

Ea nu îi oferi niciun răspuns, părând distrasă de unica dorință de a supraviețui. Blestemând zeii și pe toți bărbații pe care îi cunoscuse, Gomera gâfâia ca o locomotivă printre contracțiile ce se succedau fără oprire. „Nu știu ce se petrece. Celelalte două nașteri n-au fost așa." Frica îi înțesa tonul, iar ochii îi fugeau ca săgețile de la Osea la pat și apoi la stomacul ei. „Dacă mor, spune-le lui Izreel și lui Rahmy că îi iubesc. Te rog, nu le spune ce am fost. Spune-le că am fost o mamă bună. Te rog, Osea." Rugămințile ei fură întrerupte de adierea răcoroasă a prezenței lui Iahve, care suflă prin dormitorul lui, ridicându-i Gomerei buclele arămii de pe umeri. Groaza luă locul fricii. „*Asta* ce-a mai fost?"

„Acesta a fost Domnul," râse Osea, mângâind-o pe obraz. „El vine să miruiască această clipă."

„Vine să îmi ucidă bebelușul," zise ea, părând resemnată și, brusc, smerită. „Bănuiesc că eu o merit, dar pruncul meu nu are nicio vină, Osea. Nu-L poți îndupleca? Imploră-L să cruțe viața copilului. Te rog..." O altă contracție se năpusti asupra ei, făcând-o să zbiere.

Osea o îmbrățișă, lăsând-o să se rezeme de el. „Iahve nu a venit să ucidă pe nimeni." În vreme ce ea se lupta cu teama, el îi șopti vorbe de liniștire; nu era sigur ce auzea ea sau dacă auzea ceva din ce îi spunea el. Se așeză lângă pat, încleștându-și umărul de al ei, având senzația că spatele îi era pe punctul de a se frânge. „Gomera, nu se poate ca asta să fie cea mai bună poziție în care să înduri travaliul. Nu are Yuval vreo invenție pe care să o folosească femeile când nasc?"

O urmă de zâmbet încreți buzele Gomerei. „Se numește scaun de moșit și nu am nicio idee cine l-a folosit ultima dată și pe unde a rămas. Dar dacă mă ajuți să mă așez pe vine, cu spinarea lipită de zid, voi fi în aceeași poziție ca pe scaunul de moșit."

Osea simți un val de ușurare. În sfârșit, o sarcină de îndeplinit! O ridică în brațele lui – chiar și cu greutatea copilului, cântărea ceva mai mult decât doi saci de grâne.

Dar înainte să se așeze cu spinarea la zid, ea strigă, „Așteaptă!" O altă contracție o apucă. Își îngropă fața la gâtul său, și mirosul de cuișoare îl copleși. Inima i se răsuci în piept. *Iahve, cum e cu putință să o mai iubesc? După toate câte a făcut ca să mă rănească, cum pot încă să...*

Glasul blând al Duhului lui Iahve îi răsună în suflet: *Îl vei numi Lo-Ami – Nu este poporul Meu –, căci israeliții nu mai sunt poporul Meu și Eu nu mai sunt Dumnezeul lor – nu mai sunt* Eu Sunt *al lor. Dar vine o zi când poporul lui Israel și al lui Iuda vor fi reunite și se vor face atât de mulți la număr încât nu vor putea fi socotiți. Eu voi semăna pe poporul Meu și ei vor crește în țara Dumnezeului lor celui viu. Mare va fi ziua lui Izreel, iar în locul în care s-a zis Lo-Ruhama – Neiubită –, Eu îi voi numi Ruhama, iar unde erau numiți Lo-Ami – Nu este poporul Meu –, Eu îi voi numi Ami.*

„Osea, m-ai auzit?"

Își dădea seama că Gomera vorbise cu el, dar nu știa ce spusese.

„Mă poți pune jos – oh, nu încă, nu încă..." O altă contracție o cuprinse, iar ea își ținu răsuflarea de durere. Când durerea ținu mai mult decât putu ea să-și țină sufletul, căută cu deznădejde mai mult aer. În sfârșit, eliberată de durere, Gomera își pierdu orice culoare. „Sunt amețită, Osea. Să nu mă lași jos. Cred că am să leșin."

„Ei bine, trebuie să respiri, Gomera!" Observația lui frustrată îi ieși cu mai mult venin decât intenționase el.

„Și ce te face pe tine un expert în nașteri, mă rog?" i-o întoarse ea. „În vasta ta experiență, toate femeile pe care le-ai ajutat au respirat până au născut copii sănă... – auuu!"

„Respiră!" strigă el la ea, făcând-o să-i dea ascultare. „Așa. Respiră, Gomera." Adierea răcoroasă a lui Iahve suflă din nou peste ei și, de astă-dată, ea inhală adânc înviorarea Lui. Contracția cedă și Gomera se topi în brațele lui Osea, sfârșită de oboseală. El o sărută pe frunte și șopti, „Ești gata să șezi ghemuită lângă zid?"

Ea dădu aprobator din cap, iar el o așeză cu picioarele pe podea și cu spinarea lipită de zid. Aprecie apoi poziția aceea incomodă și îndrăzni să o îmbunătățească, ridicând-o ușor și strecurându-se în spatele ei. O așeză apoi între picioarele lui, rezemând-o cu spatele de pieptul lui.

„Odihnește-ți brațele de coapsele mele," îi zise apoi. „Așa vei sta ridicată fără să-ți soliciți atât de mult picioarele." Se întoarse și o sărută pe obraz. „În regulă. Sunt aici. Iahve e aici. Vei avea un băiețel sănătos tun, în seara asta."

Ea își propti capul de umărul lui. „Un băiețel?"

„Mm-hmm." Îi înlătură cu mâna cârlionții arămii de pe fruntea asudată.

Adierea răcoroasă bătea în ritmul următoarei contracții, ajutând-o să respire în timpul durerii. Și așa o ținură toată noaptea.

Ești atât de frumoasă, draga mea Gomera, atât de puternică și plină de viață. „Frumoasă, ești frumoasă... te descurci de minune... Respiră."

După o contracție deosebit de lungă, capul îi căzu în piept. Leșinase oare? Frica îi rodea inima. Îi ciupi degetele de la mâna amorțită, așa cum făcuse pe când erau copii. La început, crezu că ea nu băgase de seamă, dar apoi auzi un scâncet domol și văzu lacrimi amestecate cu soare prelingându-i-se pe obraji.

Ea se strâmbă, iar el crezu că o copleșea o altă contracție.

Nu. Auzi, în schimb, un sughiț de plâns. „Îți mulțumesc pentru că nu mă urăști, Osea." Clipa de tandrețe trecu când ea gemu, „Ohhh, îmi vine să împing!"

În mai puțină vreme decât i-ar fi luat de la Ierusalim la Tecoa, Osea fusese martor la cea mai frumoasă priveliște de pe pământ: Gomera în timp ce dădea naștere unui copilaș, în prezența lui Iahve.

Cu o ultimă sforțare, bebelușul alunecă pe pielea de capră, și Osea îmbrățișă femeia pe care o iubise toată viața lui. „Este frumos, Gomera."

„Cum de poți suporta să te uiți la el? Sau la mine?" Glasul îi era slab, dar goliciunea din el era mai mult decât epuizare.

Osea își părăsi locul din spatele ei, fugind în căutarea unei pături cu care să-l învelească pe Lo-Ami. Deocamdată, trebuia să ignore comentariul soției sale și să frece copilul cu sare – atâta lucru știa și el despre nou-născuți.

Când ridică copilașul învelit în pătură, se sperie văzând că Gomera avea o altă contracție. „Ai gemeni?" Era aproape panicat. Iahve îi spusese doar despre un copil!

Ea clătină din cap, întrucât contracția făcea imposibilă vreo explicație. El asistă la miracolul expulziei placentei, uimit de cunoașterea netulburată a Gomerei despre aceste lucruri femeiești. Ea îi dădu instrucțiuni despre cum să frece băiatul cu sare – el o făcuse anapoda –, despre cum să scape de placentă și ce ierburi să-i îndese în pântece. Nici prin gând nu-i trecuse că există o asemenea lume, această cultură a femeilor. Era uluit, șocat, înfiorat.

Când, în sfârșit, toate erau îndeplinite și Gomera era întinsă cu bebelușul la sân, Osea se așeză pe saltea, lângă ea. „Îți amintești prezența lui Iahve din timpul nașterii?" Ea nu răspunse. Nici nu clipi.

„Ai întrebat cum de mă pot uita la tine, cum de mă pot uita la copilul tău. Iahve a poruncit să-l numim pe fiul tău Lo-Ami – Nu este poporul Meu." Durerea și răzvrătirea înlocuiră indiferența de pe chipul ei. „Dar a doua parte a mesajului Lui este cea care îmi dă speranță că vom fi cândva din nou o familie, Gomera. Toți cinci."

Ea își ridică brusc capul, cu flăcări în ochi. „Tu îl numești pe fiul meu «Nu este poporul Meu» și te aștepți să fim din nou familia ta? N-ar trebui să fiu surprinsă. Așa m-ai tratat întotdeauna. Mi-ai făgăduit prietenie, căsătorie, familie – și apoi ai plecat, Osea. Tu întotdeauna pleci." Ea își feri fața de el, închizându-și ochii – și, evident, inima.

Dacă ar fi el în locul ei, n-ar gândi oare la fel? *Iahve, cum să-i spun despre făgăduințele Tale, când ele par atât de îndepărtate, atât de imposibile? Eu pot să am încredere în Tine pentru că Te-am văzut arătându-Ți credincioșia, dar Gomera a fost rănită și părăsită, din nou și din nou – uneori din cauza ascultării mele de Tine.* Rămase lângă ea fără o vorbă, nesigur dacă să-i spună și restul mesajului lui Iahve. Dacă împărtășindu-i adevărul nu făcea decât să o împingă și mai departe de adevăratul Dumnezeu?

În nemișcarea lor, Iahve vorbi din nou duhului lui Osea: *Când Israel era copil, l-am iubit și l-am chemat pe fiul Meu afară din Egipt. Cu cât Eu îl chemam la Mine, cu atât el se îndepărta. A adus jertfe altor dumnezei – Baalilor – și a ars tămâie idolilor. Eu am fost Cel ce i-am luat de mână și i-am învățat cum să umble. Dar ei nu și-au dat seama că îi conduceam cu frânghiile bunătății omenești, cu frânghiile dragostei. Eu le-am îndepărtat jugul de pe grumaz. Eu m-am aplecat și i-am hrănit.*

Osea își dădu seama că, și în această privință, Gomera se asemăna cu Israel. Iahve o condusese, descoperindu-I-Se pe Sine încă din copilărie, dar ea refuza să Îl vadă. Ea interpretase constrângerile bunătății Sale drept un jug de reguli.

„Gomera," zise el șovăitor, „știu că ți se pare că n-am făcut decât să te părăsesc și poate că crezi că Iahve este un judecător răzbunător."

„Lasă-mă singură, Osea," zise ea, întorcându-se spre perete și înfășând bebelușul lângă ea.

„Te pot lăsa singură o zi, un Sabat, sau poate chiar mai multe cicluri lunare, dar tu ești soția mea pentru totdeauna. Și ești copilul lui Iahve pe vecie. El niciodată nu te va lăsa singură, Gomera. El este cu tine

chiar şi când eu nu sunt." Ea îi întâmpină declaraţia cu tăcere, iar el se întrebă dacă adormise după naşterea ce durase toată noaptea.

Hotărât să fie ascultător, îi şopti bebeluşului de lângă mama lui cuvintele pe care i le spusese Iahve. „Numele tău este Lo-Ami – Nu este poporul Meu –, dar vine o zi când poporul lui Israel şi al lui Iuda se vor uni din nou şi vor deveni numeroşi. Dumnezeul cel viu va semăna pe poporul Său – Izreel – şi mare va fi ziua aceea în care Jezzy uneşte familia asta. Şi chiar dacă surioara ta a fost numită Lo-Ruhama – Neiubită –, o vom chema Ruhama, şi chiar dacă tu te numeşti Lo-Ami, micuţule, te vom numi Ami."

Gomera se prefăcu adormită, ţinându-şi răsuflarea până când îl simţi pe Osea sărutând-o pe frunte şi părăsind dormitorul. Sughiţuri înnăbuşite de plâns îi scuturau trupul istovit din pricina cuvintelor pe care el le rostise deasupra fiului ei de curând născut. Cum era cu putinţă să-i arate atâta bunătate? Cum putea iubi copii ai necredincioşiei – pe Rahmy, care se născuse fără umbră de îndoială din sămânţa altui bărbat, iar acum pe Ami, care după trăsăturile aspre şi dăltuite ale feţişoarei lui era, în mod limpede, copilul lui Anania?

Un gând o băga în sperieţi mai mult ca oricare altul. *Iahve este real.* Nu-L mai putea tăgădui. Simţise adierea răcoroasă a prezenţei Lui într-o noapte zăpuşitoare de vară – *înăuntrul* casei ei. Da, zeul lui Osea era real şi, după câte se părea, îşi pusese în gând sa-i facă viaţa mizerabilă. Poate că, atunci când mai prindea putere, putea pleca până în dumbrava Aşerei să caute înţelepciunea unei preotese. Cum se fuge de un zeu?

Întorcându-şi faţa în perna din lână de miel, îşi rupse zăgazurile sughiţurilor confuze de plâns. Somn. Avea nevoie de somn. Trebuia să gândească cu mintea limpede ca să găsească o cale de a scăpa de Osea şi de zeul lui.

32

Eclesiastul 12:6

Adu-ți aminte de Făcătorul tău... până nu se rupe funia de argint, până nu se sfărâmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor și până nu se strică roata de la fântână.

Osea trăgea cu ochiul de după colțul intrării în dormitorul lor și văzu umerii soției sale scuturându-se de hohote de plâns înnăbușite în perna din lână de miel. Mai mult ca sigur, se însurase cu cea mai îndărătnică femeie de pe pământ, tot așa cum Iahve îl alesese pe Israel – poporul cel mai tare de cerbice de pe fața pământului. Tânjea să se ghemuiască lângă ea și să o mângâie, dar ea își exprimase limpede sentimentele. Nu avea încredere în el că își ținea promisiunile și vorbele nu aveau să o facă să se răzgândească, oricât de multe ar fi fost ele. Doar timpul le putea vindeca rănile.

Epuizarea amenința să îl consume, dar avea nevoie să-l vadă pe Iona și să-i verifice pe Jezzy și pe Rahmy. Își înșfăcă toiagul și ieși în primele străluciri ale zorilor, trecând pe lângă animalele bine hrănite din grajdul său. *Îți mulțumesc pentru Isaia, Iahve, care are grijă de grajdurile mele și supraveghează tabăra. Ozia* trimisese vorbă că ferma lui Amos și tabăra profeților prosperau sub ochiul vigilent al lui Isaia. Deși tânărul nu auzise încă chemarea personală a lui Iahve, umpluse golul conducerii când Amos fusese chemat departe și Iona căzuse la pat.

Osea dădu de perete poarta curții sale și băgă de seamă un mănunchi de oameni strânși în fața casei lui Iona. „Necurat! Necurat!" strigă el,

câştigând atenţia tuturor. „Am ajutat-o pe Gomera să nască astă-noapte, aşa că voi avea grijă să nu mă ating de nimeni." Se îndreptă domol spre mulţime, sosind la uşă chiar când Amos ieşea.

„Ce faci acasă?" Întrebarea lui Osea muri când văzu tristeţea de pe chipul lui Amos. „Nu." Lacrimile îl înecau. „Dă-te din calea mea. Vreau să-l văd pe Iona."

Amos îi aşeză o mână liniştitoare pe umăr. „S-a dus, Osea. Tocmai veneam să-ţi spun. Eu însumi am sosit doar acum câteva clipe. Mica s-a trezit de dimineaţă şi l-a găsit... în pace."

Bocetele mulţimii adunate spintecară tăcerea plină de pace a zorilor. Se auzi zgomot de haine sfâşiate. Ţărâna zbura din mâinile bărbaţilor ce îl jeleau pe marele profet plecându-şi fruntea în pământ şi smulgându-şi barba.

Mica ieşi din casă şi chipul i se schimonosi la vederea lui Osea. Fugi în braţele lui, plângând. „Jupâne Osea, marele nostru învăţător nu mai este – Iona s-a dus."

Se ţinură îmbrăţişaţi până când Osea simţi o mână pe umăr. Isaia. Îl primiră şi pe el în cercul lor de jale. *Iahve, cum vom învăţa să profeţim fără învăţătorul nostru?*

Osea îl auzi pe Amos strigând instrucţiuni peste glasurile bocitoarelor. „Am nevoie de câţiva voluntari ca să îmbălsămăm trupul. Trebuie să ne mişcăm repede, din pricina căldurii."

Osea întrerupse recrutarea lui Amos. „Îl voi spăla eu. Deja sunt necurat. Am ajutat-o pe Gomera să dea naştere copilului ei, astă-noapte."

Mica făcu un pas înainte. „Şi eu sunt necurat pentru că deja m-am atins de trupul neînsufleţit al stăpânului meu ca să verific pulsul şi bătaia inimii, azi-dimineaţă."

„Iar eu i-am atins pe ei," zise Isaia, scuturând din umeri. „Vom spăla şi îmbălsăma trupul împreună." Îşi puse braţele peste umerii lui Osea şi ai lui Mica, uniţi în sinistra lor onoare.

Amos dădu aprobator din cap şi se întoarse să-i concedieze pe ceilalţi voluntari. Osea auzi murmurele trunchiate ale gloatei ce se risipea, mânată înspre poteca principală, şi apoi Amos se alătură celor trei bărbaţi mai tineri din casă, zicând, „Am trimis pe unul din ciobani să aducă mirodenii şi ulei de la Yuval." Osea se bucură să audă asta, pentru că, aşa cum se întâmplase şi cu naşterea, glasul îi sunase mult

mai încrezător decât se simțea pentru îndeplinirea acestor treburi femeiești.

Amos, însă, se dovedi a fi destul de capabil și, în scurt timp, munceau împreună *aidoma unei harpe desăvârșit armonizate*, ale căror coarde erau ciupite pe rând, într-un ritm desăvârșit. În reverența tăcută a ultimului lor act de iubire față de Iona, Osea dădu glas întrebării ce îi apăsa greu pe inimă. „Cine îi va învăța pe profeți, dacă Domnul mă cheamă înapoi în Israel?"

Amos înmuie o fâșie lungă de pânză în mir, continuându-și slujirea tăcută. „Isaia vorbește cu mare înțelepciune, deși nu și-a primit încă chemarea profetică. Și eu dau învățătură din când în când, atunci când nu sunt în drumeție – deși, știi bine, niciodată nu am avut elocința marilor profeți din vechime." Amos se opri, căzut adânc pe gânduri. Osea îi cântări vorbele – se îndoia de sine sau erau o simplă afirmare a unui fapt? Ciobanul acela zdravăn nu pornise în viață cu gândul de a deveni profet și nici nu era fiu de profet. Nu făcuse decât să-I fie credincios lui Iahve când îi dăduse un mesaj pentru regele Ieroboam, în urmă cu cincisprezece ani, dar, de atunci, nu mai vorbise pentru Domnul.

Amos dădu deoparte pânzele pentru îngropăciune și așteptă ca Osea să-l privească în ochi. „Când vei fi chemat în Israel, fiule, Domnul va avea grijă de învățăceii de aici. Dar să-ți fie limpede. Mantia învățăturii trece la tine. Tu ești profetul lui Iahve pentru aceste vremuri."

Cuvintele căzură precum o avalanșă pe umerii lui Osea. „Dar pe mine cine mă va învăța?" Glasul îi suna mărunt, ca al lui Jezzy, și lacrimile îi încețoșau vederea. Sufletul îi era luat cu asalt de regretele trecutului, de îndoielile prezentului și de teama de viitor. *E prea mult, Iahve. Nu pot face față.* Hohotele de plâns îl învinseră și se lăsă peste trupul mentorului său, strigând. „I-am fost credincios lui Iahve. Iahve când îmi va fi credincios?"

Cuvintele izvorâră de undeva din adâncurile ființei lui, șocându-l și amuțindu-l. Niciodată nu își exprimase – nici chiar față de sine însuși – magnitudinea pierderii și frustrării. Își ținu capul plecat. Ce altceva mai era de zis?

„Uită-te la mine, Osea."

Rușinat, nu putu înfrunta privirea lui Amos. Dar bărbatul acesta era un învățător stimat și prieten ca Iona. Trebuia să i se supună. Trebuia să asculte – și să învețe.

Se ridică şi îl privi în ochi; pe chipul lui Amos nu era nicio urmă de judecată, ci doar iubire.

„Ai făcut câteva mari sacrificii pentru Iahve, aşa e. Dar nu uita niciodată că planul Domnului trece dincolo de clipa de faţă. Noi luptăm pentru victoria lui Iahve, care este, de departe, mult mai măreaţă decât zbaterile noastre vremelnice." Amos cuprinse obrazul lui Osea cu mâna lui uriaşă şi bătătorită. „Bărbaţii – şi femeile – te vor lăsa de izbelişte, dar Iahve va fi învăţătorul tău." Amos îl mângâie pe Osea pe obraz, îşi drese glasul şi apoi continuă să ungă bandajele cu balsam şi mirodenii.

Osea băgă de seamă că şi el îşi ştergea o lacrimă pisăloagă şi, pentru întâia oară, se gândi cât de dificilă trebuie să fi fost pentru Amos moartea lui Iona.

Scoase un oftat istovit, dând voie cuvintelor lui să i se aşeze în suflet. Trei profeţi stăteau lângă el. Tineri şi bătrâni – repurtând bătălii diferite pentru singurul Dumnezeu adevărat. Toţi, însă, aveau nevoie să Îl lase pe Iahve să-i înveţe.

„Izreel, nu mai fugi după pisică!" Gomera nu putea auzi nimic din ce spunea Yuval din pricina hărmălaiei celor trei copii ai ei. „Izreel, dacă Sampson te muşcă de mână, să nu vii plângând la mine. Rahmy, nu atinge vaza mamei..."

Poc!

Amfora egipteană lustruită se sparse de podeaua din chirpici, iar Gomera se uita, înlemnită, la cioburi. Pesemne că Ami îi simţise încordarea, căci se îndesă în ea şi începu cu plânsetele lui de nou-născut – care instigară plânsul însufleţit de teamă al lui Rahmy; ştia că avea să încaseze o palmă pentru că sfărâmase vaza favorită a mamei sale. La rândul lui, Jezzy se aşeză în şezut lângă Sampson şi, strângându-şi prietenul patruped în braţe, începu să plângă cu sughiţuri – din pricina inimii lui tandre.

Gomera îşi puse mâinile pe masa de lucru şi scoase un oftat prelung, lăsând să-i scape şi ei câteva lacrimi. „Nu pot face asta, Yuval."

O mână noduroasă şi zbârcită o mângâie pe braţ. „Deja o faci, fiica mea. Eşti o mamă minunată."

Cum să-i spună prietenei sale iubite că nu *voia* să o facă? Nu voia să-şi petreacă zilele închisă în casa asta, mirosind a scutece murdare

şi a vomă de bebeluş. Mâine, ea şi Osea aveau în plan să călătorească la Ierusalim pentru curăţirea ei la templu. În sfârşit, i se îngăduise să iasă din casă. După părerea ei, era ridicol să facă atâta tevatură pentru al treilea copil, când pentru ceilalţi doi nu fusese curăţită la templu, potrivit Legii, dar Osea o ţinea una şi bună. Din moment ce el era acasă, aveau să dea ascultare Legii. Fapt ce însemna că fusese zăvorâtă în casă, de la naşterea lui Ami. Fuseseră treizeci şi două de zile lungi – pe care le resimţise cu atât mai lungi din pricina absenţei lui Anania. Nici nu încercase să o vadă.

Yuval îi luă pe Jezzy şi pe Rahmy în braţe, iar Gomera adună vasul făcut ţăndări. Jezzy o trase pe Yuval de cârlionţii suri ce îi ieşeau de sub văl şi o întrebă, „De ce tu şi Saba Amos plecaţi departe? De ce Abba pleacă departe?"

Yuval îşi frecă nasul de năsucul lui, făcând ca răspunsul la întrebarea lui Jezzy să pară aproape unul fericit. „Uneori oamenii mari trebuie să plece departe ca să înfăptuiască lucruri importante pentru Iahve şi să ajute la menţinerea tuturor în siguranţă. Saba şi savta îndeplinesc o muncă importantă pentru Iahve, iar tatăl tău este profet. Ştii ce înseamnă asta, Jezzy?"

„Înseamnă," întrerupse Gomera, „că nu ştim niciodată când tatăl tău va fi acasă şi când ne va părăsi."

Yuval se uită brusc în direcţia ei, iar jignirea pe care Gomera i-o citea în ochi îi străpunse inima. „Este adevărat că un profet nu ştie niciodată unde sau când îl va chema Iahve," îi zise ea domol lui Jezzy, „dar ştim că căile lui Iahve sunt drepte, astfel încât cei ce Îl urmează pe El pot umbla în pace – dacă aleg să o facă."

Gomera aruncă cioburile de lut în coşul pus deoparte pentru gunoi, îl ridică pe Jezzy din braţele lui Yuval şi îl înfipse ferm pe podea. „Jezzy, ia-o pe sora ta în dormitorul mamei. Este timpul pentru somnul de după-amiază." O privi pe Yuval în ochi. Era timpul pentru o discuţie privată cu bătrâna ei prietenă.

„Dar, Ima, nu mi-e somn."

„Izreel!" Gâtul Gomerei se înroşi de mânie. Încercase să rămână calmă, pentru că nu voia ca Yuval să vadă ce fel de mamă devenise. Răbdarea ei cu Jezzy şi Rahmy se împuţinase până acolo încât abia dacă îi mai suporta – şi se detesta pentru asta. Aşeză o mână pe capul

cârlionțat al lui Jezzy pentru a-i arăta încotro să o apuce și o așeză pe Rahmy pe podea, lângă el. „Ia-o pe sora ta."

„Hai, Rahmy," îi zise Izreel, prinzând-o de mână și înaintând cu greu până în cealaltă cameră.

Gomera își întoarse atenția asupra lui Yuval, care o privea încruntată. Se duse până la ea și se așeză pe o rogojină lângă ea, în așteptarea dojanei. Nu așteptă mult.

„Nu poți să-i înveți disprețul tău față de Iahve. Nu doar Osea îți interzice lucrul acesta, ci și eu," zise Yuval, ridicându-și bărbia; se aștepta, pare-se, la un răspuns înfierbântat. Nu veni niciunul.

„Am o întrebare pentru tine, Yuval." Surpriza și ușurarea de pe fața prietenei sale îi dădu Gomerei permisiunea de a continua. „La ce te-ai referit când i-ai spus lui Jezzy că tu și Amos îndepliniți o muncă importantă pentru Iahve? Când te-am mai întrebat de ce ai început să pleci cu Amos în călătoriile lui, mi-ai spus că erai singură și voiai o aventură. Cred că m-ai înșelat, Yuval."

Prietena ei aruncă o privire spre Ami, care era așezat în fașă. „Eu te-am înșelat pe tine?"

Inima Gomerei sări o bătaie. Oare Yuval știa despre Anania? Doar avuseseră atâta grijă. Știa că ea o bănuia de curvie, dar descoperise cumva că Anania era tatăl băiatului? Să îndrăznească oare să i se destăinuie prietenei sale?

„Se pare că misiunile noastre pentru regele Ozia s-au încheiat." Yuval își privi lung mâinile. „Bănuiesc că îți pot spune, în sfârșit."

„Misiuni?" Gomera decise că Anania putea să mai aștepte. „Despre ce vorbești, *misiuni*?"

„Amos a început să ducă mesaje pentru iscoadele iudaice din Israel, la scurtă vreme după ce Osea te-a adus în Tecoa. Când a fost recunoscut, cu prilejul unei astfel de misiuni, am început să călătoresc și eu cu el pentru ca șiretlicul să fie mai plauzibil." Își ridică ochii cețoși, oferindu-i un zâmbet firav. „Un negustor bătrân și soția lui atrag mai puțină atenție – mai cu seamă atunci când călătorești în națiunile dinspre miazănoapte, ca să transmiți propunerea lui Ozia de a forma o coaliție împotriva Asiriei."

„Coaliție? Asiria? Yuval, tu ești culegătoare de smochine, soția unui păstor și negustor din Tecoa. De ce v-ar trimite regele Ozia pe tine și pe Amos în *misiuni*?" Își frecă fața obosită. Erau prea multe informații

pentru o femeie privată de somn. „Te rog. Nu-mi pasă de regi şi mesaje şi coaliţii. Ai să mă părăseşti şi tu, ca toţi ceilalţi?"

Yuval se întinse spre Gomera şi o strânse drăgăstos de mână. „Am învăţat ceva foarte important în călătoriile mele cu Amos, fiica mea, ceva ce ai nevoie să auzi. Mesajele unui profet – cuvintele soţului tău şi ale soţului meu – afectează deciziile regilor. Deciziile regilor hotărăsc nu doar soarta naţiunilor, ci şi viaţa şi moartea indivizilor din acele ţări. Dacă devenim atât de îndrăgostiţi de lumea noastră micuţă încât pierdem din vedere naţiunile, nu suntem cu nimic mai buni decât aceia ce se concentrează asupra naţiunilor şi trec cu vederea, fără scrupule, viaţa omenească."

Ochii lui Yuval erau izvoare adânci de tristeţe; dusă era inocenţa pe care Gomera o zărise în ei în prima ei noapte în Tecoa. Ce adâncimi ale ororii o schimbaseră atât de profund? „Yuval, mă înspăimânţi. De ce îmi spui toate acestea?"

„Tu vorbeşti despre faptul că ai fost părăsită, Gomera, şi ştiu că ai trăit pierderi zdrobitoare la viaţa ta. Dar Osea nu te-a părăsit. El îi învaţă pe discipolii săi, la câteva clădiri depărtare. Eu am plecat de câteva ori în călătorie, dar te mai ţin de mână din când în când. Dar toată lumea ne părăseşte, Gomera, pentru că suntem, cu toţii, ţărână. Numai Iahve nu te va abandona niciodată."

„Nu!" Gomera îşi smulse mâna din strânsoarea lui Yuval. „Nu vreau să mai ascult nonsensul acesta despre Iahve. Îmi doresc să mă abandoneze *cu adevărat*. Îmi doresc să mă lase în pace! Vreau doar să trăiesc în pace cu un bărbat care mă iubeşte precum Ana..." Răbufnirea îi fu curmată de gafa pe care o făcuse.

Tandreţea lui Yuval nu şovăi nicio clipă. „Regele Ozia i-a poruncit lui Anania să se întoarcă la Ierusalim, la o zi după ce s-a născut Ami – ca să-l sfătuiască pe tânărul rege Iotam în deciziile legate de coaliţie. Deşi regele Ozia a fost cel ce a construit turnurile lui Iuda, i-a întărit porţile şi a pregătit o armată, cel ce va conduce Iuda la război, dacă este invadată de regele Pul al Asiriei, trebuie să fie fiul lui."

Gomera contemplă spusele lui Yuval, dar orice altceva în afară de ştirile legate de Anania răsuna ca un al doilea strigăt după un ecou în urechile ei. *Anania nu m-a abandonat! A primit poruncă să se întoarcă la Ierusalim!* Inima îi sărea de bucurie, dar trebuia să admită, cel puţin, că sărmanul rege Iotam se afla într-o împrejurare nefericită. Era atât de

tânăr pentru a face față unei sarcini atât de intimidante.

„Nu văd decât ușurare pe fața ta, iar asta mă îngrijorează. Nu este nici urmă de mâhnire pentru păcat, nici compasiune pentru alții, nici măcar o urmă de teamă sau curiozitate să afli mai multe despre lumea în schimbare din jurul tău."

Evaluarea lui Yuval despuia inima Gomerei. „Nu mi-ai dat șansa să răspund." Era un răspuns patetic, iar provocarea tăcută a bătrânei îi ațâță mecanismele de apărare. „Ce vrei să spun? Ar trebui să jelesc și să gem pentru că Asiria ar putea ataca Ierusalimul, într-o zi? De ce este atât de groaznic să simt ușurare pentru că Anania nu m-a abandonat?"

„Ceea ce îmi frânge inima este definiția pe care o dai tu *abandonului*, micuță Gomera."

Yuval se întinse după toiagul ei și, dintr-o smucitură, fu în picioare. Gomera își simți inima de plumb. În sfârșit, prietena ei renunțase la ea. Dar, spre șocul și ușurarea ei, bătrâna apăsă toiagul în țărâna podelei și desenă un cerc în jurul ei.

La urmă, își ridică privirea și un zâmbet tandru i se citea pe chip. „Am să te învăț ce *nu* înseamnă abandonul, fiica mea. Tu ai trasat un cerc în jurul tău – unul foarte mic. Câtă vreme toată lumea rămâne în cercul tău, tu crezi că ei sunt cu tine. Însă dacă cineva pășește în afara lui, chiar și pentru o clipă, te simți abandonată și îl etichetezi pe respectivul drept trădător."

„Ba nu!" Indignarea Gomerei păli pe măsură ce adevărul îi dădea târcoale inimii.

Yuval ridică o singură sprânceană, așteptând, fără o vorbă, permisiunea de a continua.

„Poți să continui – din moment ce, oricum, mi-ai stricat podeaua cu desenul tău."

Bătrâna încercă să-și ascundă un zâmbet strâmb. „Ține minte ce am spus despre pericolul de a deveni prea focalizați pe propriul cerculeț – în detrimentul lumii din jurul tău. Lumea aceea mare, unde profeții, regii și națiunile iau toate deciziile acelea, te poate înghiți pe nepusă masă. Aceia pe care îi acuzi că te-au abandonat au pășit, de fapt, într-un cerc mai mare – unul pe care tu ai ales să-l ignori. Osea nu te-a abandonat. Iahve nu te-a abandonat. Ei lucrează în lumea mai largă din jurul tău."

Gomera clipi și dădu aprobator din cap. Toată această vorbărie despre

cercuri o zăpăcea. Ce se întâmplase cu prietena ei cea culegătoare de smochine, practică și calculată? Lumea avea să-și vadă de drumul ei cu sau fără intervenția sau preocuparea Gomerei. Între timp, avea să se țină strâns de singurul lucru ce îi dăduse speranță, de la nașterea lui Ami. Anania nu plecase fiindcă așa alesese el. Primise ordin să plece din Tecoa. Iar acum era în...

Ierusalim.

Mâine plec la Ierusalim!

33

Osea 8:14

Căci Israel a uitat pe Cel ce l-a făcut, şi-a zidit palate, şi Iuda a înmulţit cetăţile întărite: de aceea voi trimite foc în cetăţile lor, şi le va mistui palatele.

Osea şi Gomera se aflau pe culmea dealului din faţa Văii Chedronului. „Uite," zise el, arătând spre templul lui Iahve. „Este ca o nestemată sclipitoare, iar zidurile cetăţii sunt precum o coroană."

Drept răspuns, Gomera zâmbi – zâmbi cu adevărat –, cu un zâmbet ce îi atinse şi ochii.

Osea se întoarse şi cobori în fugă dealul. Soţia lui avea, fără îndoială, să ţină pasul cu el, menţinându-şi vigoarea reînnoită pe care o arătase încă de dis-de-dimineaţă. Se trezise cu noaptea-n cap şi făcuse tărăboi în sufragerie, împachetând pentru călătorie. Nu o mai văzuse atât de fericită încă dinainte de naşterea lui Izreel. Zilele necurăţiei şi secluziunii ei fuseseră dificile. Ea avea nevoie de activitate şi de oameni tot aşa cum măslinii aveau nevoie de soare, sol şi ploaie, iar această excursie la Ierusalim părea a sufla o adiere proaspătă de viaţă în fiinţa ei.

Îşi ridică privirea şi îşi făcu mâna streaşină la ochi, măsurând poziţia soarelui pe cer. „Este trecut de miezul zilei. Am ajuns la timp."

Aruncă o privire în urma lui şi văzu că Gomera îl urma îndeaproape, dar nu-i răspunse. După câte se părea, avusese inima uşoară pe parcursul călătoriei – deşi nu fusese deosebit de vorbăreaţă. Bucuria

culesului măslinelor le consfinţise călătoria şi de fiecare dată când se odihneau pentru ca micuţul Ami să fie alăptat, Gomera sporovăia cu vreun fermier localnic şi îl convingea, fără excepţie, să scuture un măslin. Apoi dănţuia în cercuri, cu palmele în sus, prinzând fructele ce cădeau ca stropii de ploaie. Fermierii erau atât de încântaţi încât îi dădeau în dar Gomerei măslinele capturate. Osea râse când îşi aminti şi se opri să-şi tragă sufletul.

„De ce râzi?" Gomera îl ajunse din urmă şi îi aruncă o privire enervată.

El scoase câteva măsline din buzunar drept ofrandă de pace. „Mă întrebam cum de poţi fi încă atât de îndrăgostită de scuturarea măslinilor, după ce ai trăit trei ani la ferma lui Amos."

Ea se încruntă, iar Osea se temu că avea să-i secere mult prea familiara mânie, însă un zâmbet poznaş se iţi într-un colţ al buzelor ei. „Este singura dată când pot dansa fără să atrag asupra mea batjocura altora."

Revelaţia îl lăsă pe Osea fără suflare – şi cu inima frântă. Nu încăpea îndoială că ea intenţionase ca remarca ei să fie plină de umor, dar nu făcea decât să dea în vileag o tânjire după vechea ei viaţă. Îşi dorise să danseze azi dimineaţă, când trecuseră pe lângă ajutoarele lui Amos care scuturau măslinii din tabără? *Soţia mea nu va fi niciodată liberă să danseze şi să prindă măsline în tabăra profeţilor.* În Tecoa, Gomera avea să fie totdeauna soţia lui Osea, curva.

„Haide. Va trebui să ne întoarcem degrabă acasă după purificarea ta, ca să ajutăm la presarea măslinelor." Osea îşi reluă marşul în josul povârnişului; nu voia să zăbovească asupra realităţilor viitorului lor, când astăzi celebrau bucuria vieţii lui Ami. „Amos a spus că unii dintre păstori n-au putut să-l ajute, anul acesta, la procesarea măslinelor, din cauza secetei, care îi trimitea după apă în inima pustiului." Îşi înfipse degetele de la picioare în pământul prăfuit, găsindu-şi echilibrul ca să coboare spre Valea Chedronului. „Să o luăm pe aici. Vom găsi o scurtătură până la intrarea nordică a cetăţii."

„Osea, ia-o mai încet! Mi-e teamă să nu cad."

El se uită îndărăt şi o văzu pe soţia lui mignonă căutându-şi anevoie calea în josul povârnişului abrupt, cu mâinile înfăşurate grijuliu în jurul legăturicii preţioase din faşa trecută peste umăr şi pe după mijloc. Ochii îi erau aţintiţi asupra terenului stâncos şi o încreţitură adâncă îi

brăzda fruntea. *Ce-a fost în mintea mea?* Gomera nu era un călător experimentat precum Mica – sau chiar Iona. Își lăsase mintea să rătăcească, în loc să aibă grijă de soția lui.

Se năpusti înapoi în susul dealului. „Uite, lasă-mă să te ajut." Înainte ca ea să poată protesta, el îi încercui mijlocul și, practic, o ridică pe sus.

„Osea, ai grijă! Sunt instabilă cu Ami în eșarfa asta!" Picioarele îi alunecară chiar în clipa în care rostise cuvintele, iar el o prinse în brațe, cu bebeluș cu tot. Ea scoase un chicot ușor – primul pe care îl auzise el de câteva luni bune. Gomera îl ținea pe Ami cu un braț în eșarfă, agățându-se de gâtul lui Osea cu celălalt.

„Nu te voi lăsa să cazi, Gomera." Îi adulmecă gâtul. „Nu-mi da drumul și îți promit – nu te voi lăsa să cazi."

Ei îi pieri zâmbetul. Clipa aceea de amabilitate păli și o străfulgerare de deznădejde apăru înainte ca ea să-și ascundă fața în pieptul lui. „Cine va alege mielul pentru ofranda mea?"

Pe Osea îl durea inima ori de câte ori ea îi refuza emoțiile tandre. Yuval spunea că Gomera era întotdeauna mai capricioasă după ce năștea un copil, dar el simțise, în timpul necurăției ei, că în sufletul ei vuia o furtună mai puternică. Astăzi fusese mai bine, dar avea să-i cinstească această încercare de a-l evita. „Fiindcă este trecut de miezul zilei, se prea poate ca mieii puși la dispoziție la templu să fie aleși cu atenție, dar vom vorbi cu marele-preot și poate că ne va face onoarea de a ne alege singuri mielul."

Restul drumului îl străbătu în tăcere; deocamdată, era satisfăcut să o simtă în brațele lui. Dacă nu se schimba degrabă, va trebui, însă, să o confrunte pentru toanele ei. Îi putea tolera indiferența față de el, dar nerăbdarea pe care le-o arăta lui Jezzy și Rahmy, nu putea.

Ținându-și răsuflarea, Gomera arătă către turnul de la miazănoapte al Ierusalimului. „Osea, ia te uită!"

El se opri pe drumul principal ce dădea în cetate, în vreme ce alți drumeți se revărsau în jurul lui. În vârful fiecărui turn din fiecare colț al zidului Ierusalimului, era cocoțată un soi de invenție de mari dimensiuni. „Niciodată n-am văzut așa ceva, Gomera. Arată ca niște mașini de război."

„Poți să mă lași jos acum." Ea ignoră observația lui Osea, zbătându-se din brațele lui, și începu să meargă spre poartă.

„Gomera, așteaptă!" Ea păru surprinsă și apoi enervată când el îi

îndreptă vălul albastru din olandă ca să-i acopere părul cum se cuvenea, înainte de a intra în cetate. Marginile vălului erau ferfeniță și se vedeau câteva rupturi mici. „Poate că ar trebui să dăm o fugă în piață, dacă tot suntem aici, și să-ți cumpărăm un văl nou."

Ea își feri privirea și se alătură gloatei ce se îmbulzea. „Poate."

Osea fugi după ea, grijuliu să nu fie despărțiți de marea de oameni ce intrau pe Poarta Oilor în Ierusalim.

Întrucât sosiră prin spatele templului lui Iahve, Osea nu băgă de seamă înfățișarea ponosită a acestuia decât când dădură colțul spre nord-vest. Stâlpii cei mari, Jakin și Boaz, arătau mizerabili, iar ornamentele cu crini și rodii, mânjiți cu noroi. O prinse pe Gomera de mână și o trase din șuvoiul mulțimii, pășind spre îngrăditurile de animale. Un miel aștepta să fie cumpărat, iar țarcul avea nevoie cu disperare de reparații.

„Trag nădejde că *acela* este fără cusur." Tonul Gomerei picura sarcasm, dar Osea se aprinse de mânie în inima lui.

„Nici măcar nu este vreun preot aici care să ne ia argintul pentru ofrandă," spuse el fără a se adresa cuiva anume. Fără să-i vină a crede ochilor, scoase un alt strigăt general. „Cum poate poporul lui Iahve să se închine fără un preot care să aducă jertfa?"

Plin de o mânie aprinsă și fierbinte, se întoarse pe călcâie și nu văzu decât drumeți ce fugeau cât mai departe de templu. Nimeni din cetatea asta nu părea preocupat de Dumnezeul lor. Prin curtea pustie a templului bătea vântul.

„Unde au plecat cei credincioși?" țipă el, oprind în loc toți trecătorii. „Cum e cu putință ca templul lui Iahve să fie pustiu, când înălțimile din Iuda mustesc de închinători?"

„Osea, te rog." Gomera îi puse o mână pe braț, ca să-l facă să tacă. „Se uită oamenii."

„Se uită?" El o privi cu gura căscată, fără suflare. Era cu putință ca ea să nu înțeleagă nici cât negru sub unghie ce-i mistuia lui inima și viața? Credea ea oare că faptul că oamenii *se uitau* era cea mai rea persecuție căreia îi făcuse față în tot acest timp cât fuseseră departe unul de altul? Trase aer în piept, dând să o ia în derâdere, dar fu oprit de un glas cunoscut.

„Osea, sunt sigur că este un șoc pentru tine." Marele preot stătea înaintea lui, frânt și sleit de puteri. „Dacă mă urmezi la palat, putem

vorbi pe drum. Voi încerca să-ți explic ce se petrece în Iuda în vreme ce tu profețești în Israel." Tristețea de pe chipul preotului mai potoli mânia lui Osea, iar Gomera îi dădu un ghiont ușor. „Te rog, Osea," îl imploră marele preot. „Te rog, ascultă."

Osea își simțea inima bubuindu-i în piept. *Iahve, dă-mi înțelepciune.* Refuza să se lase intimidat de stânjeneala Gomerei sau de rușinea marelui preot, dar dacă Iahve dorea ca el să profețească la palat, aceasta putea fi calea oferită de El pentru a intra acolo. „În regulă. Vom merge la palat, dar am adus-o pe soția mea pentru ceremonia de purificare. Fiul nostru – bebelușul are treizeci și trei de zile și am venit să împlinim Legea."

Se înfioră la propria pauză verbală. Ami nu era fiul lui, dar Iahve îi dădea pentru el o iubire similară celei pe care o nutrea pentru micuța Rahmy. Se uită peste umăr la Gomera. Aceasta își potrivise pasul cu al lor, șoptindu-i ceva, cu capul plecat, lui Ami. Aruncă o privire fugară spre Osea, dar părea mai interesată de priveliștile cetății.

Gomera abia dacă își mai putea stăpâni încântarea. Pesemne că zeii îi surâdeau azi. Cel mai mare obstacol în calea găsirii lui Anania – intrarea în palat – fusese depășit fără vreo vorbă din partea ei. „Ai să-ți cunoști tatăl," îi șopti ea lui Ami.

În vreme ce străbăteau, grăbiți, străzile Ierusalimului, Gomera se prefăcea, cu fiecare privire piezișă, indiferentă. În realitate, studia fiecare punct de reper, fiindcă își dăduse seama că avea nevoie să se descurce prin cetate, după ce va fi scăpat de Osea. Luase hotărârea aceasta în timpul călătoriei din dimineața asta – atunci când dansase. Tecoa era în urma ei. Pentru totdeauna. Isaia și Aya aveau să-i iubească pe copiii ei ca pe ai lor, adăugându-i la familia lor numeroasă. Ea putea să înceapă o viață împreună cu Anania, aici, în Ierusalim, cu Ami.

Își întipări în minte fiecare stradă și fiecare clădire, combinând cele văzute cu rapoartele pe care le auzise de la negustorii aflați în călătorie. Aceștia spuneau că fiecare cetate era asemănătoare: zidul exterior urma forma drumului central, iar casele celor înstăriți erau cocoțate pe înălțimi, întrucât deșeurile de orice fel curgeau în josul dealurilor;

fântânile sau izvoarele naturale erau în mijlocul cetății. Auzise că Ierusalimul era unic din cauză că izvorul Gihon era poziționat la sud-vestul cetății, în apropiere de Poarta Apei.

Dar Ierusalimul era unic în multe feluri.

Legendele vorbeau pe îndelete despre tuneluri subterane ce se întindeau până la Ierihon, despre ființe cerești ce planau deasupra locului templului și de zeci de alte povești pe care ea le credea mai puțin cu cât acumula mai multă experiență de viață. Însă, ca să fie sigură, avea să cumpere o altă Așeră cu argintul pe care îl pusese deoparte din curvăsăreala ei. Mulțumiri fie aduse zeilor că se hotărâse să-l ia cu ea. Nu fusese sigură dacă să-l părăsească pe Osea azi – până când dansase, până când se simțise liberă din nou.

Nu departe de templu, ajunseră la un rând de trepte largi. De o parte și de alta a unui portic exterior se înșirau niște stâlpi albi splendizi, pe care erau gravate, în chip sofisticat, rodii, struguri și palmieri. Gomera auzise despre arhitectura lui Solomon. Cei șapte ani petrecuți construind templul lui Iahve erau întrecuți ca durată și splendoare de proiectarea palatului personal, ce se întinsese de-a lungul a treisprezece ani.

Sandalele ei păcăneau pe vestibulul din mozaic, însă zgomotul lor fu înghițit când se deschiseră ușile aglomeratei Săli a Cedrilor.

Anania. Stătea în picioare în spatele regelui Iotam, scrutând din ochi mulțimea.

Gomera icni, iar Osea o strânse într-o îmbrățișare protectoare, dirijând-o prin gloata dinaintea lor. „Este altfel decât palatul din fildeș al regelui Ieroboam, nu-i așa?" întrebă el, nevoit să se aplece și să-i strige în urechi ca să fie auzit. Regele Iotam era între judecăți. Gomera îl ținu pe Ami strâns la piept, în vreme ce șuvoiul de oameni se îmbulzea din perete în perete ca să-și găsească loc.

Marele preot îi conduse pe Osea și pe Gomera înainte, împiedicând-o să-l vadă pe rege – și pe comandantul lui –, în vreme ce ispravnicul palatului anunța următorul caz. „Ezra, fiul lui Beniamin, aduce plângeri împotriva lui Berechia, vecinul său."

Gomera îl recunoscu pe oficialul împărătesc pe nume Maaseiah, din casa luată cu chirie în Tecoa de către regele Ozia; stătea acum în dreapta regelui Iotam. Mai-marele scribilor, Ieiel, scrijelea cu furie, în vreme ce un șir de alți scribi se odihneau și scriau alternativ, potrivit

sistemului lor de consemnare. Anania se uită peste mulţime. *Pesemne că nu m-a văzut încă*, îşi zise Gomera.

Iotam izbi cu sceptrul de podea, cu o lovitură răsunătoare. „Vecinul tău va plăti restituţie pentru animal. Legea lui Moise este limpede asupra acestei chestiuni."

Iotam avea un aer atât de regesc. Gomera zâmbi, nutrind un sentiment de mândrie în dreptul lui Ozia – şi apoi de mâhnire la gândul că acesta nu avea să-şi vadă vreodată fiul domnind cu atâta pricepere.

Mulţimea îşi reluă mugetul nedesluşit, iar Gomera îşi aţinti ochii asupra comandantului. Tot nu o recunoştea.

„Osea, prietene! Şi Gomera! Văd că aveţi un alt micuţ." Salutul regelui amuţi, într-o clipă, toată încăperea, iar Gomera se simţi precum un trofeu expus la vedere.

Osea o prinse de cot, iar ea îi simţi mâna tremurând. Ce îl făcea pe soţul ei să tremure, mânia sau emoţiile?

„Rege Iotam, îţi mulţumim pentru primire." El făcu o plecăciune, iar Gomera îi urmă pilda. „Noi am venit să aducem jertfa pentru purificarea Gomerei, dar nu am putut suporta starea în care se găseşte templul lui Iahve."

Noi? A spus „noi"? Gomera îşi dorea din toată inima ei să fugă şi să se ascundă undeva. Orice, numai să fie scutită de stânjeneala a ceea ce ştia că avea el de gând să spună. Îi mai aruncă o privire lui Anania, dar ochii lui păreau a arde o gaură prin Osea.

„Am văzut multe fortificaţii când ne-am apropiat de Ierusalim, azi. Tatăl tău a ridicat turnuri la colţurile zidului Ierusalimului şi am băgat de seamă că ai adăugat un soi de maşini de război."

Anania îi şopti ceva regelui. Iotam încuviinţă, iar glasul de bas al comandantului răsună în curtea cufundată în tăcere. „Acele «maşini de război», cum le zici tu, pot să arunce un mănunchi de săgeţi dintr-o singură mişcare şi să azvârle pietroaie către armata ce ne-ar ataca zidul. Regele Iotam, în mărinimia lui, mi-a îngăduit să-ţi împărtăşesc aceste amănunte – deşi, să-ţi fie clar, strategia de război a lui Iuda nu este preocuparea unui profet israelit."

Osea se uită la rege, ignorându-l cu desăvârşire pe comandant. „Nu strategia de război va salva sau va distruge Iuda, rege Iotam. Iahve spune, «Poporul lui Israel şi-a ridicat palate şi au uitat pe Făcătorul lor. Poporul lui Iuda şi-a construit multe cetăţi întărite. Iahve va trimite un

foc peste cetățile lor și le va face palatele una cu pământul.»"

„Sună a amenințare, domnul meu." Anania făcuse doi pași înainte ca sceptrul lui Iotam să-i blocheze calea.

„Nu este o amenințare. Este o promisiune." Cuvintele lui Iotam erau calme. Resemnate. „Eu te înțeleg, profetule, și cred că înțeleg mesajul lui Iahve. Vom cheltui mai multă energie și mai multe resurse pentru reparațiile necesare la templul lui Iahve, vom reinstitui jertfele zilnice și vom petrece mai puțină vreme cu pregătiri militare."

Osea făcu o plecăciune, dar Gomera avea bănuielile ei. Regele părea a face concesii cu prea multă ușurință. Anania, însă, părea gata să răbufnească.

„Încă un lucru," adăugă Iotam, „înainte să o duci pe frumoasa ta soție înapoi la Tecoa."

Pentru prima dată, Gomera îl observă pe băiețelul așezat de cealaltă parte a scribului Ieiel.

„Vino aici, Ahaz," îi zise Iotam micuțului care îl urmărea cu ochii măriți. Ahaz străbătu în fugă estrada și se târî în poala regelui; în mijlocul claiei de cârlionți roșii de pe capul lui era cocoțată o coroană miniaturală.

Iotam sărută creștetul băiatului și își întoarse atenția asupra lui Osea. „El este fiul meu, Ahaz. Nu l-am mai dus la templul lui Iahve de când cu blestemul lui saba al lui și nici *eu* nu voi întuneca vreodată intrarea în templu – pentru că vreau ca fiul meu să crească mare cu un tată așezat pe tronul lui Iuda, nu cu unul ce își irosește viața la o fermă din Tecoa."

Gomera nu-și putea înghiți nodul din gât. În sfârșit, un urmaș al lui Iahve ce părea a-i înțelege teama și îndoielile cu privire la acest zeu plin de toane.

Osea făcu un pas înainte; după câte se părea, mânia i se stinsese. Se lăsă în genunchi și vorbi cu o plecăciune. „Eu cred că inima ta este curată, rege Iotam, dar trebuie să te avertizez, așa cum l-am avertizat și pe tatăl tău. Distruge înălțimile și întoarce-te la închinarea în templul lui Iahve. Regele Ozia nu este blestemat printr-o întâmplare, din pricina amărăciunii unei zeități capricioase. Tatăl tău a fost disciplinat de către un Dumnezeu iubitor și a ieșit un om mai bun din asta." Își ridică capul, arătând spre micuțul Ahaz. „Eu aș vrea mai curând ca fiul tău să aibă un tată ce învață despre dragostea lui Iahve într-o casă luată cu chirie,

decât să crească mare ca un prins de război, exilat într-o țară străină. Iahve te-a avertizat și nu va tolera neascultarea obraznică a lui Iuda."

Gomera își acoperi gura ca să-și înăbușe un icnet. Osea tocmai amenințase un copil?

Fața regelui Iotam era un pergament cu neputință de descifrat. Lipsită de emoție. „Ai grijă, profetule. Ești binevenit aici fiindcă mi-am extins eu ospitalitatea, împotriva judecății mai bune a unora dintre oficialii mei." După ce trase aer adânc în piept, Iotam continuă. „Voi porunci repararea templului și reinstituirea jertfelor zilnice, dar *nu* îi voi obliga pe aceia ce se tem de prezența lui Iahve să-și abandoneze înălțimile. Iudeii trebuie să aibă un loc sigur în care să I se închine și fiecare trebuie să aleagă unde să se închine."

Osea îl țintui cu privirea. „Înfăptuiești o gravă eroare, domnul meu."

„Iar tu nu mai ești binevenit la curtea mea." Iotam le făcu semn gărzilor din spatele lor.

Inima Gomerei o luase razna în vreme ce gărzile veneau să-i scoată afară. Aceasta era singura ei șansă de a vorbi cu Anania. „Nu!" zise, luptându-se cu mâinile aspre ce o înșfăcară. Țipătul ei îl sperie pe Ami, care începu să plângă. Ea își vârî mâna în eșarfă, încercând să-l scoată din ea, vrând cu disperare să i-l arate adevăratului lui tată. Dar gărzile îi împingeau și îi loveau. Ea se zbătu, ținându-l pe Ami agățat de pieptul ei și încercând totodată să-l descâlcească din eșarfă. Până și Osea părea a o împinge.

„Oprește-te! Lasă-mă să-i arăt copilul!" țipă ea.

„Gomera, poți să ai grijă de Ami afară." Glasul lui Osea era înăbușit de hărmălaia aceea.

În sfârșit, izbuti să-l elibereze și să-l ridice pe Ami din eșarfa lui, înfățișându-l ca pe o bucată strălucitoare de argint. „Vedeți cum seamănă cu tatăl său..."

„Ia-o pe femeia asta smintită înapoi în Tecoa," rânjiră gărzile, îmbrâncindu-l pe Osea în vestibulul palatului. Fuseseră zvârliți afară ca niște gunoaie.

Osea se ridică și îi întâlni privirea cu ochii zbuciumați. „Ami seamănă cu tatăl lui?"

34

Isaia 49:15

Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip.

Lo-Ami – Nu este poporul Meu. Numele copilașului răsună în mintea lui Osea, înfierbântându-i sângele. „Ce te face să crezi că este copilul lui Anania? Ești o curvă, Gomera!" Glasul lui răsună în vestibulul din marmură al palatului; oamenii se opriră în loc, zgâindu-se la ei. „Ar putea fi al oricăruia dintre nenumărații bărbați fără nume și chip!"

Gâtul și fața Gomerei se făcură stacojii, dar ea se ținea țanțoșă precum stâlpii ce îi înconjurau. „Anania a fost singurul bărbat din patul meu câtă vreme tu ai fost departe și el mă *iubește*, Osea." Scuipă cuvântul ca pe o acuzație. „Lucru despre care tu nu faci decât să vorbești."

El o înșfăcă de braț, îndepărtând-o de gloata ce se strângea lângă ei. „Dacă te iubește, unde-i? De ce nu te imploră să fie tatăl copilului tău?" Șovăirea de pe chipul ei îl invită să continue, disprețuitor. „Anania nu te iubește. El este doar..."

„Duceți-vă înapoi în Tecoa," se auzi un glas grosolan de bas. „Amândoi."

Osea se întoarse să înfrunte silueta impozantă a comandantului lui Iuda și a patru gărzi înarmate.

„Stârniți tulburare pe proprietatea palatului și aș detesta să arestez un profet și pe soția lui – și pe fiul ei nelegitim."

„Este fiul tău!" țipă Gomera, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Anania ridică o mână, dând să o lovească, dar Osea sări în fața ei.

Comandantul rânji. „N-aș îndrăzni să lovesc o femeie," spuse, apoi se uită într-o parte și-n alta. „În plină zi." Gărzile lui se tăvăleau de râs.

Osea tremura de mânie, dar se simțea neputincios în a o apăra pe Gomera. Ea îi refuza dragostea și refuza să fie soția lui. „Vom pleca."

Se întoarse să o ia și să-și vadă de drum, dar o găsi tare ca granitul, cu umerii drepți și fălcile încleștate. „Eu nu plec," zise, uitându-se lung la Anania și apoi la Osea. Înainte ca el să-i poată pune vreo întrebare, ea îl așeză pe Ami în brațele lui Osea și începu să coboare scările.

Anania și Osea rămaseră ca loviți de trăsnet. Osea își veni primul în simțire și fugi după ea. „Cum adică tu nu pleci? Cum rămâne cu copiii noștri? Și cu Ami?"

Ea își văzu de drum și, în scurt timp, Anania o flanca din cealaltă parte. „Ba vei *pleca* din Ierusalim, Gomera." Le făcu semn celor patru gărzi ale sale, care îi împiedicară înaintarea și făcură întregul convoi să se oprească. „Nici tu, nici soțul tău nu sunteți bineveniți în Ierusalim. Vă veți întoarce la Tecoa..."

„Soțul meu se va întoarce la Tecoa și poate să-l ia și pe fiul *tău* cu el, dar eu rămân la Ierusalim. Voi găsi un olar care să mă tocmească să lucrez la el și îmi voi câștiga traiul aici, în cetate." Pe genele de jos i se adunară lacrimi și se întoarse spre Osea. „Nu mă pot întoarce. Nu pot. Nu am fost făcută să fiu soție și mamă. Sunt o curvă, cum ai spus și tu. La asta mă pricep."

Anania o înșfăcă de braț, ridicând-o pe sus. „Am spus că nu rămâi în Ierusalim. Nu-mi pasă dacă te întorci în Tecoa sau te duci în Egipt." O zvârli deoparte, iar Osea îi văzu inima sfărâmată în mii de cioburi în punctele aurii din ochii ei.

Ea se întoarse și coborî în fugă treptele ce îi mai rămăseseră, ieșind din curtea împărătească. „Gomera, așteaptă!" Osea rămase înrădăcinat în pardoseala din marmură, cu Ami scâncindu-i în brațe.

„Are, într-adevăr, nasul meu," zâmbi de sus Anania. O mână zdrobitoare ateriză pe umărul lui Osea. „Dacă pleci acum, ar trebui să ajungi la Tecoa până la asfințitul soarelui." Se întoarse țanțoș la palat, alături de gărzile care se înghionteau și râdeau aidoma unor bătăuși ce snopiseră un slăbănog.

Osea se uită la copilaşul din braţele lui, întrebându-se cum să-i satisfacă plânsetele flămânde. *Iahve, dă-mi tăria de a iubi când totul în mine ar vrea să urască.* Făcu un pas hotărât şi apoi încă unul. Avea să-i facă o vizită marelui preot. Poate că ştia el vreo doică în cetate. *Dar trebuie să mă întorc la Tecoa până diseară.* Nu putea înfrunta viitorul de unul singur.

Gomera înaintă prin piaţa aglomerată din Ierusalim, orbită de lacrimi. Pe cine va găsi Osea să-i alăpteze copilaşul? Cunoştea pe cineva în Ierusalim? Mai mult ca sigur, avea să meargă la templu, iar marele preot îi putea îndruma către o doică. Plânsetele bebeluşului în răsunau în minte, torturând-o în vreme ce trecea pe lângă nenumărate dughene de negustori. Îşi acoperi urechile ca să alunge sunetele acelea fantomă, atrăgând astfel privirile lungi ale cumpărătorilor nedumeriţi. Poate că era o femeie smintită, după cum zisese şi garda aceea. Doar o femeie cu minţile împrăştiate putea să-şi lase pruncul în stradă şi alţi doi copii acasă.

Se împletici în stradă, iar un băiat plin de praf o ajută să se ridice. „Stăpână, te simţi bine? Ai nevoie de apă de la izvor?"

Ochii lui mari erau atât de inocenţi. Nu ştia că atinsese o târfă mizerabilă. „Un izvor?"

„Da, stăpână." Arătă spre sud, în josul unei străzi înclinate. „Vrei să-ţi arăt unde este?"

„Nu, nu," zise, îndepărtându-se de el, de teamă ca răutatea ei să nu corupă cumva bunătatea lui. „Îţi mulţumesc."

Soarele trecuse de miezul zilei. Izvorul avea să fie părăsit; era un moment bun să scoată apă fără să fie nevoită să le înfrunte pe femeile neprihănite ale Ierusalimului. Avea să se împrospăteze şi apoi să găsească un negustor care să o ajute să plece din cetate.

Sau poate că aş putea aştepta până diseară, să-l găsesc pe Anania şi să îi aduc aminte de tot ce am însemnat unul pentru altul? Cum putuse să fie atât de crud? Îi păruse o altă persoană, una pe care ea nici nu o recunoştea. Poate că fusese scârbit de înfăţişarea ei. Încă nu revenise la normal, dar avea să-şi recapete silueta după ce îşi lega sânii şi sărea peste câteva mese.

„*Shalom*, frumoasă doamnă." O voce dulce de bas îi trimise un fior

rece pe şira spinării şi un deget îi urcă pe braţ de la încheietură până la umăr.

Fără să gândească, ea se întoarse şi îi trase o palmă străinului care se furişase în spatele ei.

Reflexele lui fură tot atât de rapide. O înşfăcă de încheieturi şi, îmbrâncind-o afară din stradă, o ţintui de un zid din spatele dughenelor, acoperindu-i gura. „Nu eşti foarte prietenoasă." Ea se uită într-o parte şi-n alta, dar nu vedea niciun mijloc de scăpare. „Dacă îmi iau mâna, pot avea încredere în tine că nu ai să ţipi?"

Ea dădu din cap, cumpărându-şi astfel câteva clipe în plus în care să se gândească la o scăpare. „Cum te cheamă?" întrebă ea, vrând cu disperare să-i încetinească atacul.

„Ce mai contează? Mie mi se pare că ai mai făcut treaba asta." Îi puse mâna la gât, strânse şi apoi o sărută grosolan.

Ea nu putea respira şi începu să se zbată. „Te rog. Te rog!" Mâna lui rămase pe gâtul ei, dar îşi slăbi strânsoarea încât ea să poată respira. Dacă l-ar putea distrage... „Spune-mi de ce crezi că am mai făcut asta," zise ea, încercând să-şi înăbuşe ruşinea din glas. El râse şi flutură din mână ca şi când răspunsul era prea evident ca să o învrednicească rostindu-l cu glas tare. Când el dădu să o sărute din nou, ea îşi întoarse capul. „Spune-mi. Spune-mi de ce m-ai ales pe mine."

Mâna lui îi ţinea faţa ca într-o menghină, iar bărbatul se aplecă mai tare spre ea, astfel încât Gomerei îi era imposibil să-i evite ochii pofticioşi. „Totul la tine strigă «curvă». Eşti singură, mergi la izvor în miezul zilei fără un vas de apă. Felul în care umbli. Felul în care..."

Pe neaşteptate, omul nu mai era, zăcea întins la pământ. Uluită, Gomera rămase în picioare, tremurând, zgâindu-se în ochii lui Anania. Gărzile lui îl burduşeau de pumni pe atacatorul ei, în vreme ce comandantul mătăhălos al lui Iuda se înălţa ca un turn deasupra ei.

„Ai venit după mine!" Ea îşi zvârli braţele în jurul gâtului lui, dar el o împinse în lături. Împleticindu-se, Gomera avea senzaţia că o lovise. Ura încă mai zăbovea în ochii lui.

El făcu un pas spre ea, lăsându-şi mâinile să-i hălăduiască pe tot trupul ei şi apoi smulse punga cu arginţii pe care ea îi pusese deoparte vreme de ani de zile. „Îmi vreau argintul înapoi," spuse el, pe un ton înţesat de dezgust. „Îţi poţi găsi şi singură ieşirea din Ierusalim." Zvârli traista gărzilor lui, care sărbătoriră aidoma unor copii ce primiseră o

nouă jucărie. „Consideră că este plata mea pentru că te-am salvat."

„Dar este tot ce am. Cum pot să..."

„Nu-mi pasă cum ieşi din Ierusalim, dar soţul tău a plecat deja. Este pe drum înapoi spre Tecoa, împreună cu pruncul acela."

Inima ei sări o bătaie la pomenirea lui Ami. „Nu i-ai făcut rău, nu-i aşa? Ami este teafăr?"

„Nici să nu te prefaci că-ţi pasă." Anania începu să tremure, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Ea vedea bine că mânia îi dădea în clocot.

„Te rog. Lasă-mă să-ţi explic. Eu..."

El ridică o mână, iar ea se trase înapoi, în aşteptarea loviturii – de obicei o răbufnire fierbinte de durere în tâmplă. În schimb, auzi un mârâit jos, printre dinţi. „N-am nevoie de explicaţii. Mi-ai arătat ce fel de femeie eşti." O scuipă în faţă şi apoi se îndepărtă de ea, arătând spre atacatorul ei ce acum zăcea inconştient.

Teama Gomerei se prefăcu în resemnare, precum ultimele câteva măsline ce cad dintr-un copac scuturat de fructele lui. În mintea ei, dansul însemnase libertate – dar nu fusese decât o ultimă nebunie.

„Pleacă din Ierusalim, curvo. Soţul tău a ieşit deja din cetate şi se întoarce în seara asta la Tecoa. Mă îndoiesc că va vrea să te primească – eu nu te-aş mai primi –, dar poţi încerca să-l prinzi din urmă. Sau îţi pot recomanda un bordel în care să te cazezi la noapte."

Gomera înghiţi cu greu şi se uită la gărzile lui, nădăjduind să aibă parte de un licăr de milă. Ei îi întoarseră spatele, încrucişându-şi mâinile la piepturile acoperite cu platoşe.

„Gărzile mele îmi sunt loiale doar mie, Gomera. Cum crezi că te-am găsit atât de repede? Te voi duce la un bordel, dacă vrei. Altminteri..." Îl izbi pe bărbatul culcat la pământ. „Altminteri, vei da peste alţii ca el."

Ea dădu din cap, privindu-şi sandalele.

„Grăbeşte-te. Soţia mea mă aşteaptă acasă la cină," îi zise Anania, împărţind un râset cu prietenii lui.

Umilirea Gomerei se prefăcu într-o furie fierbinte. Îşi muşcă limba ca să-şi înăbuşe o replică ce punea la îndoială inteligenţa soţiei lui, aducându-i drept răsplată ochiul învineţit pe care îl anticipase. În schimb, îl urmă spăşită, băgând de seamă că observaţiile negustorilor erau adevărate. *Tot gunoiul se scurge în josul dealului.* Trecură pe lângă

bețivani și case de desfrâu, dovedind că teoria era corectă deopotrivă în privința oamenilor și a deșeurilor.

La capătul străzii, se înălțau două structuri pe mai multe caturi. Una, unde niște femei se rezemau de cadrul ușii și strigau către trecători, era, fără îndoială, destinația lor. Cea de-a doua părea a fi o magazie, și o adiere ușoară dădea în vileag o parfumerie. Chiar și în nefericirea ei, Gomera zâmbi sesizând ironia. Pe când era în Tecoa, își dorise parfum și fusese nevoită să se mulțumească cu pateticul miros de cuișoare – până când Anania îi dăduse un flaconaș de nard. Îl lăsase în urmă, cu restul lucrurilor ce îi aparțineau. Poate că într-o zi se va da iarăși cu parfum – dacă putea lua înapoi arginții câștigați cu greu, pe care i-i furase Anania.

„Miriam! Ți-am adus o curvă pentru ciurda ta – dar nu stă decât o noapte," strigă Anania, croindu-și drum printre femeile slugarnice ce blocau intrarea.

Acestea o priviră pe Gomera, dar atenția le fu distrasă de gărzile ce își așteptau comandantul afară. Una dintre ele îi tachină, „Intrați, băieți. Noi putem aprinde în voi de două ori flacăra pe care *ea* o stârnește în voi. La cât e de bătrână, ne-ar putea fi mamă."

„Ha!" Era de necrezut că această *copilă* o socotea bătrână.

„Iat-o." Anania se ivi din nou în ușă, cu o femeie cu rotunjimi voluptuoase, ceva mai în vârstă decât Gomera. „Rămâne doar noaptea asta. Pricepi?"

Miriam păru enervată, iar Gomera se întrebă dacă nu cumva avea să o arunce în stradă de îndată ce pleca comandantul. Interferența unui bărbat în lumea curvelor era o încălcare a legii nescrise.

„Vino," îi zise femeia sec. „Te voi conduce în camera comună. Încăperile private sunt rezervate pentru afaceri. Vei avea propria saltea într-o cameră de fete."

„Ea s-ar simți mai în largul ei într-o cameră de bărbați," râse Anania și îi dădu un cot unuia dintre soldații săi. Și, fără vreo privire ori cuvânt, chiar și aspru, de rămas-bun, comandantul lui Iuda se îndepărtă.

Dacă ar fi fost un războinic, Gomera i-ar fi scufundat un pumnal între oasele umerilor. Dar era femeie. Neputincioasă. Fără prieteni. Fără valoare.

„L-ai iubit?"

Își ținu răsuflarea, luată prin surprindere tot atât de mult de intimitatea

întrebării, cât de femeia ce i-o pusese. Orice curvă știa că dragostea nu venea la pachet cu afacerea lor.

Buzele lui Miriam erau apăsate într-o linie subțire, furioasă. „Ne-a jucat pe degete pe majoritatea din Ierusalim. Ne dă daruri, ne face să ne simțim ca și când am fi iubirea vieții lui. Dar, la sfârșitul zilei, se duce acasă la soția lui bogată, în conacul lor de pe deal."

„De ce nu-l oprește nimeni?

„Să-l oprească?" Miriam se înecă de râs, lipsită de voioșie. „Cine-l poate opri?"

„Dă-mi o sticluță de parfum și spune-mi unde este conacul în care așteaptă această soție bogată a lui." Gomera nu mai avea nimic de pierdut. „Am să-ți arăt eu cine îl poate opri."

„Dacă m-am înșelat în tot acest timp, Isaia?" Osea ședea în casa prietenului său, răvășit și tremurând în noaptea văratică, frânt de oboseală după călătoria chinuitoare pe care o săvârșise singur cu Ami. „Dacă am auzit profețiile lui Iahve și le-am interpretat după cum am vrut eu să le aud – că familia noastră va fi unită, într-o bună zi? Dacă intenția lui Iahve pentru mine a fost, la modul propriu, să încetez să o mai iubesc pe Gomera, să încetez să o mai iert?"

Aya îi oferi o ceașcă de vin îndoit cu apă, iar el îi mulțumi cu un semn al capului. Cu șiroaie de lacrimi pe față, ea îl strânse de umăr. „Îi iau pe Jezzy și pe Rahmy la o plimbare. Ami a adormit, în sfârșit." Osea tocmise o doică în Ierusalim la recomandarea marelui preot, dar bebelușul flămânzise tot restul călătoriei de o jumătate de zi și apoi fusese nevoie de o doică din Tecoa și de alinarea lui Aya ca să se odihnească.

Isaia o apucă pe soția lui de mână și o sărută înainte ca ea să se îndepărteze. „Nu te epuiza." Ea zâmbi față de preocuparea lui.

Inima lui Osea se sfărâmă în bucăți. *De ce, Iahve? De ce nu a putut Gomera să primească și să dăruiască dragostea de felul acesta?*

„Nu știu dacă ai interpretat corect mesajul lui Iahve," zise Isaia, atingându-l pe umăr, trăgându-l pe spate. „Dar știu că tu ai fost credincios, prietene, și asta ne cere Iahve. Nu ne cere să înțelegem."

„Dar vreau să înțeleg!" Frustrarea răbufni cu un hohot de plâns.

Isaia închise ochii strâns. „Și eu vreau să fiu profet." Un oftat și apoi

deschise ochii, focalizându-se din nou asupra prietenului său. „Dar nu cunoaştem întotdeauna planul Domnului."

„Îmi pare rău," zise Osea, trecându-şi mâinile prin păr, „dar cum poate fi planul Domnului ca o mamă să-i întoarcă spatele propriului copil – unui sugar? Ai văzut-o cum îi iubea, Isaia. Poate, într-adevăr, să-i uite? Să ne uite?"

„Nu cunosc răspunsurile, Osea, dar ştiu că Iahve niciodată nu ne întoarce spatele, niciodată nu ne uită. L-am văzut pe Abba Amoţ deschizându-şi inima când Aya îi vorbeşte despre iubirea lui Iahve. Nu voia să audă nimic de la Ozia – sau de la mine –, dar Iahve continuă să plaseze în viaţa lui Abba oameni care să rostească adevărul." Ochii i se umplură de lacrimi. „Iahve nu o va uita pe Gomera, chiar dacă Gomera îşi uită prietenii, soţul – şi copiii."

35

OSEA 2:5

Mama lor a curvit; cea care i-a născut s-a necinstit; căci a zis: „Voi alerga după ibovnicii mei care îmi dau pâinea și apa mea, lâna și inul meu, untdelemnul și băuturile mele!"

Gomera își acoperi capul cu o pânză de sac cafenie și mohorâtă, pe care o luase cu împrumut de la Miriam, și se apropie de străjerul de la poarta conacului lui Anania. Amurgul arunca umbre lungi pe străzile din partea de miazănoapte a Ierusalimului, și ea se rugă ca niciuna dintre gărzi să nu o recunoască după vizita din cursul zilei, la palat.

„Tu de colo, ce poftești?" Un soldat masiv îmbrăcat complet în armură stătea de cealaltă parte a drugilor din fier, ținându-și sulița gata de atac.

„Am venit cu darul stăpânului Anania pentru soția lui. Îmi pare rău că am întârziat, dar parfumarul a amestecat această combinație pentru doamna comandantului." Îi simți ezitarea, dar apoi auzi zăngănitul unui zăvor din fier și ușa se deschise cu un scârțâit.

Bărbatul scoase o mână soioasă. „Îl voi duce eu la comandant. Servește masa de seară împreună cu soția lui și nu dorește să fie deranjați."

Ea își ridică ochii, oferindu-i zâmbetul cel mai seducător de care era în stare. „Parfumarul mi-a cerut să i-l duc eu însămi. Nu voi zăbovi, dar cred că comandantul va fi încântat să înfrumusețeze încheietura soției sale cu această aromă." Își ridică mâneca rochiei, dezvelindu-și

încheietura pentru ca soldatul să i-o miroasă. „Poate că aş putea găsi o cale de a-mi arăta recunoştinţa după ce îmi închei misiunea. Poţi să-mi spui unde se bucură comandantul şi soţia lui de masa de seară?"

El o privi cu ochi visători şi fără o vorbă, adeverind izbânda şiretlicului ei, apoi arătă cu degetul spre o casă cu două caturi, de pe culmea unei cărări ce urca, şerpuind, dealul.

Gomerei îi bătea inima precum o herghelie de cai în vreme ce tălpile îşi menţineau pasul agale, tăcut. Trecu de colţ şi urcă pe scările exterioare ale clădirii, până pe acoperiş. Auzind voci ridicate, îşi dădu seama că Anania şi soţia lui nu se „bucurau" de masa lor privată, până la urmă. Se ghemui pe ultima treaptă, ascunsă în dosul unui vas uriaş din lut şi trase cu urechea la cearta îndrăgostiţilor.

„Cum îndrăzneşti să-mi torni minciuni!" Hohotul isteric al femeii fu urmat de un zgomot de oale sparte. „Amalya te-a văzut azi în piaţă şi te-a urmărit până la un bordel. Ai zis că nu mai calci într-un bordel, Anania. Mi-ai dat cuvântul tău!"

„Şoşana, nu vizitam bordelul. Azi am salvat o curvă de un client abuziv şi am escortat-o împreună cu gărzile mele până acasă la ea. Amalya a inclus şi partea *asta* în raportul ei băgăcios?"

„Să nu care cumva să dai vina pe Amalya. Mi-e prietenă bună şi încearcă să mă protejeze de minciunile tale. Domnul mi-e martor, Anania, că dacă mă mai faci vreodată să sufăr, tatăl meu se va duce la regele Iotam şi te va despuia de toate îndatoririle tale. Eşti comandantul lui Iuda pentru că unchiul Zaharia – binecuvântat să-i fie sufletul de Judecătorul pământului – a fost cel mai bun prieten al regelui Ozia, iar Abba ţi-a cumpărat poziţia."

„Sunt comandantul lui Iuda pentru că o merit, Şoşana!"

„Iertaţi-mă." Gomera se sculă din ascunzătoarea ei şi îi înfruntă pe cei doi, într-o tăcere stânjenitoare. „Am încercat să vă întrerup adineauri, dar nu m-am făcut auzită."

„Ce cauţi în casa mea?" scrâşni Anania printre dinţii încleştaţi.

„Am venit să-ţi mulţumesc şi să aduc acest parfum soţiei tale."

Ea făcu un pas spre Şoşana, dar Anania păşi între ele. „Ieşi afară."

„Anania, nu fi bădăran." Soţia lui îl dădu la o parte cu un ghiont şi acceptă flaconul de alabastru. „Îţi mulţumesc. Ai vrea să te aşezi?"

„Nu, nu vrea să se aşeze. Şoşana, ştii cine este ea?"

Înainte ca soţia lui să ghicească, Gomera dădu curs invitaţiei

doamnei şi se odihni pe o canapea capitonată lângă ea. „Eu sunt curva pe care a salvat-o azi soţul tău. Un bărbat profita de mine, gândindu-se că dacă sunt curvă, nu am sentimente. Unii cred că pot lua ceea ce vor fără să ceară." Se întoarse spre Anania cu un zâmbet atât de cald încât ar fi topit şi zăpada de pe Muntele Hermonului. „Dar soţul tău m-a dus acasă la stăpâna bordelului meu – numele ei este Miriam. Când Miriam a văzut că eram în siguranţă sub protecţia comandantului Anania, am căzut amândouă de acord că nu mai este nevoie să plec vreodată din Ierusalim."

„Oh, dar te gândeai să pleci?"

Gomera stoarse câteva lacrimi şi îşi feri faţa. Nu trebuia să exagereze, dar până acum, Şoşana părea convinsă. „Familia mea m-a părăsit acum ceva vreme şi nu eram sigură ce să fac sau unde să mă duc." Aruncă o privire către Şoşana, zâmbind printre lacrimi. „Ce bine e să văd că comandantul Anania are parte de dragostea ta şi de sprijinul tatălui tău! Familia îl poate ridica sau zdrobi pe un bărbat."

Simţindu-se răzbunată, Gomera se ridică de pe banca căptuşită şi îşi uscă ochii. „Nu vreau să vă mai deranjez seara."

„Ei bine, îţi mulţumesc pentru parfum, hmm...," se bâlbâi Şoşana, ridicând o sprânceană întrebătoare. „Îmi pare rău, nu ţi-am reţinut numele."

Anania se interpuse între ele, ca o barieră vizuală între cele două lumi ale sale. „Numele ei nu are importanţă, iubirea mea. Doar n-o să daţi una peste alta la vreo întrunire socială." O întoarse pe Gomera spre scări şi îi puse o mâna fermă pe ceafă, dându-i ghes să-şi facă o ieşire rapidă. „Mă duc să o conduc pe curva asta până la poartă, ca să mă încredinţez că gărzile o vor escorta acasă. Mă întorc într-o clipă."

„Rămas-bun, Şoşana," strigă Gomera peste umăr. „Bucură-te de parfumul tău."

Când ajunseră la ultima treaptă a scărilor, comandantul o răsuci pe călcâie. „Ce crezi că faci?"

„Supravieţuiesc, Anania. Asta fac. Ai noroc că sunt într-o dispoziţie iertătoare, altminteri tatăl Şoşanei s-ar afla în vizită la regele Iotam chiar înainte să-mi închei vorba."

El îşi înfipse degetele în braţul ei. „Nu-ţi încrucişa spada cu mine, femeie. Ai să mori."

„Eu voi sta în partea mea de Ierusalim. Tu să stai în a ta." Ea se

răsuci, smulgându-se din strânsoarea lui, și se îndreptă spre străjerul neliniștit de la poartă.

Acesta o aștepta să se întoarcă și îi tăie calea. „Te-ai gândit cum să-mi mulțumești pentru ajutor?"

Ea îl ocoli și zâmbi văzându-i dezamăgirea, savurând puterea singulară pe care o deținea asupra bărbaților. „Așteaptă să treacă un ciclu lunar și apoi caută-mă la bordelul lui Miriam." Își flutură mâna fără să se uite îndărăt. „Adu-ți prietenii. Și nu uita argintul."

Gomera inhală aerul răcoros al nopții; mintea i se învârtea cu pregătirile trebuincioase până la următorul ciclu lunar, dacă trăgea nădejde să accepte clienți. Legarea sânilor avea să-i usuce laptele și va mânca o dată în zi ca să scape de rotunjimile în plus. Stăpâna bordelului avea să fie ușurată văzându-i porțiile umile.

Realitatea sărăciei ei o copleșea. Neavând nimic altceva decât hainele de pe ea, cum putea ea concura cu prostituatele pline de tinerețe ce aveau pe jumătate vârsta ei? Poate că mica vizită pe care i-o făcuse comandantului avea să câștige destulă favoare în fața lui Miriam ca să culeagă un avans al lefei. Gomera avea nevoie de câteva unelte pentru meseria ei – cosmetice, parfum, bijuterii, o rochie nouă. Dar toate acestea erau de fațadă.

Își legănă sânii ca să mai ușureze presiunea pricinuită de absența lui Ami și își îngădui o descătușare controlată a emoțiilor. Abia intrase în al douăzeci și doilea an de viață și născuse deja doi copii, înainte să plece din Samaria, și alți trei, în Tecoa. Trupul ei nu era comoara mlădioasă și suplă ce fusese cândva. Chiar dacă știa că frumusețea îi rămânea, era tot atât de sigură că târfele mai tinere aveau mai mult vino-ncoa. *Voi găsi alte căi prin care să mă disting.*

Cârlionții întunecați ai lui Jezzy și zâmbetul dulce al lui Rahmy îi trecură ca o străfulgerare prin minte. „Nu!" plânse cu sughițuri, iuțindu-și pasul. Nu avea să trăiască în trecut – nu putea. Viața ei se schimbase azi, în bine sau în rău, și nu mai putea schimba ceea ce făcuse. Din clipa asta înainte, era Gomera, curvă a Ierusalimului.

Osea se așeză pe rogojina lui din piele de capră și se rezemă cu spinarea de zidul de lângă cuptor, încercând să alunge umezeala iernii – și amintirile înghețate ce îl răscoleau. Trecuse mai bine de un an și

Gomera încă îl privea din fiecare cotlon al casei lor. De îndată ce se întorsese de la Ierusalim, o rugase pe Aya să scape de rochiile, pieptenii și lucrurile personale ale soției lui – dintre care multe le primise în dar de la ibovnicii ei.

Dar cum rămânea cu lucrurile ce îi aminteau zi de zi de viața lor?

Cum putea înlocui fereastra ce arunca strălucirea zorilor pe cârlionții ei arămii? Să spargă fiecare vas pe care îl atinsese ea, fiecare platou pe care le servise ea masa? Și ce să facă cu cele mai dureroase amintiri dintre toate – cele trei bijuterii ce dormeau lângă el, noapte de noapte, și îl salutau cu zâmbete în fiecare dimineață?

„Bună dimineața, Abba," îi spunea Jezzy atât de corect. Avea cârlionții negri ai lui Osea și ochii de căprioară ai Gomerei.

Erau acum copiii lui. Isaia și Aya se oferiseră să îi ia permanent, adăugându-i la familia lor numeroasă. Dar, cumva, iubindu-i pe copiii Gomerei își justifica ura pe care o nutrea pentru ea. Cel puțin așa începuse. Amărăciunea aproape că îl înghițise, în acele prime zile. N-ar fi supraviețuit nici în ruptul capului fără aceste trei ființe inocente ce debordau de iubire și iertare. El și copiii erau mai fericiți și mai sănătoși fără Gomera. O putea spune acum fără amărăciune. Era adevărul.

Osea își șterse fața, secând fântâna de lacrimi ce părea fără fund. Yuval avea să sosească cu micuții, din clipă-n clipă. Ea fusese stânca de care se sprijinise, chiar și atunci când Amos căzuse bolnav pe pășunea oilor, în urmă cu câteva Sabate. De atunci, Osea fusese singurul instructor ce îi învăța pe viitorii profeți ai taberei. Ochii lor scânteiau de râvnă de fiecare dată când mai descopereau vreunul din misterele lui Iahve.

Dar zelul meu, Iahve? Îți voi mai auzi vreodată glasul? Întrebările pe care i le pusese lui Isaia încă îi răsunau în inima pustie. *Te-am înțeles greșit, Iahve? Am auzit ce am vrut eu să aud?* Fusese atât de sigur de cele auzite. Iahve fusese atât de prezent, atât de palpabil. El se gândise că aveau să fie o familie. Crezuse că Jezzy îi va uni, într-o bună zi. În loc de asta, Jezzy, Rahmy și Ami aveau să trăiască pentru totdeauna cu realitatea zdrobitoare a faptului că fuseseră abandonați de mama lor.

Abandonați. Acuzația favorită a Gomerei.

Iahve, m-ai părăsit?

Nu mai simțise prezența lui Iahve și nici nu-l mai auzise vocea de

când plecase Gomera. Mica primea acum cu regularitate mesaje din partea lui Iahve, profeții pline de putere ce erau scrise pe tăblițe de lut și trecute apoi pe pergamente. Ardea de nerăbdare să vorbească regilor lui Israel și Iuda, dar Osea îl sfătuia să nu o facă, avertizându-l asupra mediului politic nestatornic.

Sau ezit să-l trimit din cauză că Tu l-ai ales pe el în locul meu?

Îi ardeau obrajii în vreme ce își recunoștea, în tăcere, gelozia josnică. Dar era mai mult decât invidie, era o întrebare practică. Cum putea să-i învețe pe profeți, când el nu era sigur că putea discerne glasul lui Dumnezeu pentru sine?

Se rostogoli pe burtă, înfigându-și fața în lâna cârlionțată a rogojinii. „Te rog, Elohim! Ascultă-mi rugăciunea! Vorbește. Slujitorul tău ascultă!" Hohote sfâșietoare de plâns îi scuturau trupul, dar cerurile rămâneau tăcute. Mâhnirea i se învolbură în deznădejde, iar deznădejdea i se râncezea în burtă. „Dacă nu vrei să vorbești, îndreaptă-mă măcar către un scop, o misiune – ceva de făcut!"

Inima începu să-i bată violent. O apăsare incredibilă îi învinse mâinile, picioarele și pieptul, îndesându-l în podea. Era o senzație intensificată de angoasă? Poate. Dar asta era ceva diferit. „Iahve, Tu ești?" schelălăi cuvintele și sfârși într-o rugăciune. *Prefer de departe căldura prezenței Tale sau adierea răcoroasă când ești pe cale să-mi vorbești.*

Nimic. Niciun răspuns. Pur și simplu, o întețire a acelei apăsări zdrobitoare, ce creștea și devenea, cu fiece clipă, mai greu de suportat.

Își îngropă fața în rogojină. „Iahve, ajută-mă. Ce se petrece?" Încremeni, închise ochii, așteptă.

Nu cuvinte, ci un simț copleșitor al unei mâini ce îi acoperea tot trupul. Apărându-l. Protejându-l. Îndesându-l în podea.

Schimbare.

Nu fusese un glas, dar, cumva, Osea știa. Viața lui se schimbase în ziua în care Gomera plecase și trebuia să se schimbe și el. Fie că se ducea în Israel sau rămânea în Tecoa pentru tot restul zilelor lui, prezența lui Iahve trebuia să fie de ajuns. Indiferent dacă o simțea sau nu. Dacă Iahve *vorbea* sau nu. Îl putea el oare sluji pe Iahve fără cuvinte, fără ceva de făcut – doar să se supună?

„*Shalom*, dragă." Glasul voios al lui Yuval însoți scârțâitul ușii. „O, Doamne! Te simți bine?"

„Ai căzut, Abba?" Jezzy dădu fuga la Osea și îl mângâie ușor pe obraz.

„Abba se ruga lui Iahve," zise el, strângându-și fiul în brațe și rostogolindu-se cu el într-o îmbrățișare jucăușă.

„E din pricina Gomerei?" Glasul lui Yuval era panicat. „Ai primit vești de la Ierusalim?"

Osea își ridică privirea și citi teama de pe chipul lui Yuval. Avu din nou sentimentul acela familiar că fusese trădat, dar și-l strunì, amintindu-și de grija plină de tandrețe pe care i-o arătase Yuval când se întorsese de la Ierusalim, cu Ami în brațe. Ea îi povestise despre conversația pe care o avusese cu Gomera cu o zi înainte de plecarea la Ierusalim. Vinovăția aproape că o mistuia. Osea își dorea ca ea să-l fi pus în gardă asupra neastâmpărului Gomerei, însă sfârșise prin a o consola în loc să o certe.

„Nu, n-am primit vești de la Ierusalim." Îi zâmbi femeii acesteia scumpe cu gura până la urechi; inima ei era prea mare ca să încapă în pieptul unui singur om. „Dar am primit un cuvânt de undeva mai sus."

Yuval îl strânse pe Ami la pieptul ei și dansă în cerc, ținând-o pe micuța Rahmy de mână. „Tatăl tău a vorbit cu Iahve, Iahve, Iahve. Tatăl tău a vorbit cu Iahve azi, azi, azi." Cântecul și dansul ei improvizat îi inspirară pe Osea și pe Jezzy să se alăture cercului, sărbătorind pe dinafară ceea ce Osea simțea pe dinăuntru.

El rupse lanțul veseliei, legănându-l pe Jezzy în brațele lui. „Au mâncat copiii sau să le tai niște pâine și brânză?"

Yuval începu să desfacă toate bucatele pe care le dosise cu Ami în eșarfa ce îi trecea peste umăr și mijloc – pâine, smochine, castraveți, brânză. „Am împachetat aici tot ce ai nevoie." Își ridică ochii scânteietori. „Mă duc să-i spun lui Amos că ai auzit de la Domnul. Te vei întoarce în Israel cu un mesaj?"

Osea își simți obrajii în flăcări. Era stânjenit că nu avea un mesaj profetic? Acesta era un semn sigur că lăsase mândria să i se strecoare, neobservată, în suflet. „Spune-i lui Amos că nu am primit un mesaj specific pe care să-l profețesc. Chemarea mea cea mai înaltă este să mă supun lui Iahve în orice ar fi nevoie să fac." Îl ridică pe Ami, sărutându-i obrajii rozalii. „În clipa asta, Îl slujesc pe Iahve în tabără."

PARTEA A III-A

36

Osea 9:11-12

Slava lui Efraim va zbura ca o pasăre: nu mai este nicio naştere, nicio însărcinare şi nicio zămislire! Chiar dacă îşi vor creşte copiii, îi voi lipsi de ei înainte ca să ajungă oameni mari; şi vai de ei, când Îmi voi întoarce privirile de la ei!

„Respiră!" strigă Gomera. Fata se făcuse albă ca varul, muncindu-se să dea naştere primului ei copil. „Ai ameţit pentru că îţi ţii respiraţia. Acum, respiră când vine durerea!" Sfatul pe care i-l dăduse Osea în timpul naşterii lui Ami, în urmă cu aproape patru ani, o făcuse pe Gomera una dintre moaşele de frunte din mijlocul prostituatelor Ierusalimului. Dacă fata asta ar fi aparţinut de casa lui Miriam, Gomera i-ar fi dat să mănânce pieliţă de rodie şi să bea ceai de morcov sălbatic, cu multe luni în urmă, scutind-o de suferinţa lăuntrică de a duce copilul acesta până la termen.

„Îmi vine să împiiiing..." zise fata şi trecu la fapte, fără să mai aştepte vreo instruire.

Gomera învăţase multe în ultimii patru ani de moşit. În capul listei? Că trupul femeii – lăsat să-şi urmeze propria alcătuire – avea să-şi semnaleze nevoile şi, dacă era cu putinţă, să şi le împlinească în mod firesc. Celelalte lucruri pe care le învăţase ofereau soluţii *nefireşti* la alegerile nesăbuite ale femeilor.

„Văd capul bebeluşului. Mai împingi de câteva ori şi vei saluta

copilul ăsta în persoană!" Trebuia să îi dea fetei speranță, dar refuza să-i împuieze capul cu smochine glasate când o stăpână de bordel aștepta nerăbdătoare să-i răpească copilul și să-l dea celui ce oferea mai mult. „Iată-l că vine! Iată-l că vine!"

Cu un ultim fâșâit, un băiețel intră în realitatea lui rece și aspră. Gomera își încuiase ușa inimii și înghițise cheia – cu excepția acestor clipe. Luptându-se cu lacrimile, șterse bebelușul și îl frecă cu sare în vreme ce scotea cel dintâi plânset de nou-născut.

„Lasă-mă să-l văd," șopti proaspăta mămică, cu o sfârșeală mult prea cunoscută.

Gomera rămase tăcută, trecând în grabă prin sarcinile prevăzute. „Vei mai simți încă o contracție în curând și te voi ajuta să elimini placenta."

„Ce? Oh..." Fata, surprinsă, dar eficientă, își reluă travaliul, după câteva momente scurte.

Când își încheie și ultima sarcină, Gomera le strigă femeilor ce așteptau după perdea, „Am terminat aici."

Intrară apoi două femei. Pe cea dintâi Gomera o recunoscu ca fiind stăpâna fetei, proprietara unui bordel rival, aflat la câteva case spre miazănoapte. Cea de-a doua era Miriam.

„Vom avea nevoie de compensații pentru folosirea unei camere și a moașei mele." Miriam întinse o mână.

„Fie." Stăpâna fetei își lăsă arginții în mâna oferită și înșfăcă pruncul din brațele Gomerei. „Voi scoate de cinci ori pe-atât pe copilul ăsta."

„Nu!" țipă proaspăta mămică, urmărind din priviri copilul ce era dus departe de ea. Sări de pe scaunul de moșit și încercă să-l urmeze, dar nu o țineau picioarele. Miriam și Gomera prinseră fata ce leșinase, inundând podeaua din lemn cu un val de sânge.

„Ajută-mă să o pun pe salteaua de paie, Miriam." Gomera își luă ierburile și turnă niște apă clocotită într-o ceașcă, peste o lingură de frunze, rădăcini și lujeri striviți. Amestecă conținutul, suflă în lichidul aburind și o constrânse pe fată să bea. Aceasta bău, delirând, și încercă să vorbească, dar își pierdu din nou cunoștința.

„Ce faci?" spuse Miriam, cuprinsă de panică. „Ea sângerează de moarte și tu îi dai ceai de rută? Vrei să o omori?"

Gomera își dădu ochii peste cap. Prietena ei putea fi atât de dramatică uneori. „Nu. Ruta strânge mușchii abdominali și oprește sângerarea."

O simți pe Miriam holbându-se la ea. „De unde știi toate acestea? Eu am lucrat ani buni ca femeie de stradă până am moștenit locul ăsta de la scumpa mea stăpână, ce îmbătrânise – și nu am nici pe jumătate cunoștințele tale despre ierburi și moșit."

Gomerei i se strânse inima în piept. *Meran.* Până și în moarte, îi dădea viață. „Am avut o prietenă în primul meu bordel, pe moașa de acolo, care m-a învățat despre ierburi și cum să împiedic sămânța bărbaților să prindă rădăcini." Își ridică privirea și își privi prietena în ochi. „Și apoi, mai știu din propriе experiență. Am dat naștere la cinci copii și am supraviețuit unei pierderi induse de rută, așa că știu întrucâtva prin ce trece fata asta."

Ochii lui Miriam se umplură de lacrimi. „Ai lăsat cinci copii ca să vii la Ierusalim?"

„Am lăsat trei copii în grija unor oameni iubitori care le vor oferi o viață mai bună. Primii doi mi-au fost luați – tot așa cum și bebelușul acesta a fost luat de lângă ea."

„Luat?" Un glas firav le întrerupse conversația, iar Gomera verifică salteaua de paie. Pata de sânge încetase să se întindă. Fata își deschise ochii cețoși. „Unde mi-e pruncul?"

Gomera înghiți în sec, înfășurându-și din nou în jurul inimii armura de nepătruns. „Trăiești. Ai scăpat cu viață. Asta contează acum. Într-o bună zi, vei avea și alți copii, dar dacă ești deșteaptă, n-ai să mai lași să se întâmple asta – decât dacă te măriți cu un negustor bătrân și bogat, cu o casă pe deal." Fata își feri fața, dar Gomera nu o putea lăsa să nege realitatea. „Înțelegi? Dacă rămâi curvă, ai grijă să nu mai rămâi borțoasă!"

Fata dădu din cap, cu ochii înotând în lacrimi nevărsate, iar Gomera își simți obrajii arzând de rușine. Cine era ea să strige asemenea porunci? Ea își păstrase pântecele gol în Ierusalim doar pentru că Miriam fusese dispusă să cumpere rodii și semințe de morcov sălbatic pentru fete, dar în lipsa grijii unei stăpâne amabile, fata asta nu avea nicio șansă să supraviețuiască. Ridică o sprânceană către Miriam, stăruind de ea fără o vorbă.

Miriam își dădu ochii peste cap și oftă. „Am loc pentru încă o fată în casa mea." În ochii fetei se aprinse o scânteie. „Dacă făgăduiești să muncești din greu și să aduci cel puțin doi clienți pe noapte, te iau la mine. Și Gomera te poate ajuta să nu mai faci copii."

„Da! O, da. Mulţumesc." Fata se întinse să apuce mâna lui Miriam, dar stăpâna se întoarse şi plecă fără un cuvânt. Fata se gândea, fără îndoială, că procedase astfel pentru că era aspră şi nepăsătoare – după cum fusese şi intenţia lui Miriam. Dar Gomera ştia că o stăpână de bordel nu-şi putea da pe faţă inima mai mult decât putea o moaşă să-şi deschidă sufletul.

„Gomera, trezeşte-te."

Pâcla somnului adânc se risipi încet.

„Gomera, comandantul Anania aşteaptă la parter. Zice că trebuie să te vadă neîntârziat."

Când Miriam pomeni numele lui Anania, Gomera ţâşni în picioare şi, dintr-o mişcare iute, ieşi pe uşă afară. Coborî scările în urma stăpânei ei, ciuruind-o cu întrebări. „A zis ce s-a întâmplat? Este singur sau şi-a adus gărzile? Are vreun mesaj sau un pergament? Ştii că nu pot citi."

„A zis că trebuie să te vadă neîntârziat. Când i-am zis că vezi câţiva clienţi selecţi, s-a înfuriat şi a zis că n-a venit să se culce cu tine, doar să-ţi vorbească."

O vremelnică uşurare fu înlocuită de teamă. Ce ar putea avea de vorbit? Doar dacă nu cumva avea vreo veste din Tecoa...

Picioarele îi ajunseră pe ultima treaptă şi văzu groaza de pe chipul comandantului lui Iuda. Inima îi stătu în loc. „Anania, ce este?"

El se uită la Miriam şi apoi la Gomera. „Trebuie să-ţi vorbesc. Între patru ochi."

Stăpâna atinse cotul prietenei ei şi se aplecă spre ea. „Ai nevoie să chem gărzile casei? Cred că toţi patru ar putea să-l ţină pe comandant, dacă s-ar ajunge la asta."

Gomera o bătu uşor pe umăr, emoţionată de preocuparea ei. „Nu. Voi fi bine. Comandante, poţi urca în camera mea privată." El păru şocat, stânjenit. „Nu-ţi face griji." Rânji. „Ce mi-a spus cineva odată? «Nu te voi sili niciodată să te culci cu mine.»" Înainte să urce înaintea lui pe scări, apucă să-i vadă furia. Niciunul nu scoase o vorbă până când intrară în camera ei şi ea aprinse o lampă pe ulei. Încăperea era mică şi părea şi mai neîncăpătoare din pricina trupului lui mătăhălos, ce înghiţea mai tot spaţiul din ea. „Aşadar, comandante, ce te aduce în casa mea, în miez de noapte?"

El își încleștă fălcile și se legănă de pe un picior pe altul, arătând mai degrabă a mire agitat decât a soldat încrezător. „Am auzit că ești cea mai bună moașă din Ierusalim." Se opri. „Este o fată." O altă pauză. „Este gravidă."

Mintea Gomerei începu să se învârtă. Venise să-i cumpere serviciile de moașă pentru o fată gravidă? „Și cine este fata asta gravidă, comandante?"

„Ce contează?" scuipă el cuvintele, mai curând ca pe o amenințare decât ca pe o întrebare.

„Se vede limpede că pentru tine contează foarte mult, dacă ai pornit în căutarea celei mai bune moașe din Ierusalim."

El oftă din toți rărunchii și își încrucișă brațele pe platoșa din piele – primele semne ale înfrângerii. „Este fiica unui sfetnic împărătesc și poartă în pântece copilul meu."

În clipa aceea, Gomera era recunoscătoare că avusese vreme patru ani să-și înăsprească inima și să-și desăvârșească indiferența. Asta îi dădea putere să încheie afaceri, în loc să se topească în lacrimi. „Cât de înaintată este?"

El se uită la ea ca și când îi ceruse să-i arate drumul spre lună.

„Câte luni au trecut de la ultima sângerare femeiască?"

„Păi eu de unde să știu așa ceva?"

Ea nu era sigură dacă să râdă sau să-l plesnească. „Ce îmi ceri, de fapt, comandante?"

„Vrem să ne scăpăm de copil."

Acum era sigură că voia să-i ardă o palmă. „Și fata este tot atât de nerăbdătoare să «se scape de el» pe cât pari tu a fi?"

El își miji ochii. „Ea așteaptă afară, cu una din gărzi. De ce nu o întrebi tu însăți?"

„Voi vorbi cu ea doar după ce te-ai înțeles asupra unui preț cu Miriam. Ea negociază plata serviciilor mele și am o bănuială că asta te va costa binișor."

Se îndreptă spre ușă, însă Anania o prinse de umeri. „Ai avut dreptate când ai spus că fata asta contează. Ea contează foarte mult pentru mine – atât personal, cât și politic. Să nu crezi că poți să-i faci vreun rău ca să te răzbuni pe mine. Dacă pățește ceva, te voi acuza de crimă și vei îndura cele mai cumplite pedepse născocite în împărăția lui Iuda."

Gomera se smulse din strânsoarea lui și se opri la ușă. „Amenințările

tale nu mă înspăimântă, Anania. Știu cine deține cu adevărat puterea în casa ta. Acum, vrei să vorbești cu Miriam sau nu?"

El coborî în urma ei pe scări ca un miel dus la tăiere. Convinsă că Miriam avea să-i ceară o plată exorbitantă, Gomera își ascunse un zâmbet satisfăcut. Avea la activ zeci de pierderi provocate de rută prostituatelor din Ierusalim. Pântecele fetelor de viță nobilă puteau fi chiar atât de diferite? Avea să înceapă pregătirile pentru sala de nașteri în vreme ce Anania și Miriam puneau la punct detaliile. Mâine seară la ceasul acesta, bordelul lor avea să fie mai bogat, iar Gomera va fi câștigat încă o victorie asupra comandantului lui Iuda. Să nu uite cumva să așeze un sărut pe capul din bronz al Doamnei Așera, înainte să-i ofere ceai de rută fiicei sfetnicului.

„În sfârșit, s-a oprit din țipat." Fața lividă și roba pătată de sudoare stăteau mărturie pentru veghea prelungă la căpătâiul fiicei sfetnicului.

Gomera nu putea decât să se uite în gol. Groază. Șoc. Cum era cu putință să se întâmple asta? „Este pe moarte, Miriam."

„Ce? Nu! Nu se poate!" Panica părea că i se cuibărește în suflet și începu să o scuture pe fată de umeri. „Respiră! Nu asta le spui mereu, Gomera? Respiră!"

„Prea târziu pentru asta." Gomera o împinse pe Miriam în lături, legănând-o pe fată pe salteaua de paie. „Dă-i câteva ultime clipe de pace."

Se așezară în tăcere, ascultând șoapta răsuflării ce ieșea de pe buzele vinețiii ale tinerei fete. În sfârșit, o expirație prelungă.

Miriam își ridică ochii, îngrozită, către Gomera. „Ce ne facem?"

O fată își iți capul prin perdea. „Nu mai aud țipete. Să trimit vorbă comandantului că poate veni să o ia, de-acum?"

„Nu!" strigară cele două într-un glas.

Miriam preluă frâiele. „Ieși afară. Trebuie să o curățăm înainte să trimiți vreun mesaj. Mă auzi? Nu trimiți niciun mesaj până când nu-ți poruncesc eu."

Fata se dădu înapoi, plină de căință.

„Avem două opțiuni." Gomera vorbi încet, încredințându-se că nu erau auzite. „Pot să mă duc la regele Iotam cu adevărul și să nădăjduiesc că îmi va arăta milă."

„Regele Iotam nu ar da crezare, nici în ruptul capului, cuvântului unei femei de stradă mai presus de cel al comandantului său!"

Gomera scutură din cap, îmbrăcând un zâmbet strâmb.

„Cum poți zâmbi într-un asemenea moment?"

„Câteodată, uit că tu nu știi mai nimic despre trecutul meu. Regele Iotam îmi este prieten vechi. I-am arătat bunătate tatălui său, Ozia, când a fost lovit de lepră."

Miriam se uită la ea cu o privire goală. „Și îmi pomenești de asta abia acum?" Clătină din cap, ca pentru a-și scoate din el ceea ce tocmai auzise. „Nu-mi pasă nici dacă ești mama lui Iotam, n-ai șanse să treacă cu vederea o acuzație de crimă – și asta va spune Anania că ai făcut – când o implică pe fiica unuia dintre sfetnicii lui."

Gomera știa că femeia avea dreptate, iar lacrimile pe care și le reținuse sparseră fortăreața ei. „Asta ne lasă numai alegerea cu numărul doi. Eu părăsesc acum Ierusalimul pe furiș, iar tu amâni veștile despre moartea fetei cât de mult poți." Se întinse spre Miriam și o luă de mână, în vreme ce lacrimile le curgeau șiroaie pe față. „Când Anania va descoperi că m-ai lăsat să scap, va încerca să-ți închidă afacerea."

Miriam încuviință, își șterse lacrimile și răsuflă adânc. „N-are decât să încerce, dar va trebui să dea o grămadă de explicații dacă recunoaște că a adus el însuși fata aici. Sunt sigură că vom putea ajunge la o înțelegere de discreție în privința dezvăluirii publice a *tuturor* faptelor." Miriam își îndreptă umerii și își ridică privirea. „Încă mai are o soție și un socru de mulțumit."

Gomera nu-și putu înfrâna un suspin. Se întoarse repede, acoperindu-și fața, încercând să-și ridice la loc zidul emoțional. Când își întoarse atenția spre fată, Miriam începuse deja să spele trupul lipsit de viață.

„Îți mulțumesc, prietena mea. Nu te voi uita niciodată."

Fără să-și ridice ochii, Miriam spuse simplu, „Du-te."

37

Osea 2:2

Plângeți-vă, plângeți-vă împotriva mamei voastre! Căci nu este nevasta Mea, și Eu nu sunt bărbatul ei!

Gomera se rezemă puternic în toiagul pe care și-l croise dintr-o ramură bătrână, undeva între Ierusalim și Betleem. Picioarele îi erau pline de bășici și sânge, întrucât sandalele cu mărgele nu erau menite să țină vreme de o călătorie de o zi până la Tecoa. Fata lui Anania murise chiar înainte de ivirea zorilor, fapt care îi îngăduise Gomerei să se strecoare afară din Ierusalim nebăgată în seamă – și doar cu hainele de pe ea. Sulemenirile ei îmbelșugate și parfumul îi dădeau de gol meseria, dar retezase încă din fașă avansurile, cu pumnalul dosit în teaca de deasupra genunchiului drept. Despicătura lungă a rochiei îi făcea tăișul tot atât de accesibil pe cât îi erau picioarele. Despicătura și pumnalul – unelte trebuincioase ale meseriei pentru orice curvă, în zilele acestea.

Trecuse de Betleem cu mult înainte de miezul zilei, așa că, după calculele ei, avea să ajungă în Tecoa în timpul mesei de prânz. Urcă pe culmea ultimei înălțimi stâncoase dinainte de intrarea în tabără, se opri și scrută în lung și-n lat valea pe care o numise cândva acasă. Renumitele oi pitice ale lui Amos pășteau la poalele dealurilor. Smochinii lui Yuval, ale căror frunze de un verde strălucitor erau mângâiate de razele soarelui văratic, se aflau între secerișuri. Crângul de măslini se mișca într-o fluturare de pace argintie și verde, în vreme ce cobora în fugă dealul

ce ducea către casa luată cu chirie de Ozia. Lui avea să-i adreseze cea dintâi rugăciune de îndurare – pesemne, singura ei şansă.

„Necurat! Necu... Gomera?" Şocul de pe chipul lui îl oglindea pesemne pe al ei. Măreţul rege Ozia pe care îl ştia ea era acum acoperit, ca într-un linţoliu, de bandaje. O şoaptă a marelui rege pe care îl întâlnise odinioară şedea acum pe o saltea din paie proaspete, în uşa casei sale.

„*Shalom*, prietene." Suferinţa ei pălea brusc în lumina durerii de pe faţa regelui.

„Mi-ar plăcea să te îmbrăţişez, dar nu îndrăznesc să te fac necurată."

Ea râse printre lacrimi. „Poţi să te uiţi la înfăţişarea mea şi să-ţi faci griji că mă faci pe *mine* necurată? Eşti probabil cel mai îndatoritor bărbat de pe pământ, rege Ozia."

O scânteie din ochii lui dădea la iveală un zâmbet, deşi faţa îi era acoperită. „Trebuie să-ţi mărturisesc, nu mai îndrăznesc să ating pe nimeni. Durerea este prea mare." Lacrimile îi udară bandajele de pe obraji. „Ce necazuri te aduc înapoi în Tecoa fără să dai de ştire, Gomera?"

Boala nu îi slăbise instinctele. „Am venit să cer îndurare, regele meu." Se opri, întrebându-se de unde să înceapă.

„Toată treaba asta are legătură cu comandantul Anania?"

O teamă supărătoare începu să-i roadă marginile inimii. „Da, domnul meu, cum de ai ştiut?"

„Când Osea a sosit acasă de la Ierusalim cu bebeluşul Ami, acum aproape patru ani, mi-a spus despre tatăl copilului. Eu îl cunosc pe comandantul meu şi, deşi este un soldat impecabil, ca bărbat are neajunsurile lui. Şi acum este comandantul militar al fiului meu. Aşa că, înainte să vorbeşti, trebuie să te avertizez. Nu pot – nu vreau – să răstorn vreo judecată a fiului meu în privinţa lui Anania."

„Dar regele Iotam nu a hotărât nicio judecată încă – nu cred să o fi făcut." Era adevărul, ori cel puţin aşa stăteau lucrurile dimineaţă, când plecase ea din Ierusalim.

„Gomera." Numele ei pe buzele lui îi frângea inima. Era glasul unui tată iubitor – un tată cum ea nu cunoscuse vreodată.

Îşi plecă capul şi îşi dădu frâu liber lacrimilor. „Da, domnul meu."

„Du-te la Osea. Doar Iahve poate răsturna legile din Iuda. Anania este un om puternic, iar eu sunt pe moarte. Fiul meu domneşte în Iuda

cu tărie și înțelepciune, dar trebuie să aleagă să poarte bătăliile politice care îi vor consolida domnia." Se cufundă în tăcere, iar Gomera știu că aștepta ca ea să se uite la el. Din sfidare, ea își ținu capul plecat, dar în cele din urmă, din respect, își ridică privirea. „Iahve este singurul care te poate ajuta acum. Dă-i voie să o facă."

„Așa cum te-a ajutat pe tine?" Cuvintele aveau un gust amar pe limba ei și le regretă de îndată ce îi părăsiră buzele. Dar cum putea Ozia să apere un zeu care îl tortura în halul acesta? Se ridică, iar Ozia își feri privirea. „Îmi pare rău, domnul meu. Voi face precum spui. Îmi voi înfățișa cazul înaintea lui Osea, să văd dacă ar putea să mă ajute." Tânjea să-l îmbrățișeze pe Ozia, să rămână cu el – oricâte zile îi mai rămăseseră de trăit. Dar acesta ar fi fost cel dintâi loc în care ar fi căutat-o Anania.

„Osea ar trebui să fie cu elevii lui. A preluat toată responsabilitatea de a da învățătură și a devenit administratorul taberei, de când Amos a căzut la pat."

„Ce?" Gomera își simți inima în gât. „Amos? Yuval este...?"

Ochii lui Ozia zâmbiră. „Yuval a rămas tot Yuval. Putem fi cu toții recunoscători pentru asta."

Ea își înghiți o altă gâlmă din gât și, luându-și rămas-bun, o apucă pe poteca ce ducea spre tabără. Aceștia erau pașii cei mai grei pe care îi făcuse vreodată.

Un zumzăit de încântare umplu încăperea, iar Osea lăsă anticiparea să se adune. Mica își încheiase primul său post de la un Sabat la altul, în pustie, și se întorcea în dimineața asta, cu veștile că primise un mesaj clar din partea lui Iahve.

Când Osea se bucurase cu el, cerându-i să audă cuvintele Domnului, Mica păruse neliniștit, întristat. „Iahve mi-a dat instrucțiuni clare să vorbesc doar înaintea grupului de profeți, stăpâne Osea. Îmi pare rău. Nu-ți pot destăinui mesajul doar ție."

Deși ajunsese să fie mulțumit cu rolul său de profesor, cuvintele îl înțepară, totuși. Iahve alesese pe altul – tot așa cum Gomera alesese pe alții. Îi dezamăgise oare pe amândoi?

Își lăsă la o parte gândurile personale și strânse discipolii, înduplecându-se pe sine să fie mulțumit – orice ar fi scos la iveală mesajul

lui Iahve. „În regulă, Mica. Suntem cu toții nerăbdători să auzim ce a vorbit Iahve inimii tale." Dintr-un semn al capului, îi semnală băiatului care îi fusese discipol vreme îndelungată să vorbească precum un tânăr profet ajuns la maturitate.

„Stăpâne Osea, îmi îngădui mai întâi să împărtășesc ceva ce mi-ai spus în dimineața în care am auzit prima chemare din partea lui Iahve?"

Osea zâmbi, acordându-i permisiunea lui.

„Ai spus că nu eram gata să profețesc până când cuvintele nu îmi frângeau inima – tot așa cum mesajele Îi frângeau inima lui Iahve." Fața i se contorsionă de emoție și își șterse lacrimile ce îi apărură, în aceeași clipă, în ochi. „Ceea ce urmează să spun îmi frânge inima, stăpâne Osea..."

Osea își simțea stomacul plin de noduri, iar groaza i-l strângea și răsucea mai abitir.

„Iahve spune, «Voi preface Samaria într-un morman de gunoi, un loc bun pentru răsădirea viței. Îi voi rostogoli pietrele într-o vale și îi voi dezveli temeliile. Toți idolii ei vor fi făcuți bucăți. Toate câștigurile ei din curv...»" Mica șovăi, plecându-și capul.

Și atunci Osea își dădu seama că el se oprise pentru că referința lui Iahve la prostituarea lui Israel era mult prea asemănătoare cu experiența de viață a lui Osea, prea personală pentru a fi îmbrățișată ca pe o chemare generală la sfințenie. „Trebuie să rostești profeția, Mica, indiferent cine te-ar asculta. Un profet are datoria de a declara cuvintele lui Iahve în fața oricărei audiențe, în orice forum."

Mica își ridică capul și, cu ochii închiși, rosti printre lacrimi, „«Toate câștigurile din curvie ale Samariei vor fi arse. Toate statuile ei vor fi prefăcute într-un morman de gunoi. Samaria și-a strâns câștigurile din curvie. Banii aceia vor plăti din nou alte prostituate. Eu voi plânge și jeli din pricina aceasta. Voi umbla desculț și gol. Voi țipa ca șacalul și voi jeli precum struțul. Rănile Samariei sunt de nevindecat...»"

Lui Osea îi sări inima în gât. *De nevindecat... Rănile Samariei sunt de nevindecat...*

Mica își continuă mesajul, dar Osea auzea noua revelație a lui Iahve. Rănile Gomerei erau de nevindecat. Era vremea să o jelească ca pe o moartă. Să înceteze să se uite în urmă, în căutarea unor lecții. Să nu se mai îndoiască de planul lui Iahve. Gomera nu avea să-și vină

vreodată în fire din viața ei de curvăsăreală, după cum nici Israelul nu avea să-și revină din idolatria lui. Trebuia să dea drumul oricărui firicel de speranță.

Vorbele lui Mica îi răsunau la marginea propriilor gânduri. „Rade-te în cap și jelește pentru copiii pe care îi iubești..."

„Osea, îmi pare rău să vă întrerup." Yuval stătea în pragul ușii, cu ochii înroșiți și umflați. Toată încăperea își ținu răsuflarea, în mod colectiv.

„Este Amos?" Inima lui Osea nu putea bate din nou până când nu auzea răspunsul ei.

„Nu, Amos este sănătos."

„Copiii?"

„Te rog, Osea." Femeia se lupta cu lacrimile. „Vino afară. Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi."

„Aya se simte bine?" se ridică și Isaia dintre elevi.

Osea îl prinse de umeri. „Dacă are vreo legătură cu Aya sau copiii, voi trimite după tine." Cei doi își încleștară privirile într-un pact fără cuvinte.

Osea ieși din clădire, ferindu-și ochii de soarele amiezii. Yuval îl conduse până la un bolovan masiv de sub un sicomor, unde îl așteptau copiii lui, împreună cu o femeie.

Nu! Nu e cu putință!

Gomera îl ținea pe Ami sprijinit de șoldul ei. Jezzy și Rahmy i se agățau de picioare.

„Pleacă de lângă ei!" Osea fugi la ea, îl înșfăcă pe Ami și le desfăcu mâinile lui Jezzy și Rahmy de pe picioarele ei. Pe copiii mai mari îi mână în grija lui Yuval, iar pe țânc i-l așeză în brațe. „Ce vrei?" întrebă, postându-se ca o barieră între curvă și copiii lui. Cârlionții arămii i se revărsau în cascade pe umeri, încâlciți și îmbâcsiți de praf. Malachitul de pe pleoape i se ștersese, iar kohlul din jurul ochilor i se mânjise de lacrimi.

„Vin să caut îndurare, Osea." Se ridică în picioare ca un granit, tot atât de rece și lipsită de inimă ca întotdeauna, cu bărbia ridicată a sfidare, chiar și atunci când cerea ceea ce era de negândit.

„*Tu* cauți îndurare?"

Yuval îl împinse în lături, stăruind de el. „Osea, a fost acuzată pe nedrept."

Fără să-i vină a crede urechilor, el se zgâi la bătrână. „Tu ceri milă pentru *Gomera?* Şi cu pruncii ei cum rămâne, Yuval? Pruncii *mei. Ei* nu merită îndurare?"

Îl înşfăcă pe Ami din braţele lui Yuval şi apoi îl luă de mână pe Izreel, trăgându-se la o depărtare de o cămilă de Gomera. Mirosul ameţitor de parfum îl copleşea. „Stăruie de mama ta, Jezzy. Cere-i îndurare, Ami." Mezinul scâncea în braţele lui.

„Osea!" zise Yuval, luându-i-l pe Ami. „Ajunge!"

Rahmy îl strânse pe Osea de picior, iar el o mângâie pe cap, şoptindu-i, „Spune-i mamei tale să înceteze să mai fie curvă. Spune-i să renunţe la ibovnicii care sunt mai importanţi decât tine."

„Te rog, opreşte-te!" Statuia de granit crăpă şi pe obrazul Gomerei se prelinse o singură lacrimă. „Nu-mi vorbi aşa în faţa copiilor noştri."

„Copiii noştri? Nu-i poţi numi aşa când tu nu te mai porţi ca soţia mea. Ar trebui să te despoi de veşminte ca în ziua când te-ai născut. Vii înapoi fiindcă ai dat de vreo belea, gândindu-te că ai putea tot atât de bine să te întorci la soţul tău, pentru că el este întotdeauna acolo ca să adune cioburile când sfărâmi tu vieţile celor din jurul tău."

Yuval îi puse o mână pe braţ. „Osea, vrei măcar să o asculţi? Nu-ţi cere să vină înapoi. Îţi cere protecţie împotriva unei nedreptăţi ce i s-a făcut."

„Întotdeauna există câte «o nedreptate ce i s-a făcut», Yuval. Nu pricepi? Nu este niciodată vina ei şi atâta vreme cât refuză să-l recunoască pe Iahve drept Elohim, pentru mine este moartă."

Cuvintele lui Iahve îi răsunau în duhul său: *Jeleşte-o ca pe o moartă... Niciodată nu se va întoarce de la prostituţie, după cum nici Israelul nu se va întoarce de la idolatrie.*

Inima i se răsuci în piept. Ştia ce trebuia să facă. „Du-te în Israel, Gomera."

Ea se uită la el, surprinsă, şi îşi şterse lacrimile. „De ce?"

„Pentru că şi tu, şi Israelul aveţi o poftă incurabilă după păcat. Israelul îşi va preţui curvele până când Asiria va zdrobi Samaria într-un morman de gunoi. Nu ştiu când se va întâmpla asta, dar ştiu că Iahve a lepădat Israelul – iar eu am renunţat la tine."

„Bun," zise ea, ridicându-şi bărbia. „Ai fost nebun să iubeşti vreodată o curvă." Cu împietrirea pe care o văzuse la ea cândva în templul lui Ieroboam, ea se întoarse şi se îndepărtă.

„Osea, nu o poți lăsa să plece." Panica lui Yuval stârni plânsul copiilor mai mari. „Nu are provizii, nici argint. Nu va ajunge până în Israel. Va muri în pustie."

Osea se așeză pe pământ cu Ami și îi strigă pe ceilalți doi să vină în brațele lui. Liniștindu-i la pieptul său, arătă din cap în direcția Gomerei. „Ea l-a respins pe Iahve și și-a respins familia. Tu poți face ce trebuie făcut, dar pentru noi, ea a murit, Yuval."

38

Osea 8:9-10

Poporul lui Israel s-a dus în Asiria (...) Chiar dacă ei se dau pe ei înșiși neamurilor, îi voi strânge acum.

Gomera năvăli ca o furtună pe poarta curții lui Osea, mai-mai să o scoată din țâțâni. Auzi găinile cotcodăcind și băgă de seamă că Osea adăugase o vacă la grajduri. Poate că își mai slăbea strânsoarea, în sfârșit, asupra argintului aceluia pe care îl dosise. Nu cheltuise niciodată nici măcar un șekel ca să ia daruri soției sale – când ea era în viață. *Pentru mine este moartă*, zisese el. Ei bine, tocmai avea să afle că morții fură lucruri de preț în desăgi cât se poate de reale.

Dădu de perete ușa casei și se poticni de Sampson. Pisoiul hâsâi și fugi mâncând pământul din calea ei, dar când își dădu seama cine venise acasă, începu să-i danseze pe la picioare. Ea îl ridică în brațe, încântată de torsul lui ușor. „În sfârșit, cineva se bucură să mă vadă."

„Poți să-i învinovățești, fiica mea?" Glasul lui Yuval o făcu să tresară. Bătrâna trecu pe lângă ea, scoase un sac de călătorie din cuierul de pe perete și strânse câțiva bănuți de argint din punga lui Osea. „Începe să împachetezi brânză și pâine. Vei avea nevoie de cât de mult poți duce ca să ajungi în Israel prin pustie."

Gomera îl ținu pe Sampson, paralizată din pricina confuziei. „Pustie? Stai așa. Mă ajuți să fur de la Osea?"

„El mi-a zis să fac ce trebuie făcut. Și trebuie să iei calea pustiei, dacă tragi nădejde să fii ferită de mânia lui Anania și de trupele lui Israel."

Gomera puse pisica deoparte şi o ajută pe Yuval să învelească mâncarea, la masa de lucru. Când sacul se umplu, Yuval o privi lung. „Anania va avea gărzi postate la drumurile principale din Iuda. Este un om periculos, dar acum a devenit letal pentru că l-ai făcut de ruşine. Deci, ţine-te departe de drumurile negustoreşti, dar să nu cumva să călătoreşti prea aproape de Marea cea Sărată. Apa ei e murdară, aşa că vei avea nevoie să găseşti oaze sau să te furişezi noaptea în cătune."

„Dar cum voi şti încotro să merg dacă nu urmez un drum?"

„Toate acele călătorii pe care le-am întreprins împreună cu Amos m-au învăţat câte ceva despre călătorii şi am de gând să-ţi dau o scurtă lecţie. Te îndrepţi spre miazănoapte, aşadar, ţine soarele în dreapta ta dimineaţa, în spatele tău pe timpul zilei şi în stânga ta seara. Deşertul este necruţător – nespus de fierbinte în timpul zilei şi fatal de rece pe timpul nopţii. Trebuie să găseşti adăpost pentru temperaturile extreme ale zilei. Orice fel de adăpost va fi bun – un bolovan, un tufiş, o peşteră. Dar dacă alegi o peşteră, aruncă înăuntru câteva pietre înainte de a intra, ca să pui pe fugă sălbăticiunile."

Gomera se panică. „Nu pot călători singură prin pustie! Abia dacă am izbutit să ajung de la Ierusalim la Tecoa. Habar n-am cum să mă păzesc de lei, urşi, şacali – şi ce zici de şerpi?"

„Sălbăticiunile sunt ultima ta grijă, fiica mea. Menţine focul aprins noaptea şi ele se vor ţine la distanţă. Viperele sunt singurii şerpi veninoşi, iar cobrele de deşert sunt cele mai letale, dar în general, şerpii vor fugi dacă nu calci pe ei şi nu se simt ameninţaţi. De soldaţi trebuie să-ţi fie teamă."

„Soldaţi? Anania nu are nicio influenţă afară din Iuda. Odată ce ajung în Israel, nu va mai trebui să-mi fac griji din pricina soldaţilor. Pot călători din nou pe drumurile principale, corect?"

Întrebarea zdruncină mina de instructor pe care şi-o luase Yuval şi o propulsă într-o îmbrăţişare aprigă. „Regele Ozia a primit vorbă că armata Israelului este în alertă maximă. Asiria a început să asedieze Arpadul, la nord, şi pune presiune asupra Damascului, în estul Israelului. Situaţia este foarte tensionată. Soldaţii lui Menahem au ordine să atace mai întâi şi abia pe urmă să pună întrebări." Cuvintele i se rostogoliră afară ca şi când trebuia neapărat să le scoată înainte de a-şi pierde curajul. „Nici pe străzile Israelului nu eşti mai în siguranţă ca în Iuda. Mă voi ruga pentru înţelepciunea ta de a supravieţui."

Instrucțiunile lui Yuval luară cu asalt mintea Gomerei și se alăturară vorbelor lui Osea precum un chimval zăngănitor. *Israelul își va prețui curvele până când Asiria va dărâma Samaria într-un morman de gunoi.* După câte se părea, teribila ironie a vieții ei ajunsese în punctul acesta. „Mă voi întoarce în Israel – și voi muri drept curva ce am fost cândva."

Yuval îi dădu drumul și apoi o ținu de umeri, privind-o lung. „Nu trebuie să te întorci la prostituție, fiica mea. Găsește o cale de a scăpa cu viață până când ajungi într-o cetate din Israel și poate că Iahve îți va deschide o ușă ca să lucrezi într-un atelier de olărie."

Gomera o mângâie pe Yuval pe obraz. „Poate că cerul va ploua cu arginți și un rege chipeș va ieși afară din visele mele și mă va duce cu el într-o țară îndepărtată și pașnică." Își zvârli desaga peste umăr, oferindu-i optimistei sale prietene un surâs trist. „Îmi doresc să fi fost și lumea tot atât de bună ca tine." În drum spre ușă, înșfăcă o ploscă de apă.

„Gomera, așteaptă." Yuval își desfăcu cingătoarea, își scoase roba de deasupra și sandalele. „Vei avea mai multe șanse să găsești de lucru într-un atelier de olărie dacă nu porți haina aceea." Îi luă desaga de pe umăr și îi desfăcu cingătoarea, iar apoi îi înlocui veșmintele de curvă cu propria rochie din lână.

Un val de lacrimi proaspete înțepă ochii Gomerei. „Așadar, îmi dai rochia de pe tine, prietena mea? Ce altceva îmi mai poți da, în afară de însuși sângele ce îți susține viața, ha?" O îmbrățișă strâns și plânse.

„Iahve este sângele ce îmi susține viața, fiica mea, iar El ți-o poate înnoi și pe a ta – dacă Îl lași." Gomera îi dădu drumul și dădu să protesteze, însă Yuval îi duse un deget la buze. „Știu că pare imposibil, dar răspunsul este atât de simplu – nu ușor, nu. Dar simplu. Dacă ai crede numai."

Gomera se aplecă și o sărută pe obrazul moale ca o pană. O viziune efemeră a bătrânei sale prietene, Merav, îi invadă gândurile. De ce îi jucaseră zeii o festă atât de crudă – punând aceeași față și aceeași inimă plină de bunătate în trupuri diferite – bântuind-o pe Gomera cu amintirea unei prietene răpite înainte de vreme și a alteia pe care era acum nevoită să o lase în urmă? „Faptul că vrei ca lucrurile să stea într-un anumit fel, nu le și face așa, Yuval. Dacă ar fi fost așa, tu ai fi mama mea și aș avea un soț care mă iubește."

Soarele pârjolitor îi ardea fața, și așa plină de bășici. Gomera mai ridică o dată la buze plosca de apă. Sorbi din ea. Uscată precum dealurile prăfuite din jurul ei. Nu mai simțise gustul apei de trei zile. De ce nu putuse Anania să o aducă pe prințesa lui de viță împărătească să-i provoace pierderea sarcinii cu rută în timpul primăverii? Măcar atunci ea ar fi putut fugi să-și scape viața când vadurile erau inundate de zăpezile dezghețate din munți.

Se așeză la umbra unui arbust singuratic, dibuind în desagă ultimul codru de pâine. Mucegăită. De când rătăcea prin pustie? Ce mai conta? Oricum nu avea să-i găsească nimeni leșul. Șacalii aveau să-i lase osemintele curate lună. În fiecare seară, se strângeau haită în jurul focului ei de tabără de… ei bine, de multă vreme.

Verifică soarele peste umăr. Nu se clintise. Yuval ar fi mândră de ea. Își amintise instrucțiunile bătrânei. *Ține soarele în urma ta, în timpul zilei.* Cum de fața îi era atât de arsă dacă soarele îi bătuse mereu în spate?

Pesemne că era pe undeva în Israel, de acum. Socotise șase zile înainte ca mintea să i se împotmolească.

Un zgomot slab hurui în depărtare precum un chimval ce cădea pe podea. Nu era un zgomot de-al deșertului. Ci unul de-al oamenilor. Își încordă auzul. Inima îi bătea cu lovituri de ciocan. Era un zgomot de soldați.

Mulți soldați.

Se va întinde puțintel cu capul pe desaga asta, să-și odihnească oasele. Ar trebui oare să-i găsească pe soldați? Aveau să o ajute sau să o ucidă?

O rafală bruscă de apă o aduse în simțiri. „Ce?" Se ridică în șezut, dar capul îi vâjâia. Era înconjurată de zgomot de râsete de bărbați.

„Ei bine, este vie, până la urmă." Un soldat masiv îi împunse coastele cu sandaua. „Ai și-un nume?"

Gomera își făcu mâna pavăză la ochi, străduindu-se să judece după armură dacă era din Iuda sau din Israel. Bărbatul stătea chiar în lumina orbitoare a soarelui. Nu-și putea da seama.

De astă dată, el o lovi cu piciorul, iar ea se ghemui, ținându-și răsuflarea. „Am spus, ai un nume?"

„Da. Sunt Gomera."

„Gomera, ha?" Se lăsă pe vine lângă ea. „Completă."

Ea își încreți fruntea, nesigură ce avea el de gând.

„Numele tău. Gomera. Înseamnă *completă*." Se ridică și anunță către restul trupei. „Mie îmi pare a fi o epavă *completă*, dar poate că fetele noastre o pot curăța și face utilă."

„Așteaptă." Glasul ei suna mai degrabă a orăcăit. Limba îi era umflată și i se lipea de cerul gurii. „Unde mă aflu?"

„Ești în Israel, Completă. Și tocmai ai fost căpătată de Pekah, unul din oficialii lui Menahem, ca să slujești garda împărătească a generalului Eitan." Se întoarse și începu să strige ordine; o întreagă bandă de oameni fugea încoace și încolo la porunca lui. „Voi doi, încărcați-o în căruță. Nu pare în stare să meargă cu restul curvelor, deocamdată. Tu, Atarah, de îndată ce se poate îmbrăca și umbla, vreau să servească împreună cu celelalte femei. Câte am pierdut în ultima cetate?"

Printr-o pâclă a confuziei, Gomera o văzu pe această femeie pe nume Atarah raportându-i, tremurând, lui Pekah. „Două femei au murit de dizenterie în ultima cetate, domnul meu."

„Ei bine, poate că Gomera de colo poate munci cât două, când o puneți pe picioare." O prinse de gât și o trase spre el până când fața îi era la un lat de palmă de a lui. „Nu ne putem opri, Atarah. Generalul Eitan ne-a poruncit să mergem la Arpad și trebuie să ajungem la timp ca să observăm tacticile de prădare ale Asiriei. Dacă întârzii din pricina voastră, voi practica pe voi ce învăț. Pricepi?"

Atarah încuviință fără un sunet. Pekah o împinse în lături, se întoarse și își văzu de drum – strigând din nou ordine către bărbații aflați în subordinea lui.

Gomera simți că era luată pe sus și își ținu răsuflarea din pricina durerii ascuțite din locul unde sandaua oficialului își lăsase urma. Numele *Eitan* plutea în cunoștința ei precum un duh familiar într-un coșmar fără sfârșit.

Femeia pe nume Atarah se aplecă deasupra ei și îi șopti, „Dacă ai vreun dumnezeu, Gomera, Completo, roagă-te să te ucidă acum. Asta ar fi soarta cea mai îndurătoare pentru o curvă în Israelul ultimelor zile."

Gomera își lăsă capul pe spate și îngădui zdruncinăturilor căruței să o poarte în întuneric. Ultimul ei gând fu regretul că ținuse șacalii la distanță.

Osea dădu fuga la casa luată cu chirie de Ozia, întrebându-se ce putea fi atât de urgent de îl chemase în miezul zilei, de lângă elevii săi. Băgase de seamă că Isaia lipsea din clasă și se rugă ca Aya să fie în regulă. Aștepta al doilea copil, dar era prea devreme să nască acum.

Ieși dintre sicomori și intră în poienița unde tabăra lui Ozia se prefăcuse într-un mic cătun. „Necurat, necurat" se auzea acum ceva mai tare decât o șoaptă.

Isaia ședea lângă verișorul lui, pe covorul pentru audiențe, cu brațele încrucișate la piept. Osea îi simți numaidecât încordarea. „Am venit cât am putut de repede, domnul meu. Ce s-a întâmplat?"

Ochii lui Ozia, vizibili printre bandaje, erau încă alerți – dar azi radiau frică. „Am primit vorbă în timpul ploilor timpurii că asirienii continuă să înainteze spre vest. Se pare că s-au mulțumit să lase cetele de atacatori să hărțuiască majoritatea cetăților, în afară de Arpad. Asediul a luat sfârșit de curând – Arpadul a căzut."

„Arpadul se află la mai mult de o lună întreagă de mers, în nordul Samariei. Nu este o veste bună faptul că Asiria se îndepărtează de noi?"

„Dacă ar fi oricine altcineva decât regele Pul, ne-am putea bucura că a cucerit o fortăreață situată atât de departe spre miazănoapte, dar Asiria nu va fi satisfăcută până nu stăpânește tot pământul. Când victoria asupra Arpadului a fost iminentă, regele Pul i-a convocat pe împărații din coaliția pe care am încercat eu să o încheg. A *cerut* prezența lor pentru cea din urmă etapă a cuceririi. Menahem și gărzile sale împărătești au dat curs citației regelui Pul și au pornit la drum spre nord cu un tribut de 75.000 de livre de argint."

Osea închise ochii strâns și răsuflă prelung, înfrânt. „Asta nu-i o veste bună."

„Devine și mai rea. Vin din toate părțile rapoarte despre tacticile de intimidare ale lui Pul, expunând practicile barbare de tortură ale Asiriei pe cetățenii Arpadului, după ce i-au cucerit. Ei așteaptă să sosească toate națiunile din coaliție, cu tributurile lor, înainte de a-l extermina pe regele Arpadului, împreună cu sfetnicii lui. Dacă Menahem și ceilalți regi plătesc tribut lui Pul, visul meu privind o coaliție se destramă, Osea. Argintul acela va finanța marșul mașinii de război a Asiriei peste tot pământul – până în Iuda."

Osea avu senzația că pământul i se mișca sub tălpi. „Dacă coaliția

s-a întrunit deja la Arpad, cum te pot ajuta eu, domnul meu?"

„Chiar așa!" Ochii lui Isaia aruncau scântei, iar răbufnirea lui îl luă pe Osea pe nepregătite. „Nu există niciun motiv pentru ca Osea să-și pună viața în primejdie."

„Să-mi pun viața în primejdie, rege Ozia?" Osea se uită de la unul la altul; erau prietenii lui. „Ce îmi ceri să fac, mai precis?"

„Îți cer – *Iuda* ți-o cere – să te duci la Arpad și să-l înduplеci pe regele Menahem, înainte de a plăti tribut Asiriei. Un bărbat pe o cămilă poate ajunge în Arpad în cincisprezece zile, iar iscoadele mele îmi spun că asirienii au în plan să-i tortureze până la următoarea lună nouă."

„Dar chiar dacă aș ajunge la Arpad la timp, ce aș putea face eu..."

„Mărimea armatelor din coaliție ce s-au strâns acolo este substanțială. Este un risc, Osea, dar dacă îl poți convinge pe Menahem să țină piept regelui Pul, poate că și alții îi vor opune rezistență."

Osea îl văzu pe Isaia închizându-și ochii. Prietenul lui era, în mod vădit, frustrat, dar resemnat în fața cererii deznădăjduite a lui Ozia.

„Regele Iotam ce părere are despre această idee? Nu-l văd pe comandantul Anania gata să-și asume datoria de a-mi păzi spatele." Lui Osea i se strânse stomacul când pomeni de tatăl lui Ami. După ce plecase Gomera, comandantul năvălise ca o furtună în Tecoa și răscolise fiecare colțon al taberei. Turbat de mânie, stricase bunurile oamenilor și proferase amenințări. Regele Ozia poruncise să fie scos cu forța de acolo, dar, din câte știa Osea, nu fusese niciodată pus supus disciplinei pentru faptele lui – și nici Gomera nu fusese găsită.

„Comandantul Anania a fost scos din funcție."

„Ce?" Osea și Isaia vorbiră la unison.

Înainte ca Ozia să poată răspunde, o adiere răcoroasă undui sicomorii de deasupra lor. Isaia icni, „Este Iahve, nu-i așa?" Se zgâia printre copaci, vrând parcă să vadă prezența fizică a lui Elohim.

Osea era deopotrivă uimit și încântat. Prezența manifestă a Domnului era aidoma unei melodii familiare, cântată cu harpa preferată. „Da, prietene. Este Iahve." Închise ochii și dădu voie vocii să-l inunde. *Poporul lui Israel s-a dus la Asiria. Au fost ca niște măgari sălbatici ce rătăcesc de unii singuri. Poporul lui Efraim s-a vândut ibovnicilor lui. Dar, chiar dacă ei s-au vândut printre neamuri, Eu îi voi strânge acum. Vor suferi o vreme sub asuprirea regilor și a prinților.*

Cuvintele se opriră. Adierea se domoli. Osea deschise ochii şi îi găsi pe cei doi prieteni ai săi privindu-l lung.

„Ai faţa roşie ca părul Gomerei," zise Isaia, cu ochi scânteietori şi, pare-se, încântat de observaţia lui.

Gomera. De ce ar aminti de Gomera într-un moment ca acesta? „Să ne concentrăm asupra mesajului lui Iahve. Eu cred că vrea să i-l transmit regelui Menahem în persoană."

„Îţi mulţumesc, Osea." Ochii regelui Ozia exprimau deopotrivă gratitudine şi mâhnire. „Nu pot trimite trupe să te însoţească. Iotam crede că prezenţa lor ar putea atrage atenţia regelui Pul, conducând astfel la o invazie prematură. Iar Iuda nu are un general. Comandantul Anania a fost scos din funcţie pentru că... ei bine, firea i-a fost dată pe faţă prin moartea unei alte tinere fete ce a suferit împrejurări similare celor pe care Gomera i le-a descris lui Yuval."

Lui Osea i se strânse inima în piept. De ce trebuia să-i rostească numele? De ce nu o puteau lăsa pe Gomera în pace şi să se concentreze pe Iahve şi pe misiunea ce le stătea înainte? „Nu vreau trupe, domnul meu. Nu uita," zise el, urmându-şi propriul sfat, „Iahve a făgăduit să scape Iuda fără arcuri, săbii, războaie, cai sau călăreţi. Poate că asta înseamnă că se va folosi de un umil profet." Încercă să zâmbească.

Ozia dădu aprobator din cap, părând învins de emoţie, sfârşeală sau de amândouă. Isaia îşi puse un braţ pe după umerii lui Osea şi îşi luă rămas-bun de la verişorul său.

Cei doi bărbaţi se întoarseră în tabără; Isaia era tăcut, cufundat în gânduri.

„Ai încredere în Iahve, prietene," zise Osea, nădăjduind să uşureze temerile prietenilor săi. „Eu nu am nicio îndoială că El m-a chemat la Arpad. El mă va ocroti sub aripa Lui."

Isaia se opri, cu ochii plini de lacrimi nevărsate. „Când ai auzit mesajul lui Iahve, eu am văzut faţa Gomerei."

Vorbele îl luară prin surprindere, tăindu-i răsuflarea.

Isaia îl linişti punându-i o mână pe umăr. „O vei vedea în Arpad."

39

OSEA 13:15-16

Oricât de roditor ar fi Efraim în mijlocul fraților săi, tot va veni vântul de răsărit, se va stârni din pustiu un vânt al Domnului, îi va usca izvoarele și-i va seca fântânile: va jefui vistieria de toate vasele ei de preț. Samaria este pedepsită pentru că s-a răzvrătit împotriva Dumnezeului ei. Vor cădea uciși de sabie; pruncii lor vor fi zdrobiți și vor spinteca pântecele femeilor lor însărcinate.

Generalul Eitan se lăsă cu spinarea pe teancul de perne pe care Gomera le aranjase, în vreme ce ea îi înmână o oglindă lustruită din aramă. „Vei rămâne din nou în cortul meu, la noapte," îi zise el, apucând-o de încheietură, în loc să ia metalul strălucitor. „Nu mă deranjează să te împart cu ofițerii mei, dar nu vreau ca Menahem să dea cu ochii de tine." O strânse tare, înfigându-i brățara de argint în carne. „Mă înțelegi?"

Ea tresări de durere, dar se forță să zâmbească. „L-am avut pe bunul nostru rege Menahem. Nu am nicio dorință de a părăsi cortul tău."

„Ha!" Îi dădu drumul încheieturii, dar o apucă de ceafă și o trase într-un sărut grăbit și grosolan. „Ești bună pentru orgoliul meu," zise, luând oglinda. „Acum, rade-mi obrajii și tunde-mi barba. Nu pot da ochii cu regele Pul arătând ca un păgân necivilizat."

Gomera se aplecă înainte, suspendând pumnalul lângă gâtul lui. Lama răsfrângea lumina torței, iar el o prinse din nou de încheietură. „Taie-mă, și-am să-ți îngrop stârvul laolaltă cu cetățenii din Arpad."

Ea se smulse din strânsoarea lui. „Lasă-te pe spate. Parcă ai fi o babomiță. N-am să te tai," îi răspunse Gomera, prefăcându-se supărată ca să-și ascundă teama; își dorea ca mâna să nu-i mai tremure așa.

Un zâmbet viclean făcu obrazul lui Eitan să se miște sub lamă și Gomera fu cât pe ce să-l ciupească. „Uite de ce ești tu curva mea. Ai foc în sânge."

Ba mai degrabă gheață în vene, își zise Gomera. Doar ura tulburătoare o mai ținea în viață. Îi ura pe zei, le ura pe celelalte femei din tabără, îi ura pe asirienii barbari – cel puțin ce văzuse ea de la depărtare. Dar, înainte de toate, îl ura pe bărbatul acesta ce stătea tolănit sub râcâitul briceagului ei. Eitan, brutalul soldat din Samaria ce îi dăduse o bătaie soră cu moartea, era acum stăpânul ei. O deținea. Soarta era aproape tot atât de nemiloasă ca și el.

„Ce vei face la noapte, în vreme ce eu particip la ospățul lui Pul, împreună cu Menahem?" Mâinile lui o violau chiar în timp ce vorbea. Cum să-i poată ea rade obrajii, dacă el se mișca în permanență?

„Bărbații tăi au adus azi două antilope de la vânătoare. Celelalte fete nu scot niciodată toată carnea de pe piei. Voi întinde pieile și apoi voi coborî la râu să spăl câteva haine."

El își ridică capul de pe perne, cu o sclipire periculoasă în ochi. „Nu m-am făcut înțeles? Am zis că la noapte stai *în cortul meu*."

„Dar nu sunt decât zece femei, care trebuie să servească o sută de soldați. Dacă eu rămân în cort, cum vor putea celelalte să marineze vânatul, să pregătească ospățul, să spele haine *și*, pe deasupra, să-i mai întrețină și pe Menahem și pe oamenii lui?"

El îi înșfăcă lama din mână și o zvârli în stâlpul din mijlocul cortului, înfigând-o în lemn. „Treaba ta este să te supui stăpânului tău!"

Eitan avea o fire iute și fierbinte, dar ea nu îndrăznea să-și arate pe față teama. Orice semn de slăbiciune era o invitație să o abuzeze mai cu râvnă.

Cu o frustrare reală, sări în picioare. „N-am să te termin în veci de ras, dacă mă tot întrerupi!" Ajunsese la jumătatea distanței dintre el și stâlp când o mână de fier îi încolăci talia și o târî înapoi la perne.

„Mmm. Foc în sânge." Privirea aceea a lui, pofticioasă, mult prea bine cunoscută, îi făcea pielea să se strângă. Celelalte femei din tabără o invidiau, o urau pentru că îl monopoliza pe generalul tânăr și chipeș. Ea își dorea să le ia pe ele în loc.

Gomera se zbătu, iar el râse de eforturile ei zadarnice. În cele din urmă, ea cedă, epuizată; rănile şi vânătăile căpătate noaptea trecută îi erau încă fragede şi dureroase. „Fă ce trebuie să faci, dar grăbeşte-te." Îşi feri faţa, suspinând. „Nu vrei să te arăţi cu un singur obraz ras la cea dintâi întâlnire cu regele Asiriei."

El râse şi îşi ascunse capul la gâtul ei. Ea se prefăcu că îi face plăcere, gândindu-se ce să facă cu cele două noi piei de antilopă.

Osea părăsi Tecoa la o zi după întâlnirea cu Ozia, îmboldit de urgenţa chemării lui Iahve şi hărţuit de tulburătoarea profeţie a lui Isaia. *O vei vedea la Arpad.* De ce îi spusese Domnul lucrul acesta lui Isaia, şi nu lui însuşi? Şi de ce trebuia să o mai vadă *vreodată* pe Gomera?

Trase din greu pe primul picior al călătoriei, îmboldind prea abitir cămila bactriană pe care o luase din grajdul lui Ozia. Aceasta se ologi chiar la nord de Hazor. Osea se târgui cu un negustor aramean şiret şi căpătă la schimb un dromader tânăr, cu un ochi orb. Dobitocul o ţinu într-un galop vreme de cincisprezece zile, indiferent de felul pământului, luând urma pologului lat de moarte şi distrugere pe care Asiria îl lăsase în urmă în trecerea ei prin ţinuturile de la miazănoapte ale lui Israel. În cea de-a şaisprezecea noapte de călătorie, Osea dormi la periferia Aleppo-ului, un orăşel situat la un drum de o dimineaţă la miazăzi de Arpad. Îşi petrecuse noaptea îngheţată printre negustorii ce aprovizionaseră soldaţii de-a lungul anului de asediu şi care, acum, aveau cuferele doldora, mulţumită oştilor popoarelor ce veniseră să asiste la ultimele – şi cele mai crude – forme de tortură ale regelui Pul.

Cămila o apucă greoaie spre miazănoapte, pe drumul ce ducea la Arpad. Osea cercetă marea de soldaţi în căutarea stindardului oştirii lui Israel. Duhoarea morţii îl asalta. Se uită în stânga şi-n dreapta, spre taberele soldaţilor, după trupuri cuprinse de flăcări. Nimic. Din lectica lui cocoţată în spinarea cămilei, verifică direcţia vântului, ca să vadă de unde venea mirosul acela înţepător. Când ajunse în vârful unei ridicături, dobitocul se opri din proprie voinţă. Picioarele i se scufundară în solul înmuiat de ploile iernii şi de sânge proaspăt. Osea urmă povârnişul dealului, cu ochii pironiţi asupra cetăţii învinse.

„Elohim, nu. Te rog, nu." Rugăciunea şoptită urcă spre înalt, în

vreme ce el se apleca și își goli stomacul. În viața lui nu mai văzuse o priveliște atât de înfiorătoare.

Arpadul zăcea cuibărit într-o vale, înconjurat de o zonă făcută stacojie de sângele cetățenilor ei. În jurul perimetrului ei, erau plantate, precum florile într-o grădină, țepe uriașe din lemn de înălțimea zidului cetății. Trupuri trase în țepe, unele încă zvârcolindu-se de durere, alcătuiau sinistrele petale ale fiecărui lujer. Cum era cu putință ca o ființă omenească să se poarte cu o alta în halul acesta?

Așa-zisul război mental al Asiriei ajunsese legendar. Dacă, în nesăbuința lui, vreun rege refuza să plătească tribut și devenea vasalul lui Pul, Asiria mărșăluia în cetate ca să o cucerească. Dacă regele îndrăznea să-i închidă porțile cetății, regele Pul trecea la asediu. Nu intra și nu ieșea din cetate nici hrană, nici apă, iar Asiria îi ținea porțile și zidurile sub un asalt continuu. Soldați ce avuseseră parte de cea mai bună instruire existentă foloseau cele mai avansate mașini de război de pe pământ. Rapoartele erau aceleași, de la Aleppo și până la Ierusalim. Asiria era de neoprit.

Arpadul rezistase vreme de un an, înainte ca porțile să-i fie sfărâmate. Când, în sfârșit, soldații asirieni inundaseră străzile cetății împresurate, oamenii, în pragul inaniției, fuseseră schingiuiți sub privirile neputincioase ale regelui și oficialilor Arpadului. Regele Pul zăbovise în cumplita etalare a torturilor, zi după zi, păstrându-le pe cele mai fioroase pentru regele și oficialii cetății. În noaptea în care rămăsese în Aleppo, Osea aflase că, la ospățul din noaptea asta, distracția avea să conste în moartea regelui Arpadului. Pe lista invitaților erau trecute nume de regi – toți aceia din coaliția neizbutită a lui Ozia. Regele Pul avea să ofere o ultimă manifestație însuflețită a victoriei sale, făcându-i să tremure în sandalele lor, prea înspăimântați ca să mai refuze vreodată tributul, așa cum făcuse regele Arpadului.

„Ai venit să aduci stindardul Israelului?" întrebă un soldat în armură israelită, înșfăcând hățurile cămilei lui Osea.

„Poftim?"

„Tu! Văd după țesătura robei și a păturii tale că ești evreu. Regele Menahem a așteptat toată ziulica stindardul israelit ca să-l înfățișeze la ospățul de diseară. Dacă s-a întâmplat ceva cu el, capul îți va ajunge pe o tavă."

Osea își simți inima în gât. Iahve tocmai îi dăduse o călăuză spre

tabăra lui Menahem. „Nu, nu am stindardul, dar aduc regelui un mesaj."

Soldatul își miji ochii. „Sigur că da. Iar eu sunt geamănul regelui."

Bărbatul se întoarse, dând să plece, dar Osea îl opri cu un sul întins. „Uite! Poartă sigiliul regelui Ozia din Iuda. Îți spun, am un mesaj. Acum, du-mă la Menahem."

Un moment de hotărâre scânteie în ochii soldatului. „Dă-mi frâiele."

Osea îi aruncă hățurile cămilei și se rugă, în vreme ce garda aceea morocănoasă îl conducea pe arătură, către inima uneia dintre tabere. Binecunoscutele miresme ale mâncărurilor drese cu mirodenii israelite mai amorțeau duhoarea morții. Soldații ședeau tolăniți lângă focuri, iar o mână de femei umblau zorite printre corturi. Prin spatele taberei curgea un pârâiaș, iar lui Osea i se păru că zărise o femeie cu părul roșcat ce stătea aplecată peste pietrele de pe linia țărmului.

Iahve, este Gomera? Inima îi bătea ca un ciocan. *Este moartă pentru mine. De ce îmi pasă?* Dar, tot răsucindu-se ca să se uite în urmă, era cât pe ce să cadă din lectica lui, în vreme ce călăuza trecu de colțul unui cort și se opri în fața altuia mare, din piei negre de capră. Nu avea să afle niciodată cine fusese femeia de la râu.

„Descalecă de pe cămilă, dar așteaptă afară. Îi voi spune generalului că are un vizitator și va putea decide ce să facă cu tine." Omul se făcu nevăzut în interiorul cortului aceluia rafinat. Nu era tot atât de elegant ca ale altora, dar întrecea cu mult pânza de sac și vergelele pe care Menahem le folosise pe vremea când prădase Tifsahul.

Bătu ușor cămila pe umăr și se balansă odată cu dobitocul care se lăsa în genunchi. Cu inima bătându-i nebunește în piept, se cutremură la amintirea generalului – fără îndoială, Eitan. *Iahve, păzește-mă.* Picioarele tocmai îi atinseseră pământul când auzi grohăitul familiar al soldatului celui mai de vârf al lui Israel.

„Am crezut că regele Menahem s-a făcut înțeles în timpul ultimei tale vizite în Samaria."

Osea se întoarse și dădu cu nasul de pieptul namilei de general. Își ridică bărbia și îl văzu pe Eitan zâmbindu-i de sus.

„Ești un om mort, profetule."

„Ți-aș sugera să aștepți să-ți transmit mesajul lui Ozia și abia apoi să mă omori." Ridică sulul sigilat.

Eitan i-l înșfăcă din mână. „Ultimul sul aproape că ți-a adus moartea. De ce te-aș lăsa cu viață ca să-l aduci pe acesta?"

„Pentru că o parte a mesajului nu se află în sul." Osea își bătu ușor fruntea cu degetele. „Este aici."

Eitan ridică dintr-o sprânceană și începu să meargă. Osea îl urmă, presupunând că se îndreptau spre cortul lui Menahem. „Am învățat câteva strategii de tortură excepționale de când ne aflăm în Arpad, profetule. Poate că vom avea prilejul să le practicăm pe tine, după ce îți transmiți mesajul." Generalul chicoti, vădit amuzat de propriul umor. Osea își înghiți gâlma din gât, recunoscător pentru că-și golise deja stomacul.

Sosiră apoi la cel de-al doilea cort negru, egal ca mărime, dar străjuit la fiecare colț de gărzi înarmate. Eitan se strecură prin deschizătura cortului, dând la iveală un interior întunecat, din care răzbătea până la el aromă de tămâie.

Osea șovăi; două gărzi îl priveau tot așa cum se uita Sampson la rozătoare.

„Vino!" strigă un glas ursuz dinăuntru.

Osea păși în sanctuarul cufundat în întuneric al bărbatului ce îi făgăduise moartea cu prilejul următoarei dăți când avea să dea ochii cu el. După trei pași, se opri și făcu o plecăciune, lăsându-și răgazul de a-și obișnui ochii cu întunericul înainte de a înainta. Își prelungi salutul respectuos, uitându-se în stânga și-n dreapta. Regele era înconjurat de opt bărbați, îmbrăcați toți, în afară de unul, în armură. Osea presupuse că acela era scrib fiindcă ținea în mâini, desfăcut, sulul lui Ozia.

„Regele Ozia îmi cere să refuz să plătesc tributul și zice că ar trebui să repunem pe picioare coaliția." Menahem îi aruncă o privire lungă, primejdioasă, și apoi chicoti. Pe urmă, însă, izbucni într-un hohot de râs ce era cât pe ce să-i plesnească vena gâtului, atât de neînfrânată îi era nebunia. Ceilalți se încumetară să râdă nervos până când umorul regelui se stinse. „Așadar, spune-mi, profetule. De ce ți-ai risca viața ca să aduci un mesaj tot atât de ridicol precum voma din barba ta?"

Oarecum stânjenit din pricina înfățișării lui, Osea își șterse bărbia. „Aduc, de asemenea, un mesaj verbal." Se opri; un semn slab din cap era singura recunoaștere din partea regelui. „Un mesaj de la Iahve."

„Ai grijă, profetule," zise Menahem. „Încă mai respiri doar pentru că eu îmi păstrez buna dispoziție."

Osea mai înaintă câțiva pași, iar generalul Eitan se puse între ei, ridicându-și un obraz într-un zâmbet periculos și dibuindu-și cu

degetele pumnalul. Osea înghiţi în sec, rugându-se în vreme ce vorbea. „Iahve îţi spune, rege Menahem, «Poporul lui Israel s-a dus la Asiria. Erau precum măgarii sălbatici ce rătăceau de unii singuri. Poporul lui Efraim s-a vândut ibovnicilor lui. Chiar dacă ei s-au vândut pe ei înşişi printre popoare, Eu îi voi strânge acum. Vor suferi o vreme sub apăsarea regilor şi prinţilor.»" Osea se cufundă în tăcere, ţinându-şi respiraţia, aşteptând porunca regelui – viaţa sau moartea.

„Nu înţeleg." Glasul lui Menahem, ca şi chipul, îi era cu neputinţă de descifrat. „Iahve este cu noi sau împotriva noastră?"

„Te-ai însoţit, în chip nesăbuit, cu Asiria, dar Iahve îţi făgăduieşte încă câţiva ani de păsuire a nimicirii. Vor fi ani de suferinţă, sub oprimarea unor regi şi prinţi străini – dar cel puţin încă mai ai o împărăţie, rege Menahem."

Osea era convins că următoarele cuvinte aveau să-i fie sentinţa la moarte. Însă regele rânji. „Eu cred că zeul tău îşi cam pierde simţul realităţii, pentru că ceilalţi zei ne surâd. Ploile vin la timp, livezile şi câmpurile dau roade din belşug. Cisternele noastre sunt pline ochi, iar hambarele dau pe dinafară. Pacea cu Asiria înseamnă intensificarea neguţătoriei cu popoarele ce plătesc tribut şi un acces mai mare la porturile costale ale Tirului, Sidonului şi Byblosului. Israelul n-a fost nicicând mai puternic, profetule."

Osea trase aer în piept ca să repete o altă profeţie pe care Iahve i-o dăduse mai devreme. O repetase la nesfârşit în mintea lui, în anticiparea acestui moment. Însă un vânt puternic mătură cortul cel negru, stingând toate torţele în afară de una. Gărzile îşi scoaseră săbiile, iar Eitan se aruncă în faţa lui Menahem – ca şi când carnea şi sângele ar fi putut opri vântul.

Osea rămase tăcut, îngăduindu-I Domnului să vorbească în propriul Nume.

Scribul şedea aplecat cu peniţa lui deasupra tăbliţei din lut, tremurând. Ochii lui măriţi de groază se zgâiau la rege, în aşteptarea instrucţiunilor. Cum se consemnează răsuflarea lui Dumnezeu?

„Vorbeşte, profetule." Glasul lui Menahem era un mârâit. „Nu sunt nebun. Ştiu când un zeu este real. Dar înainte să deschizi gura în Numele Lui, nu uita să-I aminteşti că *tu* eşti cel ce va simţi pe pielea lui sabia lui Eitan, dacă vorbele Lui nu-mi sunt pe plac." Ameninţarea regelui nu prea avea venin când el tremura din tot trupul.

Un mesaj nou se învârteji în duhul lui Osea. Asemănător, dar mult mai personal, pentru necruțătorul rege al lui Israel. „Acesta este ultimul cuvânt al lui Iahve pentru regele Menahem al lui Israel: «Iahve va trimite un vânt pârjolitor de la răsărit. Va sufla dinspre deșert. Izvoarele și fântânile voastre se vor usca. Vântul va nimici orice lucru de preț din hambarele voastre. Poporul Samariei a fost găsit vinovat pentru că v-ați răzvrătit împotriva lui Elohim al vostru. Veți fi uciși în război, odraslele voastre vor fi zdrobite de moarte, femeile voastre gravide vor fi spintecate...»"

„Eu te voi spinteca pe tine, profetule!" înaintă Eitan, cu pumnalul ridicat.

„Stai!" Un singur cuvânt de-al lui Menahem îl opri în loc pe soldatul cel mai de vârf al lui Israel. „Profetul este ofensat din pricina tacticilor noastre de asediu de la Tifsah. Dar își va încheia profeția și apoi *eu* îi voi hotărî soarta, generale."

Eitan își coborî arma și se dădu câțiva pași înapoi, fierbând.

Osea dădu drumul suflării pe care și-o ținuse și își întoarse atenția către Menahem – uitându-se cu coada ochiului, vigilent, la generalul acela flămând după sângele lui. „Iahve ți-a dat o ultimă șansă să te pocăiești, rege Menahem. Întoarce-te la Iahve și spune-i, «Iartă-ne toate păcatele și, în bunătatea Ta, primește-ne.» Mărturisește că Asiria nu te poate salva. Învoiește-te să nu călărești pe cai în luptă. Nu mai spune niciodată că lucrurile făcute de mâna ta îți sunt dumnezei. Iubește pe orfani și pe săraci." Inima lui Osea bătea mai tare decât atunci când Eitan se năpustise asupra lui cu pumnalul. Îndurarea lui Iahve nu mai fusese niciodată atât de fățișă. „Chiar dacă ai păcătuit în mod repetat împotriva Lui, L-ai insultat și L-ai vorbit de rău, dragostea pe care Iahve o poartă lui Israel rămâne mai puternică decât mânia Lui. Alege-L pe Iahve, rege Menahem. Fără El, te așteaptă o nimicire sigură. El oferă viață – pentru tine și pentru poporul tău."

Tăcerea se prelungi în eternitate, în vreme ce Osea cântărea în gând implicațiile îndurării lui Iahve. Putea Israelul să fie salvat, după generații întregi de apostazie? Nu îi declarase Iahve drept incurabili? Dacă un singur rege – o singură hotărâre credincioasă – ducea la reînvierea unei națiuni? Entuziasmul îi curgea prin vene. Putea fi salvată până și Gomera?

„Mă voi gândi la toate acestea." Cuvintele lui Menahem trimiseră un val de şoc prin cortul întunecat.

„Domnul meu?" Întrebarea lui Eitan fu întreruptă de porunca regelui.

„Pune pe una din gărzile tale să-l escorteze pe profet la un cort gol. Va petrece noaptea în tabără, iar dimineaţă, după ce voi fi avut răgaz de gândire, voi hotărî în privinţa lui."

Osea băgă de seamă un schimb tăcut de priviri între rege şi generalul său, înainte ca Eitan să-i dea ascultare şi să dea ordinele privitoare la escortă.

Înainte de a ieşi, Osea făcu o plecăciune, iar Menahem îl avertiză. „Ai grijă să rămâi în cortul tău în noaptea asta. Eu şi cu generalul vom fi în vale şi vom lua parte la ospăţul pe care îl dă regele Pul lângă cetate. Nu-ţi putem garanta siguranţa dacă hălăduieşti în jurul taberei."

Stomacul i se încleştă când înţelese. Nu trebuia Menahem să-şi ofere tributul, la ospăţul de diseară? Privi cu luare-aminte voioşia de pe chipul lui. *Nu ai nicio intenţie de a te pocăi sau de a mă elibera.* Orice plănuise regele, nu avea să se sfârşească bine pentru Osea – sau pentru Iuda.

„Nu am nicio dorinţă de a hălădui," zise Osea. „Eu merg oriunde mă îndrumă Iahve." Se plecă înaintea regelui şi apoi ieşi în urma gărzilor – cine ştie încotro.

40

Osea 9:7-8

Vin zilele pedepsei, vin zilele răsplătirii: Israel va vedea singur dacă prorocul este nebun sau dacă omul insuflat aiurează. Şi aceasta din pricina mărimii nelegiuirilor şi răzvrătirilor tale. Efraim stă la pândă împotriva Dumnezeului meu, prorocului i se întind laţuri de păsări pe toate căile lui, îl vrăjmăşesc în Casa Dumnezeului său.

„Nu uita," zise Eitan în vreme ce îşi ascuţea pumnalul, „trebuie să rămâi în cortul acesta toată noaptea. Celelalte curve vor transporta mâncarea pentru banchet, iar garda atribuită profetului va avea grijă de nevoile lui." Când Gomera rămase tăcută, el îşi opri pumnalul pe fâşia lungă de piele şi îi aruncă o privire ameninţătoare. „Pricepi?"

„Pricep." Toată fiinţa ei voia să dea fuga la cortul profetului. Era oare Osea? Eitan se întorsese din cortul lui Menahem plin de voie bună, lăudându-se că găsiseră un profet de-al lui Iahve pe care să pună în practică tacticile de tortură ale lui Pul, după banchetul de diseară.

„Vreau să-mi lustruieşti toată armura până mă întorc." Se ridică ca un turn deasupra ei, ameninţând-o prin apropierea lui. Generalul lui Israel era tot atât de meticulos cu înfăţişarea lui pe cât de letal era în luptă.

Mâinile ei tremurau, împroşcând o parte din uleiul preţios în pulberea pământului, în vreme ce încerca să-i frece cu el platoşa din piele. „Nu-ţi lustruiesc eu armura la perfecţie, de fiecare dată?" El o înşfăcă de braţ, o sărută grosolan şi ieşi ca o furtună din cort.

Ea își scuipă gustul lui de pe buze și se uită pe furiș afară din cort, având grijă ca Eitan să nu o vadă dacă s-ar uita peste umăr. Alți ofițeri îmbrăcați în armură, dichisiți și ferchezuiți, fluierau o melodie asiriană sinistră, folosită în timpul sacrificiilor rituale și al ceremoniilor de tortură. Deși Eitan o luase o dată cu forța la un asemenea eveniment înfiorător, stomacul ei slab se dovedi a fi mai mult decât putuse îndura stăpânul ei. Chiar și de la depărtare, auzea cântecul graseiat al *chalil*-ului, amestecat cu țipetele și gemetele bărbaților, femeilor și copiilor aflați pe moarte. Melodia avea să o bântuie pentru totdeauna.

Se cutremură din tot trupul, văzând șirul de curve ce ieșeau în urma soldaților de elită ai Israelului, afară din tabără. Fiecare femeie căra pe cap și pe ambele brațe coșuri cu mâncare. Două transportau o antilopă friptă pe cărbuni, agățată pe două prăjini, pe care le cărau pe umeri. Regele Asiriei, în mărinimia lui, îi invitase pe regii și oficialii lor aflați în vizită, la ospățul de diseară, dar le dăduse limpede de înțeles că era de datoria lor să-și însoțească darurile de aur și argint de suficientă mâncare pentru masă. Pul avea să le ofere dezgustătoarea distracție.

Se îndepărtă de deschizătura cortului, trăgându-și rochia din lână în jurul gâtului și întinzându-se după o pătură. Gerul iernii se simțea în aer, dar, mai mult decât frigul din Arpad, altceva îi dădea fiori pe șira spinării. „Dacă cel ce își așteaptă moartea în cortul acela este, *într-adevăr*, Osea?“

Șoapta ei fu întâmpinată cu binecunoscuta tăcere întunecată. Se înveli în pătură și se gândi să ia singura torță din cortul acela cufundat în întuneric. O lumină atât de plăpândă. Un întuneric atât de cuprinzător. Se uită lung la flacără și apoi închise ochii. *Încă o pot vedea.* Urma flăcării încă își arunca strălucirea în ochiul minții ei. Un zâmbet leneș, satisfăcut, îi încreți buzele, desfăcând o rană căpătată cu prilejul bătăii de ieri. În clipa aceea, știu două lucruri: Osea era profetul de care pomenise Eitan, iar ea trebuia să încerce să-l ajute. „Dacă îl avertizez și izbutește să scape, poate că voi fi lăsat o luminiță în lume – chiar și după ce Eitan mă omoară.“ Și știa, fără umbră de îndoială, că stăpânul ei *avea* să o omoare.

Odată luată decizia, scotoci prin teancul de arme ale lui Eitan și găsi un pumnal foarte asemănător cu acela pe care îl purta pe când se prostitua pe străzile Ierusalimului – ușor, cu lama din fier și plăsele din os. Găsi o teacă pe măsura lui și și-l legă deasupra genunchiului drept.

Strânse câte ceva de-ale gurii pe o tavă, ca să-şi facă şiretlicul credibil, ascunzând totodată sub rochie o boccea. Apoi, năvăli ca o săgeată afară din cort, grăbită, pătrunsă de misiunea ei, părând cât se putea de autoritară în veşminte de curvă.

Se deplasă de-a lungul primului şir de corturi, încercând să iscodească un adăpost păzit. Inspecţia celui de-al doilea şir de corturi nu dădu nimic la iveală, cu excepţia soldaţilor şleampeţi ce şedeau tolăniţi lângă focurile lor. Trecu pe lângă ei, dând să intre pe următorul şir.

„Tu de colo. Stai!"

Inima îi bătea nebuneşte în vreme ce picioarele îi îngheţară.

Un soldat se apropie din spate, înşfăcând-o de umăr şi răsucind-o pe călcâie cu faţa spre el. „Nu eşti tu femeia generalului Eitan? De ce nu eşti împreună cu celelalte curve, la banchet?"

Gomera îşi puse pe faţă un zâmbet vopsit şi îşi trecu degetele pe linia bărbii bărbatului, deasupra buzelor. „La care întrebare ai vrea să răspund mai întâi?"

El o privi lung, năucit.

Chicotind, ea îl tachină mai departe. „Sunt femeia lui Eitan, dar mă împarte cu ofiţerii lui. Cât mai este până ajungi ofiţer, hmm?"

„Eu... hmm, păi, eu..."

„Eitan mi-a dat instrucţiuni să-i duc de-ale gurii profetului aflat sub pază," mai zise, „dar în graba lui de a pleca la banchetul regelui Pul, a uitat să-mi spună în care cort se află profetul. Mă poţi escorta până la el?" O înclinare sfioasă a capului, câteva clipiri din ochi ruşinoase, şi soldatul deveni asemenea lutului de olărit în mâinile ei.

„Fireşte. Urmează-mă."

El o conduse câteva corturi mai la miazăzi şi apoi se opri lângă un adăpost cu nimic ieşit din comun, păzit de un singur soldat. Escorta ei îi şopti ceva bărbatului, care apoi se dădu în lături, şovăind. „Intră. Se tot roagă cu glas tare zeului lui, încă de când a sosit. E din cale-afară de enervant."

Mie-mi spui? Gomera trase aer adânc în piept şi îşi îndreptă rochia. Îşi privi unghiile murdare şi mâinile bătătorite, întrebându-se ce avea să gândească Osea când o vedea. *Nu contează ce gândeşte el. Tot ce contează este să trăiască.* Gândul îi dădu curaj şi păşi în cort.

„Iahve Adonai, Te voi urma în viață și în moarte. Te voi adora în lipsă și în belșug. Te voi..." Osea îi mirosi parfumul înainte de a-și deschide ochii și de a o vedea. „Gomera." Numele îi scăpă într-o șoaptă și gâtul i se strânse fără să mai poată scoate și alte sunete. Se ridică să-și întâlnească soția pe care o exilase, amintindu-și de prezicerea lui Isaia.

Și ea părea, la rândul ei, amuțită din pricina trecutului lor. Bărbia îi tremura, iar buzele i se întinseră într-o linie subțire și palidă. Era numai piele și os și plină de vânătăi, avea tăieturi la buză și deasupra tâmplelor. Părul îi era dezvelit, iar cârlionții ei lucioși, de culoarea aramei, erau îmbibați de praf și încâlciți.

O furie neprihănită i se ridică în piept. „Cine ți-a făcut asta..."

Ea își coborî glasul. „Te rog, Osea. Nu avem vreme. Eitan a spus că el și Menahem te țin aici peste noapte, ca să te tortureze după banchetul din noaptea asta. Trebuie să scapi acum." Se lăsă în genunchi, își scoase bocceaua de călătorie de sub rochie și înveli mâncarea de pe tavă, ca să o aibă pe drum.

„Așteaptă," zise el, apucând-o de umăr și îngenunchind lângă ea. Ea tremura. „Eitan? Te-ai întors la Eitan?" Mânia se războia cu mila. Cum era cu putință ca ea să aleagă să îndure un asemenea abuz?

Ochii li se întâlniră. El văzu în ai ei o clipă de furie, dar scânteia se înmuie pe dată în negura deznădejdii. „Nu m-am întors la el, Osea. O ceată de soldați m-a găsit în deșert, iar zeii și-au continuat jocurile bolnave cu viața mea." Își șterse o lacrimă rătăcită și se uită peste umăr, șoptind, „Acum, ia mâncarea asta și călărește cât poți de repede. Nu cred că Eitan va părăsi tabăra ca să plece în căutarea ta, dar s-ar putea să trimită un mic detașament după tine. Nu te apropia de drumurile negustorești și întoarce-te înapoi în Iuda." Îi dădu la o parte câțiva cârlionți rebeli de pe frunte. „Să nu te mai apropii vreodată de Menahem sau de Eitan, Osea. Te vor ucide."

El îi susținu privirea – și, pentru prima dată, de ani de zile, ea nu își feri ochii. Petele aurii erau înghițite de maroniul dens, dar compasiunea părea a fi luat locul amărăciunii. „Eu sunt profetul lui Iahve, un străjer al Israelului și sunt gata să mor pentru Domnul, dacă trebuie." Îi atinse

obrazul, iar ea tresări aidoma unui mânz înfricoşat. „Dar tu, de ce îţi rişti viaţa ca să mi-o scapi pe a mea, Gomera? Eitan te va ucide dacă află că m-ai ajutat."

Ea râse fără voioşie şi se ridică, întinzându-i bocceaua. „Eu sunt moartă pentru tine. Îţi aminteşti?"

Osea se ridică şi luă bocceaua, cu obrajii calzi. „Da. Îmi amintesc."

„Ei bine, eram moartă cu mult înainte ca tu şi zeul tău să declaraţi lucrul acesta. În seara asta, când mi-am dat seama că Eitan avea în plan să te omoare, m-am gândit că, dându-ţi o mână de ajutor ca să trăieşti, moartea mea va fi însemnat, în sfârşit, ceva."

Cuvintele ei străpunseră sufletul lui Osea. „Aşadar, dacă eu scap cu viaţă, Eitan va *şti* că tu m-ai ajutat? De ce n-ai mituit paznicii sau nu te-ai strecurat aici neobservată?"

Un rânjet leneş, trist, se întinse pe faţa ei. „Nu am nimic ce să dau mită gărzilor, Osea, şi niciodată nu m-am priceput să rămân neobservată."

„Nu te pot lăsa aici," şopti el. „Nu vreau."

„Cum adică nu vrei? Trebuie să pleci!"

Osea îi acoperi gura cu o mână şi pe cealaltă i-o puse pe după cap, trăgând-o mai aproape. „Ssst, gărzile te vor auzi." Bocceaua căzu la pământ şi Gomera se topi la pieptul lui. Osea o legănă şi îi simţi lacrimile mute îmbibându-i roba. Ce îi făcuseră soţiei lui, de ajunsese să aleagă sacrificiul înaintea supravieţuirii? *Iahve, ce mă fac acum?*

Gomera îl împinse în lături şi îşi şterse faţa cu mâneca, mânjindu-se cu noroi de la obraz la bărbie. „Nu pot merge cu tine, Osea. Sunt o curvă. Până şi zeul tău a spus că întotdeauna voi fi o curvă."

El ar fi vrut să o contrazică; nu voia nimic mai mult decât să o ia înapoi în Iuda şi să o iubească. *Te rog, Iahve. Este cu adevărat de nevindecat?*

Lumina torţei pâlpâi sub o adiere uşoară, răcoroasă. Gomera se ridică, nemişcată precum o statuie. Osea închise ochii, sorbind familiara voce din duhul lui: *Eu îi voi tămădui de necredincioşia lor. Îi voi iubi necondiţionat. Nu voi mai fi supărat pe ei.*

Osea icni şi îşi îngropă faţa în mâini, inundat de un val de uşurare. *Îţi mulţumesc, Doamne, Adonai Elohim.*

Adierea lui Iahve mătură cortul, înfăşurându-i Gomerei rochia în jurul picioarelor, făcând-o să scâncească. „Şi acum? Mă va ucide zeul tău înainte să apuce Eitan să o facă?"

Osea o strânse în brațele lui. „Nu. Nu. Nu sunt sigur ce va face Eitan, dar vei trăi. Iahve mi-a făgăduit asta."

Ea se trase de lângă el, cu o prudență înnoită pe chip. „Nu fi nesăbuit, Osea. L-am nesocotit pe Eitan și paznicul de afară este martor împotriva mea. Nu voi apuca zorile."

Greutatea sacrificiului ei îl zdrobea, dar o amintire duioasă îi încălzi inima. *O vei vedea în Arpad.* În ciuda pericolului, râse de profeticul rămas-bun al lui Isaia.

„Cum poți zâmbi într-un asemenea moment?"

„Pentru că încerc să-mi închipui cum îi voi mărturisi lui Isaia că el a avut dreptate și eu am greșit." După cum se așteptase, ea își încreți fruntea, confuză. „Iahve i-a spus lui Isaia că vei fi aici, dar eu i-am zis că pe Iahve nu-L preocupă căsătoria noastră, când Asiria amenință lumea întreagă." O apucă de mână și i-o întoarse cu palma în sus. „Iahve știa că vei fi aici, Gomera. Chiar dacă eu nu sunt totdeauna cu tine, El este." Apoi îi ciupi degetele așa cum făceau pe când erau copii.

Ea își plecă capul; părul i se revărsa în cascade aidoma unui văl arămiu, acoperindu-i fața. După ce își trase de câteva ori nasul, își șterse ochii și nasul cu o mânecă murdară. Își înșfăcă bocceaua și i-o întinse ca și când el n-ar fi spus nimic. „Eu voi distrage atenția gărzilor cât îți scoți tu cămila afară din tabără. Dacă dai impresia că știi ce faci, nimeni nu te va băga în seamă. În clipa în care ajungi la cărare, urcă-te pe dobitoc și întinde-o la drum cât poți de iute."

Osea se uită încă o dată la ochii aceia de căprioară pe care cândva îi cunoscuse și îi iubise. „Îți mulțumesc, Gomera. Eu..."

„Du-te. Irosești vremea." Gomera se întoarse și ieși în fugă din cort, lăsându-l pe Osea cu un nod în gât și o gaură în inimă.

41

Osea 10:11-12

Efraim este o mânzată învăţată la jug, căreia îi place să treiere grâul, şi i-am cruţat gâtul său cel frumos; dar acum voi înjuga pe Efraim, Iuda va ara, şi Iacov îi va grăpa. Semănaţi potrivit cu neprihănirea, şi veţi secera potrivit cu îndurarea. Desţeleniţi-vă un ogor nou! Este vremea să căutaţi pe Domnul, ca să vină şi să vă plouă mântuire.

Gomera se întinse pe covorul ei în cortul lui Eitan, aşteptând întoarcerea generalului. Udase perna din lână cu lacrimile ei, nădăjduind – şi chiar rugându-se tuturor zeilor, în afară de unul – că Osea izbutise să iasă din tabără fără să fie zărit. Pe celălalt zeu Îl lăsase în seama lui, dat fiind că zeul acela greu de mulţumit părea din cale-afară de supărat pe curve, în general, şi îndeosebi pe ea.

Cum putea Osea să spună că Iahve era cu ea, când fiecare zi o aştepta cu noi torturi? Ce fel de zeu îngăduia asemenea suferinţă? *Ce fel de femeie se răzvrăteşte cu atâta neruşinare şi scapă cu viaţă?* Îşi împinse gândurile tulburătoare într-un cotlon al minţii.

„Cum adică nu este în cortul lui?" spintecă văzduhul nopţii glasul ridicat al lui Eitan. „Cum se poate ca un profet şi cămila lui să dispară dintr-o tabără israelită? Aduceţi-mi-l pe paznicul lui!" Deschizătura cortului se dădu în lături şi forţa furiei lui Eitan îi zgâlţâi întreaga structură. Gomera se ridică în şezut, urmărindu-l în timp ce aprinse torţa de pe stâlp. „Toarnă-mi nişte vin!"

Ea se ridică iute de pe covor ca să-i asculte porunca; mâinile îi

tremurau în timp ce se întinse după plosca de vin din cui. Îi turnă vinul vărsând și pe lângă ceașca din lemn, dar Eitan umbla încoace și încolo și nu băgă de seamă. *Mulțumiri fie aduse zeilor.* „Vinul tău, domnul meu." Cu o mână tremurândă, îi întinse ceașca.

Paznicul intră, îngrozit, escortat de doi ofițeri, și se prăbuși pe loc în genunchi. „Eu sunt războinicul tău credincios, generale. Ți-am ascultat ordinul de a escorta pe curva ta înapoi la cortul tău și când m-am întors, profetul și cămila lui nu mai erau."

Gomera dădu drumul răsuflării pe care și-o ținea. *Ei bine, măcar a fost rapid. Poate că și execuția va fi tot atât de îndurătoare.*

Eitan își întoarse zâmbetul primejdios spre ea, dar se adresă străjerului. „Așadar, curva mea te-a ademenit de la postul tău, ca să-l poată scăpa pe profet?"

„Nu... hmm, păi, nu m-am gândit... hmm..." Gomera băgă de seamă expresia de slăbiciune de pe chipul paznicului.

„Ha!" Eitan bătu din palme cu o plesnitură zgomotoasă, făcându-i pe toți să tresară. „Se pare că curva mea te-a cam dus de nas." Flutură din mână spre ofițerii lui. „Omorâți-l." Aceștia îl scoaseră pe paznic afară, țipând. Apoi, Eitan își aținti privirea asupra Gomerei; în ochi îi strălucea un licăr de încântare răutăcioasă. „De ce ți-ai riscat viața pentru un profet al lui Iahve, din Iuda?"

Eitan mai zâmbea încă. Poate că ar putea să capete doar o bătaie dacă o făcea pe curva neobrăzată. „Aș prefera să nu dau explicații."

Zâmbetul lui pieri și ea știu că își greșise socotelile. Din doi pași mari, Eitan acoperi distanța dintre ei, o înșfăcă de păr și îi puse pumnalul la gât. „Satisfă-mi curiozitatea."

„Este soțul meu." Simți un firicel de sânge cald prelingându-i-se pe gât și se minună de cât de ascuțit îi era tăișul pumnalului. Poate că moartea avea să vină repede.

Eitan îi dădu drumul și își lăsă mâinile să-i atârne moi. Se uită în gol. „Soțul tău?"

Ea văzu un război iscându-se în ferestrele sufletului său. De ce îl tulburaseră într-atât vorbele acelea? „Da, fugeam de el când unul dintre ofițerii tăi m-a găsit în deșert, în drum spre Arpad."

„Ahhh!" Eitan își zvârli pumnalul în stâlpul din mijlocul cortului și, în aceeași clipă, Gomera simți o lovitură în obraz. O explozie de

lumină, şi stele decorau interiorul cortului. „Nu! Nu se poate să ai legătură cu profetul!"

Se întinse după ea, iar ea încercă să se îndepărteze târâş. „De ce? Spune-mi de ce eşti atât de mânios!"

El o înşfăcă de braţe, ridicând-o de la podea şi îi scrâşni în faţă. „Menahem mi-a interzis să pun mâna pe profet sau pe vreun lucru ce îi aparţine lui. Am poruncă să-i dau drumul dimineaţă şi să-l las să plece călare pe cămila lui blestemată, fără să-i fac vreun rău. Acum, nu te pot ucide nici pe tine, fiindcă dacă regele descoperă că eşti soţia profetului, va vrea capul meu pe o tavă." O zvârli într-unul din stâlpii cortului. Gomera avu senzaţia că-şi rupsese o coastă, dar nu îndrăznea să ţipe. Deşi Eitan se întorsese să plece, nu voia să-i dea vreun motiv să se întoarcă.

Se topi grămadă, nefiind sigură ce să simtă. Uşurare? Frică? Victorie?

„Vei pleca dimineaţă." Surprinsă, ea îşi ridică privirea şi îl găsi pe Eitan privind-o din deschizătura cortului; un rânjet sinistru îi făcea mânia cu atât mai înfricoşătoare. „Voi da ascultare regelui meu, dar îţi vei dori să te fi ucis."

Palatul din fildeş al Samariei îşi bătea joc de ea din depărtare. Ultima dată când văzuse structura scânteietoare din piatră de calcar, Gomera îi zărise mobilierul din fildeş şi abanos. Ce-i drept, era la judecată înaintea regelui Ieroboam, dar chiar şi acest lucru părea preferabil lanţurilor ce îi măcinau gleznele şi încheieturile.

Eitan avea dreptate. Ar fi fost o dovadă mai mare de îndurare să o ucidă decât să o lase să plece în călătoria aceea de patruzeci şi două de zile, pe care o îndurase la sfârşitul iernii, cu acest negustor de sclavi aramean. Sclavii purtau peste sandale acoperitori din piele, ca să-şi păzească picioarele de gheaţă şi zăpadă, dar împotriva vânturilor îngheţate ale iernii nu aveau altă protecţie în afara robelor de lână. Gomera îşi aminti de căldura zăpuşitoare din vremea când rătăcise prin deşertul iudeu şi hotărî că frigul acesta ce îi amorţea oasele era mai rău decât soarele orbitor. Pe când trecură în teritoriul israelit, clima se mai înmuiase şi prin pielea sandalelor li se vedeau tălpile.

„Sclavi noi, carne fragedă sosită astăzi." Arameanul scund şi

viclean croi o potecă largă în sus, pe dealul Samariei. Poposiseră la nord de Sihem ca să-i despoaie de robele lor din lână pe cei zece sclavi rămaşi şi să-i vâre cu forţa, deopotrivă bărbaţi şi femei, în apa de izvor rece ca gheaţa. Era atât înviorător, cât şi un chin pentru rănile lor sângerânde. Aveau să intre în cetate goi, dar curaţi. „Mişcaţi-vă," le strigă el, folosindu-şi biciul pe unul din bărbaţi, pe care îl dispreţuia în mod deosebit.

Porniseră din Arpad cu douăzeci de sclavi – douăsprezece femei şi opt bărbaţi. Rămăseseră şapte bărbaţi şi trei femei. Ori de câte ori vreun sclav sau vreo sclavă încetinea pasul, negustorul îi tăia mâna şi piciorul şi îl lăsa să moară. Restul sclavilor rămâneau să târască şi lanţurile goale – o motivaţie suficientă pentru a le ţine picioarele în mişcare pe solul alunecos.

Gomera îşi adună puterile şi îşi ridică capul, apropiindu-se de porţile Samariei. Tremura şi se întreba dacă de vină era stomacul ei gol sau burniţa uşoară. Mâncase doar resturile rămase după ce negustorul şi cei trei lachei ai lui îşi umpluseră burdihanele. Curiozitatea îi fură toată atenţia, făcând-o să caşte gura ca o fată de la ţară venită în vizită la poarta Samariei. Aceasta arăta tot atât de ponosită pe cât se simţea ea; balamalele din metal, altădată frumoase, erau acum terne, iar lemnul, mâncat de putregai. Îşi îndreptă privirea spre răsărit, nădăjduind să zărească dumbrava Aşerei, refugiul ei de odinioară. Dar poteca într-acolo era năpădită de buruieni şi neîngrijită. Crengile plopilor şi terebinţilor luxurianţi atârnau acum tot atât de jos pe cât îi era ei starea de spirit.

Bârfele negustorilor erau pline de poveşti despre tributul apăsător cerut de Asiria de la popoarele „cooperante". Gomera fusese confuză cu privire la diferenţa dintre o naţiune vasală şi una cooperantă. Acum, însă, înţelegea. Era doar o diferenţă de cuvinte. Efectele erau aceleaşi – înscrise în decăderea Samariei.

Şirul de sclavi intră în cetate. Uitându-se în josul dealului, Gomera tânji să bată la porţile vechiului ei bordel. Faţa răutăcioasă a lui Tamir îi străfulgeră în minte şi efemera dorinţă fu înlocuită de dezgust. Cât de patetică îi devenise viaţa, dacă până şi bătrâna ei stăpână era o privelişte plăcută!

„Rămâneţi laolaltă, sau îl omor pe cel ce rămâne în urmă." Arameanul cel mic de stat şi urâcios pocni din nou din biciul lui, iar Gomera închise ochii ca să nu-l vadă pe bărbatul din faţa ei. Orice

urmă de demnitate – şi aceea puţină – îşi păstrase înainte de această experienţă se pierduse undeva între Arpad şi Samaria. Trecătorii îi batjocoreau. Unii aruncau cu pietre şi beţe. Alţii strigau obscenităţi. Gomera îşi dorea să i se arunce mâncare, dar se îndoia că ar fi putut-o prinde cu încheieturile înlănţuite şi pline de sânge.

Lanţul captivilor urcă anevoie pe o alee îngustă şi Gomera începu să fie cotropită de panică. Încotro îi ducea negustorul? În partea de miazănoapte a cetăţii nu erau decât mormintele. Ştia că Samaria avea o piaţă de sclavi, dar nu o văzuse niciodată.

Apoi îi simţi mirosul, şi mirosea ca ea.

A murdărie. A excremente. A sclavi. Auzea gemetele sufletelor acelora chinuite şi ştiu de ce aşezaseră piaţa lângă morminte. *De ce să mai trăieşti când viaţa ţi-e moarte pe picioare?*

„Formaţi un şir pentru ca stăpânul de sclavi să vă poată inspecta." Arameanul pocni din nou din bici şi Gomera tresări, aliniindu-şi umerii lângă ai bărbaţilor din stânga şi dreapta ei. „Ia te uită la asta," îi zise el stăpânului de sclavi. „Este o epavă acum, dar a fost curva personală a generalului Eitan."

Gomera îşi impuse să se oprească din tremurat şi îşi aţinti privirea asupra unui nor nedefinit de pe cer, îngăduindu-i bărbatului să o inspecteze din creştetul capului şi până în vârfurile degetelor. „Sunt sigur că a fost cândva frumoasă, dar a fost călărită prea mult, precum o iapă bătrână. Bărbaţii care cumpără sclavele mele caută mânzele cele mai zvelte şi lucioase din regat."

Gomera îşi goli fiinţa de tot ce era omenesc, devenind obiectul pe care îl doreau bărbaţii. Îşi ridică o mână la obrazul bărbatului, luând cu ea şi mâna încătuşată a sclavului de lângă ea. „Ai vreo idee câte învaţă o femeie a plăcerilor de la atâţia învăţători?" Îşi cuibări faţa la grumazul lui asudat, şoptind, „Dă-mi şansa de a mă dovedi unui client. Nu vă voi dezamăgi, nici pe ei, şi nici pe tine." Se înecă cu cuvintele şi, pentru întâia oară, era recunoscătoare că stomacul îi era gol. Păşind înapoi în şir, băgă de seamă privirea sticloasă din ochii stăpânului de sclavi şi ştiu că acesta avea să-i ţină partea.

„Dă-i jos lanţurile. O răscumpăr eu." Un domn mai în vârstă, cu un aer impunător, ieşi din umbră. Bătu din palme încet, ritmic. „Acela a fost un joc de excepţie."

Ea îşi înclină capul într-o plecăciune regească.

„Pot vedea de ce Eitan te-a preferat."

„Nu m-a preferat. Am fost singura pe care a avut-o." Își ridică o sprânceană. „Îl cunoști pe general în persoană?"

Stăpânul de sclavi îi desfăcu cuiele lanțurilor de la încheieturi și le scoase. Ușurarea era copleșitoare. Gomera închise ochii și suflă aer rece pe carnea vie, roasă, zăbovind preț de o clipă.

Apoi, cuprinsă din nou de panică, deschise, brusc, ochii. Un potențial stăpân stătea în așteptare. Nu cumva întârzierea ei îl înfuriase?

Bărbatul o privea lung și o emoție necunoscută îi alimenta un surâs de plăcere. „I-am întâlnit pe generalul Eitan și pe regele Menahem. Îi cunosc destul de bine încât să mă țin departe din calea lor și să-mi țin vistieria închisă."

Gomera își simți lanțurile de la glezne căzându-i la pământ și aproape că se prăbuși și ea odată cu ele. Liberă. Nu-și închipuise niciodată bogăția acestui cuvânt, până în clipa aceasta. Își întoarse privirea asupra acelui nobil neobișnuit, înțelegând totodată că nu avea să mai fie vreodată liberă. Cu o plecăciune adâncă, zise. „Cum te pot sluji, domnul meu?"

Bărbatul numără cinci arginți în mâna stăpânului de sclavi și apoi o săltă în brațe. „Mai întâi, te voi sluji eu pe tine."

Stânjenită mai mult de slăbiciunea decât de goliciunea ei, Gomera îi opuse rezistență, împingându-i pieptul cu mâinile. „Te rog, domnul meu, pot umbla și singură."

Bărbatul se opri, iar ea se aplecă înainte, gândindu-se că avea să o lase cu picioarele pe pământ. El, însă, o zdrobi de pieptul lui. „Nu te mai zbate." Glasul îi era ferm, dar nu supărat. Ea îngheță, contenindu-și orice mișcare, de teamă să nu o ducă înapoi la piață. Dar bărbatul își reluă mersul cu pași mari și îi repetă cu mai multă blândețe, „Poți să nu te mai zbați de-acum."

Bunătatea din glasul lui o pătrunse și Gomera se luptă cu emoții pe care le crezuse, de multă vreme, moarte. Își lăsă capul la pieptul lui, hotărâtă să se supună poruncilor lui și să-și ascundă lacrimile.

Bărbatul încetini când ajunseră la o trăsură din lemn sculptat. Avea patru roți aproape tot atât de mari cât Gomera, cu spițe bătute cu aur. Un teanc de covoare delimitau patul trăsurii, iar când o săltă pe ele, Gomera se scufundă în moliciunea lor ca într-un nor. „Să te acoperim,"

zise el, desfășurând o pătură grea peste ea. „Pesemne că ești înghețată și nu avem nevoie să mai facem iarăși paradă..."

„Nu, așteaptă!" În vreme ce țesătura aceea fină plutea peste trupul ei ostenit de drum și însângerat, Gomera se gândea la lucrurile acelea frumoase pe care le mânjea. „Nu sunt curată." Îi veni în minte cuvântul cunoscut îndeaproape de regele Ozia. *Necurat! Necurat!* Un nod de emoții îi înghiți orice alt argument.

Bărbatul se aplecă peste parapetul căruței, își depuse un sărut pe un deget și îl transferă pe fruntea ei. „Toate lucrurile din căruța asta pot fi spălate, micuțo. Inclusiv tu."

Bărbatul descâlci hățurile de pe stâlpul de care era priponit carul, păși cu îndemânare pe o spiță și se smuci pe banca vizitiului. Gomera se minună de puterea și agilitatea bătrânului. După bănuielile ei, era cam de o seamă cu Amos și Yuval – de fapt, trăsăturile și purtarea lui îi aduceau aminte de Yuval. Se destinse în îmbrățișarea covoarelor și își odihni brațul peste ochi. *Voi vedea o asemănare cu Yuval în orice om care se poartă cu bunătate cu mine?*

Noul ei stăpân plesni hățurile și urni din loc singurul bou ce era înjugat la căruța lui. Se lăsă apoi pe spate și explică, „Majoritatea oamenilor mă socotesc puțintel neconvențional, pentru că am un bou ce îmi trage căruța în cetate, dar dealurile Samariei obosesc repede un măgar sau un catâr. Eu sunt negustor, iar Sampson al meu mă ajută să-mi transport mărfurile cu pași mai siguri, pe drumurile îngreunate de noroi."

Sampson. Numele pisicii ei din Tecoa. Mânia luă locul dispoziției ei plângăcioase. Dacă zeii îi jucau feste, ea refuza să fie obiectul jocului lor. Gata cu amintirile sentimentale despre Ozia, despre Yuval sau despre o pisică nătângă! „Să-mi fie cu iertare, stăpâne, dar te superi dacă îmi spui cum te cheamă?" Sfârșeala o hărțuia, dar putea tot atât de bine să-și înceapă munca încă de pe acum. Dacă, însă, omul spunea că numele lui era Osea, avea să se arunce sub copitele boului!

El se întoarse din scaunul lui, cu un zâmbet radiant, ce îi dădea la iveală dinții de un alb strălucitor. Era chiar chipeș pentru un bărbat mai în vârstă. „Eu sunt Ezri, micuțo. Iartă-mă că nu m-am prezentat mai devreme." Părea încântat că ea preluase inițiativa. „Și care este numele tău?"

„Gomera. Numele meu este Gomera. Înseamnă *completă.*" Fu,

deodată, recunoscătoare pentru ofițerul israelit care o găsise în deșert și pentru cunoștințele lui triviale legate de nume.

„Completă," zise el, întorcându-și atenția asupra drumului din fața lui. „Ei bine, Gomera, cred că se potrivește planurilor pe care le am cu tine. Soția mea a murit acum trei luni și am câțiva servitori acasă la mine. Cred că tu îmi vei întregi gospodăria."

Gomera cântări descoperirea, dându-și seama că Ezri fusese, probabil, unul dintre negustorii înstăriți ai Samariei, pe când ea locuia în bordelul lui Tamir. Fusese oare unul dintre clienții ei și nu-l mai recunoștea? „Domnul meu, eu am trăit cândva în Samaria – într-o casă aflată în proprietatea lui Tamir. Ești familiar cu afacerea ei?"

Îl auzi oftând. „Știu de bordelul lui Tamir. De fapt, femeia ce deținea bordelul înaintea lui Tamir îmi era prietenă de familie. Dar n-am apelat niciodată la serviciile unei curve. I-am rămas loial soției mele în toți cei treizeci și doi de ani de căsnicie." Îi aruncă un rânjet peste umăr. „Sunt sigur că eu și cu tine nu ne-am mai întâlnit."

Ea băgă de seamă o gropiță abia perceptibilă în obrazul lui drept, deasupra bărbii cenușii și îngrijite. „Dar înțelegi cine sunt eu – *ce* sunt eu?"

„După cum ți-am mai spus, majoritatea oamenilor mă socotesc excentric, Gomera. Eu înjug un bou la carul meu în cetate și cumpăr o curvă tânără ca să-mi fie tovarășă la bătrânețe." Scutură din umeri și râse. „Bănuiesc că amândoi încercăm ceva nou, nu-i așa?"

42

Isaia 6:1

În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Convoiul de la înmormântarea regelui Ozia se întindea de la poarta cea mai sudică a Ierusalimului, trecând prin valea Hinomului și urcând dealul ce ducea la En-Rogel. Se părea că toată Iuda se strânsese să-și deplângă regele lepros.

Osea băgă de seamă că Isaia își ștergea amândoi ochii, și inima i se frânse. Moartea lui Ozia fusese o lovitură grea pentru prietenul lui, care resimțea rolul de al doilea tată pe care îl jucase regele cu atât mai intens cu cât acum îl pierdea.

„A putut Abba Amoț să vorbească cu Ozia, înainte de sfârșit?" Glasul lui Osea era scăzut.

Isaia alesese să meargă în rândul profeților, în loc să se alăture casei împărătești, în capul convoiului. Dând cinste dorințelor lui Amoț, Isaia și Ozia se învoiră să păstreze tăcerea asupra idolatriei acestuia, cu condiția ca închinarea lui să înceteze. Mulți dintre profeții mai tineri nu aveau niciun motiv să observe relațiile familiale încordate.

„Abba l-a vizitat pe Ozia cu o zi înainte ca acesta să moară, dar eu nu am fost invitat. Au vorbit în privat. Când s-a întors acasă, era mai luminos la față, așa că am tras concluzia că a făcut pace cu verișorul Ozia." Isaia îi aruncă o privire lui Osea, zâmbind printre lacrimi. „Eu cred că Aya i-a înmuiat inima lui Abba în multe feluri, cât a stat la

noi acasă." Înaintară anevoie şi fără o vorbă prin bălegarul şi noroiul Hinomului, în vreme ce duhoarea înţepătoare a focurilor încă nestinse le irita ochii, şi aşa înroşiţi de plâns. „Ieri, când ne-am golit lăzile de gunoi, am văzut bucăţile sfărâmate ale unui idol, Osea. Cred că era Aşera lui Abba." Pe chip i se citea un amestec de bucurie şi teamă. „Dacă el a făcut tot progresul acesta, şi-a deschis inima – şi apoi profeţia mea de azi îl îndepărtează din nou? Nu ştiu cum aş putea merge mai departe, ştiind că l-am amărât în clipa în care începuse să creadă..."

Osea îl opri pe Isaia cu o mână pe umăr, lăsându-i pe ceilalţi profeţi să treacă înaintea lor, în drum spre locul de îngropăciune. „Eşti sigur de chemarea ta, Isaia? Ai auzit glasul lui Iahve?"

„Ştii bine că da."

„Crezi că Domnul te-a chemat să rosteşti mesajul Lui, aici, azi, la înmormântarea regelui Ozia?"

Isaia se uită spre capul convoiului, unde regele Iotam călărea pe măgarul lui alb, urmat la o distanţă respectuoasă de cei din casa lui, între care se numărau şi Amoţ şi Aya. Osea şi Isaia aveau să li se alăture pentru ceremonie, la cererea lui Iotam, dar pe chipul lui Isaia părea a se da un război între emoţiile lui. În sfârşit, hotărârea puse stăpânire pe ele. „Templul lui Iahve rămâne în ruine. Verişorul meu Iotam n-a făcut niciun efort de a-i cârmi pe oameni înapoi în prezenţa lui Iahve. Ne aflăm în blestemata vale a Hinomului, unde încă mai ard jertfe păgâne, iar bărbaţii ce îl plâng pe regele Ozia vor trece curând pe lângă înălţimea de la En-Rogel. În ce loc mai bun, cărei audienţe mai nimerite, aş putea să declar mesajul lui Iahve?" Cu umerii drepţi şi bărbia ridicată, mai zise, „Da. Azi este ziua în care voi vorbi în Numele lui Iahve, prietene. Trebuie să am încredere că El îşi va continua lucrarea în inima tatălui meu."

Osea îşi puse un braţ pe după umerii lui Isaia şi cei doi îşi reluară umbletul măsurat. „Fiindcă lui Ozia i-a fost refuzat dreptul de a fi îngropat în mormintele regilor, poate că Iotam se va simţi mângâiat că Iahve a vorbit printr-un profet, la mormântul tatălui său."

„Putem nădăjdui una ca asta," zise Isaia pe un ton plin de îndoială şi cu o sprânceană ridicată.

Când convoiul începu să se strângă în câmpul aflat în proprietatea urmaşilor lui David, Isaia se sprijini de Osea. „Sunt îngrozit. Mai degrabă m-aş ascunde aici cu profeţii sau aş rămâne nebăgat în seamă

lângă Abba și Aya – plângându-l pe Ozia împreună cu restul lui Iuda."
Osea trase aer în piept, gata să-l încurajeze, însă hotărârea lui Isaia vorbi înaintea lui. „Dar *voi fi* ascultător, prietene. Focul din mine nu va fi stins până când nu rostesc mesajul lui Iahve."

Osea îl bătu ușor pe umăr, mergând în urma lui prin mulțime ca să-și ocupe locul între cei din casa regelui, după cum le ceruse Iotam. „Ai încredere că Iahve te va conduce," îi șopti în vreme ce își târșâiau picioarele prin iarba înaltă până la genunchi.

Dar tu, Osea, vei fi ascultător? Tu ai încredere în Mine să te conduc? Glasul nu era decât o șoaptă în duhul lui, nicio adiere răcoroasă, niciun foc în trupul lui.

Pesemne că își închipuise. Merse mai departe în urma lui Isaia, zorind să ajungă în fruntea convoiului.

Dar înainte de a ajunge la suita regală, auzi din nou chemarea blândă a lui Iahve: *Arată-i iarăși dragostea ta.*

„Poftim?" Se opri cu un picior în aer.

Isaia se întoarse spre el, cu un aer nedumerit. „Te simți bine?" îi strigă, de la câțiva pași înaintea lui.

„Voi fi bine. Ia-o înainte."

Isaia își reluă pasul frenetic, dar Osea încetini într-un marș hotărât. „Cum adică, «Arată-i din nou dragostea ta»?" șopti el.

Cumpăr-o înapoi. De astă dată, glasul vorbi însoțit de o adiere blândă.

Teamă. Mânie. Anticipare. Frustrare. Le simți pe toate în vreme ce își iuți pasul ca să-l ajungă din urmă pe Isaia. Trecuseră aproape patru ani de când Gomera îl ajutase să scape din Arpad. Își refăcuse viața în Tecoa. Copiii erau adaptați și mulțumiți, zilele și le petreceau cu Aya și Yuval, iar serile acasă cu el. Cum putea Iahve să-i ceară să *le* tulbure viețile din nou? Ami nici măcar nu-și aducea aminte de mama ce îl abandonase. *De ce să o aduc înapoi acum, Iahve?*

Niciun răspuns.

Continuă să meargă într-o pâclă a deziluziei, murmurând motivele pentru care era sigur că înțelesese greșit chemarea lui Iahve. În sfârșit, ajunse la locul de îngropăciune, un deal stâncos, unde o peșteră naturală avea să fie sigilată cu un bolovan mare. Osea își ocupă locul între Isaia și tatăl acestuia, Amoț.

Gata să-și înceapă binecuvântarea, marele-preot ridică Nehushtanul

sacru – șarpele din aramă pe care îl făurise Moise în pustie ca să-i vindece pe aceia mușcați de vipere. Dar, în locul glasului monoton al bătrânului preot, răsună, purtat de vânt, glasul rezonant al lui Isaia. „Rege Iotam, știi că l-am iubit din toată inima pe tatăl tău și că dragostea mea pentru Iuda curge din sângele împărătesc al lui David – la fel ca și-a ta."

Un singur semn al capului din partea lui Iotam îi dădu permisiunea de a continua.

„Am primit un mesaj din partea lui Iahve pentru Iuda. Pot să vorbesc?" Cu o plecăciune umilă, așteptă aprobarea verișorului său.

„Abba, nu!" strigă prințul Ahaz, fluturându-și brațul grăsuț. „Spune-i că nu, Abba. N-ar trebui să aibă voie să vorbească la înmormântarea lui Saba!" Băiatul, foarte apropiat ca vârstă de Izreel, dădea deja semnele aroganței și îndreptățirii specifice obârșiei sale regești.

„Ahaz." Iotam puse o mână pe umărul fiului său pentru a-l reduce la tăcere și își îndreptă atenția asupra lui Isaia. „Sunt întotdeauna dispus să aud mesajul lui Iahve. Vorbește, Isaia."

Osea urmări schimbul tăcut de priviri dintre Iotam și Isaia, înainte ca profetul debutant să-și închidă ochii și să-și deschidă gura. „L-am văzut pe Adonai stând pe un tron înalt și măreț. Poalele robei Sale umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra Lui. Fiecare avea șase aripi. Cu două își acopereau fețele, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Ei strigau unul către altul și ziceau, «Sfânt, sfânt, sfânt este Iahve Savaot! Tot pământul este plin de gloria Lui.» Glasurile lor zguduiau temeliile stâlpilor ușii și templul s-a umplut de fum."

„Isaia," îl întrerupse regele Iotam, „templul din viziunea ta era același templu al lui Iahve de aici, din Ierusalim?"

„Da, domnul meu – doar că era bine îngrijit și strălucea de o lumină cerească."

Regele își încreți fruntea, vădit nemulțumit că îi adusese aminte de neglijența lui față de templu. „Mai departe."

„Așa că am zis, «Oh, nu! Sunt damnat. Orice cuvânt ce îmi trece de buze este păcătos. Trăiesc în mijlocul unor oameni cu buze păcătoase. L-am văzut pe Iahve Savaot!»

Atunci, unul dintre îngeri a zburat până la mine. În mână avea un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștii de pe altar. Mi-a atins gura

cu el și mi-a zis, «Ți-am atins buzele. Vina ți-a fost luată și păcatul ți-a fost iertat.»

Apoi am auzit glasul lui Adonai zicând, «Pe cine să trimitem? Cine va merge pentru noi?»

Eu am zis, «Iată-mă. Trimite-mă!»"

Adunarea se cufundase în tăcere, captivată de scena cerească a viziunii lui Isaia. Și Osea își închipuia că se află în sala tronului lui Dumnezeu Însuși, că era curățat de focul sfânt și că se oferea din nou pe sine. Ce manifestare incredibilă a conlucrării dintre puterea lui Dumnezeu și îndurarea Lui! Măreția lui Iahve – atât de necuprinsă încât numai poalele robei îi încăpeau în maiestuosul templu de odinioară, din cetatea lor de aur. Și totuși, scopul focului Său sfânt era întotdeauna să curățească, nu să distrugă.

Osea se prăbuși în genunchi și își îngropă fața în mâini. *Trimite-mă, Iahve! Trimite-mă! Îmi voi arăta dragostea față de Gomera și o voi cumpăra înapoi. Mă voi supune Ție, chiar dacă sunt un om cu buze necurate și trăiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Curățește-ne, Adonai, și trimite-mă.*

Glasul regelui Iotam îi întrerupse momentul sacru. „Poți da o interpretare viziunii tale pentru noi, Isaia? Spune-ne ce crezi tu că are de gând să facă Iahve cu o viziune atât de vagă."

Osea își ridică fața din dosul mâinilor tremurânde, uluit. *Viziune vagă?* Se aștepta să vadă dezamăgire pe fața lui Isaia – aceeași deziluzie pe care o simțea el însuși. Însă chipul prietenului său era luminat de o strălucire încrezătoare.

„Iahve mi-a zis, «Du-te și spune-i poporului acestuia: Oricât de mult asculți, nu vei înțelege niciodată. Oricât de mult te uiți, nu vei vedea niciodată.» Rege Iotam, ai fost avertizat în repetate rânduri să nimicești înălțimile și să restaurezi închinarea înaintea lui Iahve în templul Lui. Până când nu dai ascultare descoperirii pe care o ai deja, nu vei primi nicio înțelegere nouă."

Și, cu aceste cuvinte, ce încă apăsau greu pe inima lui Osea, Isaia îi întinse o mână lui Aya, care veni de bunăvoie la el. „Să mergem acasă," îi zise el.

„Așteaptă!" Amoț stătea aidoma unei căprioare prinse în ținta arcului unui vânător, uitându-se mai întâi la Iotam și apoi la Isaia. Bătălia din inima lui îi încingea fața. „Tatăl tău a fost un om bun," îi zise tânărului

rege. „Puterea lui Iahve nu l-a distrus. Suferința l-a făcut mai puternic, până la urmă."

Părând a se lupta încă cu vorbele lăsate nerostite, ochii lui Amoț se opriră asupra lui Aya. Chipul i se înmuie și bătălia fu câștigată. „Mi-am irosit ani buni din viață fiind mânios și înfricoșat." Își întoarse atenția asupra lui Iotam și adăugă, „Nu face greșelile mele. Nu da voie păcatelor tale să-l rănească pe fiul tău."

Iotam nu dădu niciun răspuns, ci se mulțumi să-i privească pe profeții ce se îndepărtau în urma lui Isaia și a familiei lui de locul de îngropăciune. Mulțimea adunată rămase tăcută. Osea nu auzea decât plânsetul lui Amoț – și șoapta mângâietoare a lui Isaia în vreme ce mergea braț la braț cu tatăl său.

Osea ședea la căpătâiul lui Amos, zgâindu-se la chipul prietenului și învățătorului său, pe care se dezlănțuise o furtună. Profetul patriarh fusese țintuit la pat ani de-a rândul, dar nu era cu nimic mai puțin îndărătnic decât atunci când îngrijea de oi. „N-ai să o aduci pe curva aceea înapoi în tabără!"

„Vrei să sfidezi porunca lui Iahve și să mă forțezi să trăiesc în minciună înaintea discipolilor mei?" i-o întoarse Osea pe un ton pe măsură. „Eu îi învăț la ore că trebuie să dea ascultare Domnului în orice le-ar spune – oricând, oriunde și oricui i-ar chema să profețească."

„Dar cum rămâne cu copiii tăi?" îl asaltă șoapta lui Yuval, din spatele lui. Când se întoarse, Osea o găsi așteptând cu o ceașcă de vin îndoit cu apă. „S-au liniștit, în sfârșit, și dacă ți se întâmplă ceva în încercarea ta de a o găsi pe Gomera? Deja au pierdut un părinte."

Osea refuză băutura, dorindu-și să-i poată lua deopotrivă ceașca și mâhnirea lui Yuval. Aceasta lăsă ceașca deoparte și se lăsă în genunchi lângă umărul soțului ei, mângâindu-i fruntea.

„Mai degrabă aș fi mușcat de o viperă decât să o aduc pe Gomera înapoi în viețile copiilor – sau în a mea –, dar trebuie să ascult de porunca lui Iahve. Domnul a spus să o răscumpăr și să-i arăt din nou dragostea mea." Îl strânse pe Amos de mână și scoase un oftat frustrat. „Dar mai întâi trebuie să o găsesc. Iahve a rămas tăcut de când m-am întors de la înmormântarea lui Ozia. N-am nicio idee unde să o caut."

Chiar atunci, surprinse un schimb de priviri între prietenii lui. Yuval

începu să-și facă de lucru cu un tiv, iar Amos își împături și netezi păturile – de mai multe ori. Tăcerea lor striga în gura mare conspirație.

„Ce îmi ascundeți voi doi?"

Yuval ridică o sprânceană, insistând ca Amos să dea explicațiile. „Gomera este în Samaria," șopti bătrânul profet. „Domnul m-a trezit astă-noapte și mi-a spus."

„Și îmi spui abia acum?" strigă Osea, ridicându-se atât de iute încât își răsturnă scaunul.

„Șezi, tinere!" Ochii lui Yuval aruncau scântei, arătându-i scaunul rătăcit.

Simțindu-se mustrat cum se cuvenea, Osea trase aer adânc în piept și își regăsi calmul. „Ce altceva ți-a mai spus Domnul?" întrebă, așezându-se pe scaun, lângă învățătorul lui, cu fața spre Yuval.

Chipul lui Amos semăna cu al unui copil bosumflat. Uitându-se încoace și încolo, părea deranjat de confesiunea pe care era forțat să o facă. „Iahve nu mi-a mai spus nimic, dar am păstrat legătura cu iscoadele iudaice, care îmi spun că Samaria este o oală aflată sub presiune, gata să împroaște distrugere."

„Cunosc primejdia, dar cel puțin nu mai trebuie să mă tem de cei doi bărbați ce îmi voiau moartea." Osea simțise o oarecare ușurare când auzise de moartea lui Menahem, dar când fiul lui, regele Pecahia, îl înlocuise pe Eitan cu un nou comandant pe nume Pekah, Israel se învolbură de tulburare.

Cu ochii umezi, Amos își încleștă fălcile. „Pericolul trece dincolo de chestiunile personale, fiule. Iotam trimite iscoade iudaice să ațâțe oala, sprijinind o lovitură de stat în Efraim, în vreme ce fiul lui Menahem este încă vulnerabil în Samaria."

Osea se opri, gândindu-se la complicațiile unui iminent război civil în Israel. „N-am auzit asta."

„Trebuie să călătorești prin deșert și să stai la casa sigură din Șilo," zise Amos, părând, în sfârșit, resemnat cu decizia lui Osea. „Din câte știm noi, rămâne un loc de refugiu pentru iscoadele din Iuda."

„Dar nu vei ști că nu e sigur decât când nu va mai fi!" Argumentul lui Yuval era mai degrabă emoție decât rațiune, dar lacrimile ei cântăreau mai mult în balanță decât o mie de fapte.

„Dacă Iahve v-a dezvăluit că Gomera se află în Samaria..." – Osea o apucă pe Yuval de mână și strânse în a lui comoara zbârcită și bătută de vreme – „nu credeți că El mă va și proteja, în această călătorie?"

Văzu cum în dosul ochilor ei prindeau formă niște gânduri. Teama se prefăcu în întrebări, iar întrebările zămisliră ceva nou. „Vin cu tine!" icni ea, părând tot atât de surprinsă ca și cei doi bărbați.

„Oh, Yuval," își pregăti Osea o obiecție neîntârziată. „Nu cred că..."

„Categoric, nu! Îți interzic!" Strigătul lui Amos instigă un acces de tuse. „Vei rămâne... chiar acolo... pe rogojina aceea," zise apoi, arătând cu degetul pielea creață de capră, de lângă el.

Yuval așteptă ca tusea lui Amos să se potolească. Osea îi urmărea fără o vorbă, cu obrajii înfierbântați de un foc sfânt. Simțea și el că Iahve o chema pe Yuval să îi însoțească, dar nu îndrăznea să-și vâre nasul în chestiuni ce îi priveau pe un soț și soția lui.

Tusea lui Amos se domoli, dar fruntea îi rămânea încrețită, iar Yuval îi îndepărtă îngrijorarea cu un sărut. În loc să se adreseze soțului ei, însă, se întoarse către Osea. „Te-ai gândit la reacția pe care ar putea-o avea Gomera la sosirea ta? Din ce ne-ai relatat de la Arpad, este hotărâtă să rămână curvă. Deși Iahve ți-a poruncit să-i arăți dragostea *ta* și să o răscumperi, nu a zis și că ea se va întoarce de bunăvoie cu tine, la Tecoa." Ochii ei încețoșați îi cuprindeau sufletul, iar confuzia i se așeză ca o piatră în stomac.

„Dar Iahve a făgăduit la Arpad că El «îi va vindeca de necredincioșia lor»." Osea se întreba dacă nu cumva interpretase greșit și mesajul lui Iahve, și pe cel al lui Yuval. „Am crezut că vrei să vii cu mine."

„Vreau să te gândești cum ar putea gândi Gomera – gândește-te la Iahve așa cum se gândește la El cineva care nu-L cunoaște și nu crede cuvintele Lui." Yuval îl strânse pe Osea de mână și rosti durerosul adevăr. „Domnul a zis că Israelul este o curvă incurabilă și că renunțase la Gomera. Dar acum îți spune să o răscumperi. Gomera ar putea vedea toate acestea ca fiind inconsecvențele și capriciile sforăitoare ale unui zeu distant, dar noi știm că Iahve este adevărat și fără greșeală în căile Lui." Șovăi, cercetându-i ferestrele sufletului. „Deci, care e răspunsul, Osea? Cum poate Iahve spune că a renunțat la o femeie pe care îți poruncește apoi să o răscumperi?"

Osea își simțea gâtul prea strâns ca să poată vorbi. Nu avea un răspuns. Iahve fusese dintotdeauna stânca lui de nezdruncinat, constanta din furtunile vieții. Când îi punea întrebări Domnului, o făcea de pe poziția credinței, nu a opoziției. Și de ce nu luase în calcul până acum

posibilitatea unei alte respingeri din partea Gomerei? Chemarea lui Iahve fusese atât de clară, atât de insistentă. Era oare naiv sau ignorant, ori şi una, şi alta?

Tânjind deodată să afle ce gânduri avea Yuval, o bătu uşor pe mână. „Ce mi-ai zis tu odată? Femeile aud mai multe pentru că îşi ţin gurile închise atunci când bărbaţii vorbesc."

„Ei bine, nu ştiu dacă eu am spus asta, dar cu siguranţă merita să o spună cineva." Chicoti scurt şi apoi continuă. „Osea, fiul meu, Iahve simte fiecare culme a emoţiilor noastre, cunoaşte fiecare eveniment dintr-o singură privire. Nu există progres în ceea ce este etern, doar fiinţare. Fiecare cuvânt ce iese din gura lui Elohim este adevărat. Este dincolo de raţiunea omenească să îl potriveşti pe o axă a timpului."

Osea înghiţi; gura îi era uscată, dar inima plină. Se uită la Amos şi văzu pe chipul profesorului său un zâmbet poznaş. „De ce nu învaţă ea profeţii?"

Bătrânul o bătu uşor pe mână pe nevasta lui. „Ea este tutorele meu personal."

Lui Osea i se topea inima văzând iubirea dintre ei. Era confortabilă. Neprefăcută. Reală.

„Vin cu tine în Samaria," afirmă Yuval din nou, fărâmiţând clipa aceea de pace.

„Nu te duci nicăieri, femeie!" Lui Amos îi dispăru tot umorul plăcut.

Yuval îşi ocupă locul pe rogojina de lângă soţul ei – cel pe care i-l indicase în răbufnirea lui. „Amos, iubirea mea, uită-te în ochii mei." Când el refuză, ea se apleacă deasupra lui, ca el să-i vadă faţa dulce şi rotundă. „Uită-te la mine şi spune-mi că nu simţi îndemnul Duhului în inima ta. Ştii că trebuie să plec cu băiatul." Îl mângâie din nou pe frunte. „Tu strigi la mine doar când îţi este teamă."

Osea văzu o lacrimă solitară alunecând din colţul ochiului lui Amos. „Dacă Iahve mi te ia?"

„Iahve ne va păzi, iubirea mea," zise Yuval şi se întoarse spre Osea cu un calm ce păru a inunda încăperea. „Gomera m-a ascultat întotdeauna. Din clipa în care ne-am întâlnit, m-a asociat cu o veche prietenă de-a ei pe nume Merav. Eu cred că vei avea mai multe şanse să o convingi să se întoarcă acasă dacă sunt şi eu cu tine."

Osea dădu din cap. „Îţi mulţumesc, Yuval. Poate că ar trebui să facem în aşa fel încât călătoria noastră să pară una de afaceri. Vin să te

iau în zori și voi strânge lâna tunsă de curând și câte ceva din țesăturile de anul trecut. Ne vom da drept mamă și fiu în piața Samariei."

Ea îi făcu din ochi. „Nu întindem coarda prea mult în cazul nostru, nu-i așa, dragă?"

Osea se îndoi de spate ca să așeze un sărut pe fruntea lui Amos. „O voi aduce acasă teafără, prietene. Ai încredere în mine."

Amos îl înșfăcă pe Osea de mână și i-o strânse cu o putere surprinzătoare. „Eu am încredere în cineva mult mai mare să vă aducă pe amândoi înapoi teferi. Și dacă Gomera se întoarce – Iahve mă va ajuta să o primesc și pe ea bine."

43

OSEA 3:1

Domnul mi-a zis: „Du-te iarăşi şi iubeşte o femeie iubită de un ibovnic şi preacurvă; iubeşte-o cum iubeşte Domnul pe copiii lui Israel, care se îndreaptă spre alţi dumnezei şi care iubesc turtele de stafide!"

Ezri şedea pe o pernă lângă masa lui incrustată cu fildeş – era ultima piesă ce îi mai rămăsese din frumosul mobilier. „Douăzeci şi unu, douăzeci şi doi, douăzeci şi trei." Ridică o privire învinsă spre Gomera.

„Ajunge?" întrebă ea, cunoscând răspunsul, dar având nevoie să-l audă, oricum. Decizia regelui Menahem de a plăti tribut Asiriei salvase Israelul de o invazie imediată, dar storcea ţara de vlagă. Când murise în somn, după zece ani de domnie, fiul lui, regele Pecahia, moştenise vistieriile goale ale palatului. În fiecare an, când asirienii ridicau preţul tributului, Pecahia pasa povara negustorilor înstăriţi. Acum, cuferele negustorilor erau tot atât de goale ca ale palatului.

„Nu, nu ajunge." Ezri se întinse după plosca de vin, dar era goală – era a doua pe care o băuse azi şi abia dacă era trecut de miezul zilei.

„Poate că dacă ai pune deoparte argintul pe care îl dai pe vin, n-ai fi nevoit să-ţi vinzi proprietăţile ca să împlineşti cerinţele regelui."

„Poate că dacă te vând *pe tine*, voi avea destul cât să-l plătesc pe rege şi să-mi cumpăr vin!" strigă el, izbind cu pumnul în masă şi tulburând teancurile de arginţi pe care le aranjase cu meticulozitate.

Gomera îşi feri privirea pentru ca el să nu-i zărească frica. Niciodată nu o bătuse. De fapt, niciodată nu-şi schimbaseră vreun cuvânt urât.

până în urmă cu câteva luni. Ezri bea tot mai abitir cu cât argintul i se împuțina, și bărbatul gentil pe care îl cunoștea ea ajunsese irascibil. Gomera cunoștea semnele. Bătăile aveau să înceapă în curând. Și probabil că le merita.

„Îmi pare rău că am strigat." Mâinile lui îi alunecară în jurul taliei, și bărbatul își îngropă fața în locul lui preferat, la grumazul ei. „Știi că te iubesc, Gomera."

„Știu. Ești obosit. Poate că ar trebui să te odihnești." Era singurul bărbat – în afară de Osea – care îi spusese că o iubea. Dacă nu ar fi decis că bărbații erau incapabili de asta, poate că l-ar fi crezut. Oricare îi erau neajunsurile – foarte puține, de altminteri –, Ezri fusese bun cu ea. La început, mai mult ca un tată decât ca un soț, o umpluse de daruri. Ei îi păruse *cinstit* să-i ofere, din când în când, plăcere, din moment ce o făcuse stăpână peste trei servitori de-ai casei. Dar ceilalți fuseseră vânduți împreună cu cea mai mare parte a mobilei, bijuteriilor și garderobei Gomerei. Rămăseseră doar ei doi. Ezri își petrecea vremea, în mare parte, scuzându-se și în restul timpului, odihnindu-se.

Cel puțin, aici îi era cald și era bine hrănită.

O bătaie la ușă întrerupse tentativa lui de pasiune la beție. Ezri se împletici și Gomera se trase din strânsoarea lui. Până să ajungă ea la ușă, bătăile se întețiră de-a binelea.

„Deschide în numele regelui Pecahia!"

Gomera își ținu răsuflarea, întorcându-se către Ezri pentru instrucțiuni. El, însă, scutură din umeri, cu ochii prea încețoșați de vin ca să mai poată fi de vreun real folos.

Gomera deschise ușa, dar se strecură printr-o crăpătură îngustă, închizând-o în urma ei, în vreme ce Ezri rămase, mut, înăuntru. „Cum vă pot sluji, domnilor?"

Doi soldați în armură întreagă de piele stăteau cu sulițele pregătite. „Avem poruncă să colectăm tributul negustorului Ezri sau să punem mâna pe orice lucruri de preț are în posesie."

„Stăpânul meu se odihnește." Îi examină cu nerușinare pe fiecare, din creștetul coifului și până la vârfurile sandalelor. „Este în vârstă și cam istovit după activitățile solicitante din miezul zilei." Își linse buzele și se rezemă de ușă, trăgând nădejde că *ei* aveau să muște momeala.

Soldații schimbară rânjete răutăcioase. „Poate că ar trebui să te luăm pe tine ca să achiți datoria lui Ezri."

Ea își îndoi degetul, chemându-i mai aproape, păstrându-și glasul scăzut. „Mai bine vă întoarceți mâine la ceasul acesta și vă voi aștepta. Așa voi avea răgazul să strâng câteva bunuri de preț și să mă încredințez că stăpânul meu doarme dus."

Un moment de hotărâre din partea celor doi și soldatul mai înalt o mângâie pe obraz. „Pe mâine, atunci."

Ea așteptă până când ei dădură colțul casei următoare și apoi se strecură înapoi pe ușă.

Ezri stătea ca o statuie, cu o expresie îndurerată pe chip. „Ai fura de la mine și apoi m-ai părăsi în timp ce dorm?"

„Nu!" strigă ea, izbind podeaua cu piciorul, cu o frustrare crescândă. „Ia gândește-te puțin, Ezri. Știam că mă poți auzi și apoi – ce ți-a mai rămas de furat?"

Durerea lui se prefăcu în rușine. „Ce ne facem, Gomera? Te-am lăsat de izbeliște – așa cum am dezamăgit pe toată lumea. N-am fost în stare să găsesc un doctor să-mi vindece soția. Nu mi-am protejat surorile, cu ani în urmă. Poate că toate acestea sunt blestemul zeilor." O strânse în brațele lui, vărsând lacrimile pline de salivă ale mâhnirii saturate de vin. „Poate că dacă te vând unuia dintre prietenii mei, te pot ține departe de piața de sclavi. Măcar așa aș putea alege cine... cine..." Trupul lui îmbătrânit era scuturat de sughițuri. „Îmi pare rău... atât de rău."

„Nu te mai scuza!" Îl împinse înapoi, înșfăcându-l de umeri și scuturându-l zdravăn. „Gândește, Ezri! Gândește. Știi vreun loc în care am putea merge? Ai prieteni negustori, într-o altă cetate sau în altă țară, care ar putea să ne ajute?"

În ciuda eforturilor ei, lui Ezri îi căzu capul în piept. „Nu, Gomera. Mi-am clădit viața aici, în Samaria, cu soția mea. Am plătit un ispravnic de încredere să călătorească în locul meu, în vreme ce eu stăteam acasă și conduceam afacerea."

Ea își slăbi strânsoarea, îngăduindu-i să se prăbușească pe perna lui favorită. Loialitatea care îl făcuse un soț minunat îl făcea acum să fie un fugar frustrant.

O altă bătaie în ușă îi făcu pe amândoi să-și țină răsuflarea și să se uite lung unul la altul. „Ce ne facem acum?" șopti el.

Gomera își adânci privirea în ochii măriți de teamă ai bărbatului care o răscumpărase de la moarte, în urmă cu patru ani. Îi mângâie obrazul

şi se aplecă să-l sărute, în drum spre uşă. „*Noi* nu facem nimic, scumpul meu Ezri. Tu ai făcut destul. Soldaţii erau dispuşi să se mulţumească cu mine, cu doar câteva clipe în urmă. Să sperăm că te vor lăsa în pace pe tine, dacă mă duc de bunăvoie."

O a doua bătaie. *Cel puţin nu mai strigă, ca să le audă vecinii ameninţările.*

Deschise uşa, începându-şi răspunsul înainte de a-şi zări vizitatorii. „Voi veni dacă îmi făgăduiţi că nu..."

De cealaltă parte a uşii, o priveau lung două feţe şocate, dar familiare.

Ea îşi ţinu răsuflarea. „Osea? Yuval?"

Osea era uluit peste măsură de frumuseţea Gomerei. Părul i se revărsa în cascade peste umeri, precum firele de mătase toarsă, pe fondul unei rochii verzui ca marea. Dacă nu l-ar fi înghiontit Yuval, ar fi privit-o mult şi bine cu gura căscată.

Yuval o apucă pe Gomera de mână. „Ei bine, mă bucur să aud că eşti dispusă să vii cu noi. Am venit să te luăm acasă, fiică."

„Nu, aşteaptă." Pe chipul Gomerei, confuzia se războia cu panica. „Am crezut că sunteţi soldaţii. Au venit... vreau să zic... cum de m-aţi găsit?"

„Tot aşa cum te-am găsit şi în Arpad," zise Osea, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. „Iahve. Am ştiut că eşti în Samaria şi pe urmă am întrebat în piaţă de o femeie frumoasă, cu părul de aramă. N-ai fost greu de găsit."

„Nu pot pleca. Sunt sclavă. Eu..."

Osea puse o mână pe uşă ca să se încredinţeze că ea nu i-o va trânti în nas. „Ştiu. Iahve mi-a spus şi asta. Te rog, dacă ne dai voie înăuntru, aş vrea să-ţi explic."

„Cine este, Gomera?" Un bărbat distins, mai în vârstă, păşi în cadrul uşii, duhnind a vin. Faţa lui îşi pierdu orice culoare când o văzu pe Yuval. „Merav, tu eşti?"

„Cum ai numit-o, Ezri?" Gomera îi atinse obrazul ca şi când era o amforă fragilă.

Bătrânul nobil nu-şi putea dezlipi ochii de la Yuval. „Merav, eşti cu adevărat tu, după atâta amar de vreme?"

Yuval avea faţa albă ca piatra de var. Osea îi puse un braţ pe după

umeri, uitându-se în stânga şi-n dreapta, la şirul de case. „Gomera, te rog. Putem intra?"

Ea dădu din cap, deschizând larg uşa. Bărbatul, Ezri, părea a se trezi din stupoarea lui – sau din beţia vinului. „Îmi pare rău că nu vă pot oferi un loc pe canapea," zise el, „dar faceţi-vă comozi pe pernele din jurul mesei. Gomera, adu-le oaspeţilor noştri nişte vin."

„Nu, eu nu vreau vin," zise Yuval necaracteristic de scurt. „Vreau să ştiu cine este această Merav şi cum de o cunoaşteţi amândoi." Osea o văzu înmuindu-se în vreme ce cei doi locatari nedumeriţi bâjbâiau după propriile explicaţii.

„Cum e cu putinţă ca tu să o cunoşti pe Merav?" îl întrebă Gomera pe Ezri. „Ai spus că n-ai vizitat niciodată curvele din bordelul lui Tamir."

„Merav *nu* a fost o curvă!" strigă el, dar, aproape tot atât de brusc, chipul i se umplu de durere. „Sau a fost? Asta s-a ales de ea?"

Osea o simţea pe Yuval tremurând sub aripa lui protectoare, urmărind desfăşurarea poveştii. *Iahve, dă-mi înţelepciunea de a şti când să vorbesc, să ascult, să mă retrag şi să declar care e voia Ta.* Aşteptând, o ascultă pe Gomera în vreme ce descâlcea împreună cu stăpânul ei iţele unui mister prea incredibil ca să fie o coincidenţă.

„Merav a fost moaşa de la bordelul lui Tamir. Ea m-a crescut de când am fost dusă acolo, la doar doisprezece ani. Mi-a fost ca o mamă, dar a fost ucisă când Ieroboam a sacrificat zeilor cel dintâi copil. A încercat să scape bebeluşul de la moarte." Pe obrajii Gomerei se revărsară lacrimi, iar Osea se minună de tandreţea din vocea ei. „Tu cum ai cunoscut-o, Ezri? Ce ai vrut să zici când ai întrebat ce s-a ales de ea?"

Bătrânul o mângâie pe obraz şi îi netezi un cârlionţ arămiu, rătăcit în dosul urechii. O trata cu atâta afecţiune, deloc ca pe o sclavă, ci ca pe o prietenă. Osea îi urmărea cu mirare – şi cu invidie. Nu îndrăznea să se gândească la tot ce împărtăşiseră cei doi, a căror legătură era vizibilă şi sinceră.

Nobilul se întoarse spre Yuval, incluzând-o în explicaţia lui. „Tatăl meu a fost un om înstărit şi s-a căsătorit în familia bogată a mamei. Când s-a îndrăgostit de una din sclavele din casă, mama mea i-a tolerat indiscreţia, până când a început să dea semne că îi favorizează pe copiii sclavei. Servitoarea i-a născut două fete gemene – Merav şi Yuval –, şi amândouă mi-au fost foarte dragi."

Gomera icni, iar Osea o prinse pe Yuval de umeri în timp ce

acesteia îi cedară genunchii. Zărind o pernă pe podea, o călăuzi spre ea. Sprijinind-o pe Yuval de talie, Gomera se așeză lângă ea.

Yuval îl privea înlăcrimată pe Ezri. „Continuă."

Ezri înghiți cu greu. „Când am împlinit doisprezece ani – vârsta bărbăției – mama mea a poruncit ca gemenele să fie vândute. Eu am stăruit de Abba să nu o facă, dar nu s-a lăsat înduplecat. Familia mamei era influentă și un asemenea scandal ar fi putut ruina afacerea tatei."

Așteptându-se să aibă nevoie de mângâiere, Osea îngenunche lângă Yuval, dar găsi, în schimb, o față brăzdată de lacrimi și plină de uimire. „Iahve al meu a știut de la bun început," zise ea. „Așadar, stăpâne Ezri, ce vârstă aveau surorile tale – adică, ce vârstă aveam *noi* când am fost vândute?"

Bătrânul se schimonosi de durere. „Tu și Merav aveați cam cinci anișori." Ochii lui Ezri erau plini de bunătate, părând a căuta oarece recunoaștere. „Îți amintești ceva din trecutul tău?"

„Foarte puțin. De fapt, parcă viața mea ar fi un pergament gol înainte de călătoria la Tecoa. Nu-mi amintesc să fi avut vreo familie. Nu e ciudat?" Se lăsă în îmbrățișarea Gomerei și lacrimile începură să-I curgă nestăvilite, în vreme ce umerii îi erau scuturați de sughițuri de plâns. „Mi-ar fi plăcut să am un frate și o soră."

Ezri se lăsă în genunchi înaintea ei. „Poate că aș putea să-ți dau câteva detalii ca să-ți amintești. Abba mă ducea adesea la locuințele servitorilor ca să mă joc cu voi, fetele, cât stătea el în vizită la mama. Eu vă aduceam întotdeauna, ție și lui Merav, smochine glasate – pentru că le ascundeam în buzunarul robei, erau întotdeauna acoperite de scame, dar vouă vă plăceau și așa."

Yuval râse. „Poate că de aceea viața mea pare cel mai împlinită când am grijă de smochini." Dar scânteia din ochii ei păli pe neașteptate. „Știu că am fost vândută și trimisă în Iuda, dar ce s-a ales de Merav? Ai părut surprins de relatarea Gomerei." Îl țintui pe Ezri cu privirea. „Aceea a fost ultima ta amintire cu sora noastră?"

El închise ochii strâns înainte de a răspunde; efortul îi părea dureros. „Când Abba s-a întors de la piața de sclavi, în cea de-a douăsprezecea aniversare a mea, i-am cerut să-mi spună ce s-a ales de voi două. El mi-a zis că pe tine te-a cumpărat un fermier cu suflet bun din Iuda și că avea să te ducă în Tecoa. Merav, însă, rămânea în Samaria să învețe meserie de la o moașă respectabilă. Trăgeam nădejde să o întâlnesc,

într-o bună zi, şi să o ajut, poate chiar să o salvez în cazul în care s-ar fi aflat la mare strâmtoare. Dar..."

„Dar ce?" zise Gomera. „Ai mai văzut-o vreodată pe Merav?"

Ezri îşi lăsă capul în jos ca şi când îl apăsa o mantie grea de emoţii. „Soţia mea era tot fără copii, după zece ani de căsnicie, aşa că am căutat-o pe Merav, care ajunsese moaşa cea mai stimată din Samaria. Ea asista la naşterile oficialilor regelui, aşa că am avut încredere în ea când mi-a prescris un tonic care să-i facă soţiei mele pântecele fertil."

Îşi ridică privirea, cu fălcile încleştate. Osea încercă să desluşească expresia bărbatului. Se schimbase de la durere şi regret vizibile la... Era mânios? .

„Soţia mea a suferit nişte dureri cumplite, vreme de trei zile. Crampe şi hemoragie severe. Aproape că am pierdut-o. Merav nu şi-a mai practicat niciodată meseria în rândul nobililor – iar soţia mea n-a mai avut, de atunci, nicio scurgere femeiască."

Osea o auzi pe Yuval icnind. „Sunt sigură că Merav nu i-a făcut rău dinadins!"

„Nu!" strigă Gomera înainte ca Ezri să-i poată răspunde. „Merav n-ar fi făcut *niciodată* aşa ceva. Cum poţi şi numai să te..."

Ezri ridică o mână, amuţind obiecţiile Gomerei. „Merav a venit la mine, un an mai târziu, jurându-se că tonicul de primule pe care îl folosise fusese, pesemne, pângărit de vreo moaşă rivală. I-am dat un sac de arginţi şi i-am spus că nu vreau să o mai văd vreodată. Am auzit mai târziu că a cumpărat un bordel din arginţii mei." Se uită la Gomera. „A fost bordelul care a devenit apoi al lui Tamir."

Tăcerea zvâcnea de emoţie.

„Înţeleg," zise Yuval într-un sfârşit, cu vădită durere în glas.

Osea se întoarse spre Gomera şi văzu o expresie de granit luând locul tandreţii pe care o zărise cu doar câteva clipe în urmă. „Ei bine, eu nu înţeleg," zise ea plat, ţintind o privire acuzatoare către stăpânul ei. „De ce n-ai crezut-o pe Merav şi de ce n-ai ajutat-o să-şi curețe numele, ca să-şi poată practica în continuare meseria printre regi? Şi cum a ajuns să fie moaşa lui Tamir – o poziţie de servitoare în bordelul ce a fost cândva al ei?"

„Nu ştiu," zise el simplu, întâmpinându-i furia cu o înfrângere plină de hotărâre. „Mărturisesc că am fost slab şi că aş face multe lucruri altfel, dacă aş putea să le retrăiesc."

Lui Osea aproape că i se făcu milă de bărbatul acesta ce părea bătut de împrejurări și netulburat de veninul din glasul unei sclave. Era slab, cum spunea el, sau se folosise de puterea altora ca să-și ascundă firea josnică?

„Vino, micuțo." Ezri trase o pernă spre el și o îndreptă pe Gomera spre ea. Ea păru șovăielnică la început, dar la îndemnul lui, se cuibări mai aproape. Bărbatul îi înfășură un braț, posesiv, în jurul taliei – ca și când acolo îi era locul –, și Osea o văzu înmuindu-se precum lutul pe roata lui Amoț.

Totul în el țipa, *Ia-ți mâinile de pe soția mea!* Dar înainte să deschidă gura, un glas blând îi șopti în duhul lui: *Iubește-ți din nou soția, chiar dacă este iubită de alții și a comis adulter. Iubește-o așa cum iubesc Eu, Iahve, pe israeliți, chiar dacă ei s-au întors spre alți zei și iubesc turtele cu stafide.*

Osea îl măsură pe omul acesta căruia Gomera îi oferea mai mult decât supunerea unei sclave.

„Am fost stăpânit de lanțurile bogăției și de capriciile familiei mele," le vorbi Ezri femeilor, atrăgându-le cu calmul lui tandru. Deși era mai în vârstă, trăsăturile frumoase îi câștigaseră, fără îndoială, favoare, deopotrivă în întreprinderile de afaceri și în cele personale. „Nu am putut risca să-l nemulțumesc pe tatăl meu cu scandalul social pe care l-ar fi stârnit apărarea unei femei stricate. Soția mea a fost atât de devastată când poțiunea i-a năruit orice speranță de a mai naște copii, încât nu mi-am putut aduna curajul să-i mărturisesc că Merav era sora mea. Anii au trecut și părinții mei au murit. În curând, secretul era mai ușor de păstrat decât de destăinuit." Își aținti ochii vrednici de milă asupra lui Yuval. „I-am fost loial soției mele în toate privințele, până în ziua morții ei. Dar nădăjduiam că dacă Merav mai rămânea în Samaria, avea să audă de moartea soției mele și să vină să mă caute. Bănuiesc că de aceea am crezut că tu ai fi ea."

Gomera îi mângâie obrazul cu mâna. „Așadar, ultimele știri pe care le-ai avut despre Merav au fost că a cumpărat bordelul?"

„Da, comoara mea. Cu mulți ani în urmă, am auzit de la un prieten negustor că bordelul pe care îl deținea cândva Merav era acum condus de o femeie pe nume Tamir. Am presupus – am sperat – că Merav câștigase destul argint cât să se pensioneze sau să se mute în alt oraș."

Gomera îi aruncă o privire lui Yuval și apoi susținu privirea lui Ezri.

„Merav a avut o inimă bună, ca și fratele ei. Nu știu cum a ajuns Tamir să intre în stăpânirea bordelului, dar Merav era inima și sufletul ce ținea fetele în viață -- ne dădea speranță." Luă mâna lui Ezri și a lui Yuval în ale sale, fiind ea însăși veriga de legătură între frați. „V-am cunoscut pe toți trei și vă pot încredința că aceeași inimă iubitoare sălășluia în fiecare dintre voi."

În ce-l privea, Osea nu era convins că inima lui Ezri avea să se dovedească iubitoare dacă era împins să se jertfească, iar zâmbetul stânjenit de pe fața lui Yuval sugera că nici ea nu era sigură de firea lui. Osea își drese glasul tare, semnalând sfârșitul acelui moment de tandrețe câștigat cu greu. Gomera îi aruncă o privire dezaprobatoare, însă Yuval se cuibări mai aproape de el, părând a avea nevoie de grija lui duioasă.

Osea se întoarse spre gazda lui și îi oferi un zâmbet prietenos. „Ezri, cred că noi doi suntem singurii din încăpere care n-am făcut cunoștință. Eu sunt Osea." Așteptă până când bărbatul dădu din cap și zâmbi. „Soțul Gomerei."

44

2 ÎMPĂRAȚI 15:23-25

În al cincizecilea an al lui Azaria, împăratul lui Iuda, a început să domnească peste Israel la Samaria, Pecahia, fiul lui Menahem. A domnit doi ani. El a făcut ce este rău înaintea Domnului; nu s-a abătut de la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască. Pecah, fiul lui Remalia, slujbașul lui, a uneltit împotriva lui; l-a lovit la Samaria, în palatul casei împăratului, ca și pe Argob și Arie; avea cu el cincizeci de oameni dintre fiii galaadiților. A omorât astfel pe Pecahia și a domnit în locul lui.

Lui Ezri îi pieri surâsul fermecător – după cum era de așteptat. „Când ți-ai pierdut nevasta, ai pierdut o comoară mai mare decât două surori gemene."

Replica aceea tăioasă confirmă bănuielile lui Osea. Bătrânul și bunul negustor era un războinic.

Osea îi dădu drumul lui Yuval și își îndreptă umerii. „Am venit să-mi răscumpăr nevasta. Când Iahve, singurul Dumnezeu adevărat al lui Israel, m-a chemat să fiu profet, acum mulți ani, prima lui poruncă a fost să o iau de nevastă pe Gomera. Acum mi-a poruncit să o caut din nou și să-i arăt dragostea mea."

Încăperea se cufundă în tăcere: se trasaseră liniile frontului – Yuval de partea lui Osea, Gomera, lângă Ezri.

„Nu te cunosc și nu-l știu nici pe zeul tău," zise Ezri, și bărbia

începu să-i tremure, „dar am iubit-o bine pe Gomera, vreme de patru ani. Dacă nu ar fi tributul cerut de rege, niciodată nu ți-aș vinde-o, ție sau altcuiva."

Gomera își pierdu culoarea de pe față, dar rămase tăcută, stoică. Se uită în gol, într-un punct de pe zidul din spatele lui Osea, cu răsuflarea tot atât de zdrențuită pe cât îi era tivul rochiei. Era supărată pentru că trebuia să-l părăsească pe acest bărbat – sau pentru că trebuia să se întoarcă acasă cu Osea?

„Poate că sincronizarea ta este divină," continuă Ezri. „Ea este comoara mea cea mai de preț, profetule. Dacă ai de gând să o cumperi, vei plăti scump."

Pe Osea gândul de a se târgui pentru soția lui îl enerva. „Aduc treizeci și două de uncii de argint și zece banițe de orz – plata unui sclav."

Ezri pufni disprețuitor. „Ar aduce de două ori pe atât, la piața de sclavi."

La mențiunea pieței de sclavi, Gomera începu să tremure. „Osea, te rog." Închise ochii, descătușându-și șuvoaie de lacrimi pe obraji. „Regele Pecahia le-a cerut tribut tuturor negustorilor. Ezri are nevoie de..."

Bătrânul îi făcu semn să tacă, acoperindu-i mâna cu a sa, pe coapsa ei. „Taci, acum. Niciodată nu te-aș trimite înapoi la piață, dar un negustor întotdeauna joacă la cacealma." Îi ridică mâna, o sărută și își întoarse atenția asupra lui Osea. „Accept oferta ta, deși ea valorează mai mult decât orice avere pământească. Ai fost nebun să o lași să plece, de la bun început. Nu mai face aceeași greșeală. Acum, unde este argintul și orzul meu?"

Înainte ca Osea să poată explica că Mica aștepta dincolo de porțile cetății cu plata, în depărtare izbucniră niște țipete, atrăgându-le atenția. Osea încercă să vorbească acoperind larma, să-și încheie afacerea înainte ca negustorul să se răzgândească. „Mesagerul meu așteaptă să vadă o eșarfă roșie..."

„Trăiască regele Pecah!" Strigătele îi întrerupseră negocierile, infiltrându-se din stradă, pe balconul deschis al lui Ezri.

„Moarte lui Pecahia și oamenilor lui!" Țipete sfâșietoare urmară chemarea la moarte.

Ezri se ridică anevoie în picioare și fugi spre balcon. Osea și femeile

îl urmară îndeaproape. O singură privire peste balustradă dădu la iveală începuturile însângerate ale unei lovituri de stat. Soldați în armură completă, călare pe cai, se revărsau înăuntru pe porțile cetății, în vreme ce gărzile palatului, luate prin surprindere și având doar niște platoșe moi din piele, dădeau buzna în stradă precum mieii la tăiere.

„Pe toți zeii, era adevărat!" strigă Ezri, acoperind zarva, în vreme ce Gomera îi feri lui Yuval ochii de carnagiul de sub ei.

„Să ducem femeile înapoi în casă!" strigă Osea, mânându-le înăuntru. Se uită după un obiect cu care să blocheze ușa. Haosul zămislea jafuri și prădare, și acestea aveau să înceapă curând. Pentru prima dată, băgă de seamă austeritatea extremă a casei – o singură masă joasă și câteva perne erau singura mobilă. Lui Ezri nu-i mai rămăsese nimic de furat.

„Gomera, adu-ne niște vin," lătră Ezri ordinul, cu mâinile tremurânde. Se întoarseră la pernele lor, iar Gomera le turnă la fiecare câte un păhărel de vin – îndoit în mod considerabil cu apă. Osea îi aruncă soției sale o privire aprobatoare. Dacă nădăjduiau să scape cu viață din Samaria, azi, Ezri nu mai avea nevoie de încă un impediment.

„Când ai văzut soldații intrând călare pe porțile cetății," zise Osea, încercând să-l liniștească pe negustorul zdruncinat de-a binelea, „ai spus, «Era adevărat.» Ce-ai vrut să zici? Orice știre ai auzit ne-ar putea ușura scăparea."

Ezri nu răspunse imediat; părea amețit. Gomera încercă să-i ia din față paharul de vin, dar el înșfăcă ceașca ca pe o ancoră de salvare, oferindu-i un rânjet slab. „În urmă cu aproape un an de zile, au început să circule zvonuri că generalul Pecah stârnea o răscoală în Ghilead. Fiul lui Menahem nu era un războinic pe măsura tatălui său și fusese cocoloșit toată viața lui. Lăsa cele mai multe decizii în seama sfetnicilor." Negustorul întâlni privirea lui Osea. „Și acum, se pare că generalul Pecah s-a decis să ajungă rege."

Yuval icni, făcându-i pe toți să tresară. „Cum rămâne cu Mica? O, Osea, este în siguranță în afara cetății?" Lacrimile îi erau pe măsura panicii, iar Gomera se cuibări mai aproape de ea ca să o mângâie.

„Știu câte ceva despre soldați," șopti ea, „și bănuiala mea este că Mica este mai în siguranță afară din cetate decât între zidurile ei." Se uită lung la cei doi bărbați, ridicându-și sprâncenele pentru a le câștiga sprijinul; Yuval își îngropă capul în umărul Gomerei. „Nu-i așa, Osea? Ezri? Mica este în siguranță, nu-i așa?"

Osea se gândise deja la Mica și credea și el că era mai în siguranță dincolo de porți – dar compasiunea Gomerei îi încălzea inima. „Absolut. Mica este un tânăr sclipitor și profet al lui Iahve. Domnul îl va păzi – tot așa cum ne va păzi și pe noi." În vreme ce rostea cuvintele, o privi pe Gomera în ochi și simți imboldul lui Iahve. Nu un glas, doar un îndemn. Era timpul să pună presiune pe Ezri să-i onoreze cererea.

„Mica este mesagerul meu și așteaptă doar un semnal ca să aducă plata la casa la al cărei balcon va fi agățată această eșarfă roșie." Osea scoase bucata de olandă. „El va aduce prețul asupra căruia ne-am învoit. Yuval și cu mine vom pleca neîntârziat din Samaria, împreună cu Gomera."

Femeile icniră, dar negustorul râse, nevenindu-i să creadă. „Nu se poate să te gândești serios să pleci, când la ușa mea sângele curge până la glezne!" Ezri își ridică privirea spre Osea. „Îți dai seama că nu mai am nevoie urgentă de fonduri. Pecah va petrece multe luni curățând mizeria politică din urma lui, până să-și facă griji pentru tributul pe care trebuie să-l plătească negustorii lui. Nu mai sunt nevoit să o vând pe Gomera."

„Nu mai ești nevoit să o vinzi pe Gomera *acum*," îl corectă Osea. „Este o diferență, Ezri, și amândoi o știm. Tu ești negustor și încerci să ridici prețul. Eu înțeleg. Dar eu sunt profet, iar oferta lui Iahve rămâne în picioare."

Bătrânul oftă adânc. „Nu vreau să o las să plece."

Osea închise ochii. „Știu cum te simți."

„Deci, ce ne facem, profetule?"

Osea suspină, liniștindu-se. *Iahve, am simțit îndemnul tău să-l constrâng să-mi dea un răspuns. Și acum?* Se stârni o adiere și Osea își ținu răsuflarea, așteptându-se să-i ajungă la nări mirosul înțepător al luptei din stradă. Ce simți, însă, fu o mireasmă distinctă de cuișoare – și un val de pace ce îi inunda ființa.

„O adiere în zăpușeala verii? Pesemne că Pecah este binecuvântat de zei." Ezri dădu să se ridice, vrând, fără îndoială, să arunce din nou o privire de la balcon.

Osea îl opri, punându-i o mână pe braț. „Așază-te, Ezri. Adierea aceea pe care ai simțit-o nu are nicio legătură cu zeii tăi falși. Este prezența lui Iahve."

Bătrânul rânji, uitându-se mai întâi la Gomera și apoi la Yuval. „Eu nu cred în nonsensul acesta magic, profetule."

Gomera închise ochii și își lăsă capul în piept. Ea știa, iar inima lui Osea prinse aripi. Vântul suflă din nou, de astă dată răspândind o mireasă mai puternică de cuișoare.

Fața lui Ezri își pierdu orice culoare, iar Osea râse în sinea lui. „Ei bine, «nonsensul acesta magic», cum îi zici tu, S-a arătat de astă-dată cu o mireasmă distinctă. Îmi poți spune a ce îți miroase?"

„Cuișoare." Ezri înghiți cu greu.

„Înseamnă ceva pentru tine mirosul acesta?" Osea se uită la Gomera și o văzu că înghițea ceva. De astă dată, și el, și Yuval râseră.

„Da. Gomera are întotdeauna cuișoare în gură – sau cel puțin de când nu-mi mai pot permite să-i cumpăr parfum."

„Așadar, înțelegi că Iahve vrea să vorbească despre Gomera?"

Ezri încuviință din cap, dar Gomera își păstră capul plecat.

„Ești dispus să asculți interpretarea pe care o dau eu vântului lui Iahve și cuișoarelor?"

Ezri făcu un alt semn din cap. Vocabularul lui părea grav sărăcit după sosirea lui Iahve.

„Grija lui Iahve se extinde și asupra acelora pe care El îi aduce în viețile noastre și se pare că, prin reapariția lui Yuval în viața ta, a făcut eforturi mari ca să-ți arate îndurarea Lui. Eu cred că Iahve îți oferă salvarea, prietene, oricare ți-ar fi fost deciziile din trecut. Dacă Îl accepți azi, te va salva de zeii falși ai lui Israel *și* de jurăminte politice."

Fruntea lui Ezri era brăzdată de cute adânci. „Cum se poate ca îmbrățișarea unui zeu nou să mă scape de moarte și de trădarea domniei lui Pecah?"

„Eu cred că Iahve ar vrea să te întorci cu noi în Tecoa."

Gomera își ridică brusc capul, cu ochi scânteietori. Era mânioasă? Confuză? Deznădăjduită? Osea nu-și dădea seama, iar Ezri nu observase.

„De ce să mă iei cu tine? Nu am nimic în afară de cei câțiva bănuți de argint pe care îi vezi pe masă." Arătă cu un deget tremurător spre teancurile răvășite.

„Eu te invit la o viață nouă, în care să te închini și să slujești numai lui Iahve. Soțul lui Yuval, Amos, are o fermă prosperă și sunt sigur că putem găsi și pentru tine un mijloc de trai." Osea îi aruncă o privire lui Yuval, care încuviință din cap. „Și vei primi plata cuvenită pentru Gomera," adăugă el, „pentru că, deși îți ofer salvarea lui Iahve, *nu*

ți-o ofer pe soția mea. Ea îmi aparține tot atât de sigur pe cât Israelul aparține lui Iahve." Osea îi întinse o mână spre a pecetlui învoiala. „Ne-am înțeles?"

Ezri șovăi. „Gomera nu are nimic de zis? Dacă nu mai vrea să fie iarăși soția ta?"

Osea fusese atât de focalizat pe Ezri încât o pierdu din vedere pe soția lui. Zărindu-i lacrimile, știu că, într-un fel sau altul, o rănise – din nou.

Gomera se simțea ca una din mărfurile scoase pe piață, cu fiecare defect și neajuns la vedere. Dar nu. Marfa scoasă la piață era prețuită și expusă cu mândrie. Gomera era o curvă, o sclavă, o *nevastă* – o simplă femeie ce era cumpărată, folosită și zvârlită la o parte.

Lacrimi de mânie îi ardeau ochii și îi strângeau gâtul. *Dacă Ezri ar avea vreun dram de curaj, am rămâne în Samaria – împreună.* Dar din chiar clipa în care gândul îi prinse contur în minte, știu că nu avea să dureze. În câteva luni, Ezri avea să fie, cel mai probabil, ori cerșetor, ori mort, iar ea, lăsată la mila soldaților noului rege. Un fior îi cutremură trupul. *Nu mai pot sluji încă un stăpân precum Eitan.*

„Gomera." Glasul lui Osea îi întrerupse gândurile și îl găsi privind-o – străpungându-i sufletul cu ochii lui. „Iahve mi-a spus să te cumpăr înapoi și să te iubesc din nou."

„Nu!" strigă ea printre hohote. „N-ai niciun drept să spui că mă iubești. Dacă vrei să mă cumperi – fie! Fii stăpânul meu. Dar nu te preface că mă iubești, Osea." Orice stăpânire de sine mai avea se pierdu într-o ultimă rugăminte. „Îmi datorezi atâta lucru. Nu pretinde că mă iubești."

El își șterse amândouă mâinile de față, iar când o privi din nou, ochii îi erau umezi și roșii. „Eu nu m-am prefăcut niciodată cu tine, Gomera. Ți-am spus adevărul, de la bun început, și așa voi face și acum." Se opri, așteptând, pare-se, ca ea să-i dea permisiunea de a continua. Ea încuviință, iar el oftă, îmbarcându-se într-o călătorie lungă. „Am de gând să plătesc stăpânului tău ca să te răscumpăr – după cum mi-a poruncit Iahve. Este o poruncă căreia mă supun de bunăvoie, cu bucurie, pentru că, indiferent dacă tu crezi sau nu – te iubesc, cu adevărat. Iahve mi-a umplut inima de dragoste pentru tine." Trase din

nou aer în piept, zgâindu-se la tavan, luptându-se cu emoția. „Vreau să te întorci în Tecoa cu mine, dar trebuie să vii acasă cu o inimă nouă. Nu ai voie să te mai închini sau măcar să pomenești numele altor zei, nici în prezența mea, nici când eu sunt departe."

Pe Gomera o durea inima. „Când ești departe." Era pana ce le despicase inimile în două.

„Eu sunt profetul lui Iahve, Gomera. Am fost chemat departe, iar tu ai fost chemată să aștepți să mă întorc, dar tu ai refuzat să aștepți. Mi-ai trădat dragostea tot așa cum Israel L-a trădat pe Iahve."

„Eu am fost chemată să aștept?" strigă ea. „M-am săturat să aștept după Iahve! El mă trădează *pe mine*, ori de câte ori îmi ia oamenii pe care îi iubesc. El mi-a luat-o pe mama, și apoi pe tine. El ia totul – tot ce am!" Ultimele cuvinte le rostise în palme, printre sughițuri de plâns.

Simți apoi brațele lui Ezri în jurul ei și îi auzi glasul blând. „În viață așteptăm, micuță Gomera, iar aceia pe care îi iubim ne sunt, în mod inevitabil, luați – unii înainte de vreme, alții de bătrânețe și moarte." O prinse ferm de amândoi umerii, forțând-o să-l privească în ochi. „În viață mai facem și alegeri. Eu nu-mi voi părăsi casa ori zeii pe care îi cunosc de mic copil. Tu poți rămâne cu mine dacă vrei, dar soț... – Osea are dreptate. În câteva luni, va trebui să te vând ca să plătesc tribut lui Pecah. Tu ești singura mea comoară, iubirea mea."

Gomera se uita în ochii unui străin. Ezri îi curățase rănile, redeșteptase ceea ce era omenesc în ea și îi jurase iubire. Dar, chiar și așa, îi era sclavă. Iubirea nu însemna nimic. Se întoarse spre Osea.

Și el era acolo, îngenuncheat înaintea ei. Cu ochii ca două fântâni adânci de...

„Te rog, Gomera. E timpul să te decizi. Vrei să te întorci la Tecoa și să fii soția mea?"

Osea îi prinse obrazul în mâinile lui, și căldura atingerii lui îi slăbi mecanismele de apărare. Nu putea gândi. Anticiparea de pe cele trei fețe o copleșea.

„Nu," zise, auzind un icnet colectiv. „Mă voi întoarce și voi fi sclava ta, *stăpâne* Osea."

Osea își lăsă mâna și capul în jos. Când vorbi, o făcu cu un amestec de neastâmpăr și hotărâre. „Atunci, tu și cu mine ne vom aștepta unul pe celălalt." Își ridică privirea, uitându-se din nou în ochii ei. „Tu nu te vei mai oferi niciunui bărbat, iar eu voi aștepta, oferindu-mă ție doar

după ce Iahve ți-a câștigat loialitatea." Zâmbind, se apleacă spre ea și o sărută pe frunte.

Ezri își drese glasul. „Se pare că lupta se îndepărtează de poarta curții mele, urcând spre palat. Dacă ai de gând să-i trimiți mesagerului tău semnalul, acum e timpul, profetule." Se ridică abrupt în picioare și se duse spre balcon, lăsând-o pe Gomera noului ei stăpân.

Gomerei aproape că îi ieșea inima din piept. Era oare din pricina sărutului lui Osea? Sau pentru că trebuiau să iasă teferi din zona de luptă a Samariei?

45

Osea 2:19-20

Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie și vei cunoaște pe Domnul!

Gomera ascultă răsuflarea înceată, ritmică, a lui Yuval. Sărmana femeie era epuizată după fuga de după-amiază, din casa lui Ezri. Constituția agilă și gândirea sprintenă a lui Mica le făcuseră posibilă scăparea. Acesta sosise cu plata lui Ezri, pe când lupta se mutase la palat, și apoi, practic, o cărase pe Yuval în brațe când trupul ei istovit nu mai putuse fugi nicicum. Odată ieșiți pe porțile Samariei, Mica îi conduse spre locul în care ascunsese lâna și țesăturile rămase, care nu se vânduseră în piață. După ce le dădu la schimb pe merinde pentru drum, se pierdură în furnicarul de oameni ce fugeau spre Iuda, pe drumurile negustorești. La nord de Sihem, o luară spre ținutul muntos, ocolind iscoadele israelite și iudaice, care erau acum de o vigilență sporită.

Gomera își ridică privirea spre luna pe jumătate, încercând să socotească de câte ori dormise sub cerul liber, în deșert. Yuval sforăi, se foi și se întoarse pe o parte. Zâmbind, Gomera îi îndesă o șuviță din părul cenușiu în dosul urechii.

„Yuval?" îi șopti. Femeia nu se clinti. *Mulțumiri fie aduse zei...* Își întrerupse gândurile, amintindu-și de instrucțiunile pe care i le dăduse Osea de a nu pomeni de zeii tinereții ei. Însemna asta că nu le putea rosti

numele nici *în gând*? Trăsese nădejde să vorbească cu Osea pe drum, dar el păruse prea adâncit în gânduri ca să fie întrerupt de întrebările ei.

Se sculă în liniște și luă din foc un băț lung. Torța improvizată avea să o păzească de fiarele ce stăteau la pândă – deși ruina elementul de surpriză la care sperase când se apropia de Osea. Ieși de după stâncile și tufișurile ce le adăposteau pe ea și pe Yuval și îl găsi pe Osea șezând la un al doilea foc, în apropierea păturii pe care sforăia Mica.

Osea își ridică privirea. Lumina focului îi dănțuia în ochi, aruncând umbre pe fața lui frumoasă. Gomera se duse cu gândul la Ezri și la declarațiile lui anemice de iubire. La înșelăciunea lui Anania. La cruzimea lui Eitan.

Ochii lui Osea o mistuiau, aproape înecând-o de dorință – dar nu de o simplă dorință fizică. Era mai mult de-atât. Mult mai mult. Niciun alt bărbat nu o privise vreodată în felul acesta, și atunci un gând îngrozitor o străpunse. *Dacă în tot acest timp el m-a iubit cu adevărat – și eu am irosit vremea?* Își simțea genunchii precum butelcile de apă, dar își porunci picioarelor să o poarte. Se opri la câțiva pași de foc, înclinându-și capul spre o deschidere de stânci, aflată la câțiva coți spre răsărit.

Osea ridică din sprâncene și zâmbi, întrebător. Arăta precum băiatul de zece anișori pe care ea îl băga în belele.

Inima i se răsuci în piept. El nu mai avea zece anișori. Ea nu mai era fata aceea.

Zâmbetul lui pieri, la fel și zburdălnicia ei, și Osea îi veni în întâmpinare. Cu o mână i-o acoperi pe a ei pe torță și, aplecându-se spre ea, îi șopti, „Yuval se simte bine?" Cu celălalt braț, o îmbrățișă. Simțindu-i mâna alunecând în jos pe spatele ei, Gomera abia dacă mai putea respira. Osea se uita în ochii ei, căutând, așteptând un răspuns.

Încă gâfâind, Gomera nu putu decât să dea din cap și să arate cu torța în direcția în care ar fi vrut ca el să o urmeze. Își dădu o zdruncinătură mentală zdravănă. *Ești ridicolă. Este Osea. Vorbește cu el.* Convingerea personală îi pieri ca luna în dosul unui nor când se așezară pe un bolovan mare și el se trase mai aproape de ea, ca să se încălzească.

Cuibărind-o în îndoitura brațului lui, se relaxară cu spinarea de reazămul perfect din piatră. „Deci, la ce te gândești?" îi zise el, scrutând stelele, părând nepăsător la dorințele ei.

„Am câteva întrebări referitoare la... relația noastră."

El dădu din cap, dar nu scoase o vorbă.

„Mi-ai putea explica la ce te-ai referit când ai zis că trebuie să te aştept?" Obrajii i se împurpurară precum ai unei mirese virgine şi se grăbi să-şi încheie vorba, încercând să pară că era, pur şi simplu, un alt stăpân, iar ea, sclava lui. „Ceilalţi stăpâni pe care i-am avut se aşteptau de la mine să îndeplinesc îndatoririle obişnuite pe lângă casă, dar le şi vizitam patul cu regularitate. Mă întrebam doar..."

„Gomera." El îşi desfăcu braţul dintr-al ei şi se ridică în şezut, apoi se îndoi peste genunchi. Şovăia.

Era sfâşietor.

„Ei bine, nu vreau să te forţez să faci ceva atât de oribil." Dădu să se ridice de pe piatră şi să fugă, dar el o prinse de mână – şi apoi o înşfăcă de mijloc. Trăgând-o în poalele lui şi ţinând-o ca pe un copil, îi zise, „De data asta, nu mai fugi."

El se aplecă deasupra ei, iar ea dădu să îl sărute; avea nevoie de asigurarea că o mai dorea.

Osea îşi intoarse faţa şi îşi lipi obrazul de al ei. „Nu vreau să mă numeşti «stăpân»." Gomera simţi umezeala lacrimilor lui între feţele lor. „Vreau să mă numeşti «soţ» şi să te închini Dumnezeului meu din toată inima ta. Când vei putea face aceste lucruri de bunăvoie, atunci mă voi bucura de tine ca de soţia mea, ca niciodată înainte." Îşi uscă ochii de umăr şi vorbi pe un ton de jurământ. „Nu te voi trata ca pe o curvă sau ca pe o sclavă de pat. Te iubesc prea mult ca să fac asta."

„Dar ai zis că sunt o curvă incurabilă, moartă pentru tine."

El îi cercetă ferestrele sufletului. „Dacă n-ar fi îndurarea Domnului, am fi cu toţii incurabili. Şi nu te-ai simţit tu însăţi moartă pe dinăuntru, de ceva vreme?"

Ea îşi simţi familiarele mecanisme de apărare ridicându-se. „Eu sunt moartă pe picioare de când mă ştiu. Aşa supravieţuiesc." Se coborî din poalele lui şi se aşeză lângă el.

El se aplecă spre ea şi îi atinse lacrimile de pe obraji. „Dumnezeul cel viu tânjeşte să-ţi ofere viaţă, Gomera. El te iubeşte."

Cuvintele lui erau aidoma unei guri de oţet pentru un suflet însetat. Aproape că fusese din nou păcălită, ademenită în speranţele false ale lui Osea. Îşi îndreptă umerii plecaţi şi îşi înghiţi lacrimile. „Iahve mă urăşte – sau tu nu ţi-ai ascultat propriile profeţii? El plănuieşte să distrugă Israelul din cauza *curvăsăreli* lor. Eu sunt o curvă. Sigur vezi legătura."

El îi luă faţa între mâinile lui şi o scutură. „Încetează!" strigă într-o şoaptă. „Încetează să mai spui asta. Nu eşti o curvă – sau, cel puţin, nu trebuie să fii, dacă alegi să fii altfel. Cu ani în urmă, eu ţi-am plătit preţul de mireasă. De ce refuzi să te vezi mireasă?" Aşteptă, zgâindu-se în ochii ei, dar ea nu putu vorbi din pricina ruşinii ce o sugruma. Îşi întoarse faţa, dar el insistă. „Ce te face să crezi că Iahve te urăşte? Dă-mi dovezi, iar eu îţi voi declara iubirea Lui."

Cu mintea încă învârtindu-i-se la gândul că era mireasă, Gomera se luptă să dea glas motivelor pentru care Îl acuzase pe Iahve în toţi aceşti ani. „Şi de copilăria mea ce zici? Abba m-a vândut în dumbrava Aşerei şi apoi am fost abandonată la un bordel. Cum a putut un dumnezeu iubitor..."

„Şi copilăria mea cum a fost?" contracară Osea. „Mama mea a murit la naşterea mea – ca şi a ta –, iar Abba a murit la doi ani după ce sosisem în Tecoa."

„Dar tu l-ai avut pe Iona, şi pe Amos, şi pe Yuval. Tata m-a *vândut*. Preoţii m-au trădat. Bărbaţii m-au folosit. Femeile m-au ponegrit."

„Şi Iahve m-a trimis pe mine în Samaria, ca să te iubesc." Acest unic argument al lui o făcu să amuţească. După câteva clipite, el adăugă, „Şi apoi tu m-ai trădat pe mine, Gomera, după cum Israel L-a trădat pe Iahve. Şi am fost chemat să-mi expun în public inima frântă." O lacrimă i se prelinse pe obraz şi i se ascunse în barba creaţă.

Gomera nu avea un răspuns. Teama i se confirmase. Osea o iubea – iar ea îi irosise iubirea. Lacrimile răbufniră dintr-un cotlon adânc şi întunecat al fiinţei ei. Lacrimi vechi, stătute, ţinute captive de-a lungul anilor de negare şi abuz. Evadă într-un nor ceţos de mâhnire, indiferentă la ce se petrecea în jurul ei. În clipele de luciditate, îşi dădea seama că zăcea în braţele lui Osea. Plânse până târziu în noapte. Îmbrăţişarea lui era... ei bine, de nedescris. Niciodată un bărbat nu o mângâiase atât de puţin, atingând-o, totuşi, atât de adânc. Dragostea aceasta era atât de neobişnuită, atât de diferită de tot ce cunoscuse ea până atunci.

Şi apoi, avu o altă revelaţie. Această dragoste o simţise şi din partea lui Aya şi a lui Yuval. Putea fi, cu adevărat, dragostea lui Iahve?

Cândva înainte de ivirea zorilor, el o înapoie în locul în care dormea Yuval. Se simţea sfârşită de oboseală şi confuză încă – dar mai bine. Osea era un bărbat bun, un prieten bun. Avea să o privească, oare, cu dezgust, după răsăritul soarelui? Îi văzuse iţele ruinei sale lăuntrice.

Nimeni nu o mai putea iubi după aşa ceva.

Se chirci la gândul repetatelor ei trădări şi simţi vechile pietre ridicându-se iarăşi, morman, în jurul inimii ei. *Acum îmi zice că mă iubeşte, dar când ne întoarcem în tabără, va fi iar stânjenit când vor începe bătrânele bârfitoare să dea din gură. Va pleca din nou. Mă va părăsi iarăşi. Şi cine l-ar putea învinui?*

O privi pe Yuval în timp ce dormea şi o nouă pace străpunse zidul din jurul inimii ei. „Dacă pot crede că Iahve nu mă urăşte, poate că pot învăţa să iubesc aşa cum iubeşti tu, prietena mea." Lacrimile îi sugrumară celelalte cuvinte. *Şi poate că, dăruind iubire, voi învăţa să şi primesc.*

De când plecaseră din Ierusalim, în miezul zilei, Osea îşi petrecu fiecare pas gândindu-se la ce era în mintea soţiei lui. O dusese să o înfăţişeze înaintea regelui Iotam ca să o apere împotriva acuzaţiilor aduse de comandantul Anania, potrivit cărora ar fi ucis-o pe fata aceea însărcinată. Fusese rapid achitată, întrucât Anania fusese eliberat de îndatoririle sale din pricina unui scandal similar. Iotam se arătase distant, iar Osea băgă de seamă că templul rămăsese în paragină. *Iahve, ai milă de bărbatul acesta şi de poporul Tău, Iuda.*

Mica îi condusese în cea mai mare parte a drumului spre casă. Gomera o sprijinea pe Yuval când solul devenea accidentat, iar Osea mergea în coada convoiului, ca să-i apere de sălbăticiunile sau bandiţii ce stăteau la pândă. Cu fiecare pas mai aproape de Tecoa, soţia lui devenise tot mai distantă. Acum, pe drumul acesta pustiu de la miazăzi de Betleem, îşi dorea să o poată lua în braţe şi să o mângâie. Lacrimile pe care le vărsase în deşert, în prima noapte, puseseră temelia unei relaţii înnoite, dar cele trei zile de drum păreau a o împinge tot mai adânc în carapacea gândurilor ei. Se simţea în largul ei cu Yuval, dar atâta vreme cât se încredea în altcineva, soţia lui nu avea niciodată să se bizuie în întregime pe el.

Pe neaşteptate, pe poteca dinaintea lui ţâşni o dungă neagră. „Viperă!" strigă el.

Femeile ţipară, iar Mica veni ca o săgeată înapoi, cu toiagul pregătit să lovească.

„Aşteaptă," opri Osea mâna tânărului, urmărind purtarea nefirească

a şarpelui. „N-a încercat să mă muşte şi nici nu fuge." Cobra de deşert se zvârcolea lângă drum, dar nu se răsucea, gata să atace. Purtarea ei părea împiedicată, încetinită. Şi pe urmă încetă de tot să mai mişte şi zăcu moale, în soarele deşertului.

Mica o zgândări cu băţul, iar Gomera strigă, „Nu o trezi!"

Osea râse. „Nu cred că cobrele de deşert trag un pui de somn pe o cărare, sub privirile a patru fiinţe omeneşti!" Replica îi atrase o căutătură încruntată, pe care el o îndulci cu o clipire din ochi.

Chiar atunci, suflă un vânt răcoros şi Osea îşi înălţă faţa în bătaia soarelui, pregătit să primească mesajul lui Iahve: *Trebuie să o câştigi înapoi. Du-o în deşert şi vorbeşte-i cu tandreţe. Eu voi preface valea dezastrului într-o uşă a nădejdii. Apoi, îţi va răspunde aşa cum o făcea în tinereţea ei. În ziua aceea, Mă va numi* ish *al ei – soţul ei. În ziua aceea, voi face o înţelegere cu animalele sălbatice, păsările şi târâtoarele pământului ca oamenii să poată locui în siguranţă.*

Vântul se ridică la ceruri şi părăsi deşertul nemişcat.

Osea deschise ochii şi găsi trei feţe pline de anticipare. Mica şi Yuval zâmbeau. Gomera era un surprinzător pergament alb. „Ce a mai spus despre mine, de astă dată?" întrebă ea, fără obişnuitul venin din glas.

Cel puţin nu mai presupunea că Iahve voia să o omoare, ca în celelalte dăţi când Îi simţise prezenţa. „Se pare că Iahve crede că ar trebui să te curtez, să-ţi câştig inima."

Yuval sări uşor în sus şi nu izbuti să-şi înăbuşe un chiuit de plăcere. Mica râse zgomotos.

Un zâmbet strâmb încreţi buzele soţiei lui. „Este o capcană. Cu Dumnezeul tău, lucrurile nu sunt niciodată atât de simple pe cât par."

El încuviinţă din cap, recunoscându-i instinctele. „Trebuie să te duc în deşert – şi să te las acolo. Mă voi întoarce, în fiecare zi, cu hrană şi provizii."

Faţa Gomerei îşi pierdu orice urmă de culoare şi lui Yuval îi pieri voioşia.

„Iahve nu te va lăsa niciodată," zise Osea, arătând cu degetul spre viperă. „El ne-a arătat vipera ca o parte din făgăduinţa Lui. El a zis, «Voi face o înţelegere cu animalele sălbatice, păsările şi târâtoarele pământului.» El te va păzi. *Eu* te voi păzi."

„Nu! Asta-i nebunie curată!" Gomera se întoarse spre Yuval şi apoi spre Mica – până şi chipul lui era înmărmurit. „Dacă nu te mai

întorci după mine? Dacă Iahve te cheamă departe să profețești, în timp ce eu sunt în deșert, și uiți de mine? Ce se întâmplă atunci? Tu întotdeauna pleci, Osea." Începură să-i curgă lacrimi. „Tu întotdeauna mă părăsești."

Osea fugi spre ea și o prinse de încheieturi. Ea tresări și își făcu palma pumn, încercând să se smulgă din strânsoarea lui. Dar el o ținu ferm. „Lasă-ți mâna slobodă," îi zise. Când ea se încruntă la el, sfidătoare, el o scutură de încheietură. „Lasă-ți mâna slobodă, am zis!"

Încăpățânarea ei păli și fu înlocuită de confuzie, dar în cele din urmă se supuse.

El îi întoarse mâna cu palma în sus, mângâind-o o dată – și apoi îi ciupi degetele ca pe o harpă. „Uneori trebuie să plec, Gomera, dar întotdeauna mă întorc. Întotdeauna mă voi întoarce la tine. Mă auzi?"

Ea își trase mâna ca să-și acopere un sughiț de plâns, dar nu se trase de lângă el. Osea văzu în ochii soției lui uimire, o scânteie din ceva necunoscut.

„Trebuie să ai încredere în mine, Gomera – îndeajuns încât să rămâi singură în deșert. Acolo te voi face soția mea pentru totdeauna. Voi fi cinstit și credincios față de tine. Îți voi arăta dragostea și compasiunea mea. Voi fi real pentru tine, soția mea. Și atunci Îl vei cunoaște pe Iahve."

„Voi merge cu tine în deșert, Osea." Făcu un pas spre el, pecetluindu-și jurământul. „Dar voi muri dacă îmi frângi inima din nou."

El o mângâie pe obraz, dar nu scoase o vorbă. *Dacă ai ști numai de câte ori mi-am zis și eu același lucru.*

46

Osea 2:21-22

În ziua aceea, voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul; pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel.

„Vei fi în siguranță, fiica mea." Era a treia oară când Yuval îi dădea asigurări, iar Gomera începea să creadă că prietena ei era cea care avea nevoie de mângâiere. „Nu uita, Osea a zis că te va vizita în fiecare zi, ceea ce înseamnă că va alege un loc aflat la o depărtare de o plimbare de dimineață față de tabără, corect?" Îi aruncă o privirea lui Osea. „Vei alege un loc aproape de tabără, nu-i așa?"

Osea o sărută pe obraz. „Yuval, trebuie să plecăm înainte să mai pierdem lumina zilei. Nu știu încotro ne va duce Iahve, dar știm că putem avea încredere în El." Își ridică sprâncenele, dojenitor. „Nu-i așa?"

„Bineînțeles că avem încredere în Iahve." Ea flutură din mână, ca pentru a-i alunga întrebarea. „*Tu* ești cel ce trebuie să îndrepte lucrurile."

Ironia voioasă a lui Yuval ridică o greutate de mărimea unui bolovan de pe pieptul Gomerei. Zilele lungi și înspăimântătoare pe care le petrecuse rătăcind prin deșert, printre șacali aflați la pândă, încă îi bântuiau visele. Yuval o îmbrățișă pentru a patra oară. „Vei fi în siguranță."

„Yuval." Răbdarea lui Osea se împuținase. „Te așteaptă Mica."

Ochii ei se înecară de lacrimi. „Vă iubesc pe amândoi. Fiți cu băgare de seamă." Îl îmbrățișă pe Osea și se întoarse să-l prindă din urmă pe tânărul din vârful dealului. „Vin, vin."

Osea se uită la Gomera și îi oferi o mână. „Ești gata?"

Gomerei îi bătea inima cu putere și bolovanul i se prăvăli înapoi pe piept. „Încerc să fiu gata." Șovăind, își puse mâna în a lui, iar el o sărută înainte de a o duce la inimă.

Ieșiră de pe drum și începură să hălăduiască spre răsărit, în pustie; cu fiecare pas, teama i se întețea. Îi aruncă o privire lui Osea, pe al cărui chip era întipărită o expresie mulțumită.

„Cum poți fi atât de calm?" întrebă ea, nedumerită de-a dreptul. „Știi încotro mă duci?"

„Nu." El mergea mai departe, cu rânjetul acela prostesc pe față.

„Și încă ceva. Te-ai gândit vreo clipă la ce vor simți copiii noștri în legătură cu mine?"

El îi mai sărută o dată mâna și se opri din mers. „M-am gândit la o mulțime de lucruri și vreau să vorbesc despre toate, dar nu trebuie să hotărâm totul chiar în clipa asta. Trebuie doar să mergem în direcția în care ne îndreaptă Iahve." O sărută ușor și apoi își trecu degetele prin părul ei. „Să mai mergem puțin?"

Ea rămase iarăși fără suflare. De astă dată, nu era un bolovan pe piept. Era bărbatul acesta care îi găurea inima. Încuviințând din cap, se rezemă de el, dându-și silința – pentru întâia oară, de când se știa – să lase pe altcineva să-și facă griji pentru ziua ei de mâine.

„Osea, a fost o nesăbuință și o cruzime. Ce-a fost în capul tău? Să-ți lași nevasta în deșert, fără arme cu care să se apere și fără vreun fel de provizii pentru eventualitatea în care intervine ceva și tu nu poți să-i duci? Este un act iresponsabil! Lipsit de conștiință!"

Osea scoase un oftat istovit. Se întorsese imediat după căderea nopții din excursia de patru zile, pe care o făcuse pentru a o lăsa pe Gomera în peștera ei din sălbăticie. Cu totul, fusese o călătorie încununată de succes. Se păstraseră caști, după cum le poruncise Iahve – un miracol de ordinul despicării Mării Roșii de către Moise. Dar mersese o jumătate de zi de la peștera ei până la tabără, ceea ce însemna că era nevoit să plece înainte de ivirea zorilor ca să-i ducă proviziile și să se întoarcă la

lăsarea serii. Angajamentul de a o vedea zilnic și de a-i împlini nevoile nu avea să fie floare la ureche.

„Amos, prietene, nu sunt singurul care am văzut vipera. Mica și Yuval..."

„Să nu care cumva să îndrăznești să dai vina pe altcineva pentru o decizie luată de tine! Dacă ai de gând să fii conducătorul profeților din tabăra asta, va trebui să..."

„Amos, ajunge!" strigă Osea la învățătorul lui, făcându-i atât pe Amos, cât și pe Yuval, să icnească. „Îmi pare rău, dar nu mă asculți. Începusem să-ți spun că și Mica, și Yuval au văzut semnele lui Iahve tot atât de clar ca și mine. Nu a fost nicio îndoială că trebuia să o duc pe Gomera în sălbăticie și să o curtez acolo. Dacă ai probleme cu metodele lui Iahve, țipă la El."

Yuval își puse o mână pe umărul lui Osea și îi vorbi liniștită soțului ei. „Am simțit vântul prezenței lui Iahve când Osea a primit mesajul despre curtarea Gomerei, dragule. Cred că-l cunoaștem pe fiul inimilor noastre îndeajuns încât să credem că știe vocea lui Iahve."

Glasul bătrânului mocofan se liniști într-un bombănit. „Dar copiilor tăi ce-ai să le spui, Osea? Când Yuval s-a întors fără tine, au fost îngroziți. Noi i-am încredințat că te vei întoarce, dar n-am suflat o vorbă despre Gomera. Cum ai de gând să le explici că o ascunzi pe mama lor într-o peșteră?"

Osea își apăsă ochii cu degetele mari de la mâini, numărând până la zece înainte de a răspunde. „Le voi spune că mama lor se întoarce, dar că trebuie să învețe despre Iahve înainte, pentru a-i putea iubi așa cum își dorește să-i iubească. Este adevărul, Amos. Le voi spune adevărul."

Bătrânul își apăsă buzele într-o linie subțire, aspră. „Este adevărul în versiunea ta. Și dacă Gomera dă bir cu fugiții? Dacă te întorci, într-o bună zi, la peșteră și ea nu mai este?"

„Atunci, voi da ascultare următoarei porunci a lui Iahve." Se pocni peste genunchi, împingându-se în picioare. „Mă duc să-mi adun copiii și să le mulțumesc lui Isaia și Aya pentru că au fost niște îngrijitori minunați."

„Copiilor le este dor de tine," zise Yuval. „Se vor bucura să te vadă."

Brațele lui Osea își doreau cu disperare să-i îmbrățișeze. Se aplecă și îl sărută pe învățătorul său pe frunte, șoptindu-i, „Îmi pare rău că am ridicat tonul."

Amos îl apucă de mână în vreme ce se ridică. „Mie îmi pare rău că te-am făcut să ridici tonul ca să te faci auzit."

Osea se strecură pe ușă afară și ieși în curte, apoi pe poteca principală ce dădea spre casa vecinului său. Trecu mai întâi de curtea propriei case, care, așa cufundată în întuneric și pustie cum era, îl chema la odihnă, dar se împotrivi.

Lumina lunii arunca umbre în zigzag printre crengile sicomorilor, peste casa ce fusese cândva a lui Iona și acum a lui Mica. Vremurile s-au schimbat. Oamenii s-au schimbat. Se duse cu gândul la Iona cel slăbit de moarte și la trupul mlădios și plin de tinerețe al lui Mica. Viața era un ciclu nesfârșit de ajustări, unele mai ușoare decât altele.

Deschise poarta curții, apoi ciocăni și deschise ușa din fața casei. „*Shalom* peste această casă!"

„Abba, te-ai întors!" Rahmy, micuța lui prințesă, țopăia prin cameră, cu brațele ridicate, în întâmpinarea lui.

El o ridică în brațe și își îngropă barba la gâtul ei, printre chicoteli și țipete de bucurie. „Abba întotdeauna se întoarce," zise, cântărind asemănările dintre fiica și soția lui. Părul roșu strălucitor îi încadra fața în cârlionți, și mereu punea la îndoială autoritatea lui Aya. Dar era, probabil, cea mai plină de compasiune dintre copiii lui, crescându-și frații și iubindu-i pe fiecare așa cum era.

Ami se apropie, cu lovituri alternative de pumni în coapsa dreaptă a lui Osea.

„Salutare, soldățelul meu, cu cine ne luptăm azi?" întrebă Osea. Ami era un războinic înnăscut – Anania ar fi fost mândru de el, dacă nu ar fi fost un nebun atât de arogant.

„Ucid filisteni," declară el cu mândrie, „ca regele Ozia!"

„Nimeni nu ucide pe nimeni în casa asta!" îl dojeni Aya de la masa de lucru, unde plămădea pâinea de orz pentru a doua zi. Un zâmbet și o clipire din ochi îi spuneau lui Osea că vorbele acelea erau un refren binecunoscut. „Cum mai ești, prietene?" întrebă ea, îndepărtându-și de pe frunte o șuviță rebelă de păr, în vreme ce își vedea mai departe de treabă. Lângă ea pe masă, era înfășat un sugar ce se foia.

„Aș spune că sunt obosit, dar după ce văd câte trebuie să faci tu, zi de zi – mi-ar fi rușine să recunosc."

Râseră amândoi. Ea arătă din cap în direcția lui Isaia, care ședea lângă cuptor, ținându-l pe Jezzy sub brațul său protector, în vreme ce

ţâncul lor ce învăţase să umble se juca în linişte cu nişte cuburi din lemn. Osea o lăsă pe Rahmy pe podea, iar fraţiorul ei mai mic o socoti, pe dată, filisteancă. Se stârni război, iar Aya deveni comandant.

„Unde este Saba Amoţ, astă-seară?" îl întrebă Osea pe Isaia, încercând să iniţieze o conversaţie facilă, înainte de a se angaja în vorbă cu fiul său cel îmbufnat.

„Ai vrea să-i spui tatălui tău unde este Saba Amoţ, Jezzy?" îl convinse Isaia. O clătinare din cap fu singurul răspuns. „Ei bine, Saba Amoţ este acolo unde ţi-ai putea închipui că ai să-l găseşti."

„Atelierul de olărie," zise Osea cu un zâmbet. Îşi încrucişă picioarele şi se aşeză lângă Izreel. „Aşadar, de asta eşti trist? Ţi-e dor de Saba Amoţ?"

El îşi ridică ochii rotunzi şi plini de lacrimi. „Nu este de-adevăratelea bunicul meu, doar ştii."

Osea schimbă o privire cu Isaia. „Da, ştiu, dar am mai vorbit despre asta. Amoţ, Isaia şi Aya te iubesc ca şi când am fi rude de sânge. La fel şi saba Amos şi savta Yuval."

Picuri uriaşi căzură pe obrajii băiatului. „Nişte băieţi de păstori au râs azi de mine." Îşi îngropă capul în pieptul lui Isaia.

„Au zis că Jezzy este ca un copac fără rădăcini, pentru că tatăl lui este mereu plecat şi nu are mamă." Pesemne că Isaia văzuse efectul pe care îl avură cuvintele asupra lui Osea. Îi puse o mână pe umăr, ca pentru a-l sprijini. „Copiii pot fi cruzi. Trebuie să ne folosim de aceste momente ca să-l învăţăm pe Jezzy unde ar trebui să-i fie înfipte rădăcinile."

Osea ştia că Isaia avea dreptate, dar totul în fiinţa lui ar fi vrut să-i caute pe băieţii aceia şi să le ardă câteva nuiele – şi lor, şi părinţilor lor. Căci era sigur că nu copiii scorniseră o imagine atât de meşteşugită. Un copac fără rădăcini, i-auzi.

„Vino aici, Jezzy."

Fiul său îi fugi în braţe, sugrumându-l în îmbrăţişarea lui. „Te iubesc, Abba. Nu-mi pasă ce spun ei. Tu eşti rădăcina mea."

Osea îl ţinu strâns, şoptindu-i, „Te iubesc atât de mult, Izreel." Băiatul îşi epuiză lacrimile şi se aşeză între cei doi bărbaţi. „În curând vei fi bărbat, aşa că eu cred că e timpul să ştii câte ceva despre mine şi despre mama ta."

„Osea!" auzi dindărăt glasul prevenitor al lui Aya.

Osea ridică o mână pentru a o reduce la tăcere și vorbi mai departe. *„S-ar putea* ca mama ta să vină acasă la noi."

„Cum?" sări Jezzy pe rogojina dintre ei, cu un zâmbet subit. „Vine acasă?"

Osea îi puse o mână pe genunchi, pentru a-l liniști. „Izreel, nu mai ești un copilaș. Trebuie să asculți cu intelectul, nu cu emoțiile."

Jezzy păru amețit. „Să ascult cu ce? Am crezut că ascult cu urechile."

Isaia încercă să-și ascundă un zâmbet, dar eșuă lamentabil.

„Trebuie să asculți cuvintele mele – pe toate – și să nu-ți lași inima să stea în calea lor. Am spus că *s-ar putea* ca mama ta să vină înapoi. Dacă Îl poate auzi pe Iahve vorbindu-i inimii ei."

Toată bucuria pieri de pe chipul lui Jezzy. „Dar Ima nu-L are la inimă pe Iahve. Nu-mi amintesc mare lucru despre ea, dar țin minte ziua în care ai spus că L-a respins pe Iahve." Se uită la Isaia și apoi înapoi la Osea. „Eu cred că Iahve este bun și căile Lui, drepte, dar nu L-am auzit niciodată vorbind. Cum Îl poate auzi Ima, când ea L-a respins?"

Osea își înghiți nodul din gât. „Ne rugăm, Jezzy."

„Eu m-am tot rugat, Abba, dar nu cred că Iahve mă aude. Nu aud decât tăcere când mă rog."

Isaia își șterse fața cu mâna, ridicându-și sprâncenele și uitându-se lung la Osea, ca pentru a-i spune, *Răspunde la asta, învățător de profeți!*

Osea își dori ca Yuval să fi fost în cameră. *Ce să spun, Doamne?*

În vreme ce rugăciunea lui urcă la cer, în casă suflă adierea blândă a lui Iahve, tulburând flăcările lămpilor.

„Abba, bate vântul în casă!" Ochii lui Jezzy erau rotunzi precum oala de gătit a lui Aya.

În ziua aceea, voi răspunde rugăciunilor tale, declară Iahve. *Voi vorbi cerului și el va vorbi pământului, și pământul va da grâne, vin nou și untdelemn. Tu vei aduce multe roade, Izreel. Eu voi răsădi pe poporul Meu în țară. Pe aceia care nu sunt iubiți, Eu îi voi numi preaiubiții Mei. Pe aceia care nu sunt poporul Meu, Eu îi voi numi poporul Meu. Și atunci, ei vor zice, „Tu ești Elohim al nostru!"*

Osea se uită la ceilalți, așteptându-se ca și ei să fi auzit.

Dar Jezzy începu să plângă și se trase lângă Isaia, cu teama întipărită pe chip. Isaia îl strânse aproape de el. „Cred că tatăl tău tocmai a auzit glasul lui Iahve, dar cu toții am simțit adierea prezenței Sale."

Osea își întinse brațele spre fiul lui, invitându-l mai aproape. După o clipă de șovăire, Jezzy se cuibări lângă el, încă tremurând. „Iahve vorbește fiecăruia într-un alt mod," explică Osea, „și chiar și aceleiași persoane în moduri diferite. Elohim al nostru este atât de măreț și de creativ, încât îi vin în minte o mulțime de căi prin care să ne vorbească. Acela a fost El! O adiere în casă!"

Jezzy se ridică în șezut, cu ochii scânteietori acum. „A fost uimitor!" Se răsuci din poalele tatălui său și șezu iarăși între cei doi bărbați.

„Iahve S-a descoperit mamei tale de mai multe ori. O dată atunci când s-a născut Ami și de alte câteva ori."

„A venit la Ima când m-am născut eu?"

Lui Osea i se frânse inima. Într-o zi, avea să-i relateze fiului său întreaga poveste a numelui său și înțelesul profeției. Dar nu astăzi. „Nu, dar adineauri Iahve mi-a vorbit de tine. Ai vrea să știi ce mi-a spus?"

El încuviință, subjugat; după câte se părea, nu-i mai era frică. „Da! Îți mai aduci aminte?"

Osea râse. „Îmi aduc! Iahve le dă profeților Lui abilitatea de a auzi și de a-și aminti cuvintele Lui întocmai. Dar mai întâi trebuie să-ți pun o întrebare. Știi ce ai vrea să lucrezi când vei fi bărbat?"

Băiatul se uită la Isaia, întrebându-l în tăcere.

„Spune-i tatălui tău," îl îmboldi Isaia.

Jezzy își păstră capul plecat, uitându-se pe furiș dindărătul unei perdele de cârlionți. „I-am spus lui Isaia ieri, dar mi-a fost teamă că ai să fii dezamăgit. Aș vrea să fiu fermier, ca Saba Amos, să lucrez pământul și să îngrijesc livezile."

Osea abia dacă își mai putea reține lacrimile. „Nu sunt defel dezamăgit și cred că ai să-ți dai singur seama că Iahve îți aude rugăciunile, când ai să auzi mesajul Lui despre tine: «În ziua aceea, îți voi răspunde rugăciunilor», declară Iahve. «Voi vorbi cerului și el va vorbi pământului, iar pământul va da grâne, vin nou și untdelemn. Vei aduce multă roadă, Izreel. Eu îl voi răsădi pe poporul Meu în țară.»"

„Iahve a spus toate acestea despre mine?" Ochii băiatului se umplură de uimire.

Osea îi ciufuli părul negru, cârlionțat. „Da, a spus. Așa că, spune-le băieților acelora de păstori că ai rădăcini, Izreel, și roagă-te pentru mama ta. Iahve îți va răspunde la rugăciuni. Ea se va întoarce acasă, într-o bună zi."

47

Isaia 64:8-9

Dar, Doamne, Tu ești Tatăl nostru; noi suntem lutul, și Tu, olarul care ne-ai întocmit: suntem cu toții lucrarea mâinilor Tale. Nu Te mânia prea mult, Doamne, și nu-Ți aduce aminte în veci de nelegiuire! Privește, dar, spre noi, căci toți suntem poporul Tău.

Gomera se zgâia la vasele din lut înșirate pe raftul cioplit de natură în peștera ei. Câte unul pentru fiecare zi pe care o petrecuse în gaura aceasta nenorocită de munte – șapte. Opt, în fapt. Ieri fusese Sabat, așa că Osea nu venise. Adusese destule provizii cât să-i ajungă și pentru ziua lui de odihnă. *Eu când mă voi odihni de plictiseala asta monotonă?*

Nici nu mai pusese la socoteală primele patru zile în care hălăduiseră în căutarea peșterii „potrivite", așteptând aprobarea lui Iahve. Când zeitatea aceea cu toane Se hotărâse, în sfârșit, Osea plecase înapoi la Tecoa și o lăsase să petreacă cea mai lungă noapte a vieții ei în caverna rece și întunecoasă. Fără pumnal. Fără mâncare. Cu o singură pătură și o butelcă de apă. A doua zi, când se întorsese Osea, soarele îi bătea în creștetul capului și avea nervii întinși la maxim.

„Unde ai fost?" strigă ea printre lacrimi. „M-am gândit că nu mai vii! Nu pot face asta, Osea. Plec. Dă-mi proviziile pe care le-ai adus. O voi apuca spre apus, către Marea cea Mare, și nu va mai trebui să mă vezi vreodată."

El o strânse în brațele lui și o ținu în timp ce plângea. Tot atunci ieși

și Sampson din desaga de pe umărul lui Osea și linse mâna Gomerei, speriind-o. Ea se dădu înapoi și aproape că se prăbuși peste stânca din apropiere.

Micuțul animal torcea în brațele ei; și ea era recunoscătoare pentru tovărășia lui – deși până și el se plictisea în peștera asta ridicolă. Ieri ieșiseră, cu gând să exploreze împrejurimile, dar vântul lui Iahve tulbură pulberea deșertului și îi izgoni înapoi în ea. Ce era ea? Prizoniera Lui?

Acuzația aceea tăcută îi împungea inima. Nu făcuse nimic altceva decât să-L acuze pe Iahve, toată viața ei. Dacă Osea avea dreptate? Dacă alegerile omenești – ale ei și ale altora – fuseseră izvorul rănilor ei și Iahve fusese, de fapt, protectorul ei, nu Cel ce instigase toate nedreptățile?

„*Shalom* peste această peșteră!" râse Osea, socotind că făcuse un amendament isteț la salutul său.

Gomerei i se părea enervant, dar era mulțumită că auzea un glas omenesc. Se ridică, așteptând să zărească silueta lui puternică la gura peșterii.

„Bună dimineața, iubirea mea." Glasul lui blajin îi storcea inima, dar nu se putu dezbăra de mânia ei.

„Încă e dimineață? Am crezut că s-a făcut seară. Mi-era teamă că voi fi nevoită să-l mănânc pe Sampson."

El intră în peșteră dinadins cu pași leneși. Cinci lămpi de ulei îi iluminau trăsăturile frumoase. Roba udă de transpirație i se lipea de trupul cu mușchi bine definiți, iar părul îi atârna în cârlionți în jurul feței. Acesta era Osea al ei, cu tot ce era el, cu fiecare priveliște, și miros, și sunet de-al lui.

Și atunci, își dădu seama – îl iubea. În ciuda lucrurilor ce o enervau la el, în ciuda eșecurilor din trecutul lor – îl iubea din toată inima.

El se opri la o depărtare de o cămilă de ea; ar fi vrut, cu disperare, să-l îmbrățișeze. „Ți-am adus un alt vas din lut pentru colecția ta." Desfăcu desaga și scoase mai întâi proviziile. Pâine, brânză, măsline și curmale. „Amoț a zis că te va învăța cum să faci felul acesta de ulcior, când te vei întoarce în tabără – dacă vei vrea să înveți." Scoase un ulcior de apă lustruit, de înălțimea unui antebraț de femeie, subțire precum o tigvă.

Ea își ținu răsuflarea. „Este frumos." Apoi, intrând la bănuieli, aruncă o privire la vasele simple din lut înșirate pe raftul ei – două

castroane, două farfurii, o carafă și două cești. „De ce îmi dai ceva atât de rafinat astăzi?"

El oftă, cu umerii gârboviți. „Cum faci asta?"

„Ce anume?"

„Știi când am vești proaste."

Ea înșfăcă ulciorul din mâinile lui și se duse cu pași apăsați să-l așeze pe raft, alături de restul colecției. „Presupun de la bun început că ai vești proaste și încă n-am fost luată prin surprindere."

Tăcerea lui îi dădea de înțeles că îl rănise. Închise ochii. De ce trebuia să aibă o limbă atât de ascuțită?

„Azi nu pot sta mult. Este culesul smochinelor și Yuval se bizuie pe ajutorul meu, de când Amos a căzut la pat." Îl auzi oftând din nou. „Îmi pare rău, dar mă voi întoarce mâine."

Gomera se răsuci pe călcâie; Osea se trase un pas înapoi, speriat. „Yuval se bizuie pe tine? Israelul se bizuie pe tine? Și cu mine cum rămâne, Osea? Eu când mă pot bizui pe tine?"

Apucă ulciorul cel nou și îl zvârli spre capul lui. El se feri, iar vasul se izbi de zidul peșterii, sfărmându-se în zeci de bucăți. Ea icni, acoperindu-și gura cu mâinile. „Ce-am făcut?"

Osea nu scoase o vorbă, ci se aplecă și începu să culeagă cioburile, în vreme ce Gomera rămase cufundată într-o tăcere umilitoare. Când sfârși de pus toate bucățile în desagă, o sărută pe frunte. „Am să-l întreb pe Amoț dacă îți pot aduce vreun proiect care să te țină ocupată. Mi se pare că ai ceva energie înăbușită de consumat."

Ea dădu din cap, stăvilindu-și hohotele de plâns până când el se făcu nevăzut și apoi se topi pe podea. Cum putuse să fie atât de nesăbuită? Și-l închipuia pe Amoț așezat la roata de lovit, glisându-și mâinile ferme pe marginile ulciorului aceluia și supunând lutul într-o formă frumoasă. Acum, era cu neputință de reparat.

O adiere blândă îi ridică părul de pe umeri. *Eu sunt olarul. Tu ești lutul. Tu ai fost sfărâmată.*

„Știu! Știu!" zbieră ea. „Iar cioburile n-au nicio valoare! Aaahhh!" Țipa ca o femeie cu mințile împrăștiate, bătând cu pumnii în poale, cheltuindu-și mânia, energia, sufletul.

Cu spinarea rezemată de zidul peșterii, nu mai putea acum decât să șoptească, „Dacă sunt sfărâmată, de ce nu mă lași în pace? De ce Îți mai bați capul cu cioburi sfărâmate?"

Tăcere. Niciun glas. Nicio adiere.

Gomera închise ochii, dar până și în întuneric își dădu seama – nu era singură. Întrebarea ei nu fusese de ce plecase Iahve, ci de ce continua să lucreze. Deși Iahve păstra tăcerea, știa că El nu o abandonase. Tot așa cum Osea se întorsese în tabără și știa că avea să se întoarcă mâine. Iahve era, în clipa aceea, tot atât de real pentru ea precum Osea.

Deschise ochii și se uită îndelung la vasele de lut de pe raft – castroane, farfurii, cești – și râse. Râse de-adevăratelea. Așera pe care o ținuse ascunsă sub saltea era tot atât de moartă și lipsită de valoare precum vasele acelea din lut. Cum de fusese atât de oarbă? Când tulburase Așera vreun vânt? Când o salvase maica zeiță pe ea din vreo primejdie? O inundase vreodată vreun ritual păgân cu pacea pe care o simțea în clipa asta?

„Tu ești singurul Dumnezeu adevărat." Era o șoaptă ce avea ecoul unui strigăt.

Lacrimi proaspete îi udară obrajii, de astă dată, lacrimi de bucurie. Sampson ieși de după o pernă, unde se pitise din calea mâniei ei. Se ghemui în poalele ei, iar prezența lui îi spori pacea. Inima ei își încetini bătăile, răsuflarea i se adânci. Somnul o învălui aidoma unei pături calde, într-o noapte răcoroasă.

Osea se întoarse în tabără și se duse glonț la atelierul de olărie ca să solicite un proiect de șlefuit pentru Gomera. Cum să-l poată auzi pe Iahve vorbind când ea era cu nervii mereu întinși?

„Amoț, prietene," zise, urcând cu pas sprinten treptele spre locul de lucru al acestuia, „câte oale îmi poți da să-i duc Gomerei să le șlefuiască la peșteră?"

Isaia ședea în fața tatălui său, care, gârbovit deasupra roții sale, uda bucata de lut, trăgând de margini ca să-i dea înălțime. Olarul își văzu de treabă în tăcere, în vreme ce Isaia dădu în vileag inima prietenului său. „De ce ai distrage-o pe Gomera cu olăritul, când Domnul a dus-o într-o peșteră ca să o îndepărteze de toate distragerile?"

Osea era bucuros că atelierul era gol. Îi fusese greu să țină întoarcerea Gomerei departe de bârfitoarele taberei. „Nu mai suport, Isaia. Este îngrozită în peștera aceea și, deși știu bine că Iahve a făgăduit că o va

pâzi, stau treaz noaptea în patul meu, rugându-mă pentru ea, gândindu-mă la ea, fiindu-mi dor de ea."

„Aşa că te-ai hotărât să o izbăveşti de planul lui Iahve." Isaia îşi împreună braţele la piept.

„Nu o *izbăvesc*. Eu... eu..."

Isaia ridică dintr-o sprânceană şi aşteptă.

„Este plictisită, dar nu L-a simţit încă pe Iahve la un nivel profund – într-un fel care să-i schimbe perspectiva asupra vieţii, iubirii şi lumii din jurul ei. Deci, ce rău îi face dacă îi dau ceva de făcut în timp ce aşteaptă?"

„Dacă oferindu-i o distragere îi bandajezi o rană infectată?"

Amoţ îşi îndepărtă mâinile de pe lut şi ridică dintr-o sprânceană; semăna remarcabil de mult cu fiul lui. „Eu L-am simţit pe Iahve prin anii pe care i-am trăit în casa lui Isaia şi Aya, văzându-L pe El în vieţile lor. Te aştepţi ca Gomera să-şi lepede pielea de curvă aidoma unei cobre de deşert şi să devină o soţie liniştită şi supusă?" Râse. „Cred că s-ar putea să stea în peştera aceea pe vecie."

Ochii lui Isaia erau tot atât de rotunzi precum roata tatălui său, uitându-se mai întâi la Osea şi apoi la tatăl ce devenise, pe neaşteptate, slobod de gură. „Cred că asta este mai mult decât ai spus vreodată într-o singură conversaţie." Râse, iar tatăl său îi oferi un zâmbet şiret. „Şi scoţi în evidenţă un punct important." Apoi îl întrebă pe Osea, „La ce schimbări te aştepţi? Cum vei şti când e gata să vină acasă?"

Osea îl urmări pe olar întorcându-se la proiectul lui. „Uh, nu ştiu. Ce ştiu e că nu s-au petrecut încă."

Amoţ aţinti o mână mânjită de lut spre un grătar de uscat din apropiere. „Dă-i o oală de colo să o lustruiască şi o piatră netedă de dincoace. N-o să-i ia o zi întreagă, dar îi va da un scop." Îşi ridică privirea. „Ce-a zis de ulcior?"

Osea închise ochii pe jumătate; îi fusese groază de clipa asta, tot drumul spre casă. „I-a plăcut la nebunie – până în clipa în care mi l-a zvârlit în cap."

„Ce?" Amoţ îşi târşâi picioarele, încetinind roata, şi orice urmă de voie bună îi pieri odată cu viteza ei. „Ce-ai făcut de-ai supărat-o?"

„De ce este vina mea?" se prefăcu ofensat Osea. „Ea a aruncat vaza."

„Era un ulcior."

„N-are a face – mă întrebam...," se bâlbâi Osea, şovăind acum că

Amoț părea tulburat. Scoase cioburile din desagă. „Ai putea-o cumva repara?"

Amoț studie bucățile sparte și o scânteie de entuziasm i se aprinse în ochi. „Poate că am putea," șopti.

„Deci, este un da? Poți repara vaz... ulciorul, adică?"

„Osea, cred că putem repara atelierul!" Schimbă o privire cu Isaia.

„Dar ce-are atelierul?" întrebă Osea, surprins de preocuparea pe care o vedea pe fețele celor doi bărbați.

Amoț deveni serios și se uită peste balustradă, încredințându-se că erau singuri. „De când cu profeția lui Isaia, la înmormântarea lui Ozia, palatul și-a întrerupt comenzile de oale. La început, m-am gândit că era o simplă ciorovăială de familie – că Iotam îmi poartă pică –, dar când și vânzările pe piața din Ierusalim au scăzut la jumătate, mi-am dat seama că era persecuție din partea multor iudei, din pricina mesajului transmis de Iahve prin fiul meu."

În măruntaiele lui Osea se aprinse o scânteie de mânie. „N-am știut că regele Iotam conduce poporul departe de Domnul."

„Iotam rămâne supus poruncilor Domnului," se grăbi Isaia să adauge. „Este la fel de credincios ca și tatăl său, Ozia, cu aceeași nefericită slăbiciune – se încăpățânează să refuze să dărâme înălțimile." Chipul i se înnegură. „Și umblă zvonuri că prințul Ahaz devine tot mai fățiș în răzvrătirea lui împotriva adorării lui Iahve. Cel mai probabil, va rămâne ascultător câtă vreme domnește Iotam, dar trebuie să ne pregătim pentru ziua în care Ahaz preia tronul."

„Voi doi n-aveți decât să discutați altă dată necazurile politicii din Iuda," zise Amoț, îndepărtându-le îngrijorările cu o fluturare a mâinii. „În clipa asta, trebuie să ne preocupe să găsim o cale de a menține producția acestui atelier, chiar dacă avem puține piețe ce vând ce producem noi." Arătând cu un deget acoperit de lut spre Osea, adăugă, „Și cred că răbufnirea soției tale ne-a dat răspunsul."

Osea privi cu luare-aminte cioburile și apoi zări zâmbetul satisfăcut al lui Amoț. „Crezi că un ulcior spart va ajuta în zbaterea atelierului cu vânzările?"

Olarul dădu din cap, încrezător. „Pe când dețineam cuptorul de ars din Lachiș, competitorul meu cel mai înverșunat începuse să experimenteze cu un nou proces de legare pentru repararea oalelor sparte. Prin fierberea unui amestec de sânge de animal, rășină de copac

și albuș de ou, lipea bucățile laolaltă, le lăsa la uscat și apoi încingea din nou vasul într-un val scurt, intens, de căldură. Drept rezultat, vasul refăcut era robust, chiar dacă nu rezista la apă, iar cicatricile ce rămâneau în locurile crăpăturilor adăugau o nouă dimensiune frumuseții lui."

Inima lui Osea începu să o ia la goană în vreme ce Amoț îi descria procesul, iar căldura lui Iahve îi învălui ființa.

„Cred că am putea pune pe picioare o afacere unică de restaurare a vaselor sparte. N-am mai auzit să fie vreun alt meșteșugar care să facă asta și poate că am putea consolida o nouă îndeletnicire în Ierusalim."

„Da, Amoț, da." Osea era copleșit din nou de uimire în fața planului și purtării de grijă a lui Iahve. Se ridică, dând să plece.

„Așteaptă, Osea!" Amoț arătă spre șirul de oale întărite cu piele, ce așteptau să fie lustruite. „Nu uita să iei un vas și o piatră de șlefuit pentru Gomera. Îmi pare rău că n-am putut fi de mai mult folos."

Osea se întoarse și îi întinse mâna. Amoț ridică din sprâncene și îi arătă mâinile pline de noroi și lut. Când văzu că Osea nu se lăsa păgubaș, râse și își încleștă încheieturile de ale prietenului său – cu noroi cu tot.

„Ai fost de mai mult folos decât îți închipui," zise Osea. „Iahve te-a folosit cu putere în seara asta." Lăsă în urma lui un Amoț șocat și fericit să cugete la cuvintele lui.

„Unde te duci?" strigă Isaia când Osea ieși în fugă pe ușă.

„Să-l văd pe Amos și să o ajut pe Yuval cu smochinele. Pe urmă, îmi adun copiii și îi mulțumesc soției tale." Înainte de a se face nevăzut pe ușa cu perdea, se întoarse și zise, „Trebuie să-mi fac acum toate vizitele, fiindcă după ce se întoarce nevastă-mea acasă, n-o să ne mai vedeți la față multe luni!"

Plecă, auzind în urma lui râsul voios al prietenilor săi.

Fă să vină acasă curând, Iahve. Curând.

Gomera se uită, cu inima tunându-i în piept, la flacăra pâlpâitoare a celei din urmă lămpi aprinse. Osea uitase să-i mai aducă ulei, azi. De-acum, era acasă și se bucura de masa de seară împreună cu copiii. Sau poate că se aflau în vizită la Yuval și la Amos. Ori luau masa cu Amoț, Isaia și Aya.

Flacăra tremură – şi se stinse. Întuneric beznă. Gros. Greu. Îi tăia răsuflarea.

„Iahve, ajută-mă!" ţipă, iar ecoul se izbi de zidurile din jurul ei. *Ajută-mă. Ajută-mă. Ajută-mă.* Ascultă tăcerea, îl simţi pe Sampson cuibărit lângă ea, îi numără bătaia regulată a inimii. Unu, doi, trei, patru... Începu să toarcă. Respiraţia îi încetini.

Sunt aici.

Nu era o voce. Era o înţelegere. Un simplu gând, poate.

Eşti a Mea.

Era mai mult decât un gând – Gomera ştia că Duhul lui Iahve îi vorbea fiinţei ei lăuntrice. Cum de ştia? Icni, rupând tăcerea. Habar n-avea cum de ştia. Dar era sigură că aşa era.

Închise ochii şi văzu acelaşi întuneric. Aşa că îi deschise la loc şi rosti cu glas tare. „De ce nu m-ai scutit de durere?"

Tăcere.

„De ce l-ai chemat pe Osea să mă abandoneze după ce s-a născut Jezzy?"

Să te abandoneze?

Inima i se răsuci în piept şi îşi aduse aminte de mustrarea lui Yuval pentru că folosise în mod frivol acel cuvânt. „Întotdeauna mă întorc," îi zisese Osea în repetate rânduri. Şi avea dreptate. Întotdeauna o găsea.

„Dar de ce l-ai lăsat pe Osea să uite de uleiul pentru lămpile mele?" Era o plângere prostească, dar dacă tot era ea cea ce punea întrebările, putea tot atât de bine să afle. Pacea o învălui şi întunericul deveni, pe neaşteptate, o pernă glorioasă umplută cu lână din cea mai moale.

Şi acela era răspunsul ei. Doar într-un întuneric beznă putea auzi glasul Lui blajin.

„Chiar şi aşa, tot nu-mi place întunericul," zise, mişcându-şi mâna peste podeaua rece din piatră. Îşi găsi pătura şi perna din lână de miel, se întinse şi mângâie blana moale a lui Sampson. „Dar îmi place *cu adevărat* să aud vocea Ta." Închise ochii şi, într-o clipă parcă, se deşteptă în ciripit de păsări şi în strălucirea zorilor unei zile noi. „Îţi mulţumesc, Iahve, pentru întuneric – şi pentru lumină."

48

Osea 14:5, 8

Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul și va da rădăcini ca Libanul. (...) Ce mai are Efraim a face cu idolii? Îl voi asculta și-l voi privi, voi fi pentru el ca un chiparos verde; de la Mine îți vei primi rodul.

Osea se deșteptă cu chipul fiului său în lumina lunii. „Jezzy?"

„Abba, vreau să o văd pe Ima." Se cuibări în pat, lângă Osea. „Are nevoie de noi – acum." Ceilalți copii erau adormiți pe saltelele lor, în camera pe care o anexase.

Osea îl luă în brațe; gândurile i se învârtejeau în minte. Gomera păruse mai pașnică de la incidentul cu ulciorul sfărâmat, dar refuza să împărtășească schimbările ce aveau loc în inima ei. Nu o putea lăsa înapoi în viețile copiilor lor până când inima ei nu era deschisă spre Iahve.

„Ce te face să crezi că Ima are nevoie de noi acum?"

„Am avut un vis. Era într-o peșteră, rugându-se ca Iahve să-i aducă familia înapoi." Începu să tremure. „Trebuie să-i sculăm pe Rahmy și pe Ami și să mergem să o căutăm. S-a rătăcit, Abba? Este acolo cu leii și cobrele de deșert?"

Osea își strânse fiul la piept. Uluit. Copleșit. Inima îi gonea. *Iahve, este Gomera cu adevărat în primejdie, sau ai însuflețit acest vis ca să-i vorbești fiului meu într-un mod nepieritor?*

Niciun vânt. Niciun glas. Doar un sentiment copleșitor de pace și o aducere-aminte a promisiunii lui Iahve. *Voi face o înțelegere cu animalele sălbatice...*

„Eu cred că Ima este în siguranță, Jezzy, dar că Iahve ți-a vorbit în visul tău."

El încă tremura. „Mai degrabă aș avea parte de vânt, ca tine."

Osea îl sărută pe creștet. „Da, și mie îmi place vântul, dar nu noi alegem cum să ne vorbească Iahve." Simți că fiul lui dădu din cap în semn că înțelegea. „Ima locuiește într-o peșteră, de două Sabate, dar Iahve a ținut-o teafără și nevătămată, păzind-o de toate sălbăticiunile, păsările și șerpii."

Jezzy țâșni în capul oaselor pe saltea. „Singură-singurică – într-o peșteră?" Osea îl privi pe băiatul lui cel impresionabil pălind. „Se teme, Abba? Trebuie să mergem la ea acum!" Preocuparea lui se prefăcu în plâns și Osea îl mai strânse o dată în brațele lui.

„Izreel, ascultă-mă," zise cu asprime. „Dacă Iahve îți poate vorbi ție într-un vis, nu poate El să pună un gard de protecție în jurul mamei tale într-o peșteră?"

Jezzy se liniști întrucâtva.

„I-am dus provizii în fiecare zi și este și Sampson, pisoiul, cu ea."

„Mă întrebam eu unde s-a dus."

Osea râse cu gura până la urechi, pe întuneric. Oh, binecuvântata inocență a unui copil!

„Jezzy, am să-ți spun o poveste despre numele tău și ale fratelui și surorii tale. Din moment ce Iahve ți-a vorbit, cred că este timpul să cunoști planul Lui pentru familia noastră."

El se ridică în șezut și își șterse nasul de mânecă. „Bine, Abba. Sunt gata."

Ochii lui mari, căprui, capturau lumina lunii și Osea își dori să fi putut păstra acel moment ca să-l împartă cu Gomera. Ar fi atât de mândră de fiul lor. „Izreel, numele tău înseamnă..."

„Știu. Numele meu înseamnă «Dumnezeu răsădește.»" Băiatul își acoperi gura cu mâna. „Îmi pare rău, Abba. Aya zice că întrerup prea mult."

Osea râse. „Este bine să asculți de Aya. Da, fiule, numele tău înseamnă «Dumnezeu răsădește», și știm acum că Iahve te-a chemat să fii fermier. Dar numele tău mai are o semnificație deosebită pentru familia noastră pentru că ai fost ales să depeni povestea iubirii lui Iahve pentru urmașii lui Iacov – casa lui Israel. Ca și noi, Israelul și Iuda au fost despărțite și, așa cum a fost și cu Ima și cu mine, relația de iubire

dintre Iahve şi poporul Său preaiubit a fost una anevoioasă. Dar în noaptea în care s-a născut Ami, Iahve a făgăduit că poporul lui Iuda şi al lui Israel vor fi aduse laolaltă şi vor creşte în ţară – fiindcă ziua lui Izreel va fi o zi mare."

Jezzy icni. „Ziua lui *Izreel*. Ăsta-s eu!" Apoi îşi încreţi fruntea. „Iahve vorbea *cu adevărat* despre mine?"

Osea se luptă cu el până când pătura se făcu nod şi apoi se întinseră, sfârşiţi, unul lângă altul. „Va trebui să o întrebi pe Yuval ce a vrut Iahve să zică despre Israel şi Iuda aduse laolaltă," zise Osea, râzând. „După câte se pare, ea are o înţelegere mai bună asupra lucrurilor acestora decât Saba Amos şi decât mine, dar eu pot să-ţi spun următorul lucru." Se întoarse pe o parte, cu faţa la Izreel, şi îi dădu la o parte cârlionţii rătăciţi pe fruntea lui, băgând de seamă o pată de auriu în ochii luminaţi de lună. „De îndată ce se trezesc fratele şi sora ta, mergem să o aducem pe mama acasă – fiindcă mare este ziua asta a lui Izreel!"

Gomera înşiră cele şase vase lustruite. Osea îi adusese câte unul în fiecare zi, de când avusese răbufnirea aceea şi zvârlise ulciorul din lut. Luă o bucată de cremene şi mai scrijeli un semn pe zidul pe care ţinea socoteala zilelor petrecute în peşteră. Cincisprezece. Ieri a fost Sabatul şi a fost singură toată ziulica – singură cu Iahve. Fusese minunat.

Amintirile zilei o înviorară şi îl ridică pe Sampson în braţe, dansând pe ritmul melodiei cereşti din inima ei. Faţa lui Izreel îi apăru, nechemată, în minte, oprindu-i picioarele şi cântecul inimii. Apoi asemănarea lui Rahmy. Apoi a lui Ami. Regretul o împunse, căutând să-i fure bucuria. Copiii zăboveau multă vreme în inima ei, în ultimele zile. *Iahve, învaţă-mă să trăiesc dincolo de eşecurile mele – să ridic turnul Tău puternic pe molozul trecutului meu.*

Puse jos pisica şi ridică un vas şi o piatră netedă. Deja strălucea de cât îl lustruise, dar începu să-l şlefuiască din nou, întrucât activitatea o ajuta să-şi ia gândurile de la ei. Lacrimi îndărătnice îi înfundau gâtul şi îi înceţoşau vederea. Cum să lucreze dacă nu putea vedea? Îi veni să arunce vasul, dar îşi aminti de cioburile ulciorului spart pe care Osea îl dusese înapoi la Amoţ. Distrusese ceasuri întregi de osteneală şi migală, într-o singură clipă de mânie. Cât de copilăroasă fusese.

Cum arăta Jezzy acum? Osea zicea că ajungea cu capul la bărbia ei.

Și Rahmy? Avea părul roșu, ultima dată când o văzuse ea. Se închisese la culoare sau rămăsese ca al ei? Și bebelușul Ami. Scoase un sughiț de plâns. Nu mai era un bebeluș, dar probabil că nu își amintea de ea. Vechea amărăciune încercă să o sugrume din nou, dar se gândi la oamenii iubitori ce îi crescuseră copiii, îi învățaseră și îi iubiseră, în vreme ce ea umbla hoinară prin Israel. Se duse cu gândul la Yuval – și la sacrificiile ei pline de abnegație. Și Isaia și Aya – îi iubiseră pe copiii ei ca și când ar fi fost ai lor.

Gândul la iubirea necondiționată pe care o arătase Osea lui Rahmy și lui Ami zdrobi cele din urmă ziduri de apărare. Cum era cu putință ca un bărbat, știind că acei copii fuseseră zămisliți din adulter, să-i iubească ca și când s-ar fi născut din pasiunea tandră, împărțită cu o soție credincioasă? Dacă Osea îi îngăduia vreodată să iasă din peștera asta, trebuia să fie foarte prudentă cu acei copii și să nu distrugă capodopera dragostei pe care alții o lucraseră cu atâta osteneală de-a lungul timpului.

„Gomera?" apăru din nou silueta lui Osea, la gura peșterii. „Ce-ai pățit? Plângi. Ești rănită?" Chipul lui frumos era inundat de panică. Dădu fuga la ea și o îmbrățișă, ștergându-i lacrimile cu degetele mari, în vreme ce îi cerceta fața.

„Nu, nu. Sunt teafără și nevătămată. Copiii...." Voia să-i povestească totul, dar nu găsea cuvintele. Cum ar putea să exprime restaurarea de neînchipuit a inimii sale frânte – îndurarea negrăită a unui Dumnezeu ce caută să zidească la loc, nu să distrugă? Oare o va crede Osea? Sau va crede că încerca să-l manipuleze, ca să o scoată din peștera aceea?

El o sărută cu gingășie și îi scrută măruntaiele sufletului. „Copiii noștri vor fi binecuvântați ai Domnului, așa cum va fi și Israelul într-o bună zi. Iahve făgăduiește, «Voi fi ca roua pentru poporul lui Israel. Ei vor înflori ca florile. Vor avea rădăcini adânci precum cedrii Libanului.»" Ochii i se umplură de lacrimi. „În toate acele dăți când ai simțit că te-am abandonat..."

Ea îl amuți cu un sărut, iar ochii lui rămaseră închiși în vreme ce ea vorbi. „Eu te-am abandonat, cu mult înainte ca tu să mă abandonezi." Înghiți cu greu, înțelegând pentru prima dată acest lucru. „Niciodată nu ți-am dat șansa să mă iubești, pentru că nu puteam risca să alegi să nu o faci."

Atunci, el își deschise ochii, studiindu-i chipul. „Vino cu mine."

O conduse la o piatră mare, nu departe de intrarea peșterii, și o ajută să urce în vârful ei, apoi se așeză lângă ea. Se cufundară în tăcere, străbătând cu privirea o prăpastie adâncă.

El se uită înainte, vorbind într-o șoaptă aproape reverențioasă. „Am văzut schimbări în tine – pace acolo unde era mânie, speranță acolo unde sălășluise întotdeauna deznădejdea." O apucă de mână, dar își menținu privirea țintuită de muntele punctat de caverne. „Ai vrea să-mi împărtășești despre schimbările din inima ta?"

Ea închise ochii strâns și simți razele calde ale soarelui. Iahve o pregătise pentru momentul acesta. Copleșită de extravaganța grijii lui Iahve, simți prezența Lui tot atât de sigură precum stânca pe care ședeau. „După ce am spart ulciorul acela frumos de la Amoț, mi-am dat seama cât de sfărâmată eram și eu. În zilele ce au urmat, Iahve a început să-mi încălzească inima cu mici semne ale prezenței Lui – până într-o noapte, când m-a mistuit pe întuneric."

Osea își încreți fruntea și pe chip i se întipări îngrijorarea. „Iahve nu mistuie cu întuneric, Gomera."

Ea îi întâmpină îngrijorarea cu un chicot ușor. „Trag nădejde că Îl asculți pe Iahve mai bine decât mă asculți pe mine!" Își odihni mâna pe obrazul lui. „N-am spus că Iahve m-a mistuit *cu* întuneric. Am spus că m-a mistuit *pe* întuneric. Și este o diferență, soțul meu." Își lăsă degetul mare să-i atingă buzele. „M-a căutat și m-a găsit în întuneric – și acolo m-a mistuit – pentru că mi-a fost prea teamă să umblu în lumina Lui."

Osea îi ridică mâna și îi sărută palma, lăsându-și lacrimile să-i curgă în hohote. „Da. Da, iubirea mea. Acesta pare a fi glasul lui Iahve."

Ea îl trase de barbă spre ea, sărutându-l zdravăn, cu dor – dulce. El rămase cu ochii închiși și după ce ea își sfârși sărutul. „Știu cum sună glasul lui Iahve," zise ea, „chiar și atunci când tace."

Un zâmbet leneș, satisfăcut, încreți buzele bărbatului pe care îl iubise toată viața ei. „Ai vrea să auzi ce mi-a zis Iahve azi-dimineață?" întrebă el. Ea încuviință, și fața lui căpătă o strălucire eterică. „Poporul lui Efraim nu va mai avea nicio legătură cu idolii. Eu le voi răspunde și voi avea grijă de ei. Eu sunt ca un chiparos verde. De la Mine își va primi rodul.»"

Ea se prefăcu bosumflată. „Așadar, Iahve ți-a zis deja că mi-a schimbat inima. Voi putea vreodată să te surprind?"

„Mă surprinzi de fiecare dată când te privesc. Mă minunez că Domnul

mi te-a dat înapoi." Își făcu palmele căuș pe fața ei, mângâindu-i obrazul, în vreme ce de pe genele negre i se revărsau lacrimi. „Și acum, am eu o surpriză pentru tine."

Ea își înălță capul, mirată, dar înainte să-i pună vreo întrebare, auzi cel mai frumos sunet din lumea întreagă.

„Ima?"

Își ținu răsuflarea. Plângea. Tremura. Toate într-o singură clipă. Pruncii ei îi stăteau înșirați înainte – fiecare crescuse atât de mult în lipsa ei! Rahmy se agăța de brațul drept al fratelui ei mai mare. Ami, cu o scânteie precoce în ochi, îl flanca pe fratele lui din stânga. Iar Jezzy se înălța aidoma unui stâlp de la templu, ținând în mână, lustruit și făcut la loc, ulciorul pe care ea îl stricase, în urmă cu câteva zile.

Jezzy făcu un pas înainte, asumându-și rolul de purtător de cuvânt al grupului. „Saba Amoț mi-a zis să-ți aduc ulciorul acesta și să nu cumva să-l scap pe jos." Își încreți fruntea și clătină din cap. „Arată ca și când cineva a dat deja cu el de pământ și apoi a încercat să-l repare, dar n-am fost eu acela."

Ea râse printre lacrimi și îl privi pe Osea, care se apropie de copiii lor, ridică ulciorul din brațele lui Jezzy și apoi șopti ceva, făcându-i pe toți trei să o privească pe Gomera cu sfiiciune.

Jezzy mai făcu un pas spre ea. „Am venit să te luăm acasă, Ima – dacă vrei să vii."

Gomera își acoperi gura, neputând să vorbească fără să sughițe de plâns. Încuviință din cap, izbutind să îngaime, „Vreau foarte mult să vin acasă."

Își deschise brațele, iar Jezzy fugi spre ea, încolăcindu-și mâinile pe după talia ei și strângând-o ca și când nu avea de gând să o mai lase vreodată să plece. „Oh, Jezzy." Îi sărută creștetul capului, care îi ajungea, într-adevăr, până la bărbie, după cum prezisese Osea. „Ești atât de înalt! Ce ți-a dat Aya să mănânci?" Îl auzi râzând pe înfundate, neînduplecat în îmbrățișarea lui.

Osea se apropie cu Ami de mână, în vreme ce Rahmy își ridică, uimită, ochii spre mama ei. „Ai părul exact ca al meu."

Gomera îi strânse pe ceilalți doi copii ai ei în brațe, alături de Jezzy, bucurându-se de apropierea familiei pe care Iahve i-o redase.

Osea se aplecă spre ei și o sărută pe obraz. „Jezzy m-a trezit astă-

noapte, după ce a visat ceva. Domnul i-a arătat o imagine cu tine îngenuncheată în rugăciune, în peșteră."

Inima Gomerei dădea pe dinafară. Într-adevăr, fusese deșteptată în toiul nopții de un animal ce stătea la pândă la gura peșterii. Îl auzise pe Sampson sâsâind când ceva dădu să intre. Orice ar fi fost ceea ce simțise Sampson, se întorsese și dăduse bir cu fugiții, dar Gomera rămăsese zdruncinată. „Îți mulțumesc, Izreel, pentru că ai ascultat de Iahve," șopti în părul negru, doldora de cârlionți – leit taică-său. „Iahve îți vorbește adesea prin vise?"

Băiatul își trase nasul în tăcere, apoi și-l șterse lung cu mâneca. Gomera zâmbi. „Nu. A fost prima dată, dar Abba mi-a spus că Iahve i-a zis în noaptea nașterii lui Ami că eu voi aduce familia noastră din nou împreună, așa că bănuiesc că era și timpul ca Iahve să facă *ceva*."

Osea și Gomera râseră, schimbând o clipă de mândrie în vreme ce asistau la creșterea credinței fiului lor. „Ai vrea să-i povestești lui Ima despre cealaltă surpriză?"

„Mai este o surpriză?" Gomera își ținu răsuflarea, înfiorată de pretextul acela pentru a-și ține ceilalți copii la o lungime de braț – ca să-i vadă mai bine. „Nu cred că aceasta ar putea fi întrecută de o alta."

„Saba Amoț are un morman întreg de oale sparte la atelierul lui, care nu te așteaptă decât pe tine să le repari." Izreel scutură din umeri. „Nu știu de ce el și Abba sunt atât de entuziasmați de asta. Eu dau de belele ori de câte ori sparg vreo oală de-a lui Aya."

Gomera își mai îmbrățișă o dată adorabilul fiu. „Ei bine, cred că sunt entuziasmați de ideea de a *repara* oalele acelea stricate, iubire. Să sperăm că Saba Amoț mă va și învăța cum să le repar și să le fac să fie iarăși folositoare." Apoi, își ridică ochii, susținând privirea soțului ei. „Dacă Iahve poate restaura o viață atât stricată ca a mea, pesemne că există o cale de a răscumpăra și alte oale sparte. Mi-ar face plăcere să-mi petrec restul vieții încercând."

Epilog

2 Cronici 29:1, 3

Ezechia a ajuns împărat la vârsta de douăzeci și cinci de ani și a domnit douăzeci și nouă de ani la Ierusalim. (...) În anul întâi al domniei lui, în luna întâi, a deschis ușile Casei Domnului și le-a dres.

„Ima, de ce mai lucrezi încă?" Jezzy dădu buzna în atelierul de olărie și urcă scările. Gomera rămase aplecată peste bancul ei de lucru, încercând să găsească un ciob cu o formă ciudată. „Isaia și Abba îi arată ferma regelui Ezechia. Aproape că au ajuns aici."

Ea își păstră atenția ațintită asupra muncii ei, devenind oarecum frustrată din pricina bucății lipsă a ultimului ei proiect. „Bun! Le dăm la toți șorțuri și-i punem la treabă. Isaia nu primește pâine doar pentru că prințul Ezechia a ajuns rege și l-a numit ambasadorul său în străinătate."

„Ima, nu fi dificilă."

Un zâmbet îi risipi declarațiile fulminante. Adora să-l tachineze pe fiul ei cel mult prea serios. Atât de asemănător cu Osea, Izreel devenise un soț și un tată minunat, dându-i nepoței durdulii și îngrijind de tabăra profeților, în timpul anilor de persecuție din partea regelui Ahaz. După moartea regelui Iotam, la o vârstă atât de fragedă, îl lăsase pe fiul său răzvrătit, Ahaz, să domnească în locul lui, la doar douăzeci de ani. Prințul cel înfocat și roșcovan devenise un rege periculos, idolatru, ce mânase Iuda drept în mațele practicilor păgâne – jertfirea copiilor. Ușoara aversiune pe care o avusese regele Iotam față de templul lui

Iahve se făcuse ură arzătoare în fiul lui, iar regele Ahaz își arătase disprețul ridicând un altar asirian acolo unde sălășluise cândva prezența cea mai sacră a lui Iahve.

„Așadar, asta-i casa cu oale stricate," răzbătu un glas rezonant, profund, de la intrarea de dedesubt.

„Ima, au ajuns," șopti Jezzy, printre dinții încleștați.

„Ei bine, condu-i înăuntru, iubire," îi făcu din ochi; el își dădu ochii peste cap - și apoi îi oferi un zâmbet.

Izreel coborî treptele cu o grație regească. „Bun venit, rege Ezechia, în atelierul mamei mele." Ea îl urmări făcând o plecăciune și avu același sentiment de mândrie ce o încercase încă de când Izreel era un copilaș în fașă. El menținuse profitabile recolta de smochini a lui Yuval și afacerea cu oi pitice a lui Amos și chiar culesese destul din dumbrăvile și livezile lor ca să pună untdelemn și vin la dispoziția tuturor familiilor din tabără. Era de ajuns. Și era un miracol – după toate câte induraseră toți profeții, din pricina răutății lui Ahaz.

„Fiul meu mă flatează." Se ridică în picioare și se uită peste balustradă, zărindu-l pentru întâia oară pe tânărul rege al lui Iuda. „Acesta va fi întotdeauna atelierul lui Amoț." Inspectă noile veșminte împărătești ale lui Isaia, dând din cap, într-o plecăciune respectuoasă, către prietenul ei de o viață. „Bun venit, rege Ezechia și ministru Isaia. *Shalom*, soțul meu."

Osea făcu o plecăciune și îi trase cu ochiul.

„*Shalom*, Gomera." Glasul lui Isaia părea slab și subțire. El și Osea împărțeau responsabilitățile de a da învățătură, dar Isaia călătorea între palat și tabără ca să-și îndeplinească noul rol de ministru de externe al lui Iuda; avea să o întrebe pe Aya cum o mai ducea. „Ai găsit bucata aceea lipsă?" întrebă el râzând, iar ea îi aruncă un zâmbet strâmb. „O voi trimite pe Aya să te ajute."

„Salutări stăpânei olăriței." Scânteia de flăcăiandru din ochii regelui Ezechia îi spunea Gomerei că îl plăcea deja. „Să vin eu sus, sau cobori tu?"

„Dacă vii tu sus, te pun la treabă." Toată lumea râse, dar ea se gândi să ia în serios amenințarea. Așa robust cum era clădit, ar fi putut să-i dea o lopată în mâini și să ațâțe focul din cuptor. „Voi coborî eu," zise ea, coborând treptele, admirându-i roba albă ca fildeșul, tivită cu fir de aur.

Osea îi întinse o mână, chemând-o lângă el. Ea se supuse cu bucurie, ocupându-și locul confortabil sub brațul lui. „I-am arătat noului nostru rege tabăra profetului – ce a mai rămas din ea," zise el.

„I-am spus soțului tău că admir curajul lui și al lui Isaia. Învățătura lor constantă va fi o parte importantă din procesul de reconstrucție a lui Iuda." Glasul lui Ezechia părea deopotrivă blajin și sincer. „Iar specializarea ta în olărie a făcut ocolul lumii, Gomera. Este un simbol a ce poate deveni națiunea noastră. Mi-am luat angajamentul de a renova și curăți templul lui Iahve – de când Abba l-a despuiat de aur și a înlocuit altarul lui Iahve cu urâciunea aceea a asirienilor."

Gomera părăsi aripa protectoare a soțului ei și se duse să caute vasul ei restaurat preferat. „Asta este una dintre primele piese pe care tatăl lui Isaia m-a ajutat să le repar. Ești familiar cu procesul, rege Ezechia?"

„Nu, dar sunt interesat să învăț."

Ea zâmbi, fericită întotdeauna să împartă secretele restaurării. „Fierbem agentul de lipire și punem bucățile laolaltă, pe urmă aplicăm un strat subțire de luciu ca să sigilăm crăpăturile. Luciul lasă o ușoară umbră a stricăciunii dinainte." Ea îi prinse privirea; emoțiile îi erau tot atât de vii ca în prima clipă când auzise glasul lui Iahve. „Vasul acesta este restaurat și poate fi folosit din nou. Nu poate ține apă, dar poate depozita grâne sau poate fi un vas frumos de expus la intrarea în casă." Gândul o făcea să râdă.

„Poate că Iuda nu va mai fi ce a fost cândva, în zilele lui David și ale lui Solomon," zise Osea; îi plăcea la nebunie să-și spună partea. „Dar dacă îi dai voie lui Iahve să restaureze națiunea noastră, El o va face din nou utilă, în planul eternității." Gomera îl urmări pe tânărul rege absorbind cuvintele lui Osea aidoma bumbacului proaspăt. „Un bătrân profet înțelept mi-a spus cândva că atunci când ne luptăm pentru victorii eterne, nu trebuie să ne lăsăm învinși de zbateri vremelnice. Dacă tu te dovedești a fi credincios, rege Ezechia, idolatria tatălui tău nu va deveni decât o zbatere vremelnică."

Expresia de pe chipul lui Ezechia deveni melancolică. „Îmi doresc să-i fi cunoscut pe ceilalți mari profeți. Ilie, Elisei, Iona și Amos. Iar Isaia mi-a zis că Saba Ozia a fost un rege credincios, înainte de a fi lepros – și că a devenit un om mai bun, după aceea. Niciodată n-am auzit povestirile acestea de la Saba Iotam sau de la Abba Ahaz. Ei mi-au împuiat capul cu imagini îngrozitoare despre mânia înflăcărată a

lui Iahve şi apoi m-au forţat să asist la nişte ritualuri păgâne înfiorătoare – lucruri pe care niciun copil n-ar trebui să le vadă."

Isaia puse o mână pe umărul tânărului rege. „Întotdeauna ne putem uita cu regret înapoi, la lucrurile din trecutul nostru. Abba Amoţ şi-a irosit jumătate din viaţă închinându-se la idoli, dar a descoperit inima lui Iahve prin viaţa credincioasă a soţiei mele şi a familiei noastre. Deşi am pierdut atâţia ani în relaţia cu Abba din pricina amărăciunii şi regretului lui, l-am văzut acceptându-L pe Iahve, înainte de a-şi închide ochii pentru totdeauna."

Gomera îi oferi tânărului rege vasul ei de preţ.

„Oh, nu-l pot lua," zise el. „Văd că este foarte special pentru tine."

„Este special, dar aş vrea să-l ai tu şi să-ţi aminteşti. Suntem cu toţii nişte vase sparte, rege Ezechia. Răscumpărarea vine doar când ne supunem mâinilor lui Iahve şi suntem dreşi de îndurarea Lui. Doar atunci putem fi umpluţi de dragostea Lui şi turnaţi peste vieţile frânte din jurul nostru."

Regele îi luă mâna şi o duse la buze. „Cred că ai dreptate, Gomera. Toţi purtăm dragostea lui Iahve în nişte vase sparte."

Nota autoarei

Mark Twain spunea, „Adevărul este mai straniu decât ficțiunea, dar doar pentru că ficțiunea este obligată să rămână la ceea ce este posibil. Adevărul, nu."

Probabil că acesta este singurul motiv pentru care Biblia este atât de incredibilă – pentru că este adevărată de la cap la coadă. Ar putea exista vreodată o poveste mai scandaloasă decât aceea a lui Osea și Gomera – un bărbat care își iartă soția curvă din nou și din nou? Și totuși, acesta este adevărul profetului chemat de Dumnezeu, cu sute de ani în urmă, să ducă o viață ce oglindea iubirea pe care Iahve o nutrea pentru preaiubita, dar adulterina, Israel. Însă asta nu este doar povestea lui Israel, nu-i așa? Este și povestea noastră.

Deși credem că istorioara lui Gomera și Osea, din Vechiul Testament, este adevărată, cum putem noi să ne punem credința într-un Dumnezeu atât de greu de pătruns? De ce să ne încredem într-un Dumnezeu a cărui mânie pare aspră?

Pentru că dragostea Lui întrece orice extravaganță.

Când oamenii află că scriu ficțiune biblică, prima întrebare pe care mi-o adresează este, „Cât de mult se bazează pe Scriptură și cât este ficțiune?" Eu încerc să descompun povestea în trei părți. Incipitul este întotdeauna adevărul absolut al Scripturii. Dacă găsiți în firul poveștii vreun lucru în dezacord cu Cuvântul lui Dumnezeu, vă asigur că a fost o scăpare, nu o trecere intenționată cu vederea. Cartea lui Osea, însă, este înșelătoare în această privință. În comentariul său intitulat *Cărțile lui Amos și Osea*, Harry Mowvley explică că numărul notelor de subsol din versiunile în limba engleză ale Bibliei ar trebui să-i dea cititorului un indiciu asupra dificultăților pe care le-au întâmpinat traducătorii

în interpretarea manuscriselor originale. Uneori, traduceri diferite portretizează mesaje diferite.*

Acestea fiind spuse, am citit atât Noua Versiune Internațională (NIV), cât și Noua Versiune King James (NKJV) în primele zile când am contemplat această povestire. După ce am început să cercetez pe îndelete panteonul zeilor canaaniți și înșelăciunea în care au căzut atât Israelul, cât și Iuda, din pricina conceptelor false despre zeul El, am început să studiez cartea lui Osea din *The Names of God Bible* (Biblia Numelor lui Dumnezeu – n.tr.), editată de Ann Spangler (Revell, 2011).

Dacă sunteți în căutarea unui sinopsis remarcabil asupra cărții lui Osea, aruncați o privire la capitolul unu din *The Names of God Bible*. (Pentru un studiu aprofundat, vezi www.mesuandrews.com, de unde puteți descărca gratuit întrebări de studiu biblic și un ghid de discuție de grup.) După cum este cazul tuturor cărților profetice din Scriptură, o parte din profețiile lui Osea s-au împlinit în timpul vieții lui, altele s-au împlinit mai târziu în istoria lui Israel, iar altele se vor împlini în viitor. Însă una dintre lecțiile mele preferate, pe care le-am învățat din munca de cercetare întreprinsă de Ann Spangler, se găsește în Osea 1: 9, când Iahve refuză să mai fie numit *Ehyeh* – Eu sunt – de către israeliți. El refuză să mai fie cunoscut drept zeul lor puternic și rătăcitor prin deșert. Cât de devastator, nu-i așa? Dar imediat în versetul următor, El le făgăduiește că, într-o bună zi, va fi chemat *El Chay* – Dumnezeul lor cel viu. Inima mea prinde, pur și simplu, aripi la aceste cuvinte! Acesta este Isus al meu! El nu mai este Dumnezeul distant și searbăd din deșertul Sinai. El este Salvatorul înviat – Dumnezeul plin de har și de îndurare, sfânt și *viu* al Noului Testament – toate acestea chiar din capitolul unu al cărții Osea.

2 Împărați 14:1-18:12 relatează faptele regilor lui Israel și ai lui Iuda. 2 Cronici se concentrează asupra împărăției lui Israel într-un mod mult mai amănunțit. Puteți citi despre domniile regilor Amația, Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia în capitolele 25-32.

Un ultim comentariu legat de regii enumerați în Osea 1:1. Deși Osea era israelit, acest verset menționează patru regi iudei și doar unul israelit. Povestea mea înfățișează viața lui Osea potrivit sugestiilor celor mai mulți comentatori. Se crede că Osea (ori scribul lui) și-a

*Harry Mowvley, *The Books of Amos and Hosea* (London: Epworth Press, 1991).

consemnat profețiile după ce a ieșit teafăr și nevătămat din Israel și s-a dus să locuiască în Iuda. Mai mulți experți, însă, fac un pas mai departe, afirmând că, cel mai probabil, scriitorul cărții Osea a adăugat Iuda la multe din profețiile pe care Osea le-a rostit inițial doar pentru poporul lui Israel. Argumentul lor a fost că, în timpul domniei lui Ahaz, idolatria lui Iuda a ajuns să fie pe puțin tot atât de acerbă cum fusese a lui Israel. Cuvintele adresate de Osea necredincioasei Israel aveau tot atâta relevanță pentru națiunea lui Iuda, ce devenise idolatră sub domnia lui Ahaz.

Citind aceste comentarii, mi-am dat seama că cuvintele lui Osea pentru necredincioasa Israel aveau tot atâta relevanță și pentru lumea noastră de azi. Și eu am frânt inima lui Iahve de mult prea multe ori. Fie să ne întoarcem cu toții la Iahve zicând, „Iartă-ne toate păcatele și, în bunătatea Ta, primește-ne. Atunci, buzele noastre Îți vor aduce laude. Nu vom mai spune niciodată că lucrurile făcute de mâinile noastre sunt dumnezeii noștri.

Mulțumiri

Scrierea acestei cărți a fost oarecum diferită de primele mele două romane. Știam că va fi nevoie de mai multe cercetări și dispuneam de jumătate din timpul pe care l-am avut pentru scrierea celorlalte două. Din fericire, Isus știa și el prea bine lucrul acesta. Echipa mea de rugăciune a făcut ore suplimentare. Le-am trimis multe alerte roșii ori de câte ori mă izbeam de un zid în desfășurarea acțiunii sau mă simțeam copleșită.

În acest proces, Suzanne Smith, bibliotecară cercetătoare la Universitatea Multnomah, mi-a fost o resursă incredibilă. I-am dat o perioadă de timp, un subiect și câteva detalii, iar ea mi-a trimis înapoi liste întregi de cărți și periodice pentru a căror lectură am dedicat săptămâni în șir. Și când țineam cărțile *cu mult* peste termenul de împrumut, Pam Middleton mă salva și îmi oferea har.

O altă binecuvântare a venit în forma primei mele Conferințe Naționale ACFW. Pe lângă faptul că am întâlnit acolo oameni incredibili (prea numeroși ca să-i mai numesc aici), am participat la ateliere de o importanță crucială, ce au delimitat procesul acestei cărți. Cursul permanent ținut de Jeff Gerke, „Fir narativ vs. Personaj", a meritat întreaga taxă de participare la conferință, însă încurajarea lui Karen Ball pentru autorii bazați pe instinct a fost, de asemenea, trimisă de Dumnezeu. Mary DeMuth mi-a oferit o perspectivă de necrezut asupra copilăriei distruse a Gomerei. Îți mulțumesc pentru slujirea ta frumoasă și transparentă.

Partenerelor mele credincioase în criticile lor, Meg Wilson și Michele Nordquist – voi două sunteți armonia desăvârșită a muncii de editare. Când dau click pe „Combine" pe grila aceea de MS Word Review, am parte de gramatică, fir narativ, caracterizare... Îmi plac

la nebunie comentariile voastre încurajatoare și chițibușăriile voastre îmi dau indigestie – și fac povestea, de fiecare dată, mai legată. „Vă mulțumesc" nu va fi niciodată de ajuns pentru câte v-am pus să îndurați.

Lui Vicki Crumpton, editoarea și campioana mea. N-am mai întâlnit pe nimeni care să spună lucrurile grele cu atâta delicatețe. Îmi place inteligența ta și întotdeauna pari a găsi miezul vreunui loc-problemă pe care eu nu prea îl pot explica. Ești incredibil de talentată și cea mai smerită persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Te admir profund, prietena mea.

Lui Jessica English, Michele Misiak și întregii echipe de la Revell – ce privilegiu să vă întâlnesc în persoană pe atâția dintre voi! Sunteți fabuloși în ceea ce faceți și m-ați răzgâiat iremediabil! Vă apreciez nespus de mult inima și sufletul pe care îl puneți în munca voastră, bucuria cu care încurajați și slujiți. Nu am cuvinte să vă mulțumesc.

Familiei mele. Vă mulțumesc pentru că ați renunțat cu răbdare la timpul vostru din vacanțe pentru ca eu să pot fugi la un hotel să scriu. Mulțumiri ginerelui meu, Brad King, pentru strădania lui cu trailerele cărților mele. Scumpei mele mame, Mary Cooley. Iubește la nebunie să vorbească despre *orice* are legătură cu Dumnezeul ei și are întotdeauna ceva special de zis când vine vorba despre a-L iubi pe Isus.

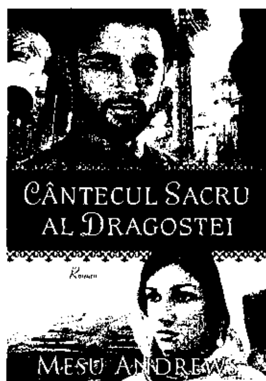
În sfârșit, soțului meu, Roy. Nu aș cunoaște iubirea adevărată dacă nu te-aș cunoaște pe tine. Te ador.

Mesu Andrews s-a dedicat trup şi suflet studiului pasionat şi intens al Scripturii. Punându-şi în valoare profunda înţelegere şi dragoste de Cuvântul lui Dumnezeu, scriitoarea aduce la viaţă, înaintea cititorilor ei, universul biblic. Ea şi soţul ei s-au bucurat de paisprezece ani de lucrare pastorală înainte de a se muta în Pacificul de Nord-vest, în căutarea următorului pas al chemării date de Dumnezeu. Au doi copii căsătoriţi şi locuiesc în Washington, unde Mesu scrie cu normă întreagă. Viziteaz-o pe Mesu la www.mesuandrews.com.

„Andrews țese o poveste frumoasă."

—RT Book Reviews

Seria *Comorile dragostei sale* - 2

Înțelepciunea i-a fost dăruită de Dumnezeu,
dar dragostea sacră i s-a născut din focul pasiunii.